

Giới thiệu Thanh Triều Ngoại Sử 3

Đây là quyển cuối của bộ Thanh triều ngoại sử.

Đệ nhất bộ: Giang Nam thất hiệp (tình trạng: hoàn thành, đã đăng)

Đệ nhị bộ: Ngọa Long tái thế (tình trạng: hoàn thành, đã đăng)

Đệ tam bộ: Thanh triều ngoại sử hậu truyện (tình trạng: hoàn thành, đang đăng)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Đại dịch

Trận mưa năm nay dai dẳng, các con đường ở Chiết Giang đều ngập ngụa trong nước, mưa rơi tầm tã, hết trận này qua trận khác không ngớt hạt. Thế nước mạnh như di sơn đảo hải, tràn ngập khắp mọi nơi. Dân chúng kéo nhau di cư lên đồi lánh nạn. Mọi người đứng trên cao nhìn xuống thấy cả một cánh đồng dưới chân đồi bị nước ngập mênh mông trắng xoá. Ngọn đồi trơ trọi một mình giữa biển nước như một hòn đảo nhỏ.

Cuối cùng, mùa mưa cũng qua, đại dịch cũng chấm dứt, sườn đồi khô ráo, ánh mặt trời soi chệnh chếch hắt từng đốm sáng qua kẽ lá.

Bấy giờ mọi người đang chuẩn bị nấu cơm trưa, lửa được nhóm lên. Phụ nữ đảm việc nấu nướng, họ đào mấy cái hố nhỏ dưới đất để làm lò nướng, mùi thơm của bắp và khoai nướng tỏa ra khiến mọi người cảm thấy đói bụng hơn, tinh thần lại tỉnh táo hẳn ra. Trên cỏ có trải vài bạt làm nơi ăn uống ngoài trời.

Ngay kế đó bếp được dựng bằng những hòn đá lớn, mấy cô gái bắt chảo lên xào đồ ăn, mùi thơm bốc lên ngào ngạt. Trẻ em ngồi quanh phụ việc lật rau, dọn chén đĩa. Đàn ông thanh thiếu niên đảm việc chẻ củi, xách nước. Ai cũng bận rộn nhưng cười nói vui vẻ.

Quan huyện Chiết Giang đang đổ xô nước vào một cái lu, nhìn sang Tiêu Phong chẻ củi kế bên, nói:

- Mong vương gia lượng thứ, ở đây mùa màng thất thu, không có sơn trân hải vị để làm bữa tiệc cảm tạ ngài và nữ thần y cô nương.

Tiêu Phong cùng nữ thần y ở Chiết Giang đã được một thời gian, đương nhiên hiểu những gì gom về được để nấu nướng mọi người đã gom hết cả, chàng đưa tay lên lau mồ hôi trên trán, vẫn câu nói cũ:

- Không sao, có đồ ăn vào bụng là tốt rồi.

Quan huyện khẽ nhìn trời, thấy đã quá trưa, e con ma đói đang hành hạ lục phủ ngũ tạng Tiêu Phong bèn quay ra gọi:

- Này các bà các cô, sắp ăn được chưa?

- Sắp được rồi đại nhân, dân nữ xào thêm đĩa rau này là xong.

Một cô gái tên Yên Chi quay lại đáp. Yên Chi năm nay mười chín tuổi, da trắng, mày thanh, mắt sáng, miệng nhỏ môi cắn chỉ, khuôn mặt trái xoan, mũi dọc dừa, thật là một cô gái xinh đẹp.

Một hồi sau đồ ăn được dọn lên. Mọi người ngồi vào vài bạt, bị mùi thơm của các món ăn thức giục, càng cảm thấy đói bụng hơn.

- Món này là món gì mà trông đẹp mắt quá vậy?

Quan huyện dùng đũa chỉ chỉ vào một đĩa đồ ăn đang bốc khói nghi ngút, mùi thơm xông lên nức mũi.

- Món này không phải rau xào bình thường đâu đại nhân - Yên Chi cười đáp - Món này dân nữ cố tình làm cho “ngài ấy” ăn, gọi là “song yến ly.”

Trong khi quan huyện nhìn đĩa nấm mỡ gà đã được Yên Chi khéo léo tạo hình giống như một đôi chim yến thật, Yên Chi liên tục gấp mấy tai nấm cho Tiêu Phong, đến khi trong chén chàng đã chất thành một núi nhỏ.

Quan huyện là người có ăn học, đương nhiên biết bài thơ Song Yến Ly mà Yên Chi nói là của Lý Bạch, bắt đầu bằng câu nhơn nhơ cặp én bay đôi. Quan huyện nhìn Yên Chi, rồi đánh mắt sang tấm vải bạt cạnh bên, thấy nữ thần y đang dứt một đứa trẻ ăn cơm, nên có lẽ nàng không nghe được lời vừa rồi của Yên Chi. Song quan huyện vẫn lắc đầu cười bảo:

- Ha ha, cái gì đôi én hả? Toàn là rau không à!

Bữa ăn trưa chấm dứt thì cơm và các món ăn cũng sạch trơn. Hôm nay mọi người làm việc sốt sắng lại được ăn những món ăn nóng hổi, và nhờ khung cảnh hữu tình và không khí thoải mái nên ăn rất ngon miệng. Mọi người vừa cười nói vừa dọn dẹp chén đĩa.

Nữ thần y cũng bưng mấy cái chén đến đặt trong một cái thau bên cạnh chiếc lu, nàng ngồi xuống, dùng gàu múc nước đổ vào thau, chợt nghe tiếng chân vang lên đằng sau lưng, rồi tiếng Tiêu Phong:

- Huynh giúp được gì cho muội không?

Nữ thần y lắc đầu, cầm chiếc khăn lên, thoăn thoắt rửa mấy cái chén, xong xuôi, nàng lại tiếp tục cầm lên cái đĩa, cúi đầu kì kì cọ cọ, dường như mấy cái đồ nung bằng đất sét ấy rất hấp dẫn đối với nàng vậy.

Tiêu Phong quan sát nữ thần y một lúc, ngồi xuống cạnh nàng. Chẳng nhắm mắt lại, định thần trong ít giây, sau đó Tiêu Phong gật gù:

- Mai này trở về kinh thành – Chẳng bảo nàng - Huynh sẽ cho thôi việc hết những hầu nữ, bảo Lôi nhị thúc chỉ giữ lại toàn hầu nam, muội không cần lo gì...

Nữ thần y ngưng kì cọ đồng chén đĩa, ngất lời chàng:

- Sao phải thế?

Tiêu Phong đáp:

- Không phải muội đang giận huynh à?

- Sao phải giận huynh?

Nữ thần y hỏi. Tiêu Phong im lặng, khẽ cúi đầu nhìn xuống chiếc khăn trên tay nàng, cái thái độ im im vừa rồi của nàng, chẳng phải đã phật lòng câu nói “song yến ly” của Yên Chi à?

Nữ thần y liếc Tiêu Phong, mỉm cười:

- Trong lòng huynh muội nhỏ nhen thế à?

Tiêu Phong thấy nữ thần y tươi cười, nhoen miệng cười theo nàng.

- Muội hiểu tâm ý của huynh dành cho muội thì tốt rồi – Tiêu Phong bảo nàng – Nữ thần y à, đời này của huynh, chỉ yêu một mình muội thôi. Muội biết không, huynh chờ được danh chính ngôn thuận ở bên muội thế này đã chờ lâu lắm rồi.

Tiêu Phong dứt lời không dẫn được lòng chàng, với tay ôm nữ thần y vào ngực. Nữ thần y tựa đầu nàng vào ngực Tiêu Phong, hai người cứ thế bên nhau, cho đến lúc có tiếng chân của một đám trẻ con vang lên. Bọn trẻ đang cầm một đĩa bánh quế hoa chạy đến mời nữ thần y ăn, hai người mới buông nhau ra.

Cách nơi nữ thần y và Tiêu Phong đang ngồi một quãng không xa có hai thanh niên vận áo trắng quần đen, lưng thắt đai đen, đang đứng khuất đằng sau một thân cây nhìn chằm chằm hai người.

Thanh niên bên phải cầm chén nước trong tay, vừa uống nước vừa nhỏ giọng nói với người kẻ bên:

- Thật tình không thể nào nhìn ra.

- Đúng là mắt thần cũng không thể nào nhìn ra. Ta trông Tê Nhi Ha Lăng, trái phải, trước sau thế nào, hấn cũng không giống loại người như Hàm chương môn đã bảo chúng mình, là một tên cuồng đồ, đại ác nhân, giết người không gớm tay.

Thanh niên bên trái gật đầu, cũng hạ thấp giọng đáp lời.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Phong Võ môn

Cách ngon đời hai dặm có một võ đường gọi là Phong Võ môn. Thời bấy giờ, luận về quy mô và uy vọng, Phong Võ môn là võ trường đứng đầu miền

nam

Một thanh niên vận y phục trắng, eo thắt đai đen, trên cổ tay trái xăm một con đại bàng đang tung cánh chạy vào sảnh. Bạch y thanh niên cúi đầu chào một đại Hán mặt mày râu ria xồm xoàm, làn da rám nắng, thân hình cao lớn trong bộ y phục màu xám tro đang đứng trong sảnh. Bạch y thanh niên nói xong bái chào rồi đi. Đại Hán nọ ra ngoài tàu nom ngựa. Người này tên là Hàm Trường, chủ nhân Phong Võ môn ở tỉnh Chiết Giang.

Hàm Trường nhìn một đứa bé trai còi trăn mặc quần đùi, đương múa roi một mình ở sau sân. Đứng xem một lát, Hàm Trường bất giác bật miệng nói:

- Thiên Hoàn, roi của con múa đã khá lắm nhưng còn nhiều chỗ hở hềnh, chưa có thể gọi là nhuần nhuyễn được đâu.

Đứa bé trai nghe nói thể dừng động tác tung roi, thu chiếc roi da về quần thành mấy vòng nhìn Hàm Trường cười nói:

- Sư thúc, dám chê võ nghệ của con ư? Con theo sư thúc học võ đã bấy lâu, có lẽ lại không bằng cha hay sao? Hay là sư thúc vào đây đánh thử với con xem con có lợi hại như cha con hồi trước không?

Hàm Trường nghe nó đối đáp sảng khoái chàng ngửa mặt lên trời cười một tràng dài. Nhưng tiếng cười còn chưa dứt, Hàm Trường đã nghe soạt một tiếng, thẳng bé vung tay trái một cái, đầu roi quần lấy một nhành cây, đoạn nó quăng tay phải ra phía sau lưng nắm lấy chuôi thanh đao cài ở lưng quần của nó.

Hàm Trường thu nụ cười lại khi thanh đao sông dây lưỡi mỏng đã được thẳng bé rút ra khỏi vỏ và hướng về phía chàng quát lên:

- Sư thúc cẩn thận nha!

- Hào.

Hàm Trường nói, rồi đợi cho mũi đao đi tới gần sát ngực, chàng mới khẽ nghiêng người sang phía bên phải. Đứa bé chém hụt một nhát, trong chớp mắt rút tay lại thu khí giới về.

Hàm Trường thấy nó nhìn chàng hăm hăm có vẻ gay go, lại cười ha hả định nói gì đó thì thẳng bé điểm mũi đao xuống đất, phóng vọt lên ba thước trước khi dùng tay không cầm đao đánh bổ một chưởng xuống đầu chàng. Hàm Trường lún người xuống vận chưởng hất mạnh lên một cái, bùm, chưởng pháp của Hàm Trường đương nhiên đi nhanh hơn thẳng bé. Nhưng đó chỉ là hư chiêu, thẳng bé phát chiêu xong, tay cầm thanh đao nhắm ngay vào ngực Hàm Trường quét ngang một đường. Roạc một tiếng nữa, ngực áo của Hàm Trường rách một mảng to.

- Hay lắm!

Hàm Trường điểm đầu ngón chân xuống đất nhảy lùi về phía sau hai thước, bật ngón cái lên.

Đứa bé đáp xuống đất, không nói không rằng tiếp tục phát chiêu, tay cầm đao chỉ hơi co lại một chút, khuỷu tay cách cạnh sườn, nó lia mũi đao đi.

Lúc đầu Hàm Trường nhận lời đánh với đứa con trai duy nhất của Tàn Thiên Nhân tuyệt không phòng bị gì cả, nhưng qua hư chiêu vừa nãy, Hàm Trường thấy các chiêu thức của thẳng bé phát ra rất ổn, nên chàng vừa công vừa thủ kín đáo không để lộ chút sơ hở nào.

Hàm Trường ngả người ra sau tránh đao pháp của thẳng bé, nó bèn tiến chân phải đỉnh tấn, tay trái gạt qua mặt nó lấy thế đồng thời tay phải cầm đao chém xéo xuống đùi Hàm Trường.

Hàm Trường hóa giải đao pháp vừa rồi bằng Nhị Chỉ Dương Hầu, một thế trong hai mươi lăm thế Pháp Thân La Hán quyền. Chàng giơ hai ngón tay trái xĩa ngửa ra, kẹp lấy lưỡi đao, sau đó chân phải chẳng tiến lên định câu vào chân phải thẳng bé để phong cước pháp của nó lại.

Nhưng thẳng bé không hoang mang chút nào, nó lui chân phải một bước như đang trong tư thế hạ mã tấn, ngay lập tức thoát khỏi sự kèm cặp của Hàm Trường. Đoạn thẳng bé xà tấn hạ, chân trái cũng lui xuống theo chân phải.

Hàm Trường không câu vào chân thẳng bé được, còn đang mỉm cười, thẳng bé lại lui téo chân phải của nó thành xà tấn thấp, trước khi xoay mình xuất Lôi Công Cước đá thẳng vào gối phải Hàm Trường. Nhưng Hàm Trường là chủ nhân của Phong Võ môn nên chẳng phải tay mơ, chàng thu chân về tránh cước pháp. Thẳng bé không chịu thua, lại hất thẳng chân vòng lên trái, xuất Thôi Sơn Cước thốc gót tới thẳng bụng Hàm Trường. Một lần nữa Hàm Trường khắc chế cú đá của thẳng bé, chàng vận quyền vào tay, thu bàn tay lại thành một nắm xuất Thôi Sơn Khắc Thủ đánh ra.

Bình! Một âm thanh khô khốc vang lên.

Hai người qua lại đã mười sáu chiêu. Đương khi Hàm Trường và thẳng bé chuẩn bị đánh đến chiêu thứ mười bảy, một thiếu phụ ở đâu chạy ra mắng:

- Thiên Hoàn! Đứa trẻ ranh này, hết chuyện rồi sao con lại ti đầu Hàm sư thúc! Không được vô lễ nghe không?

Thiếu phụ vừa mắng vừa chạy đến giật lấy cây đao trên tay thẳng bé. Thiếu phụ này hồi trước từng là một đại mỹ nhân của Giang Nam. Nàng xuân xanh độ dưới tam tuần, dung nhan tuyệt thế như thiên tiên trên trời khiến cho người ta phải chú ý. Chỉ riêng đôi mắt là không giấu nổi tia u buồn vì cuộc đời nàng đã trải qua quá nhiều đau khổ. Nàng khoác trên mình bộ y phục màu tím thẫm, toàn thân toát ra vẻ phong trần.

Hàm Trường thấy gương mặt thiếu phụ không vui, khoát tay cười nói:

- Không sao đâu Lâm sư muội à, huynh chỉ là tập dượt quyền cước với Thiên Hoàn mà thôi, lâu lâu để cho nó thỉnh thoảng vài đường quyền của kẻ trưởng bối cũng tốt mà.

Đoạn chàng quay sang thẳng bé bật ngón tay cái lên nói:

- Thiên Hoàn à, con khá lắm, chiêu pháp của con xem chừng đã tinh thâm hơn trước rất nhiều, đao pháp cũng mau lẹ hơn, lúc này con đã tiếp được của ta mười sáu chiêu, vừa phát chiêu đã thu chiêu nhoang nhoáng, cực kỳ nhanh chóng. Con quả là một đứa trẻ có khí chất trời ban, không hổ là con trai của nam hiệp thần quyền, lại không hổ là cháu trai ruột của Vô ảnh cước Cửu Dương.

Thằng bé ôm quyền nói:

- Đa tạ sư thúc đã khen nhưng con còn rất lâu mới bằng được phân nửa của cha và Cửu Dương thúc thúc.

Hàm Trường mỉm cười xoa đầu nó, thiếu phụ nói:

- Thôi, hôm nay con tập đến đây là đủ rồi, mau vào trong nhà rửa tay ăn cơm đi.

Thằng bé hô “dạ” rồi rời đi. Thiếu phụ nhìn theo đứa con duy nhất của nàng và Tàn Thiên Nhân, nó có gương mặt trông giống hệt Tàn Thiên Nhân hồi trẻ, da dẻ cũng cứng chắc rắn rỏi đúng y phong cách con nhà võ.

- Huynh à - Thiếu phụ quay sang Hàm Trường - Lúc này người của chúng ta đến báo với muội, hắn đang chuẩn bị rời khỏi Chiết Giang. Chúng ta động thủ được rồi, phải chăng?

Hàm Trường nói:

- Huynh cũng định tìm muội thương lượng việc này. Chỉ cần hắn đến khu rừng đó chúng ta sẽ ra tay.

Thiếu phụ gật đầu, nàng đương nhiên biết Hàm Trường không muốn có chuyện rủi ro xảy ra khiến cho bá tánh thương vong. Hơn nữa, cặp chân mày của thiếu phụ nhíu lại thành một đường thẳng, nàng rõ là đang suy tính rất căng. Lần này nàng hay tin hồ xuống bình nguyên là chuyện hết sức tình cờ, hoàn toàn ngoài khả năng dự liệu của nàng. Tuy vậy, nàng cũng đồng ý với Hàm Trường, rằng nếu muốn phục kích để bao vây “người đó,” ắt phải tính toán đầu vào đó cho thật kỹ càng.

Hàm Trường đặt tay lên vai thiếu phụ, khẽ vỗ vỗ lên vai nàng rồi rời đi.

Còn lại một mình thiếu phụ ở trong sân, nàng đưa mắt nhìn mặt trời đỏ đã chìm xuống chân trời phía tây, một dải diễm hồng, khiến nàng nhớ lại máu tươi của những hảo bằng hữu nàng bắn vấy trên những túp lều hồi cương. Đã gần mười năm trôi qua, nhưng nàng vẫn không thể nào quên được trận chiến đó, hơn hai vạn người táng mạng dưới sự tiến quân của quân đoàn Chính Bạch kỳ và thiếp giáp. Có lẽ chủ vì bang hội đã tạo dựng được biết bao công nghiệp phi phạm. Ai ngờ lại bị người anh em của mình đồ kỵ, liên minh với triều đình thống lĩnh binh lực đông đảo lên đến tập kích đồn Bạch Nhật, tình thế bất ngờ trở tay không kịp, thực khiến nàng nghiêng rằng thống hận!

Thiếu phụ đứng thêm một lúc nữa, đến khi mặt trời đỏ chỉ còn dư lại một vệt trên đỉnh Mạc Can sơn, ngược lên phát thệ:

- Tế Nhĩ Ha Lăng, ngày ta gặp lại ngươi, cũng là lúc ngươi phải chết!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Cánh cửa thiên đàng

Tiêu Phong và nữ thần y khẽ ép chân vào hông ngựa, hai con ngựa lập tức phóng đi, hai hàng cây cối bên đường lùi vùn vụt ra sau. Quan huyện và người dân Chiết Giang cùng với ngọn đồi trong chớp nhoáng đã biến đâu mất. Hai người ra khỏi Chiết Giang, một bầu trời rộng mở với sông núi hùng vĩ trước mặt. Họ cho ngựa chạy dọc theo bờ Tiền Đường, hai canh giờ sau đến con đường mòn dẫn vào Giang Tô, lẽ đường mọc đầy bạch dương.

Tiêu Phong và nữ thần y cho ngựa đi thêm chút nữa, đến huyện Từ Châu. Hoàng Hà cũng đã quét qua vùng này, mặc dù bây giờ nước đã rút nhưng lụt lội làm nhà cửa tiêu điều, bão lụt cũng đã phá hủy rất nhiều ruộng nương. Tiêu Phong cho ngựa bước chậm lại, đưa mắt nhìn khắp nơi, người dân rời bỏ Từ Châu đã khiến nơi này vắng vẻ chẳng khác nào bãi tha ma.

Lúc này mặt trời lặn về tây, chiều thu mát mẻ dễ chịu. Tiêu Phong quay sang nữ thần y, thấy nàng che miệng ngáp một hơi dài. Thời gian qua nàng đã vì người dân Chiết Giang tận tâm tận lực, thật sự chưa có đêm nào ngủ tròn giấc. Nơi này cách kinh thành còn hơn cả nghìn dặm, Tiêu Phong nhủ bụng, đoạn chàng chồm người sang nắm lấy dây cương của nàng giật khẽ, cặp ngựa dừng lại. Tiêu Phong phóng xuống đất, sau đó đỡ nữ thần y.

Hai người dắt ngựa đi đến một căn nhà xây bằng vôi trông tương đối vững chắc hơn các căn nhà được lợp bằng tre khác. Tiêu Phong cột cặp ngựa vào thân cây bạch dương trước nhà, rồi cùng nữ thần y bước lên bậc cấp. Mỗi lần đạp chân bước lên, Tiêu Phong nghe mấy bậc thang đều phát ra những tiếng kêu kẽo kẹt, làm như mỗi một bước chân chàng đều có thể làm sập mấy bậc thang bất cứ lúc nào. Tiêu Phong đẩy hai cánh cửa cùng nữ thần y bước vào nhà, một mùi ẩm mốc xông thẳng vào mũi hai người. Dưới ánh sáng mờ mờ, một chiếc bàn hiện ra giữa nhà với bốn chiếc ghế xếp xung quanh, bên góc phải căn nhà kê một chiếc giường với mền chiếu và một chiếc tủ. Khu vực bếp đặt ở góc trái căn nhà, bên cạnh là cánh cửa thông ra con suối phía sau nhà rồi đến mấy hàng kệ, với chén, đĩa, nồi niêu chõng chắt và các vật dụng dùng để nấu ăn. Tiêu Phong nhìn trên tường thấy vôi đã loang lổ nhiều nơi, chỗ nào cũng có vết tích nước đọng vàng vọt. Mất chàng dừng lại ở một tấm liễn treo cạnh cửa sổ, viết rằng: “nhâm bằng phong lãng khởi, ôn tọa điều ngư thuyền.”

Tiêu Phong quay sang nữ thần y, nàng liền nói:

- Căn nhà này tuy hơi cũ kỹ một chút nhưng dọn dẹp là đâu vào đấy ngay thôi.

Nữ thần y dứt lời mỉm cười với Tiêu Phong. Thật sự nàng muốn vĩnh viễn ở lại tiểu trấn này, với chàng, hai người sống một cuộc sống đạm bạc như một cặp vợ chồng bình dị, không phải trở về kinh thành.

Trời chập choạng tối, sau khi Tiêu Phong cắt một mớ cỏ mang để dưới gốc bạch dương và đi lấy nước ở con suối ngay phía sau nhà cho cặp ngựa, chàng trở vào nhà, khép cửa lại. Lúc này mấy cây đèn cầy đã được nữ thần y đốt lên trên đầu tủ. Nàng đang nằm nghiêng trên giường, mặt hướng ra ngoài cửa. Nữ thần y dùng tay làm gối, cảm thấy toàn thân mệt mỏi và buồn ngủ vô cùng. Nhắm mắt lại, thần trí mông lung mơ hồ, nàng chỉ muốn ngủ một giấc thật sâu. Thế nhưng, chỉ một lát sau, trong cơn mơ màng nàng cảm thấy Tiêu Phong đứng bên giường, nhìn nàng chăm chú, sau đó, đôi giày nàng được cởi ra, sau đó, Tiêu Phong kéo chiếc mền, đắp nhẹ lên người nàng. Những cử động đó của chàng đã làm cho nàng tỉnh lại, một cảm giác lạ lùng xuất hiện và chạy lông lên trong cơ thể kiệt quệ của nữ thần y. Ở nơi nào đó, sâu, rất sâu bên dưới, những cơ bắp nghiêng thắt lại ngon lành. Nàng mở mắt ra.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong bằng đôi mắt mơ màng, hơi mỉm miệng cười, nàng kêu lên nho nhỏ:

- Huynh à...

- Ngủ đi.

Tiêu Phong cắt lời nữ thần y, kéo chiếc mền đắp lại thật ngay ngắn cho nàng, nhìn thấy nàng vẫn còn mở to đôi mắt, Tiêu Phong lại nói:

- Trông mệt mỏi lắm rồi, ngủ nào.

Đôi mắt của nữ thần y phát ra những tia sáng long lanh dưới ánh đèn cầy, nàng lắc đầu:

- Mệt chưa buồn ngủ.

Nàng nói đoạn ngồi dậy kéo tay chàng ngồi xuống giường, tựa đầu vào ngực chàng. Tiêu Phong ôm lấy nữ thần y giữ nàng trước ngực mình. Nữ thần y lặng yên trong tay Tiêu Phong. Khẽ khép mắt lại, nàng chìm trong vòng tay mạnh mẽ và lồng ngực rắn rỏi đến mê hoặc, chìm đắm rất sâu.

- Mệt yêu huynh nhiều lắm.

Nữ thần y khẽ nói.

- Huynh biết, huynh cũng yêu mệt rất nhiều.

Tiêu Phong đáp, vẫn giữ nàng tựa vào chàng.

Nữ thần y nâng bàn tay trái của nàng lên, rê những ngón tay thon dài lần trên trán Tiêu Phong, mon trón, chạm nhẹ. Một lát sau ngón tay cái lướt xuống mũi, rồi má phải chàng. Ánh mắt nữ thần y triu mến và nồng nàn nhìn lên Tiêu Phong, hướng vào đôi môi chàng, nàng nhủ bụng cuối cùng sau bấy nhiêu năm, nàng cũng có thể danh chính ngôn thuận hôn chàng, được cảm nhận môi chàng bằng môi nàng.

- Hôn mệt đi.

Nữ thần y van nài trong sự thôi thúc lạ kì chưa từng có, nàng hoàn toàn bị chàng cuốn lấy. Nàng cứ nhìn đôi môi của chàng như bị thôi miên. Bất kỳ giây phút nào gần gũi với người đàn ông này cũng khiến nàng mê man, bồn chồn và yếu đuối. Và điều duy nhất nàng có thể nghĩ được trong những lúc đó là nàng muốn được chàng hôn.

Tiêu Phong nhìn xuống nữ thần y. Hơi thở của chàng mạnh hơn bình thường khi nàng lập lại bằng giọng nói đầy mời gọi:

- Hôn mệt đi, xin huynh...

Tiêu Phong vẫn còn nhìn nữ thần y chăm chăm. Thật không thể ngờ có ngày nàng nằm gọn trong tay chàng và rung động đến từng chân tơ kẽ tóc, van nài chàng hôn nàng. Chàng phải chớp mắt vài ba lượt để chắc chắn đây không phải là mơ. Bấy nhiêu năm qua, đôi mắt nàng vẫn ám ảnh những giấc mơ chàng và chàng biết, có thể mãi mãi cũng không bôi xóa được khỏi trí nhớ cảm giác của đôi môi nàng mềm đó và hương vị cơ thể tuyệt diệu...

Nhưng Tiêu Phong không hôn nữ thần y ngay, một tay chàng đỡ lấy lưng nàng, một tay nắm lấy bàn tay nàng di ngón cái lên xuống vuốt ve mấy đốt ngón

tay như đang trên cột, khiến tim nữ thần y lỡ một nhịp và hơi thở dồn dập.

Nữ thần y hãy còn dán mắt vào môi Tiêu Phong, tự hỏi làm cách nào mà chàng lại tác động năng mạnh mẽ đến như vậy? Chỉ một động chạm của chàng lên một vùng rất nhỏ trên người nàng thôi cũng làm các mạch máu trong cơ thể nàng chạy rần rần. Đêm nay, nàng muốn được gần gũi chàng khủng khiếp, muốn cảm nhận bàn tay, đôi môi của chàng trên người nàng...

- Xin huynh hãy hôn muội...

Tiêu Phong mỉm cười trước những lời van cầu của nữ thần y, liền sau đó cúi xuống dịu dàng hôn lên đôi môi nàng rồi ngậm lấy môi dưới, cắn nhẹ. Những vòng cơ ở nơi sâu thẳm nhất của nữ thần y siết lại theo một kiểu cách dịu dàng nhất. Con đau sắc ngọt khiến nàng nhắm mắt lại.

- Không một môi buồn ngủ nữa hay sao? - Tiêu Phong nhả môi nữ thần y ra, thì thầm vào tai nàng - Biết không, muội làm huynh thêm muốn muội ghé gối.

Lời này như một mồi lửa, máu nữ thần y phùng phùng. Nàng lắc đầu.

- Không buồn ngủ chút nào, muội cũng muốn huynh.

Nữ thần y nhỏ giọng, nàng quả tình đang muốn dâng hiến cho chàng đến chết được.

Tiêu Phong dìu nữ thần y bước xuống giường. Hai người đứng đối diện nhau, Tiêu Phong cởi áo khoác của chàng ra, để cho rơi xuống sàn nhà. Bên trong chàng mặc một bộ y phục màu bạch kim, toàn thân lấp lánh sáng, đẹp đến ngạt thở. Bằng cử chỉ từ tốn, chàng cởi y phục của mình ra, tự tin, quyến rũ, mắt long lanh.

Nữ thần y nhìn những cơ bắp trên người Tiêu Phong, chàng thật quá đỗi nóng bỏng khiến cho hơi thở nàng càng thêm dồn dập. Nàng không thể rời mắt khỏi thân thể chàng, nhất là nơi hạ thể, quá đỗi to lớn... Nữ thần y khẽ cắn môi dưới, nổi đam mê, sâu thẳm và nóng bỏng, tiếp tục đổ dồn về bụng dưới.

Tiêu Phong bước ra khỏi đôi giày và cúi xuống cởi đôi vớ.

- Để huynh cởi áo cho muội nhé.

Chàng thẳng người dậy dịu dàng bảo, mắt nhìn nữ thần y đắm đuối. Nàng vẫn mặc bộ y phục màu hồng phấn như thường lệ.

Nữ thần y rời môi khỏi răng. Tiêu Phong cởi các cúc áo của nữ thần y trước khi hai tay chàng nắm lấy hai bên cổ áo, nhẹ nhàng tuột áo khỏi vai nàng.

Chiếc áo vừa rơi xuống đất, Tiêu Phong kéo nhẹ chiếc váy của nữ thần y để nó rơi theo áo nàng. Sau đó chàng lui lại, nhìn ngắm nàng trong chiếc yếm hồng. Ước mơ đã sắp thành hiện thực...

Chàng khẽ lắc đầu như thể không tin nổi. Nàng thật hoàn mỹ, làn da tuyệt vời, sáng và không một tí vết.

Chàng nói trong tiếng thở:

- Đến đây.

Tiêu Phong chia tay về phía nữ thần y, mắt chàng rực lửa, nồng cháy. Nữ thần y như bị thôi miên bởi thân hình nóng bỏng của Tiêu Phong. Nàng đặt tay mình vào tay chàng. Tiêu Phong siết lấy bàn tay nữ thần y rồi kéo nàng vào lòng. Nữ thần y cảm nhận được chiều cao cơ thể chàng đang đổ xuống nàng.

- Tóc muội thật mềm mại.

Tiêu Phong nói, chàng rê tròn những ngón tay sau gáy nữ thần y, xoắn đuôi tóc nàng vào cổ tay chàng rồi dịu dàng ghì xuống, buộc nàng phải ngước lên, chàng nhìn xuống nàng, mỉm cười.

Tiêu Phong nhìn vào mắt nữ thần y một lát chàng thả tóc nàng ra, mái tóc đen và dài mượt mà của nữ thần y xỏa tung đổ xuống lưng nàng như thác. Tiêu Phong đặt cả hai tay lên tóc nữ thần y, giữ hai bên đầu nàng rồi tiếp tục nụ hôn đầy ham muốn nhưng dang dở vừa rồi. Môi chàng cuốn lấy môi nàng trước khi dùng lưỡi tách môi nàng ra. Nữ thần y nép sát người nàng vào người Tiêu Phong, vòng tay ôm lấy eo chàng, riết lấy thật chặt. Một tay Tiêu Phong vẫn giữ tóc nữ thần y, một tay lần dọc xương sống, đến eo và tiếp tục tiến xuống sâu hơn. Tay chàng đặt lên mông nàng xoa nhẹ nhẹ. Nữ thần y bật rên lên, đồng thời nàng cũng cảm thấy sự cương cứng đang ép vào bụng nàng. Chàng to lớn và cứng hơn nàng tưởng... Nữ thần y rên lên lần nữa. Nàng thật sự chật vật chịu đựng những cảm giác đang náo loạn, đang hoành hành trong khắp cơ thể. Nàng thêm muốn chàng khủng khiếp...

Nữ thần y đang chìm đắm trong nụ hôn thì đột nhiên Tiêu Phong rời môi nàng. Nữ thần y nghĩ chàng sẽ đỡ nàng xuống giường nhưng không. Buồng nàng ra, chàng đột ngột quỳ xuống. Hai tay giữ chặt lấy hông nàng, lưỡi chàng liếm láp quanh rốn nàng, sấn lưỡi vào sâu trong rốn trước khi kéo chiếc lưỡi nóng hổi đó xuống dọc theo đường giữa bụng dưới. Một tay chàng nắm lấy mắt cá chân trái nàng, đặt bàn chân nhỏ nhắn lên vai chàng để đùi nàng mở rộng ra. Nữ thần y hiểu chàng sẽ hôn nàng ở đó... Nàng biết thế...

Quả nhiên Tiêu Phong dụi mũi lên rồi xuống vào đám cỏ non mềm mại rồi đặt lên đó một nụ hôn nhẹ và êm. Nữ thần y rít lên. Tiêu Phong dừng lại, nhìn lên nàng, đợi cho nàng bình tĩnh. Nữ thần y khẽ cúi đầu nhìn chàng, miệng nàng hé mở, ôi, nàng muốn chàng lặp lại động tác vừa rồi nhưng chàng bảo:

- Mùi hương của muối thật quyến rũ.

Tiêu Phong nói, rời mắt khỏi ánh mắt nữ thần y rồi tiếp tục dụi mũi vào vùng cỏ non xanh, hít thật sâu. Toàn thân nữ thần y háo hức, nàng muốn nhắm tịt mắt lại tận hưởng nhưng một cảm giác tò mò xen lẫn kích thích nổi lên, nàng muốn nhìn chàng hôn nàng...

- Có biết tiếng rên rỉ của muối kích thích đến chừng nào không?

Tiêu Phong nhẹ xoắn lấy một móng tay trong ngón tay chàng, mỉm cười thêm lời:

- Huynh thích thế này. Có lẽ chúng ta sẽ giữ thế này chăng?

- Ôi... xin huynh...

Nữ thần y van nài.

- Muội muốn huynh làm gì?

Nữ thần y nghe thấy nụ cười ranh mãnh trong giọng nói của chàng. Phải, nàng cực kỳ ưa thích cảm giác cơ thể căng cứng vừa rồi, cái cảm giác toàn thân chấn động theo từng cái động chạm của môi chàng. Nàng cố gắng kiềm chế hơi thở dường như đang quá rộn của chính mình, đáp:

- Muốn huynh hôn muội...

- Ở đâu?

- Ở đâu huynh biết mà...

Tiêu Phong bật tiếng cười khê trước khi rút tay về. Nữ thần y nín thở chờ chàng áp môi vào nơi đó...

Tiêu Phong kê sát môi vào giữa hai chân nữ thần y, nhưng chàng nán lại, nhìn lên nàng. Và khi nàng thở ra, chàng đột ngột dùng lưỡi quét một đường vào vành môi phía ngoài bên phải, từ dưới ngược lên.

- A!

Thân thể nữ thần y run rẩy, nàng bật tiếng rên, nhưng cảm giác sung sướng ngất ngây đó chấm dứt thật mau, nàng hiển nhiên biết chàng đã ngừng lại.

- Thích huynh hôn muội thế này à?

Tiêu Phong nhìn lên nữ thần y hỏi.

Nàng gật đầu.

Bốp! Tiêu Phong phát vào mông nữ thần y một cái rồ to.

- Ôi!

Nữ thần y bị đánh bất thành linh liền la hoảng lên. Nàng còn đang hoang mang, chàng nhân lúc đó dùng lưỡi quét một đường vào vách động bên trái nàng.

- Ôi...

Tiếng la của nữ thần y đứt quãng, nhường chỗ cho tiếng rên lớn trong con sung sướng đến ngất ngất.

- Trả lời huynh - Tiêu Phong nhìn lên nữ thần y, hạ giọng - Muội vốn biết khi nói chuyện với người khác huynh không thích người đó dùng cử chỉ thay câu trả lời.

Nữ thần y không dám chậm trễ, nàng thu tiếng rên lại vừa gật đầu vừa đáp:

- Vâng, hơn cả thích.

Trước thái độ ngoan ngoãn của nữ thần y, Tiêu Phong mỉm cười hài lòng.

- Huynh cũng thích hôn muội như thế này.

Chàng dịu dàng nói, dịu dàng xoa bóp bờ mông nơi đã đánh, sau đó dùng hai ngón tay cái nhẹ nhàng vạch hai mép ngoài của hoa huy*t nàng sang hai bên, để lộ hai mép trong. Hai cánh cửa vốn che giấu phần hang động hồng hào nhưng trong cơn phấn khích tột cùng, hai mép trong của hoa huy*t nàng co thắt liên tục, cứ mở ra úp lại. Cặp mắt nữ thần y cũng khép hờ nhìn Tiêu Phong hình thành kiếm.

Tiêu Phong đưa lưỡi vào liếm mép trong bên phải, nữ thần y ngửa mặt lên trần nhà thờ mạnh, đến khi chàng liếm vào mép trong bên trái đôi chân nàng đã muốn nhũn ra.

Chăm sóc tận tình những cánh cửa bên ngoài hang động xong Tiêu Phong lại nhìn lên nữ thần y, mỉm cười như trên người nàng. Quả thật những nụ hôn gián đoạn đó của chàng càng làm nữ thần y thêm thèm muốn dữ dội. Nỗi khao khát vẫn còn ánh lên trong đôi mắt nàng. Nữ thần y chờ đợi một lúc, không thấy chàng tiếp tục bèn nhìn xuống chàng nói:

- Ôi... xin huynh hôn muội... Á!

Nữ thần y chưa dứt lời, Tiêu Phong đã thành công quẹt lưỡi vào phần thịt bên trong động nàng, từ dưới lên khiến nàng bật kêu lên. Hơn nửa lần này, chàng vừa quẹt lưỡi lên đến điểm nút nhạy cảm bên đánh lưỡi nhẹ vào đó.

Nữ thần y tiếp tục rên xiết khi Tiêu Phong liên tục đánh lưỡi nhẹ nhàng và từ tốn vào tâm huyệt nàng, khoảng mười lần rồi bất ngờ dùng miệng ngậm và mút lấy, đồng thời dùng lưỡi đánh lên đó thật mạnh.

- Ôi!

Các ngón chân nữ thần y quít lại, bàn chân đặt lên vai Tiêu Phong trượt xuống sàn nhà. Tiêu Phong bắt lấy cổ chân nữ thần y đặt trở lại vai chàng, tiếp tục vạch những mép hoa huyệt nàng ra và dùng miệng sát vào hang động liếm liên tiếp từ dưới lên.

Một lúc sau lưỡi chàng bắt đầu xoay chậm chậm quanh mép trong hoa huyệt. Chân nữ thần y lại cứng lại khi chàng đẩy sâu lưỡi vào trong hang động chật hẹp, ngoáy một vòng rồi lại dùng môi mút lấy tâm huyệt nàng thật mạnh làm nàng run bắn lên. Hai bàn tay nữ thần y ôm lấy mái đầu Tiêu Phong, mấy ngón tay chà xát tóc chàng, dịu dàng.

Lưỡi Tiêu Phong liên tục ra vào và ngoáy tròn trong nữ thần y, một ngón tay cái của chàng ấn vào điểm nút nhạy cảm bên trên cửa động và xoa xoa không ngừng. Cơ thể nữ thần y van nài và được hồi báo nhiệt tình, nàng nhanh chóng tiết thân.

- Á!

Nữ thần y bật tiếng rên lớn khi một dòng xuân lộ chảy ra từ sâu thẳm trong nàng, nàng nhắm chặt đôi mắt, cơ bụng co lại và giật mạnh.

Tiêu Phong vẫn sấn lưỡi sâu vào nữ thần y thêm hai lần nữa, nuốt sạch chất mật dịch trong suốt rồi chàng thẳng người dậy.

- Muội thật ngọt ngào.

Chàng nói, đoạn nhẹ nhàng ấn nàng ngã ra giường. Tiêu Phong cúi xuống, cảm chân phải nữ thần y. Nàng chống khuỷu tay, nâng người lên xem chàng đang làm gì. Nàng vẫn còn thờ dờn đập sau lần đến đỉnh vừa rồi. Nàng thấy chàng vừa nhìn nàng vừa nâng gót chân nàng lên, rê ngón tay cái vào lòng bàn chân nàng.

Nữ thần y bật tiếng cười khẽ. Vẫn không rời mắt khỏi chàng, Tiêu Phong lặp lại sự monoton khi nãy trong lòng bàn chân nữ thần y bằng lưỡi, rồi chàng dùng đến răng. Nữ thần y tiếp tục bật cười khúc khích, nàng ngã lại xuống giường. Tiêu Phong giữ lấy hai đầu gối nàng, gạt chân nữ thần y ra hai bên thật nhanh rồi trườn lên nàng, ở ngay trên nàng. Nữ thần y oằn người bên dưới cơ thể hùng vĩ như núi.

Tiêu Phong luồn bàn tay dưới lưng nữ thần y, nhẹ nhàng tháo mấy sợi dây yếm trước khi kéo chiếc áo ra khỏi người nàng. Chiếc yếm rơi xuống đất, ngực của nữ thần y hiện ra, đầu ngực căng cứng nhô lên sừng sững đầy khiêu khích.

- Đẹp quá.

Tiêu Phong thì thầm tán thưởng. Chàng thổi nhẹ vào bên ngực trái trong khi tay mân mê bầu ngực còn lại, ngón cái và ngón trỏ nắm lấy núm hồng nhỏ, núm lấy mỗi lúc mỗi mạnh hơn. Nữ thần y rên lên, một thứ xúc cảm vừa đau đớn nhưng cũng vô cùng ngọt ngào nơi đầu ngực lan tràn xuống vùng hạ thân...

Tiêu Phong cúi đầu xuống ngậm quanh núm hồng bên trái, khẽ nhai rồi dùng môi kéo ra. Tay nữ thần y vịn chặt tấm trái giường.

- Ôi... làm ơn...

Nàng van vãn, ngả đầu ra sau, miệng há ra vì rên rỉ, đôi chân nàng quắp cứng vào hai bên hông chàng, trĩu xuống.

- Muốn huynh vào trong muội à?

Tiêu Phong thì thầm.

- Vâng.

Nữ thần y gật đầu, nhưng Tiêu Phong hỏi rồi chỉ dòi miệng sang bên phải ngực nữ thần y, rằng chàng cần quanh núm hồng bên đó, ngón cái và ngón trỏ vừa núm lấy vừa kéo miết điểm nút nhỏ nhỏ.

Còn khoái cảm nơi ngực vẫn còn chưa qua, nữ thần y vẫn còn thờ dờn đập chột tay Tiêu Phong lần xuống eo, hông rồi chậm chậm xoay tròn một ngón

tay quanh cửa hàng thần kỳ của nàng. Bất chợt, ngón tay giữa của chàng ấn vào trong nàng, móc ngược lên. Nữ thần y rên to lên khi chàng vẫn tiếp tục kéo ra, ấn vào, và móc ngược lên, làm thế và làm thế nữa... Lòng tay chàng chà vào tâm hạch khiến nàng nức lên.

Tiêu Phong vẫn dùng lực của lòng bàn tay ma sát mãnh liệt vào tâm hạch nữ thần y nhanh hơn. Nàng bật gào lên, hạ thể ướt đầm đìa.

Tiêu Phong rút ngón tay ra, hôn lên môi nàng và nói:

- Muội thật khít, nhưng bây giờ đã chuẩn bị xong cả rồi.

Nữ thần y nghĩ đến độ dài, rất dài và to của chàng sắp sửa ở trong nàng, hơi nhỏ:

- Sẽ đau lắm phải không?

- Lần đầu tiên sẽ đau.

Tiêu Phong lại hôn lên môi nữ thần y, gật đầu đáp, không muốn lừa dối nàng. Nhưng ngay sau đó chàng nói thêm:

- Nhưng muội đừng lo, muội ướt đầm thế này sẽ không thấy đau nhiều.

Chàng dứt lời cảm lấy sự cương cứng của mình đặt chạm vào cánh cửa nhục cảm của nàng. Nữ thần y khẽ cục cựa, nói bằng giọng hoang mang vô bờ:

- Cửa huynh to quá... - Nàng ngập ngừng nhìn chàng - Muội sẽ... không thể nào chứa vừa...

Tiêu Phong nhìn nữ thần y âu yếm. Đoạn chàng khẽ ra lệnh:

- Thả lỏng người nào.

Nữ thần y lập tức vâng lời, nhẹ nhàng thả ra.

- Yên nhé, huynh sẽ vào trong muội.

Tiêu Phong thì thầm rồi xộc vào nữ thần y.

- Áaa!

Nữ thần y nhắm mắt lại bật thét lên, mười đầu ngón tay bấu vào lưng Tiêu Phong. Sâu bên trong nàng, một cơn đau đớn khôn tả đột phá khi chàng đâm phập vào nàng xé toạc nàng ra. Hai giọt nước mắt của nữ thần y lăn nhanh xuống hai bên thái dương nàng, biến mất trong chân tóc nàng, gương mặt xinh đẹp của nàng cũng nhăn lại.

Tiêu Phong khép đôi mắt bật tiếng rên sâu trong cổ họng. Sau cơn cực khoái, chàng mở mắt ra nhìn nữ thần y, chàng giữ cho hạ thể bất động, để nàng quen dần với cảm giác bị xâm nhập và quá tải khi chàng trong nàng.

- Khá dày đấy. Muội ổn không?

Nữ thần y phải dùng hết sức lực mới gật nổi đầu:

- Ổn...ạ...

Nàng nói, giọng đứt quãng, hai mắt vẫn nhắm chặt. Chàng quá sức to lớn, đến độ đầy áp trong nàng, nong nàng chặt cứng.

- Huynh sẽ chuyển động nhé.

Tiêu Phong nói, giọng chàng riết róng, chậm rãi rút ra khỏi nữ thần y rồi chậm rãi ấn vào.

- Đau quá!

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong lại trượt lui từ tốn.

- Đau quá! - Nữ thần y lặp lại, nước mắt rơi xuống - Xin huynh đừng chuyển động nữa...

- Không được, phải tiếp tục chuyển động, bằng không cơn đau sẽ không đi qua.

Tiêu Phong nói, rồi đẩy vào nữ thần y lần nữa. Chàng khép mắt lại, rên lên, tiếp tục lặp lại những động tác ra vào cho đến lần thứ chín nữ thần y rên lên. Tiêu Phong kéo ra, nhẹ nhàng đẩy vào. Nữ thần y bật kêu lên lần nữa.

Tiêu Phong dừng lại.

- Nữa nhé?

Chàng thì thầm.

- Vâng.

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong lặp lại như thế lần nữa rồi dừng lại. Lần này, nữ thần y rên rỉ to hơn, nàng thật không thể tin cơ thể nàng bắt đầu chấp nhận chàng... Ôi, không chỉ chấp nhận chàng, nàng thật sự rất muốn điều này...

- Lần nữa nhé?

Tiêu Phong nói trong tiếng thở.

- Vâng.

Nữ thần y nói, đây là một lời khẩn cầu. Nàng thật không ngờ con đau đớn hoàn toàn biết mất như chàng nói, và nàng cảm thấy thật viên mãn mỗi lần được chàng lấp đầy.

Vậy là Tiêu Phong lại chuyển động nhưng lần này, chàng không dừng lại. Chàng chuyển động tựa trên khuỷu tay để nữ thần y không phải cảm nhận sức nặng cơ thể chàng đang ở trên mình nàng, đang ấn nàng xuống giường. Ban đầu, Tiêu Phong còn chuyển động chậm chậm, tiến rồi lui trong nữ thần y. Đến khi đôi bàn tay nữ thần y không còn bầu vào lưng chàng nữa mà thay vào đó là những động tác ve vuốt, Tiêu Phong tăng nhịp điệu. Nữ thần y rên lên. Tiêu Phong dập xuống nàng sâu hơn, nhanh hơn, mạnh hơn theo một tiết điệu không chút khoan nhượng. Miệng nữ thần y há ra, khô khốc, liên tục kêu rên. Một hồi sau Tiêu Phong dừng lại, gần như kéo hẳn sự cương cứng của chàng ra khỏi huyết nàng. Nữ thần y ưỡn hông lên theo, không để chàng rút hẳn ra.

- Ôi...xin đừng...đừng mà...

Nàng van vãn.

Tiêu Phong cúi đầu xuống dùng lưỡi xoắn xít lấy đầu ngực bên phải của nữ thần y và mút mạnh khiến nàng ngây dại.

- Đừng gì nào?

Chàng nhả đầu ngực ra hỏi.

- Đừng rời khỏi miệng, xin huynh.

Tiêu Phong mút mạnh đầu ngực bên trái rồi lại nhả ra, nói trêu mếu:

- Muốn huynh vào lại trong miệng, chuyển động như vừa nãy à?

- Vâng.

- Vâng gì nào?

Chàng nheo mắt hỏi lại, nữ thần y nói:

- Vâng, muốn huynh vào trong miệng như vừa nãy.

Tiêu Phong chống tay xuống giường nhấc mình dậy, rồi trong tư thế quỳ, chàng mang hai chân nàng vắt qua hai vai chàng, nói:

- Không sợ đau nữa hay sao?

Nữ thần y mỉm một nụ cười nhẹ đầy vững tin, nàng lắc đầu.

Bốp! Nữ thần y lại lãnh một cái phất vào bờ mông bên trái. Nàng thu nụ cười lại, chưa kịp kêu la, chàng đã hẩy mạnh hông, phụng, vật thể khổng lồ của chàng cắm thẳng vào huyết nàng. Nữ thần y hứng trọn cú xuyên thủng vào thân thể nàng, ở tư thế mới này, chàng vào nàng thật sâu, và liền sau khi đóng ngập vật thể to tướng của mình vào nữ thần y, Tiêu Phong dùng tay bóp mạnh hai bầu ngực nàng và se đầu ngực lại. Những cảm giác kích thích tột độ từ trên bầu ngực hòa với cảm giác đau đớn vì bị phạt ở mông và căng tràn trong huyết khiến đôi chân nữ thần y giật rung lên bần bật.

Tiêu Phong nhấp một cách khoan thai, từ tốn vào trong huyết nữ thần y như đang thưởng thức một món ăn thật ngon. Nữ thần y quằn quại rên la, mặt dịch từ trong huyết nàng không ngừng tiết ra đầm dề. Tiêu Phong dập nữ thần y mỗi lúc một nhanh hơn, từng cú dập chàng đẩy nàng trượt dài trên giường, đầu nữ thần y đụng cả vào thành giường đánh kịch nàng cũng không hề hay biết. Nàng bộc lộ sự sung sướng tột độ bằng những cử động thân thể, đôi bàn tay nàng ve vuốt xoa bóp đôi vai chàng, lồi lăm tình mạnh bạo và những cú phạt vào mông của chàng khiến nàng chết ngất. Trong tư thế này, nữ thần y tưởng chừng như ruột gan của nàng bị chàng đẩy cả lên trên, hoa huyệt* của nàng bị chàng ép chặt đến mức tột đa, dẫn ra hết mức, nàng bị

chàng nong chật cứng đến độ chiếc bụng thon nhỏ và phẳng của nàng như cộm hẳn lên. Nữ thần y lấy tay xoa xoa ần ần bụng dưới một cách vô thức, da gà trên mình nàng nổi lên từng chập.

Một hồi lâu sau nữa Tiêu Phong đọc được cơ thể của nữ thần y khi cơ bụng nàng co rút, hai bắp chân nàng trên hai vai chàng cũng cứng lại, chàng bèn thả tay ra khỏi hai bầu ngực nàng. Tiêu Phong giữ lấy đầu nữ thần y trong hai tay chàng, sau đó chàng cúi xuống, hôn lên môi nàng, răng chàng cắn riết môi dưới nàng. Quả nhiên bấy giờ nữ thần y cảm thấy có cái gì đó đang dâng lên trong huyết, như một con thủy triều ồ ạt sắp sửa đánh ập vào bờ...

Con thống khoái tiếp tục dâng trào trong huyết làm nữ thần y cứng người, trong khi Tiêu Phong không ngừng và không ngừng tấn công nàng.

- Muội sắp đến rồi.

Chàng thì thào trong hơi thở dồn dập.

- Đến với huynh, nào.

Cơ thể nữ thần y đáp lại lời Tiêu Phong, nàng bật tiếng la khi thủy triều bùng lên, đánh ầm ầm vào bờ trong khoái cảm cùng cực, cơ bụng nàng giật mạnh từng cơn. Đến lượt Tiêu Phong cực khoái, chàng gọi to tên nàng, thúc một phát cuối cùng mạnh hơn bao giờ vào nàng và không cần duy trì thêm nữa, chàng gồng lưng lên.

Nữ thần y vừa đạt được tới đỉnh thì một lần nữa nàng run bắn người, thêm một cơn cực khoái nữa ập đến khi chàng trút xả vào nàng. Tiêu Phong vừa rên lớn một tiếng vừa bắn một dòng nước ấm áp vào trong nữ thần y làm nàng lại phải thét lên. Hoa huy*t nàng co thắt dữ dội, vừa co thắt vừa hút đầy chất lỏng đó vào trong, chàng trút xả ào ạt, quá nhiều, óc ách đầy trong bụng nàng.

Sau khi Tiêu Phong trút trọn vẹn tất cả của chàng vào sâu thẳm trong nữ thần y chàng gục xuống người nàng, bất động. Đôi chân nữ thần y trượt khỏi đôi vai chàng rơi xuống giường.

Một lúc sau nữ thần y vẫn còn trong cơn ngây ngất nhưng nàng đã kèm chế được hơi thở và nhịp tim cũng dần ổn định lại. Nữ thần y mở mắt ra, trán chàng đang đặt lên trán nàng. Tiêu Phong dịu dàng nhìn xuống nữ thần y, chàng vẫn còn trong nàng. Tiêu Phong đặt một nụ hôn nồng nàn lên môi nữ thần y trước khi rút ra khỏi nàng rồi hạ người nằm nghiêng xuống giường.

Nữ thần y rã rời đến độ không khép chân lại được. Tiêu Phong dùng tay nhặt một sợi tóc trên mặt nữ thần y vén qua tai nàng.

- Muội khít quá, còn đau lắm không?

Tiêu Phong hỏi, trong tư thế nằm nghiêng, chàng chống mình bên một khuỷu tay nhìn vùng giữa hai chân nàng tràn trề chất nước màu hồng, từng dòng tuôn chảy đầm đìa xuống giường, dấu vết lần đầu tiên của một xử nữ, gương mặt chàng hiện lên một nụ cười.

- Không phải chuyện đùa đâu. Nghiêm túc đấy, muội còn đau lắm không?

Chàng thu nụ cười lại nói, đôi mắt trở nên sâu thẳm, thăm dò, thậm chí quyết liệt nhìn nàng.

Nữ thần y xoay người qua trườn lên người Tiêu Phong, cảm thấy như nàng không còn xương sườn nữa, gân cốt nhũn ra nhưng nàng thấy sáng khoái, thật sự viên mãn.

- Muội không sao.

Nữ thần y vui mặt nàng vào ngực Tiêu Phong, nói.

Tiêu Phong nằm ngửa trên giường vòng tay ôm lấy lưng nữ thần y, vuốt ve dọc theo lưng nàng. Nữ thần y tiếp:

- Muội thật sự không hề biết cơ thể mình có thể vừa bị đau đớn nhưng cùng lúc lại cảm thấy thỏa mãn đến vậy. Một sự thỏa mãn không thể tả bằng lời.

Nữ thần y nói, rồi nàng duỗi chân ra, nhanh chóng trượt bành bồng vào giấc ngủ một nhàoai và rất sâu ngay trên mình Tiêu Phong.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4: Suối tình

Khi nữ thần y tỉnh dậy, trời vẫn còn tối. Nàng không biết mình đã ngủ bao lâu. Chuỗi người ra khỏi tấm chăn, nàng cảm thấy đau, một nỗi đau dịu dàng.

Nữ thần y bước xuống giường, choàng chăn quanh mình rồi lặng lẽ bước lại gần cửa sổ. Tiêu Phong đứng bất động nơi cửa sổ nhìn ra sân. Chàng đang suy nghĩ gì đây, nữ thần y như bụng, định mở miệng gọi thì tiếng bước chân của nàng khiến chàng quay đầu.

- Đứng ra, muội nên ở trên giường.

Tiêu Phong vừa nói vừa tiến lại gần nữ thần y. Nửa thân trên để trần, đôi vai mở rộng, lực lưỡng, những vòng cơ bụng chuyển động khi chàng bước đi. Thật đáng kinh ngạc. Nữ thần y đứng lặng chiêm ngưỡng tượng mạo ấy. Ôi! Chàng thật nóng bỏng.

- Lên giường đi - Tiêu Phong ra lệnh - Không thì muội sẽ vô cùng mệt mỏi vào sáng mai đây.

Nữ thần y lắc đầu:

- Muội tỉnh dậy không thấy huynh, không ngủ lại được.

Tiêu Phong vòng tay qua nữ thần y, nhẹ nhàng bế bổng nàng lên đưa trở về giường.

- Muội cảm thấy thế nào?

Chàng hỏi khi đưa nàng về đến giường.

Bất giác nữ thần y liếc nhìn xuống giường, tấm trải đã khô đi nhưng vết máu vẫn còn trên đấy. Nàng ngước lên nhìn chàng, bắt gặp ánh nhìn sâu thẳm của chàng đang hướng xuống nàng.

- Ôn ả.

Nữ thần y đáp, sờ bàn tay lên ngực chàng, khẽ vuốt ve qua lại bờ ngực rắn rỏi để cảm nhận chúng.

Tiêu Phong đặt nữ thần y nằm xuống giường, nàng lập tức ngồi dậy níu lấy cổ tay chàng.

- Nằm xuống đi.

Tiêu Phong nhấn từng tiếng một, nữ thần y vẫn chưa chịu nằm xuống, giọng chàng dịu lại:

- Huynh khép cửa sổ rồi sẽ trở lại nằm bên muội.

Nữ thần y buông tay Tiêu Phong ra nhưng nàng vẫn nhìn lên chàng.

- Nằm.

Tiêu Phong lặp lại mệnh lệnh. Nữ thần y nằm trở lại giường. Tiêu Phong đi khép cửa sổ rồi cũng lên theo, kéo nữ thần y vào vòng tay, choàng tay chàng quanh người nàng từ sau lưng, hôn nhẹ lên tóc rồi hít vào thật sâu.

- Huynh yêu muội, ngủ ngon.

Vài canh giờ sau ánh sáng tràn ngập căn nhà đánh thức nữ thần y khỏi giấc ngủ sâu. Nàng trở người và mở mắt ra, thấy chàng vẫn còn nằm bên. Chàng nằm đối mặt nàng, đây là cơ hội chưa từng có để ngắm nhìn chàng. Vẫn khuôn mặt vô cùng điển trai nhưng thanh thản hơn trong giấc ngủ. Từng đường nét trên mặt chàng thật đẹp, hoàn mỹ đến độ nàng cảm thấy không chính đáng.

Nữ thần y đưa tay sang, chạm vào một bên má Tiêu Phong. Chàng khẽ dao động cặp chân mày rồi mở mắt ra.

- Huynh thật đáng yêu khi ngủ.

Nữ thần y nói, vẫn vuốt ve má chàng.

- Muội có thể ngắm huynh ngủ cả ngày nhưng bây giờ muội cần tắm rửa.

Nàng nói đoạn trườn khỏi giường, bước xuống đất, hạ thể vẫn còn khá đau, thành thật mà nói không chỉ hạ thể mà tứ chi của nàng cũng rã rời như thể tối qua nàng đã leo qua một ngọn núi vậy. Tiêu Phong thấy nữ thần y lảo đảo đứng không vững, ngồi bật dậy đỡ lấy nàng.

- Đi nào, cùng tắm nhé.

Chàng nói, bước xuống giường.

Tiêu Phong bế nữ thần y ra con suối ngay phía sau nhà. Cảnh đẹp mê hồn với thác nước từ trên cao đổ xuống tung bọt trắng xóa, hai bên bờ mọc đầy hoa nhài, mùi hương tỏa ra ngào ngạt, những phiến đá to nằm rải rác bên suối. Tiêu Phong đặt nữ thần y đứng trên bờ suối rồi chàng bước xuống dòng nước mát mẻ.

Nữ thần y thăm ngưỡng mộ thân thể chàng từ phía sau, nhìn chăm chú vào những bắp chân rắn chắc, chàng thật đẹp, đẹp toàn diện. Một cảm giác vô

cùng hưng phấn nổi dậy khi nàng được ngắm nhìn chàng hoàn toàn khóa thân.

- Cùng tắm nào.

Sau khi Tiêu Phong bước xuống suối chàng quay lại chìa tay ra. Nữ thần y nắm tay chàng bước xuống suối. Nàng nhanh chóng ngáp mình vào làn nước. Ôi... đau, nữ thần y nhú mày.

Tiêu Phong ôm nữ thần y từ phía sau, mũi chuôi vào tóc nàng và hít vào thật sâu. Bàn tay chàng vòng quanh cổ nàng, bắt đầu xoa bóp cổ và hai vai nàng bằng những ngón tay dài và mạnh mẽ.

- Thoải mái không?

- Vâng.

Nữ thần y đáp, cảm giác tay chàng trên nàng thật tuyệt diệu. Một lát sau hai bàn tay chàng trườn xuống hai bầu ngực nàng. Nữ thần y hít thật sâu khi những ngón tay đó nắn bóp chầm chậm, cảm giác vô cùng dễ mê, con trĩ liệu tình tẻ cho nỗi đau nơi hạ thể chàng đã mang đến cho nàng đêm qua. Người nữ thần y ưỡn lên đầy bản năng, đẩy sâu bờ ngực vào tay chàng, trong khi lưng cũng ưỡn xuống để mông nàng chạm vào sự cương cứng của chàng.

- Ôi...

Nàng rên rỉ, trong đầu hiện lên hình ảnh chàng đến trong nàng từ phía sau... Nàng thật sự muốn điều này...

Trong khi nữ thần y vẫn còn thờ đờn đập, Tiêu Phong đột nhiên bước lui một bước. Khẽ cúi xuống, chàng dùng tay ve vuốt đôi bờ mông rồi tấp tắp ở giữa hai chân nàng. Nữ thần y tăng nhịp thở, những ngón tay đầy kinh nghiệm chà sát lên xuống khơi gợi giữa hai chân nàng, cực lạc là ở đây, nàng khẽ nhắm mắt lại, ngả đầu ra sau. Những thôi thúc đang tràn lên từ từ và không chịu lùi bước trong nàng...

Bắt chợt Tiêu Phong lơ tay.

Không! Không! Không! Hơi thở nữ thần y tán loạn.

- Sao huynh dừng lại?

Nàng nói.

- Bởi vì muối đã đủ sạch.

Nhưng... Nữ thần y mím môi... nàng thật không muốn chàng dừng lại chút nào.

- Hôn nữa huynh cũng cần tắm nữa.

Tiêu Phong nói tiếp.

Nữ thần y xoay người lại đối mặt với chàng. Nàng choáng váng thấy chàng đang nắm sự cương cứng của mình trong tay, thân nhiên tắm rửa. Miệng nữ thần y há hốc. Nó thật lớn và mạnh mẽ, nhiều hơn trong ánh sáng ban ngày. Sự cương cứng của chàng lấp ló trên làn nước, ngả lên đùi chàng. Nữ thần y nhìn vào nơi đó trần trối một lúc quét mắt lên nhìn vào mặt Tiêu Phong. Chàng vẫn vô cùng thân nhiên trước phản ứng kinh ngạc của nàng.

Nữ thần y nuốt ực. Cái đó đã ở trong nàng? Nàng có thể chứa chấp nỗi ư? Nữ thần y còn đang sững sốt, Tiêu Phong đã quay người lại bước ra khỏi suối.

Một lát sau chàng trở lại với chiếc khăn quấn ngang eo và một chiếc khăn khác trên tay. Đỡ nàng ra khỏi suối, chàng choàng khăn cho nàng, quấn nàng trong chiếc khăn rồi đặt lên môi nàng một nụ hôn. Nữ thần y vẫn còn muốn được chàng mân mê... nàng cũng muốn chạm vào chàng... nhưng chàng đã khóa tay nàng trong chiếc khăn tắm.

Nữ thần y bứt rứt trong nỗi ham muốn, ngay bây giờ chỉ muốn cùng chàng... dưới dòng suối...

- Muối còn đang đau - Tiêu Phong lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của nữ thần y, chàng cọ mũi mình vào mũi nàng nói - Hãy chờ vết thương lành lại đã.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong với vẻ mặt đầy đam mê, đắm đuối, nàng lắc đầu:

- Nhưng muối không muốn chờ.

- Không được.

Tiêu Phong lại dịu dàng đặt lên môi nữ thần y nụ hôn:

- Chỉ ba ngày thôi, sẽ không lâu đâu.

Ôi, nụ hôn của chàng khiến nàng ngất đại. Nữ thần y tiếp tục lắc đầu:

- Ba ngày sao lại không lâu, một ngày, được không?

Tiêu Phong bật tiếng cười khẽ.

- Một ngày, xin huynh mà - Nữ thần y lại cất giọng khẩn thiết, mắt lấp lánh nhìn chàng.

Tiêu Phong thấy nàng không rời khỏi chàng nổi nữa, chàng mỉm cười rồi chậm rãi gật đầu.

Đêm đó sau khi ăn tối xong hai người trải thảm trước nhà. Tứ bề tĩnh lặng, trăng sáng vàng vạc làm bừng sáng khắp nơi. Hai người bên nhau ngắm cảnh núi non về đêm và thưởng thức cảm giác yên tĩnh dưới trăng. Tiêu Phong mang một mớ củi khô lại đốt lửa lên rồi đến ngồi trên thảm bên nữ thần y.

Mắt nữ thần y ánh lên ấm áp, nàng vươn người sang, hôn chàng dịu dàng lên hai bên khóe miệng trước khi hôn lên đôi môi chàng. Tiêu Phong cũng hôn đáp lại nàng. Một bàn tay nữ thần y vuốt ve một bên má chàng, mềm mại lần xuống cổ, ngực, quần quanh bụng dưới chàng, tiến vào giữa đùi...

Tiêu Phong bắt lấy cổ tay nữ thần y, dừng hôn nàng. Nữ thần y mở mắt ra, thấy chàng nhìn nàng tặc lưỡi ngán cấm.

Nữ thần y cười, thu tay về, nàng xoay lưng lại ngồi trong lòng chàng, tựa lưng vào ngực chàng. Tiêu Phong ôm lấy chiếc eo nữ thần y từ phía sau. Đôi chân dài của chàng kẹp hai bên người nàng, hai đầu gối chàng hơi gập lại.

Nữ thần y vẫn còn cười nói:

- Muội có chuyện này muốn hỏi huynh từ lâu.

- Sao nào?

- Lúc trước khi còn ở tân giả khổ, muội từng nghe nói huynh có rất nhiều nữ nhân, phải chăng?

Tiêu Phong im lặng, nữ thần y xoay người lại thấy chàng đang nhìn nàng, mặt chàng đanh lại, tái nhợt, thật sự tái nhợt.

Nữ thần y chờ một chút nàng nhếch một nụ cười ranh mãnh về phía chàng:

- Nói gì đi.

Tiêu Phong tiếp tục ngậm tằm, khả năng nói chuyện của chàng dường như biến đi đâu mất.

- Huynh đừng ngại, muội muốn nghe.

Nữ thần y lại cười nói, sau đó tiếp tục chờ. Nhưng khả năng nói chuyện của Tiêu Phong vẫn tuyệt vô tằm tích.

- Muội năn nỉ, mà.

- Huynh cũng năn nỉ muội.

Ô kia, cuối cùng chàng cũng mở miệng rồi. Nhưng sao chàng căng thẳng thế này? Nữ thần y nheo mắt nói:

- Huynh làm sao thế? Đang hạ mình cầu khẩn muội đấy ư?

Nữ thần y nói rồi bùng miệng cười, không ngờ chàng gật đầu:

- Huynh cầu khẩn muội, cầu khẩn muội đừng làm khó huynh, huynh chỉ muốn tốt cho muội thôi.

- Nhưng muội không ngại thật mà.

Rồi sực nhớ điều gì, môi nữ thần y mím lại:

- Không hiểu sao lúc trước mỗi lần hỏi đến chuyện riêng tư của huynh, Tân Nguyên cách cách và Tiểu Điệp luôn lảng tránh không nói cho muội nghe, lúc đó cảm giác của muội như là, hai người đó luôn sập cửa trước mặt muội vậy đó.

Tiêu Phong đưa tay nâng cằm nữ thần y lên, nhìn thẳng vào mắt nàng nói:

- Huynh nhắc lại lần nữa, muội đừng tò mò chuyện quá khứ của huynh, sẽ không tốt cho muội đâu!

Nữ thần y thấy vẻ mặt chàng khi nói câu này đầy cương quyết, rồi bằng giọng trầm thấp, nàng nghe chàng nghiêm túc nói thêm:

- Hơn nữa huynh cũng không có thói quen kể lể về vấn đề... giường chiếu của mình cho người khác nghe.

Nữ thần y khẽ cau mày, cố hiểu những điều chàng vừa nói với nàng, nhưng cuối cùng nàng mở to mắt nhìn chàng, lắc đầu:

- Làm sao có thể không kể cho muội nghe vấn đề chần gối của huynh được chứ? Muội yêu huynh, nên tất cả những chuyện đời tư của huynh, muội đều muốn tìm hiểu và muốn nghe.

Tiêu Phong im lặng, buông chiếc cầm nữ thần y ra. Bầu không khí giữa hai người tự nhiên trở nên căng thẳng. Nàng vẫn còn đang mở to mắt chờ câu trả lời từ chàng. Tiêu Phong không biết làm sao bây giờ. Chàng khẽ quay mặt nhìn đồng lửa, làm sao thoát ra khỏi tình huống này bây giờ?

- Thật không công bằng chút nào - Tiếng nữ thần y lại vang lên bên tai chàng - Sao huynh không cho muội quyền được tìm hiểu về đời sống của người muội yêu chứ? Sao huynh lại có thể như Tần Nguyên cách cách và Tiểu Diệp, sập cửa trước mặt muội chứ?

Nữ thần y dứt lời dùng răng khẽ cắn vào làn môi dưới.

- Không.

Tiêu Phong lắc đầu, chàng quay lại nhìn nàng:

- Coi như huynh xin muội, được không? Hãy nên thôi đi, đừng lại đi. Muội không biết mình sắp bước vào con đường nào đâu.

Tiêu Phong nói như ra lệnh, tay chàng lại nắm lấy cầm nữ thần y, nhưng lần này chỉ nhẹ kéo ra để nàng nhả môi dưới khỏi răng. Ánh mắt nữ thần y sáng lên như ánh bạc, Tiêu Phong nhìn vào mắt nàng chàng biết nàng càng thêm tò mò về đời sống riêng tư của chàng..

- Huynh làm gì bí ẩn vậy chứ - Quà nhiên nữ thần y nói - Muội hiểu ai cũng có nhu cầu chần gối hết cả mà, chuyện đó hoàn toàn tự nhiên thôi.

Tiêu Phong lại đưa mắt nhìn đồng lửa, chàng cau mày một thoáng như thể đang đấu tranh nội tâm dữ dội. Nữ thần y thấy một cuộc xung đột kịch liệt trong đôi mắt chàng.

- Muội sẽ hối hận - Tiêu Phong nói, không nhìn nữ thần y - Khi đó có thể muội sẽ ghét bỏ, thậm chí rời khỏi huynh.

- Đâu mà.

Nữ thần y vươn đôi tay nàng ra nắm lấy đôi bàn tay Tiêu Phong, đan những ngón tay nàng vào tay chàng, nói:

- Muội không bao giờ vì những chuyện trong quá khứ mà rời bỏ huynh, muội yêu huynh, hơn nữa, muội tin rằng chúng ta nên cố gắng chấp nhận quá khứ của đối phương để tình yêu được lâu dài, hạnh phúc hơn. Phải không?

Tiêu Phong quay lại nhìn nữ thần y nhưng chàng giữ im lặng.

- Nói muội biết đi mà, nói muội nghe đi.

Nữ thần y khẽ lay lay đôi bàn tay Tiêu Phong và nói. Đối với nàng, trong đêm này, những khoảnh khắc chờ đợi chàng lên tiếng kể về những nữ nhân trong quá khứ của chàng như dài hàng thế kỷ. Đột nhiên, nàng nghĩ ra một việc, chớp mắt nhìn chàng:

- Chúng ta cần trung thực với nhau, nếu không, chuyện tình cảm giữa chúng ta không thể khởi động được đâu.

Huyết thái dương của Tiêu Phong giật mạnh trước câu nói của nữ thần y. Chàng mở to mắt nhìn nàng, nhưng nữ thần y cầm đôi mắt nàng xuống những ngón tay đan vào nhau của hai người.

Tiêu Phong nhắm mắt lại, như thể đang đếm từ một đến mười. Nàng vừa bảo giữa chàng và nàng chưa từng khởi động tình cảm!

Mở mắt ra, Tiêu Phong nhìn nữ thần y nói bằng giọng trầm đục:

- Được rồi, muội có thể hỏi bất cứ điều gì, huynh sẽ trả lời.

Nữ thần y mím chặt môi nén nụ cười toàn thắng rồi ngẩng mặt lên, nhỏ nhẹ nói:

- Huynh đã từng làm việc đó với bao nhiêu nữ nhân?

- Không nhớ hết được.

- Ô - Nữ thần y buột miệng - Nhiều đến như vậy ư?

Lời thoát ra khỏi cửa miệng nàng, nữ thần y mới biết đó là một câu hỏi vô cùng dư thừa.

Quả thực nàng thấy Tiêu Phong nhìn nàng trừng trừng. Nữ thần y cười giả lả trước lời bình phẩm vừa rồi của nàng về chàng, tiếp tục hỏi:

- Hằng đêm đều có một người vào phủ hầu huynh à?

Tiêu Phong lắc đầu.

Cũng không vô độ cho lắm, nữ thần y nhủ thầm. Nhưng khi nàng còn đang gật gù, Tiêu Phong nói:

- Không phải một người.

Nữ thần y há hốc miệng:

- Vậy bao nhiêu người?

- Ít nhất ba người.

Đầu óc nữ thần y đông cứng lại, đờ đẫn, quay cuồng trước sự thú nhận ấy của chàng.

- Còn nhiều nhất là bao nhiêu người?

- Năm.

Giọng Tiêu Phong trầm ấm như mọi khi, nhưng lần này, nữ thần y nghe như sấm nổ bên tai nàng, mặt mày nàng đỏ ửng vì sốc, nàng cũng rút tay về. Thật không ngờ chàng có nhu cầu cao đến thế! Như vậy đêm qua... nàng đã không làm chàng thỏa mãn sao? Khẽ cúi đầu, nữ thần y tự nhiên cảm thấy buồn với phát hiện này.

- Chúng ta chấm dứt cuộc tìm hiểu này được chưa? - Tiêu Phong nhại lại lời nữ thần y - Trời tối lắm rồi, vào nhà nào.

Tiếng Tiêu Phong vang lên kéo nữ thần y về với thực tại. Tiếng nói của chàng, bao giờ cũng dịu dàng, bao giờ cũng chứa đầy quan tâm dành cho nàng, nhưng lúc này nữ thần y không còn tâm trí nào để đáp lại chàng, nàng ngồi yên lặng nhìn trần trời vào thăm.

Tiêu Phong nhồm dậy định đi tắt lửa, nhưng nữ thần y nắm lấy cổ tay chàng:

- Muội vẫn chưa buồn ngủ - Nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng nói - Hơn nữa muội còn chưa tìm hiểu huyênh xong.

Tiêu Phong liếc nhìn trời, miễn cưỡng ngồi lại thăm.

Nữ thần y buông cổ tay chàng ra, nàng hít sâu một hơi để lấy lại thăng bằng, sau đó nhìn chàng, nói:

- Thế trong một đêm, huyênh đã từng làm chuyện đó với ai hơn một lần không?

- Rồi - Tiêu Phong nhìn nàng gật đầu.

- Hơn hai lần?

- Rồi - Tiêu Phong lại gật đầu.

Ôi, nữ thần y rung mình không giấu giếm. Một người ba lần, như vậy vị chi ba người một đêm là...

Nàng khẽ nhăn mặt hỏi:

- Có người nào bị huyênh làm đến bị thương không?

- Rồi.

- Sao huyênh có thể...

Nữ thần y cau mặt hằn lại. Nàng chỉ thốt ra nổi những từ ấy. Sao chàng lại... Tội nghiệp cô gái đó. Nàng thấy phát ốm lên được.

Nữ thần y thở ra nặng nề:

- Nặng không?

Cái lắc đầu của Tiêu Phong không khiến nữ thần y dễ chịu chút nào, vẫn nhăn nhó nhìn chàng:

- Rồi sau đó cô gái đó xa lánh huyênh à?

Tiêu Phong lại lắc đầu. Nữ thần y tròn mắt:

- Nàng ấy vẫn còn chịu trở lại với huyênh?

Tiêu Phong gật đầu.

Tâm trạng nữ thần y xoay như chong chóng, nàng không thể nào tưởng tượng nổi chàng đã làm gì đó khiến cô gái đó bị thương, và sau khi bị thương... còn trở về bên chàng, trên đời có người con gái đại độ đến như vậy?

Mắt nữ thần y chùng xuống, nàng nói:

- Và huynh đã tiếp tục làm cô ấy bị thương?

- Không - Tiêu Phong lắc đầu - Huynh không chạm vào nàng ấy nữa, sau đêm đó huynh đã không chọn tên nàng ấy nữa.

Là sao, là sao cơ, chàng nói thế là sao? Nữ thần y giật mình. Lúc trước chàng có cả một bản danh sách để tùy tiện chọn người đến hầu hạ chàng như Khang Hi lật thẻ bài của các phi tần à?

- Muội hiểu rồi - Nữ thần y suy nghĩ một chút tự trả lời - Vậy là hằng đêm, tuy cô ấy không được gọi đến hầu huynh nhưng vẫn đến phủ Viễn tìm huynh.

Tiêu Phong im lặng, nữ thần y chớp mắt thêm lần:

- Và gia đình của huynh đã không để cô ấy vào gặp huynh.

Tiêu Phong tiếp tục giữ im lặng.

- Mưa gió gì cô ấy cũng đến phủ Viễn.

Nữ thần y lại nói nhưng Tiêu Phong vẫn im lặng nặng nề.

- Huynh đã có thể vứt bỏ một cô gái yêu huynh tha thiết và thật lòng một cách dễ dàng đến thế?

Tiêu Phong nhắm mắt lại. Khi đó chàng chỉ mười chín tuổi mà, chàng mở mắt ra, vẻ mặt nữ thần y vẫn không dịu lại chút nào.

- Sau đó thì sao?

Nàng hỏi.

Lần này Tiêu Phong không làm thinh nữa, chàng thờ dãi đáp:

- Một tháng sau người ta tìm thấy thi thể nàng ấy dưới chân Kim sơn.

Tiêu Phong dứt lời, thời gian như đông cứng lại. Cuộc nói chuyện gián đoạn mất một lúc vì nữ thần y nhìn chàng sững sốt, không thốt nổi nên lời.

Tiêu Phong thấy nàng nhìn chàng bằng ánh mắt tức giận vô cùng, trong nỗi tức giận đó xen kẽ sự hoang mang và u uất dành cho cô gái kia. Chàng lên tiếng phá vỡ bầu không khí tịch mịch đến đáng sợ:

- Muội có muốn huynh rời đi để muội được một mình yên tĩnh không?

Nữ thần y nhắm nghiền mắt lại. Ôi, sự trung thực của chàng sao mà tê tái, phải chi chàng giấu nhẹm những lời vừa rồi... Nàng mở mắt ra nhìn chàng, lắc đầu.

- Muội không cảm thấy huynh như một con quái vật rất đáng kinh tởm à?

Nữ thần y áp một bàn tay nàng lên má chàng, khẽ kháng trả lời:

- Tuy hiện giờ muội vẫn còn rất buồn bởi những điều huynh đã làm cho người con gái kia nhưng muội đã nói, muội yêu huynh, muội không muốn huynh rời khỏi đây, rời khỏi muội. Trừ phi huynh muốn thế?

- Tất nhiên là huynh không muốn - Tiêu Phong nắm lấy bàn tay nữ thần y, nói. Chàng hôn lên lưng bàn tay nàng dịu dàng và âu yếm nhìn nàng - Huynh muốn mãi mãi ở bên muội.

Nữ thần y mỉm cười, chồm tới vòng hai tay ôm lấy eo chàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn chàng nói:

- Huynh là cả một trời bí hiểm. Không giống bất kỳ ai muội từng gặp. Muội thấy mừng vì huynh đã nói cho muội nghe những điều muội muốn biết. Chuyện tình cảm chỉ có thể tiến triển nếu chúng ta thành thật với nhau.

Tiêu Phong đặt một nụ hôn lên chóp mũi nàng:

- Huynh sẽ luôn cố gắng thành thật với muội.

Nữ thần y vẫn giữ nguyên nét cười, chợt, nàng nhớ đến gương mặt một người...

- Muội nghe các cung nữ trong tần giả khổ bảo... – Nàng ngập ngừng - Chỉ có Hà tiểu thư là người duy nhất ở bên huynh trong một thời gian dài.

Tiêu Phong gật đầu.

- Tại sao?

- Vì trong những ngày tháng ấy Tử Lăng có thể làm tất cả những gì huynh muốn, huynh cần.

Nữ thần y chớp mắt, người con gái đó chỉ một mình lại có thể làm được việc của ba bốn thậm chí năm người con gái đã làm cho chàng? Và nhất là đã khiến chàng vừa lòng? Nàng thần người, bất động trong sự ngưỡng mộ dành cho Hà Tử Lăng!

Tiêu Phong nhìn xuống nữ thần y, cặp mắt chàng chứa đầy những tia ánh sáng dành cho nàng. Chàng im lặng một thoáng bảo nhỏ nhẹ:

- Muội còn hỏi thêm điều gì nữa không? Nếu không, chúng ta chấm dứt đề tài này đi, từ nay về sau muội đừng nhắc đến những chuyện trong quá khứ của huynh.

Nữ thần y áp một bên má nàng vào ngực chàng:

- Vâng, muội sẽ không thắc mắc về quá khứ của huynh nữa đâu.

Tiêu Phong đặt cằm chàng lên đỉnh đầu nữ thần y, vuốt ve lên xuống lưng nàng. Nét căng thẳng trên khuôn mặt chàng dần ra, chàng vừa nhắm mắt lại vừa khe khẽ thở ra, nhưng trước khi chàng kịp đóng sập đôi mi, nữ thần y thì thảo làm chàng giật nảy mình:

- Ngày mai muội cũng sẽ như Hà tiểu thư hết lòng hầu hạ huynh.

- Không!

Tiêu Phong buông nữ thần y ra, nói gần như quát, tìm chàng như rút khỏi lồng ngực của chàng vậy.

- Tại sao lại không được? – Nữ thần y nói - Tuy rằng muội không có kinh nghiệm trong vấn đề chăn gối như Hà tiểu thư nhưng muội có thể học những cách chiều chuộng huynh, chỉ cần huynh dạy muội, phải làm như nào, được chăng?

Nữ thần y vừa nói vừa nhìn chàng chăm chăm, mắt nàng rực lên. Sau khi nàng nói xong, và thấy chàng chậm rãi trả lời câu hỏi của mình, nàng nhìn chàng bằng ánh mắt thúc hối.

Tiêu Phong nhìn nữ thần y bằng ánh mắt lo ngại, liên tục lắc đầu. Nữ thần y nói:

- Muội sẽ làm được, chỉ cần huynh dạy muội như đã dạy Hà tiểu thư...

Cặp chân mày của Tiêu Phong chau lại thành một đường thẳng, chàng suy nghĩ rất nhanh, sau đó mỉm cười cắt lời nàng:

- Muội đừng lo, huynh không phải một con quái thú, cũng không còn là một tên... cuồng dâm không thể cưỡng lại tình dục với phụ nữ, không làm việc đó nhiều lần trong một đêm, huynh vẫn ổn.

Nữ thần y định mở miệng nói gì đó, Tiêu Phong vuốt má nàng, nhanh chóng thêm lời:

- Khi đó huynh chỉ có mười chín tuổi, bây giờ đã khác. Hơn nữa chẳng phải sau khi gặp muội trên Thiên sơn huynh đã không còn quan hệ thân xác với bất kỳ cô gái nào nữa hay sao, huynh vẫn sống ổn thỏa đến bây giờ.

Nữ thần y liếc Tiêu Phong, buông eo chàng ra, nàng xoay mình ngồi quay lưng về phía chàng. Tiêu Phong thu nụ cười, dùng đôi tay chàng, xoa bóp trên vai nữ thần y, rồi mon man lần xuống lưng nàng, hạ giọng bảo nàng:

- Tại sao chứ? Muội vốn không cần so sánh bản thân mình với những nữ nhân trong quá khứ của huynh.

- Vì muội cũng muốn là người hợp với huynh, khiến huynh vừa lòng.

Tiếng nữ thần y nhỏ nhỏ, lạnh lạnh vang lên trong bóng đêm.

Tiêu Phong tóm đôi vai nữ thần y, xoay lại, buộc nàng đối diện chàng. Chàng hôn lên trán nàng dịu dàng nói:

- Huynh yêu muội, bất kỳ biểu hiện gì của muội trên giường cũng đều làm huynh vừa lòng.

- Nhưng huynh không thật sự thỏa mãn, phải không nào?

Nữ thần y nói. Hình ảnh đêm qua chàng đứng trông ra ngoài cửa sổ hiện lên trong đầu nàng, thì ra chàng đã không ngủ được, vì chàng chưa thỏa mãn khi bên nàng, bây giờ nàng đã hiểu rồi...

- Huynh im lặng – Nữ thần y nói - Nghĩa là muội đã nói đúng rồi phải chăng?

Nữ thần y nói và nàng nhìn chàng chăm chăm:

- Huynh thành thật trả lời muội đi.

Tiêu Phong không trả lời nữ thần y, chàng hôn lên môi nàng nồng nàn rồi nói:

- Huynh nhắc lại lần sau cuối, huynh yêu muội, nên huynh không muốn đổi đổi muội như những nữ nhân trong quá khứ của huynh. Huynh không muốn biến muội thành những người kia, chỉ là nơi để huynh mặc tình giải tỏa những thèm khát của dục vọng, muội hiểu không?

Tiêu Phong thì thầm trên môi nữ thần y. Những lời chàng nói ra chứa đầy những yêu thương, nhưng nữ thần y cúi đầu, giọng nàng u buồn:

- Đêm qua huynh không muốn muội lần nữa, vì muội không đủ gọi cảm như Hà tiểu thư...

Tiêu Phong bưng hai má nữ thần y lên, cướp lời nàng:

- Không phải! Không đúng! Muội rất gọi cảm!

Chàng nói và thấy mắt nàng ươn ướt, hiển nhiên là nàng không tin lời chàng. Tiêu Phong không biết làm gì bây giờ, chàng buông đôi má nữ thần y ra, cau mày nhăn mặt một hồi rồi chàng bưng hai tay lên ôm lấy đầu mình.

- Phải nói thế nào với muội bây giờ? – Tiêu Phong nói - Huynh thỏa mãn chính là mối nguy hại cho sức khỏe của muội!

Chàng nói đến đây dừng lại một chút để lấy lại bình tĩnh, nhưng sau đó, chàng tiếp tục nói trong sự căng thẳng tột độ:

- Muội có biết để huynh được thỏa mãn, thứ nhất, huynh làm gì không? Huynh không làm tình. Huynh... giao cấu, mạnh!

Bây giờ đến lượt nữ thần y cau mày, nàng cũng há hốc mồm. Giao cấu mạnh! Thật sao? Nàng cũng nhớ nguyên văn lời chàng, vừa nãy chàng nói điều thứ nhất khiến chàng thỏa mãn trong người, như vậy điều thứ hai là...

- Còn điều thứ hai là gì?

Nữ thần y hỏi rồi hít một hơi thật sâu, hồi hộp chờ đợi câu trả lời.

Tiêu Phong bỏ tay xuống, nhìn nàng, giọng chàng chứa đầy sự đe dọa:

- Muội thật sự muốn biết à?

- Vâng.

Nữ thần y gật đầu.

Tiêu Phong nhìn nữ thần y một chút, vẻ mặt chàng nghiêm trọng, khuôn mặt cũng nhợt nhạt. Chàng lại tiếp tục bưng đôi tay lên vùi đầu vào lòng bàn tay. Chàng có nên nói điều mà chàng chưa nói với nàng không? Rồi nàng sẽ nghĩ gì về chàng? Sẽ phản ứng ra sao? Nàng sẽ nhìn chàng bằng ánh mắt ghê tởm, chứa đầy sự kinh dị, hay khóc sưng cặp mắt, sau đó rời chàng mà đi?

Tiêu Phong im lặng một chốc chàng bỏ tay ra, lại nhìn nữ thần y, một tia u ám ánh lên trong đáy mắt chàng hiện ra khi chàng trả lời nàng:

- Điều thứ hai là... sự thống trị! Tuyệt đối trong lúc quan hệ!

Tiêu Phong dứt lời chàng thấy nữ thần y không còn cau mày nhìn chàng nữa nhưng thay vào đó là ánh mắt nàng nhìn chàng chăm chú, chàng biết nàng cố hiểu câu nói vừa rồi của chàng. Thế là, trước khi nàng tiếp tục tra hỏi chàng nữa, Tiêu Phong quyết định chỉ bằng mang cả sự thật nói ra. Những hình ảnh của một gian phòng trong căn phủ với mái ngói màu vàng cam, kê toàn bộ ra cho nàng nghe, thành thật, hoàn toàn, không giấu giếm chút gì. Một gian phòng với một dãy ngăn kéo bằng gỗ vững chãi, mỗi ngăn chứa đủ các kiểu dây thừng, xích sáng loáng, đủ kiểu roi đẹp, roi mềm, roi thuần ngựa... Giữa phòng đặt hai trụ cao, bóng ngời, chạm khắc tinh xảo, một thanh chắn treo ngang hai trụ cột đó. Từ thanh ngang ấy là những loại móc gắn rải rác... Trong phòng không có chần gối giường chiếu, bên dưới thanh chắn chỉ lót một tấm nệm... .

Tiêu Phong dứt lời, chàng biết nữ thần y bị sốc, gương mặt nàng trắng nhợt, toàn thân nàng như bị tê liệt, hoặc nói đơn giản hơn, hình ảnh của chàng trong nàng đang dần dần sụp xuống, đổ tan tành!

Tiêu Phong nắm lấy tay nữ thần y, quả nhiên bàn tay nàng lạnh cóng. Chàng không trách nàng chút nào, bỗng dưng một cô gái đơn thuần như nàng, khám phá ra rằng người tình trong mộng của mình là một kẻ bạo dâm! Kinh hoàng? Phải! Điều này là quá sức tưởng tượng của nàng. Chàng đã nhận ra trong ánh mắt nàng.

Thật lâu sau, nữ thần y mới hoàn hồn, nàng lắp bắp:

- Huynh...huynh... thích thú khi khiến nữ nhân của mình đau hay sao?

Lời vừa nói ra, ý nghĩ về chính nàng trong những sợi dây xích đó làm nàng rung mình không giấu giếm.

- Sẽ không làm thế nếu họ không đồng ý – Tiêu Phong nói.

Nữ thần y chau mày:

- Nghĩa là thế nào?

Tiêu Phong chớp mắt vài ba lần, sau khi cân nhắc câu trả lời chàng đáp lời nàng:

- Huynh chỉ làm điều đó với những nữ nhân muốn huynh làm như thế.

- Muội không hiểu – Nữ thần y tròn tròn - Tại sao có người lại tự nguyện để huynh làm họ đau?

- Để huynh được hài lòng.

Nữ thần y tưởng cảm nàng đang rơi xuống chân nàng. Làm chàng hài lòng? Làm chàng vui lòng? Tại sao họ lại dại như vậy? Nàng nhủ bụng và thốt nhiên nàng nhận ra, đúng khoảnh khắc ấy, phải, chính xác đó cũng là điều nàng muốn làm. Chàng là một người đàn ông hoàn mỹ, vô cùng hoàn mỹ, không thể không yêu, không thể không lấy lòng chàng được, nên những cô gái ấy muốn làm tất cả để khiến chàng hài lòng, đó là điều thiên kinh địa nghĩa và dễ hiểu vô cùng. Ở chàng, có điều gì đó khiến nữ nhân không thể dứt ra khỏi chàng được, nàng cũng như bọn họ vậy, như những con thiêu thân lao vào đồng lửa cam tâm tình nguyện làm mọi chuyện vì chàng.

- Tại sao huynh thích làm đau những người con gái đó? - Nữ thần y run giọng nói - Không lẽ huynh thích nhìn làn da màu sứ tuyệt đẹp của họ chuyển sang hồng và bóng rớt dưới những ngọn đèn roi của huynh sao? Điều đó khiến huynh kích thích hay sao?

- Làm đau người khác không phải lý do chính - Tiêu Phong lắc đầu nói - Mà chính là việc họ là của huynh, để huynh có thể làm bất cứ điều gì huynh thấy phù hợp, sự kiểm soát tuyệt đối đối với một người trong tay mình, điều đó khiến huynh cảm thấy kích thích.

Đoạn chàng hạ giọng nói tiếp, vẻ có lỗi với nàng:

- Huynh diễn đạt không tốt lắm, vì trước đây huynh chưa từng bị ai tra hỏi, phải nói thành

lời những việc này.

Nữ thần y không tin nổi vào tai nàng, nàng đưa tay lên bịt chặt đôi tai mình lại, chàng thật độc đoán, nàng cảm thấy ớn lạnh toàn thân.

- Vậy còn Mẫn Mẫn cách cách - Nữ thần y bất chợt nhớ đến Mẫn Mẫn, bỏ tay xuống nói - Trước khi cách cách thành hôn với huynh có biết về... à... sở thích đặc biệt của huynh không?

Tiêu Phong gật đầu.

Nội tạng nữ thần y quặn lên, nàng thật không ngờ, Mẫn Mẫn biết rõ chàng... như thế mà vẫn sống chết ép hôn chàng cho bằng được!

Nữ thần y mím chặt môi, lòng nàng ngổn ngang. Làm thế nào dung hòa được hai hình ảnh đây? Chàng, một nam nhân đẹp phát cuồng lên được, lại oai vệ, giỏi giang, tử tế, ân cần, đã che chở cho nàng dưới những ngọn đèn roi của Yên Hồng, khi nàng còn ở tân gia khổ. Chàng đã dịu dàng mang chiếc hài vào chân cho nàng, và cũng chàng, một quái vật tay cầm roi, tay cầm xích trong một gian phòng lạnh căm căm.

- Muội vẫn còn muốn huynh ở lại không?

Tiêu Phong hỏi và chàng nghe nữ thần y đáp bằng giọng tràn trề thất vọng không che giấu:

- Muội muốn được một mình.

Tiêu Phong gật đầu rồi chàng đứng lên, xoay mình định rời đi, nhưng chợt nhớ ra một việc chàng quay lại nhìn nàng:

- Ở ngoài này ban đêm sương xuống rất lạnh, muội nên vào trong nhà, huynh ở ngoài này.

Nữ thần y không đợi chàng nhắc lần thứ hai, nàng bật đứng lên, vòng qua chàng đi nhanh vào nhà, sập cửa lại. Nàng đứng tựa lưng vào cánh cửa một lúc, chậm chậm đi về phía giường, chậm chậm trèo lên giường, từ từ trượt người nằm xuống dưới chăn, nước mắt nàng tuôn rơi.

Khoảng cuối canh hai, Tiêu Phong nằm khoanh đôi tay trên tấm thảm ngoài sân, mắt mở trao trảo, chàng ngửa mặt nhìn trăng nhìn sao không tày nào ngủ được. Chợt chàng nghe tiếng cửa mở cọt kẹt, rồi tiếng bước chân đều đều, một chiếc bóng phủ lên người chàng rồi đầu nữ thần y tựa lên ngực chàng, cánh tay nàng choàng qua eo chàng, ôm chặt, còn một chân thì vắt qua, quấn lấy cả hai chân chàng. Tiêu Phong chớp mắt, phải mất vài giây định thần để tin rằng đó không phải cơn mơ.

- Muội nằm sang bên kia - Chàng thì thầm - Nằm cạnh đồng lửa nguy hiểm lắm.

Nữ thần y vâng lời, ngồi dậy trèo sang phía bên kia chàng, nàng nằm nghiêng xuống thảm, gối đầu trên khuỷu tay nhìn chàng.

- Huỳnh nằm nghiêng sang muội này.

Nữ thần y thì thầm.

Tiêu Phong thận trọng nghiêng người sang nàng. Nữ thần y nhích người sát vào chàng, nắm cánh tay chàng kéo choàng quanh người nàng. Tiêu Phong cảm nhận được mũi nữ thần y đang vùi trong ngực chàng và hít thật sâu. Không tin nổi! Nàng quay trở lại ngủ bên chàng! Tiêu Phong lại chớp mắt rồi dùng tay vuốt lên xuống lưng nữ thần y, nhẹ nhàng, êm ái, hy vọng có thể giúp nàng dạt trôi vào giấc mộng bình an.

Trời tờ mờ sáng Tiêu Phong đã tỉnh dậy, chàng nhìn vào gương mặt ngủ mê mướt của nữ thần y một lúc thật lâu, thật lâu, sau đó chàng nhẹ nhàng ngồi lên, đi vào nhà nấu một bình nước nóng dùng để pha trà và một nồi cháo, rồi ra con suối phía sau nhà hái lê, mang vào nhà cắt sẵn một đĩa lê, xấp tất cả lên bàn trước khi dần ngửa đi sẵn. Khi chàng trở về nữ thần y vẫn còn ngủ, chàng lẳng lặng mang con nai vào nhà.

Trời sáng dần, cả một chân trời phía đông ửng đỏ, nữ thần y từ từ mở mắt. Tứ bề yên lặng, nàng nhìn sang không thấy Tiêu Phong bên cạnh, thần sắc như người mất hồn, nàng tức thì ngồi phắt dậy, cảm giác lo sợ cuộn lên như sóng trong lòng nàng, nữ thần y bật đứng dậy chạy vào nhà.

Tiêu Phong đang đứng bên bàn, trên tay cầm hai cái chén và hai cái đĩa, trên bàn là đồ ăn sáng đã chuẩn bị sẵn.

Nữ thần y lao đến ôm chầm lấy chàng, vùi đầu vào ngực chàng, hít thật sâu rồi nàng ngẩng lên nhìn chàng trân trân, không một nháy mắt.

- Muội thức dậy không thấy huynh, muội thật sự rất lo, muội tưởng huynh chán muội bỏ muội mà đi!

Nữ thần y nói một hơi, nước mắt đã tràn ra mi, không làm sao ngăn được, những giọt nước mắt đã chảy xuống má. Tiêu Phong đặt nhanh chén đĩa lên bàn, dùng tay lau nước mắt cho nàng nói:

- Muội đừng khóc, không bao giờ có chuyện đó, huynh sẽ không bao giờ bỏ muội lại một mình.

Nữ thần y vẫn tiếp tục nhìn chàng, không chớp mắt, không di động, giọng nói nàng u uất:

- Huỳnh đã làm muội rất lo!

- Xin lỗi.

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y cầm một bàn tay chàng, đưa lên môi nàng hôn dịu dàng.

- Muội đã suy nghĩ kỹ rồi - Nàng nói - Muội yêu huynh, nên bất kỳ việc gì của huynh muội cũng đều chấp nhận cũng yêu, nếu việc đó khiến huynh hài lòng, muội sẽ bước vào thế giới của huynh.

- Không! - Tiêu Phong kêu lên không hề suy nghĩ - Huỳnh sẽ không để muội dán thân vào thế giới của huynh! Muội nói thế vì muội không may mắn biết gì về nó, nó là một thế giới khủng khiếp!

Hai từ cuối cùng chàng nhấn mạnh, giọng đầy đe dọa, nhưng nữ thần y nhìn chàng lắc đầu kiểu không tin lời chàng:

- Hà tiểu thư làm được, muội cũng làm được.

- Không được!

Tiêu Phong kêu lên bằng một giọng thống khổ, toàn thân chàng cũng run lên.

- Được!

Nữ thần y trả lời chắc nịch, đoạn nàng mỉm cười, giọng chuyển sang nhỏ nhẹ dịu dàng:

- Huỳnh đừng lo, mọi chuyện rồi sẽ ổn mà.

Nàng chờ một thoáng không nghe chàng trả lời, bèn quàng đôi tay quanh cổ chàng, kéo xuống, miệng nàng đã tìm thấy miệng chàng. Lưỡi nàng trong miệng chàng.

Một lúc sau nữ thần y rời môi Tiêu Phong, cười nhẹ nói:

- Thử nhé.

Tiếng cười của nàng như thách đố, như cá cược, bàn tay cũng lần xuống vùng bụng chàng. Tiêu Phong bắt lấy cổ tay nữ thần y, giọng chàng khàn đục, tâm tình kích động:

- Muội thật sự muốn thế sao? - Chàng nói - Đó sẽ vượt khỏi ngưỡng chịu đựng của muội. Vì huynh sẽ làm bất kỳ điều gì huynh muốn với muội, không

nhân nhượng, và muội chỉ có thể tuân phục.

Nữ thần y gật đầu:

- Muội sẽ tuân phục.

Toàn thân Tiêu Phong vẫn rung động, siết lấy cổ tay nàng, chàng một mực lắc đầu:

- Thế muội còn nhớ đêm qua huynh đã nói gì với muội không? Huynh từng làm một cô gái bị thương, muội biết huynh làm nàng ấy bị thương thế nào không? Huynh treo nàng ấy lên trần nhà, và dây thừng siết quá chặt...

Nữ thần y nhón chân hôn lên môi chàng, ngăn lời chàng lại. Ánh mắt nàng sâu hút, nữ thần y thì thầm:

- Muội sẽ không sao.

Tiêu Phong cắn chặt hai hàm răng, chàng không biết phải nói thêm lời gì với nàng, không biết nói gì nữa, nên đành phải im lặng. Nữ thần y thấy chàng nín lặng và bất động, một phút dài như vô tận trôi qua, nàng lại nói:

- Bây giờ thử nhé?

- Trông muội một rồi, ăn chút gì đã.

Tiêu Phong trầm ngâm một hồi cuối cùng cũng mở miệng. Nữ thần y lắc đầu. Ăn? Làm sao nàng ăn cho vô? Nàng ăn không nổi. Miệng nàng giờ đã đắng ngắt, bụng vẫn còn nhóc nhách vì những điều mà đêm qua chàng thú nhận với nàng...

- Muội không đói một chút nào.

Nàng nói.

- Muội sẽ ăn.

Tiêu Phong nói gọn, buông cổ tay nàng ra. Đoạn chàng nhận ra lời nói của mình có chút áp đặt, không phải, là quá áp đặt, chàng dịu giọng thêm lời:

- Muội phải ăn, muội cần có sức bền bỉ và khỏe mạnh cho một lát nữa đây.

Nói rồi chàng kéo chiếc ghế ra diu nữ thần y ngồi vào bàn ăn, chàng cũng ngồi xuống bên nàng, gấp thịt nai vào đĩa cho nàng.

Nữ thần y ăn một miếng thịt nai do chàng đã nướng cho nàng, sau đó múc một muống cháo, rất ngon, chàng còn có thêm ưu điểm là có tài nấu ăn.

- Thêm một chén cháo nữa chứ? – Tiêu Phong hỏi.

- Vâng.

Nữ thần y gật đầu, đáp lời chàng. Chàng nói phải, nàng không muốn chút nữa đây... bất tỉnh trên người chàng. Chàng nói đúng, nàng không có một chút võ công như Hà Tử Lăng, cho nên để cho hai người cùng hòa hợp với nhau, nàng cần có một thể lực khỏe mạnh và lâu bền. Nữ thần y vừa ăn vừa nhìn Tiêu Phong. Chàng, một nam nhân cực kỳ mạnh mẽ, cực kỳ đàn ông, lại sở hữu rất nhiều ưu điểm hơn hẳn những người đàn ông nàng đã gặp qua, thế mà bỗng dưng tối qua, chàng đập tan tành hình ảnh tuyệt mỹ của mình trong tâm trí nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Võ mộng thiên đàn

Muội sợ không?

- Không ạ.

Nữ thần y lắc đầu khẽ đáp. Nhưng sự thực trong bụng nàng đang rất bồn chồn, như thể trong nhà đang phục sẵn một con báo, một bầy sư tử, hay một động vật săn mồi nào đó vậy.

Ánh nhìn của Tiêu Phong chuyển từ do dự sang hùng hục lửa. Chàng vươn tay ra, những ngón tay luồn vào tóc nữ thần y và giữ đầu nàng thật

chắc. Chàng kéo nàng sát vào người, sự cương cứng ghi sát vào bụng nàng, môi chàng áp vào miệng nàng, hôn nồng nhiệt. Nữ thần y phải bám vào cánh tay rắn chắc của Tiêu Phong để giữ thăng bằng.

Tiêu Phong hôn nữ thần y đắm đuối, rồi đột ngột buông nàng ra. Chàng dùng hai ngón cái và trỏ của bàn tay phải nâng cằm nàng lên. Sau đó chàng đưa bàn tay phải lên, ve vuốt mặt nàng, ngón cái mơn man môi dưới của nàng.

- Tốt lắm, bây giờ huynh sẽ lột hết quần áo trên người muội.

Nữ thần y nuốt ực. Tay phải Tiêu Phong trượt xuống ngực nàng và bằng một cái vung tay, chàng đã giật một hàng nút áo rồi khỏi khuy áo của nàng và ngay sau đó, bàn tay trái chàng nắm lấy vạt áo phía sau lưng nàng giật xuống thật nhanh. Một lực kéo sâu thẳm trong bụng dưới nữ thần y đẩy lên khi chiếc áo rời khỏi người nàng. Các vòng cơ thắt lại cùng động tác của chàng, chàng ấy thành thạo về vấn đề ân ái đến độ kinh ngạc, ngay cả khi nàng đã biết trước điều đó. Hơn nữa chỉ với giọng nói thôi, chàng cũng có thể quyến rũ được nàng.

Tiêu Phong trầm giọng:

- Quay lưng lại.

Nữ thần y lập tức quay lưng, không chần chừ.

Tiêu Phong tháo mấy sợi dây yếm, cởi áo yếm của nữ thần y ra, rồi chậm chậm kéo chiếc váy xuống chân nàng, những ngón tay chàng lướt trên da thịt.

Tiêu Phong đang đứng sau lưng nữ thần y, rất gần, gần đến nỗi nữ thần y cảm nhận được cả hơi nóng tỏa ra từ cơ thể chàng, sưởi ấm toàn thân nàng.

Tiêu Phong vén hết tóc nữ thần y ra sau lưng, giữ thành một nắm sau gáy và đẩy nhẹ đầu nàng nghiêng sang một bên. Chàng đưa mũi lướt trên phần cổ lộ ra sau mớ tóc của nàng, hít một hơi dài và quay ngược trở lại tai nàng. Cơ bụng nữ thần y siết lại, thêm khát, đòi hỏi. Chao, chàng gần như không đụng vào người nàng, và nàng lại thêm khát chàng.

- Muội luôn tỏa ra mùi thanh thoát.

Tiêu Phong thì thầm và đặt nụ hôn dịu dàng ngay dưới tai nữ thần y, nàng rên lên. Tiêu Phong đi vòng ra phía trước mặt nữ thần y, nhìn nàng hoàn toàn phơi bày, đường nét uốn lượn kêu gọi đến cùng cực.

- Tuyệt vời - Chàng thì thầm tán dương khi ngắm nàng từ trên xuống dưới - Trông muội gọi cảm đến nghẹt thở.

Nữ thần y dùng răng khê cắn vào làn môi dưới.

- Muội thật sự muốn thế này chứ? - Tiêu Phong nói - Sẽ đau đấy, huynh sẽ trói muội lại và đập muội điên cuồng.

- Vâng.

Tim nữ thần y đập liên hồi, nàng rời răng khỏi môi, đáp trong hơi thở, tất cả bộ phận trong cơ thể nàng như co lại cùng một lúc.

- Chắc chắn không? - Tiêu Phong lại nói - Bây giờ muội đôi ý vẫn còn kịp đấy, đến khi bắt đầu huynh sẽ không thể kiểm soát được mình đâu.

Máu nóng trong người nữ thần y rần rạt chạy khắp cơ thể nàng, nàng thật sự hồi hộp và lo sợ nhưng vẫn lắc đầu:

- Muội không đôi ý, muội muốn vào trong thế giới của huynh.

Nữ thần y nói nhưng ngay sau đó nàng lại dùng răng khê cắn vào môi dưới, chàng thuộc về một thế giới hoàn toàn khác nàng. Nàng biết, chàng không dọa nàng, không chỉ đơn giản sẽ đau, với kinh nghiệm ít ỏi và sức lực của nàng, sẽ tan xác, nàng biết.

- Giờ huynh trói muội lại đây. Đưa tay phải cho huynh.

Tiêu Phong nhẹ nhàng ra lệnh.

Nữ thần y phục tùng làm theo, hơi thở càng thêm gấp gáp, nỗi sợ hãi và khao khát đan xen nhau. Một hỗn hợp dễ gây say.

- Tốt - Tiêu Phong nói - Đừng do dự khi huynh yêu cầu muội làm điều gì đó.

Chàng nói đoạn nắm lấy cổ tay phải nữ thần y, dùng sợi xích lưng lỏng từ trần nhà thông xuống còng cổ tay nàng lại.

- Giờ tay trái lên.

Nữ thần y lại đưa tay cho chàng.

- Muội thấy thế nào?

Tiêu Phong hỏi sau khi thao tác xong.

Nữ thần y ngẩng đầu lên nhìn hai tay nàng đang nằm giữa hai chiếc còng sắt, chớp mắt bối rối.

- Trả lời huynh.

Tiêu Phong nói sau khi vỗ bốp vào mông nữ thần y.

- Ổn.

- Có đau không?

- Không ạ.

- Đang hai chân ra.

Nữ thần y làm theo, đột nhiên Tiêu Phong dùng bàn tay phạt nhẹ vào giữa hai chân nàng khiến nữ thần y bật tiếng rên. Ôi sao mà... nàng đã sẵn sàng để bùng nổ rồi đây. Sao chuyện này lại diễn ra đến thế?

- Đừng khép hai chân - Tiêu Phong khê khằng đe dọa - Nếu không, huynh cũng sẽ trói chúng lại, hiểu chứ?

- Vâng.

Nữ thần y gật đầu, nàng không thể cử động tay được. Một cơn rung mình hoảng sợ trộn lẫn nỗi khoái lạc trên người rung rung quét toàn thân nàng. Nàng thấy chàng bước lui một bước nhìn qua nàng một lượt. Phong thái của chàng đã hoàn toàn thay đổi, mạnh mẽ và cứng rắn với nàng hơn. Chàng nhìn nàng, ánh mắt như có lửa, thêm muốn... đây mê hoặc.

- Đường cong trên cơ thể muội khiến huynh không thể rời mắt.

Tiêu Phong nói, hít vào một hơi thật sâu.

- Tốt lắm - Chàng nói thêm - Ở đây và đừng cử động.

Dứt lời chàng quay mình đi ra khỏi nhà.

Nữ thần y đang đứng ở giữa nhà, trên người nàng không một mảnh vải che thân, hai tay bị trói và treo lên trần nhà, chờ đợi. Chàng đi đâu? Chàng định làm gì nàng? Thời gian trôi qua, nữ thần y không biết chàng để lại nàng như thế này trong bao lâu. Hơi thở nàng dần dập hơn, nỗi niềm mong ngóng như nuốt chửng lấy nàng.

Và bất ngờ chàng quay lại, nữ thần y nghe tiếng cửa mở rồi chàng bước vào nhà, ngay lập tức sóng lòng nàng lắng xuống và lại thấy náo nức. Không gì làm nàng thấy hào hứng hơn được nữa. Tiêu Phong đóng cửa lại rồi cởi y phục của mình bỏ xuống sàn nhà.

- Sẵn sàng chứ?

Chàng nói, chậm từng chữ một, trong giọng nói của chàng có gì đó còn hơn cả rắn bảo, nó đầy đe dọa.

- Vâng.

Nữ thần y lú lú trả lời.

- Tốt lắm.

Tiêu Phong vừa nói, vừa lừ lừ tiến lại gần nữ thần y với bộ điệu của một con báo, cho đến khi chàng đứng trước mặt nàng, nhìn nàng đăm đăm khiến nàng muốn ngừng thở.

Nữ thần y nhìn cơ thể trần truồng nhưng đẹp rực rỡ trước mặt nàng, thoáng ước ao giá như nàng tỉnh táo hơn một chút để thưởng thức cảnh tượng này. Nhưng miệng nàng khô khốc, trái tim như sắp nhảy khỏi lồng ngực khi nàng nhìn thấy trên tay chàng đang nắm một chiếc roi da.

Tiêu Phong nhịp nhịp cây roi vào lòng bàn tay. Nữ thần y liếc lên đôi mắt chàng, chúng như đang chứa lửa và thấp thoáng niềm thích thú.

Tiêu Phong tiến thêm một bước nữa, đứng gần như sát vào nữ thần y, rê đầu roi dọc từ trán xuống mũi nàng, mùi dây da xộc vào mũi. Nữ thần y cụp mắt nhìn xuống chiếc roi, nuốt ực một cách vô thức.

- Nhìn huynh này.

Tiêu Phong nói, nữ thần y ngẩng đầu nhìn vào đôi mắt âm âm lửa của chàng. Đây đích thị là ánh mắt của người thống trị, lạnh lùng, sắt đá.

Tiêu Phong rê đầu roi xuống đôi môi nữ thần y, thọc đầu gậy vào miệng nàng, nữ thần y có thể nếm được vị da mềm mượt, ngọt ngào.

- Mút đi.

Chàng ra lệnh, giọng nhẹ nhàng.

Môi nữ thần y riết lấy đầu gây theo lệnh. Đôi mắt Tiêu Phong sáng lên niềm thích thú.

- Đủ rồi.

Chàng rút lên.

Nữ thần y lại càng hôn hên hơn khi chàng rút gây khỏi miệng nàng, rê xuống cằm, xuống cổ. Chàng dừng ở đó, chậm chậm xoay tròn đầu gây rồi tiếp tục rê gây xuống cơ thể nàng, dọc theo đường giữa hai bầu ngực, bụng trên rồi xuống rốn, về một vòng tròn quanh rốn nàng rồi tiếp tục quét đầu dây xuống vùng cổ non tơ...

Nữ thần y chớp mắt liên tục, nghĩ đến chiếc roi này sẽ vụt vào mọi chỗ trên người nàng khiến hai chân nàng nhũn ra, nhưng vẫn cố gắng để luôn nhớ phải giữ hai chân dạng ra quá vai.

Tiêu Phong thu roi về, vẫn còn nhìn nữ thần y chăm chăm, vẻ mặt chàng chất chứa nỗi thèm thuồng nhục dục, còn nữ thần y, bắt lực với đôi tay trời phú nhưng chỉ cần nhìn vào khuôn mặt đẹp như tượng ấy, đọc thấy sự thèm muốn khát khao ở chàng, nàng cảm giác được sự ẩm ướt đang dần len lỏi giữa hai chân...

- Nhìn muội đẹp tuyệt trần trong tư thế bị trói này - Tiêu Phong mỉm cười nói.

Nhưng ngay sau đó chàng thu lại nụ cười:

- Muội không được đến khi huynh chưa cho phép, hiểu chứ?

Chàng nói.

- Làm sao muội ngăn mình được?

Nữ thần y hỏi nhỏ, mặt nàng đỏ lên.

Tiêu Phong không trả lời nữ thần y, chàng lại nở một nụ cười. Rồi đột nhiên, tay chàng úp lên vùng cấm địa của nàng, chà niết ngón cái lên vùng đảo nhụy nhạy cảm, khiến nàng bật tiếng la. Chàng từ từ đẩy một, rồi hai ngón tay vào trong nàng. Nữ thần y rên lên, ưỡn hông về phía trước, hăm hở đón nhận ngón tay và mu bàn tay của chàng.

Tiêu Phong xoay tròn hai ngón tay chàng bên trong nữ thần y, cứ thế không ngơi nghỉ, trong khi ngón cái mân mê vùng điểm nút nhạy cảm, liên tục không ngừng. Đó là điểm duy nhất mà cơ thể chàng đang chạm nàng, và mọi căng thẳng, lo âu, trong lòng nữ thần y lúc bấy giờ đều bay biến, chỉ còn lại niềm hưng phấn đổ dồn về vùng cơ thể ấy.

- A.

Nữ thần y rên xiết khi hai ngón tay vẫn không ngừng bên trong nàng, những kích thích này... nàng ngửa đầu ra sau, la lên dữ dội, thì chàng dừng cử động tay. Mọi khoái cảm khựng lại.

- Không...

Nữ thần y nấn nỉ, cổ ưỡn hông về phía trước để tìm kiếm sự cọ xát mê hoặc.

- Yên nào.

Tiêu Phong vỗ về trong khi con cực khoái của nữ thần y suy tạn biến mất. Chàng lại nhào người đặt lên môi nàng một nụ hôn.

- Hụt hẫng lắm phải không?

Chàng hỏi nhỏ, mỉm cười.

Ôi, không! Đột nhiên nữ thần y hiểu chàng đang chơi trò gì.

- Xin huynh.

Nàng nói.

- Suyt.

Tiêu Phong lại hôn lên môi nữ thần y. Thế rồi, chàng bắt đầu khuấy đảo lần nữa. Hơn nữa chàng cũng nhích người để cả cơ thể ti lên người nàng, vật nam tính của chàng chạm vào bụng nàng. Sự cận kề quá trên người. Chàng lại dẫn nàng lên đỉnh núi cao, cơ thể nàng cất tiếng kêu khao khát, rồi dừng

khựng.

- Ôi không!

Nữ thần y gào lên thảm thiết.

Tiêu Phong đặt lên bờ môi nữ thần y một nụ hôn dịu dàng ướt át, rút tay chàng khỏi người nàng.

- Ôi!

Nữ thần y kêu lên. Cơ thể nàng sắp nổ tung, nàng sắp đến nơi, lại phải ngừng đột ngột.

- Hăng hực hả?

- Xin huynh...

Nữ thần y rên rỉ van nài. Tiêu Phong vừa cười khê vừa miết mũi dọc theo mũi nữ thần y. Nàng lại lên tiếng:

- Xin huynh, làm ơn...

Một tay Tiêu Phong choàng ra sau nắm lấy bờ mông nữ thần y, giữ mông nàng thật chặt rồi ép sát người chàng vào người nàng, chàng chà xát vùng hạ thân vào người nàng, bên dưới gồ lên cộm cộm. Nữ thần y ngẩng đầu nhìn lên chàng, nàng chấp chới mắt khi bắt gặp ánh nhìn nóng bỏng như thiêu đốt.

- Ôi...

Nữ thần y thì thảo khi chàng uốn hông tì mạnh hạ thân chàng vào nàng, một, rồi hai, rồi ba lần, sự chà xát làm cơ thể như tóe lửa, sắp bùng cháy. Và một lần nữa, chàng buông nàng ra, bước lui lại một bước khước từ nàng. Còn nàng thì muốn chàng vô cùng, thêm chàng tha thiết.

- Xin huynh mà...

Nữ thần y thốt lên một lần nữa. Nhưng chàng chỉ chớp mắt nhìn nàng, không chút mùi lòng. Ôi, chàng định tiếp tục hay sao? Bao lâu nữa? Nàng còn chơi trò này được nữa không? Không. Không. Không được! Nàng không thể chơi tiếp nữa. Ước gì chàng dừng lại, không tiếp tục dẫn vật nàng nữa. Không..

Nữ thần y còn đang hoang mang, Tiêu Phong nói:

- Xin huynh đi.

Giọng chàng nhỏ nhẹ. Nữ thần y ngạc nhiên, chẳng phải từ lúc bắt đầu nàng đã liên tục van chàng?

- Xin huynh...

Nữ thần y nói, nhưng Tiêu Phong lắc đầu:

- Không phải, xin huynh đi.

Nữ thần y khê chau mày:

- Xin gì cơ?

- Xin huynh đi.

Tiêu Phong nói, giọng chàng đanh lại.

- Gì mới được chứ? - Nữ thần y vẫn còn chau mày - Muội không hiểu huynh nói gì?

- Hỏi xin huynh đi. Huynh không lặp lại đâu.

Nữ thần y khê cặp mắt nhìn xuống sàn nhà suy nghĩ một chút, lời của chàng hàm chứa trong đó là lời đe dọa, nó tác động sâu sắc đến nàng. Chàng muốn nàng xin gì ở chàng, đánh nàng chăng? Đúng rồi. Nàng hướng ánh mắt lên, thấy chàng đang nhìn nàng, chờ đợi, mắt chàng rực lửa.

- Đánh muội đi, xin huynh.

Sau một thoáng suy nghĩ nữ thần y thì thào:

Nàng dút lời, một lần roi quất rát vào bụng.

- Áaaa!

Nữ thần y hét lên, nàng cắn chặt răng, chuẩn bị tâm thế cho cú đánh tiếp theo. Rồi nó đến, mạnh, quất lên vai phải làm nàng bật thêm tiếng thét, hóp trợn một hóp không khí vào miệng. Chàng đánh nàng thêm lần nữa vào vai trái, mạnh không kém.

Tiêu Phong đánh nữ thần y một lần nữa ở giữa ngực, nàng còn chưa kịp kêu la, chàng lại vung roi, bật một phát nhanh và mạnh vào đầu ngực bên phải.

- Ôi!

Nữ thần y la lên, giật mạnh còng tay phải. Toàn thân nàng rung động.

- Cảm nhận đi.

Tiêu Phong thì thảo và chàng vung roi vào nữ thần y lần nữa, vút ngọn roi sang đầu ngực bên trái.

Nữ thần y tiếp tục la lên, ngửa mặt ra sau, hai đầu ngực nàng se cứng dưới hai cú đánh, nàng lại giật mạnh chiếc còng tay trái.

- Cảm nhận nào.

Tiêu Phong nói. Nữ thần y không còn thấy được chàng nữa. Mắt nàng nhắm nghiền, nàng biết tiếp theo chàng sẽ hướng ngọn roi vào đầu nên cố gắng chuẩn bị tâm thế nhưng khi chàng vút roi vào nơi nhạy cảm ở giữa hai chân nàng đó, nàng vẫn không nén được tiếng thét.

- Áaaa!

Tiêu Phong lại vút roi vào giữa hai chân nữ thần y lần nữa, lần này, con quần quai của cực khoái đang lao đến. Chàng dừng lại. Con quần quai tất ngóm... Ôi không... nữ thần y biết chàng sẽ không để nàng đến.

- Áaaa!

Nữ thần y hét lên. Quả thật sợi dây quất vào bụng nàng. Bấy giờ nàng mới hiểu câu nói vừa rồi của chàng, nàng không được đến khi chàng chưa cho phép. Tiêu Phong lại đánh hai lần vào giữa hai chân nữ thần y và như vừa nãy, khi nàng sắp lên đến đỉnh, chàng lại vút roi vào bụng nàng và con đau rất ở bụng kéo nàng xuống vực sâu.

Nữ thần y thờ dòn, quần quai, găng co với hai sợi dây xích đang thắt chặt lấy cổ tay nàng. Chuyện này đau đớn nhiều hơn nàng tưởng, quá đau đớn so với những lần phạt vào mông khi trước. Khi chàng đi rồi không giữ lại chút sức lực nào.

Nữ thần y tiếp tục thét lên khi sợi dây lại vút vào bụng nàng lần nữa. Nàng cố giữ cho mình không khóc. Chàng lại vút roi. Và giây phút đó, nàng thấy mình căm ghét chàng kinh khủng. Vùng bụng nàng như đang bị lửa nung nóng, cảm giác đau đến bỏng rát không ngừng xát vào nàng. Nữ thần y muốn cử động, muốn bỏ chạy, nhưng nàng không thể giật cánh tay được, hai tay bị trói căng, nàng đã bị giam chắt ở chỗ này. Lần nữa, đòn roi quật xuống bụng khiến nàng thét lên. Mấy năm trước nàng cũng đã từng nhận một trận đòn roi từ Cửu Dương, nhưng đó là nỗi thống khổ mượt mà có thể chịu được, chỉ là hoan lạc thôi, sâu thẳm trong nàng ngán lên lời phản kích khi mỗi lần roi của chàng ấy giáng xuống, những rung cảm gọi tình nhất. Không phải đau đớn như tra tấn thể này.

Tiêu Phong tiếp tục đánh nữ thần y ở bụng, hai bên đùi, mặt trong đùi, rồi trở lại phần thân vùng giữa ngực, hai núm hồng nho nhỏ, điểm nhạy cảm ở giữa hai chân nàng rồi trở lại ngang qua eo... Chàng quật không ngừng, sau khi trút mấy trận roi không nương tay xuống nữ thần y cuối cùng chàng cũng dừng lại. Tiêu Phong buông cây roi cho rơi xuống đất, chàng lao đến dùng cả hai tay đỡ lấy mặt nữ thần y, hôn nàng mãnh liệt, lưỡi khuấy đảo trong miệng nàng. Tay chàng choàng quanh người, ghì chặt nàng vào người chàng. Ngực ép sát ngực nàng, mũi và môi kéo xuống vùi vào cổ nàng, rồi tiếp tục kéo xuống ngực, đùa nghịch với từng điểm hồng một. Lưỡi chàng cuốn tròn lấy núm hồng bên phải trong khi tay lấy không ngớt vào núm hồng bên trái... Nữ thần y rú lên, rất to, nàng đoán thể dù không hề nghe được giọng mình. Nàng bị lạc, lạc trong những cảm xúc đau đớn vì trận đòn roi vừa rồi và chàng đang đánh lạc hướng nỗi đau thể xác đó của nàng bằng những động chạm thành thạo từ môi và lưỡi để xoa dịu cơn đau rất.

- Áaaa!

Nữ thần y tiếp tục rên la khiến trò tra tấn càng trở nên mãnh liệt. Chàng vẫn không ngơi nghỉ, dùng tay miết lên nhũ hoa nàng, còn đôi môi vẫn vò nhũ hoa còn lại, hôn và nhai giật khiến chúng săn cứng lại. Nữ thần y giằng giật đôi còng tay trong vô vọng, trong đau đớn đó một nỗi khoái cảm cũng lặng lẽ chạy dọc từ nơi đầu ngực nàng đến sâu thẳm vùng bụng dưới.

Một hồi sau Tiêu Phong cũng dời môi chàng tiến dần xuống bụng nữ thần y, chàng quỳ hẳn trên đất, lưỡi quây tròn lấy rốn nàng. Chàng hôn, liếm, tiến xuống bụng dưới.

- Mùi hương của muội thật tuyệt.

Chàng nói trong hơi thở.

- Để huynh đưa muội lên đỉnh nhé.

- Á!

Bàn tay Tiêu Phong vút vào mông nữ thần y một phát khi nàng chậm rãi trả lời.

- Vâng.

Nữ thần y nói, vẫn còn nhắm chặt đôi mắt. Tiêu Phong dùng hai ngón cái vạch hai mép ngoài của hàng động nàng sang hai bên, chạm môi vào hạch tâm đã bị đánh nên sưng đỏ siêu nhạy cảm, liếm lấy bằng lưỡi. Nữ thần y hôn hên thành tiếng. Chàng đánh lưỡi mạnh lên đó. Nàng nấc lên, gần như chạm đỉnh đỉnh. Tất cả các giác quan chỉ tập trung vào điểm nút nhỏ bé và sự đụng chạm của lưỡi chàng.

Tiêu Phong ngậm điểm nút đó vào miệng rồi mút mạnh lấy. Nữ thần y ngửa đầu ra sau, lao thẳng lên đỉnh, sáng lóa, nàng la hét trong cơn cực khoái, hông run rẩy và chất lỏng sâu trong người nàng chảy ra.

- Vị của muối thật ngọt ngào.

Tiêu Phong đứng thẳng người dậy nói. Nữ thần y vẫn còn đang khép đôi mắt, đầu hơi cúi xuống, nàng cố gắng điều hòa hơi thở, vừa rồi, trận đòn roi khiến nàng lao xuống vực rồi đột ngột xoay người vút lên đỉnh, một nhào.

Nữ thần y gần ổn định được nhịp tim, chợt nàng ngửa đầu ra sau khi một ngón tay nào đó của chàng ấn vào huyệt nàng. Ngón tay chuyển động ra vào trong huyệt, càng lúc càng nhanh, được một lúc chàng lại dùng ngón cái day tròn rồi ấn mạnh vào tâm hạch. Nữ thần y há miệng la hét, nàng lại tiếp tục vọt lên đỉnh lần nữa, cơ hồ như thoát khỏi thế giới này. Một dòng xuân lộ khác từ trong huyệt nàng chảy ra.

Khi Tiêu Phong rút ngón tay ra khỏi huyệt nữ thần y, nàng đã rên rỉ đến hụt hơi vì hai cơn dư chấn cực khoái.

- Trông muối khi đến hấp dẫn đến nghẹt thở.

Tiêu Phong nói và không cho nữ thần y nghỉ ngơi một chút, chàng ra lệnh:

- Huynh sẽ nâng muối lên, muối sẽ vòng chân kẹp lấy hông huynh, biết không?

Chàng nói, nữ thần y thấy mình kiệt quệ lắm rồi nhưng vẫn cố gật đầu.

Bốp!

Nữ thần y chậm rãi trả lời liền lãnh một cái phất vào giữa hai chân. Trước khi nàng kịp kêu lên, Tiêu Phong đã dùng hai bàn tay bấu chặt lấy hai bờ mông nàng nhấc bổng lên khỏi mặt đất. Nữ thần y lập tức choáng đôi chân nàng quanh hông chàng để vào tư thế.

- Áaaa!

Chỉ với một cú ấn nàng xuống, chàng đã vào bên trong nàng. Nỗi đau đón từ chỗ chàng vừa đặt vào điểm nút nhạy cảm của nàng và từ sự xâm nhập bất ngờ vào sâu thẳm trong hàng động nàng khiến nữ thần y rú lên, hai tay giằng giật những dây trời.

Tiêu Phong vẫn tiếp tục bọ lấy đùi nữ thần y, xốc nàng lên và hạ xuống thật nhanh, cùng lúc đó chàng cũng thúc ngược sự cương cứng của mình lên. Ở tư thế này, chàng buộc nàng nuốt trọn chàng vào trong huyệt. Chàng vào sâu quá, nữ thần y không ngừng há miệng kêu la, cùng lúc nghe tiếng rên của chàng văng bên tai nàng. Tiêu Phong nâng nữ thần y lên xuống, kề mặt chàng sát mặt nàng, hơi thở gấp gấp phả vào mặt nàng khiến nữ thần y thấy mình đang từ từ lên trời lại.

- Đến nữa nào.

Tiêu Phong nói, rít qua hàm răng nghiến chặt, không dùng thúc mạnh lên.

Thế là nữ thần y lại lên đỉnh thêm lần nữa, trái tim của nàng đập điên cuồng trong lồng ngực. Chàng vẫn dùng hai tay bọ dưới mông nàng và đưa nàng lên, xuống, thúc lên nàng...

- Nữa nào.

Chàng nói. Trời, dừng... dừng thêm lần nữa... nữ thần y la hét đến khan cả cổ, nàng không tin cơ thể mình có thể chịu được thêm một cơn địa chấn nữa. Nhưng nàng đã hết cách... Và với một cảm giác quen thuộc không tránh khỏi, nàng lên đỉnh lần nữa, dữ dội.

Không tin nổi, cơ thể nàng liên tục đáp lại lời chàng.

Tiêu Phong dừng lại một chút khi nữ thần y gục đầu lên vai chàng. Nhưng chỉ một chút rồi chàng chuyển động trở lại, nâng mông nàng lên xuống thật gọn, thúc lên nàng trong tiếng găm gừ trầm bổng.

- A!

Chàng hôn hên còn nàng rên rỉ. Tiêu Phong bọ lấy đùi nữ thần y trong đôi tay, chuyển động cơ thể nàng lên xuống đều đặn... Thật lâu, rồi chàng bắt đầu tăng tốc dần... nâng nàng lên xuống nhanh hơn rồi nhanh nữa...

- Áaaa!

Nữ thần y nhắm nghiền mắt, gục đầu lên vai Tiêu Phong quần quai kêu la. Những xúc cảm tấn công ào ạt... sâu trong nàng, đưa nàng lên đỉnh, cao nữa, nữa... Đến khi không còn tiếp nhận thêm được, nàng lại bùng nổ, chân co giật quanh hông chàng và nàng nấc to lên đứt quãng. Lăn lên đỉnh này nàng chệnh choáng, mảnh liệt và có phần kiệt quệ.

Tiêu Phong cũng đến sau nữ thần y, tay chàng giữ đùi nàng chặt hết mức có thể, thúc ngược lên, sâu vào nàng thêm ba lần nữa rồi chàng gằm lên qua hàm răng cắn chặt và phóng thích trọn vẹn.

Sau khi buông xả tất cả vào nữ thần y, Tiêu Phong vẫn còn bế nàng trong hai tay vì chân nàng đã mềm như bún. Chàng khép mắt tận hưởng dư chấn của cơn cực khoái. Một lát sau tuy hơi thở vẫn còn gấp rút nhưng chàng dịu dàng cúi đầu hôn lên tóc nàng, mỉm cười thỏa mãn rồi nhẹ nhàng đặt nàng xuống, đỡ lấy eo nàng giữ cho nàng đứng vững bằng hai chân trên nền gạch. Tiêu Phong cõng trối hai tay cho nữ thần y trong khi nàng gục mặt vào ngực chàng và bật khóc.

- Không! Không! Không!

Tiêu Phong nói, vội vã bế bổng nữ thần y lên, tiến lại giường, đặt nàng ngồi xuống và chàng ngồi cạnh bên nàng. Nữ thần y vẫn khóc tím tím.

Tiêu Phong vói ra sau lưng nữ thần y, lấy tấm chăn quấn nó quanh người nàng. Tấm chăn mát lạnh có cảm giác không dễ chịu chạm vào làn da ửng đỏ vô cùng nhạy cảm. Hai tay chàng ôm choàng quanh nàng, ghì nàng sát vào lòng.

- Xin lỗi. Huynh Xin lỗi.

Chàng thì thầm, giọng đầy lo lắng.

Nữ thần y vẫn còn thổn thức, nàng ngồi trên giường cúi mặt thật sâu, tự hỏi nàng đã nghĩ gì vậy? Tại sao nàng để chàng làm vậy với mình? Nàng muốn đi vào vùng của chàng, để dò tìm xem thế giới đó kinh khủng đến mức nào, nhưng nó quá đen tối với nàng. Mà nói cho công bằng, chàng đã liên tục và liên tục cảnh cáo nàng, hết lần này sang lần khác. Chàng có những nhu cầu mà bản thân nàng không thể đáp ứng được. Giờ thì nàng đã nhận ra, nàng không muốn chàng đánh nàng thêm lần nào nữa cả, nàng không thể chịu đựng một trận vui dập như vừa rồi thêm một lần nào nữa, không bao giờ!

Nước mắt tiếp tục rơi xuống hai bên má nữ thần y, nàng nhìn xuống đôi tay của nàng đang đặt trên đùi mình, hai cổ tay hằn những vết đỏ, nàng sẽ mất chàng sao? Chàng sẽ không muốn ở bên nàng khi mà nàng không cho chàng điều chàng muốn. Tại sao, tại sao, tại sao nàng lại đi yêu một kẻ thống trị? Tại sao, tại sao nàng không yêu Cửu Dương, một người bình thường giống nàng?

- Đừng căm ghét huynh.

Tiêu Phong nói nhưng nữ thần y không trả lời chàng. Trong lúc này nàng chỉ muốn làm điều duy nhất là nhào người ra xa khỏi chàng thôi, nàng muốn lê người về phía bên trong giường, nhưng nàng không nhắc người được, chỉ đành ngồi tựa vào chàng, bất động, cũng chẳng thêm trả lời.

- Đừng căm ghét huynh, xin muội.

Tiêu Phong lại thì thầm, chàng vuốt ve trên vai nữ thần y, vùi mặt vào mái đầu và hôn lên tóc nàng.

- Đừng căm ghét huynh.

Chàng lại nói dịu dàng qua những sợi tóc, giọng buồn đến nhói lòng.

Tìm nữ thần y thất lại và nàng tiếp tục buông ra những dòng nước mắt lặng thinh. Tiêu Phong hôn nàng tiếp tục.

- Muội muốn được một mình.

Cuối cùng nữ thần y cũng lên tiếng.

Tiêu Phong gật đầu, song chàng vẫn chưa buông nàng ra, lại nghe tiếng thở run rẩy của nàng:

- Muội muốn được một mình.

Nữ thần y lại thút thít nói. Tiêu Phong gật đầu, chậm rãi buông nàng ra, nhưng không đi ngay mà miết ngón cái nhẹ nhàng lau nước mắt cho nàng. Chàng cúi nhìn nàng, ánh mắt không giấu nổi nỗi ân hận.

- Huynh xin lỗi.

Chàng nhắc lại.

Nước mắt không ngừng dâng lên trong khóe mắt nữ thần y. Sao chàng có thể vừa tàn nhẫn là thế, thoáng chốc đã dịu dàng dường này? Nàng bối rối và thật sự choáng váng, điếng người. Nàng muốn cuộn tròn như một quả cầu rồi trốn mất, hoặc thu về ốc đảo nào đó của riêng nàng, một vùng đất đau thương chết chóc với những đường chân trời âm đạm.

Nữ thần y cắn chặt răng, cố kìm giữ không để nước mắt tiếp tục tuôn ra khi nhìn vào đôi mắt đau đớn của chàng. Nhưng nàng vẫn không kèm chế được thổn thức, mắt không rời khỏi chàng, nàng sẽ phải làm gì với một người thống trị đây? Học cách bị chế ngự ư? Nàng không muốn thế...

- Muội không nghĩ muội có thể trở thành người mà huynh mong đợi.

Nữ thần y thở mạnh rồi nói bằng giọng buồn bã, tuy lời nàng thật khế nhưng Tiêu Phong nghe rất rõ ràng, da đầu chàng nổi gai lên tựa như từng nang lông trên cơ thể dựng lên hết đề tập trung, và cả thể giới như rơi xuống, bỏ lại một vực thẳm rộng toang hoác để chàng rơi tòm vào. Không.

- Muội đừng rời bỏ huynh.

Chàng nhìn nàng nói như van cầu. Nhưng nữ thần y giữ im lặng, những dòng nước mắt lại tuôn xuống mặt nàng và nàng nằm xuống giường.

Mặt Tiêu Phong tái nhợt.

- Muội đừng bỏ huynh.

Chàng lại nói, nữ thần y vẫn im lặng.

- Xin muội...

Giọng Tiêu Phong thều thào, nỗi kinh hoàng và khiếp sợ bao trùm lấy chàng.

Nữ thần y tiếp tục im lặng, nàng nuốt khan rồi nhắm nghiền hai mắt. Tiêu Phong biết nàng không muốn trả lời, và thế là đủ, chia tay là ý định của nàng.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chia tay

Sau khi Tiêu Phong đi rồi, nữ thần y kéo tấm chăn bọc nó chặt quanh mình nàng, cuộn tròn người lại và như muốn buông bỏ tất cả, nàng ôm mặt khóc nức nở. Nàng đã từng muốn thử bước vào thế giới của chàng, để tâm trí mình phiêu dạt, nàng ngỡ mình sẽ được lạc vào một thế giới thần tiên, ở đó, chàng yêu nàng nhưng giấc mơ đó của nàng đã bị xé toạc ra thành nhiều mảnh vụn. Trời ạ, giả như chàng không có sở thích quái đản này thì tốt biết mấy. Nàng đã từng nghĩ nàng yêu chàng, chỉ cần có thể làm tăng khoái cảm khiến chàng vừa ý, làm gì nàng cũng bằng lòng. Nhưng... Nữ thần y bỏ tay ra khỏi mặt, nhìn hai cổ tay, nàng rung mình khi thấy chúng hầy còn ửng đỏ, toàn thân nàng cũng hằn những vết đỏ. Đó không phải là người đàn ông nàng từng muốn biết... Nàng không hề muốn mất chàng, nhưng, nàng biết chắc mình không có đủ sức lực phục tùng chàng. Nàng không thể ở cùng một người luôn thích thú cái trò làm tổn thương nàng đến vậy, một người không thể yêu nàng như vậy. Những kỷ niệm đau lòng lóe lên trong tâm trí nữ thần y, những buổi tối trong tân giả khổ, bên giếng nước, bàn tay nắm chặt, những nụ hôn, những bụi cúc, sự dịu dàng, tính hài hước của chàng, cả ánh nhìn chăm chăm đầy chiêm đoạt, đen tối và gọi tình của chàng nữa...

Nữ thần y nằm trên giường khóc như thế rất lâu, và dần dần, nàng mệt mỏi hơn rồi ngừng khóc, chìm vào giấc ngủ lúc nào không hay biết. Bên ngoài cửa sổ bình minh đến rồi đi, những tia nắng nhạt dịu từ từ bùng lên rực rỡ khi trời đã sáng hẳn.

Nữ thần y mở mắt ra, toàn thân nàng vẫn còn đau đớn rã rời báo cho nàng biết đó không phải là mơ, nàng khóc gào lên. Nỗi đau thể xác từ những ngón roi không là gì cả so với cảm giác tan hoang trong lòng. Nỗi đau không cách nào diễn tả. Cả thể xác, tinh thần, linh hồn... đau đớn ở khắp mọi nơi... thấm vào tận trong xương tủy. Tang tóc. Vâng, nó chính là sự tang tóc, và nàng đã tự đeo mạng vào mình.

Mặt trời đến rồi đi, như vậy là đã năm ngày trôi qua. Đã năm ngày rồi, năm ngày đau khổ tưởng chừng như vô tận. Nữ thần y khóc ròng trong giấc ngủ hàng đêm, nàng nhớ chàng, ước gì chàng thay đổi, ước gì hai người còn ở bên nhau.

Nữ thần y vòng tay quanh thân, tự ôm lấy mình thật chặt, chìm trong nỗi buồn vô hạn. Nàng yêu chàng, thực sự yêu chàng. Đơn giản vậy thôi.

Sáng hôm thứ sáu mặt trời còn chưa lên nữ thần y đã thức dậy, nàng phải lên đường trở về kinh thành. Đeo túi hành lý trên vai, nàng mở cánh cửa sau của căn nhà để ra bờ suối rửa mặt. Cửa vừa mở ra, nữ thần y hít một hơi thật sâu, bầu không khí trong lành của Từ Châu không lấp đầy được sự trống rỗng trong lồng ngực nàng, sự trống rỗng đã hiện diện từ năm ngày trước, một hố sâu đau đớn nhắc nàng nhớ về sự mất mát của mình. Ngồi xuống bên bờ suối, nàng nhìn đắm đắm hồi lâu vào mặt mình trong tấm gương nước. Dung mạo thật nhợt nhạt, năm ngày không ăn gì làm nàng gầy đi nhiều, những quảng thâm quanh đôi mắt sưng to, trông nàng hốc hác và buồn thảm.

Sau khi rửa mặt xong nàng ra trước nhà tháo sợi dây buộc ngựa ra khỏi thân cây bạch dương, quay nhìn căn nhà lần cuối cùng, trong tâm tưởng, nàng hình dung ra khuôn mặt chàng vào năm đêm trước, cái đêm chàng bước chân đi khỏi căn nhà này. Về mặt khổ sở của chàng cứ ám ảnh nàng không dứt.

Nữ thần y ngây người nhìn đắm đắm căn nhà thật lâu. Dường như nàng bị tê liệt mất rồi. Không nỡ bỏ đi, nhờ mà chàng quay lại... Ôi, nàng thật sự rất nhớ chàng. Năm ngày qua ngày nào nàng cũng thức dậy, khóc lóc, rồi đi ngủ, thực ra là cố ngủ. Nàng thậm chí còn không thoát khỏi chàng trong những giấc mơ. Đôi mắt bóng cháy, ánh nhìn hút hồn, thân hình rắn chắc... tất cả đều ám ảnh nàng.

Nữ thần y chớp mắt, cố giữ cho tâm trí mình vô cảm và trống rỗng hết mức có thể. Nàng không thể nghĩ về chàng, nàng không muốn lại bật khóc lần

nữa.

Nữ thần y nắm lấy dây cương, chậm chạp leo lên ngồi trên yên ngựa, vĩnh biệt Từ Châu, vĩnh biệt chàng. Hai giọt nước mắt rơi xuống, nàng vội đưa tay lên định lau nước mắt bỗng đứng trước mặt nàng sầm lại.

Ngay lúc nữ thần y lao đảo ngã xuống ngựa Tiêu Phong đỡ lấy nàng, chàng choàng tay ra phía sau đỡ sau gáy nàng còn tay kia quàng trước bụng, kéo nàng tựa sát vào chàng.

Sau một phút bất ngờ nữ thần y cựa quậy để thoát ra. Tiêu Phong giữ chặt lấy nàng, đôi mắt buồn và ánh lên mãnh liệt.

- Làm ơn, đừng kháng cự huyênh - Chàng nói - Chúng ta cần nói chuyện.

Không, nữ thần y lắc đầu, nàng sắp khóc rồi đây. Không.

- Muội xin huyênh, buông muội ra, muội đã khóc quá nhiều rồi.

Nữ thần y nói nhanh, cố gắng kiểm soát những cảm xúc dữ dội. Nhưng Tiêu Phong vẫn không buông tay, chàng vẫn ôm lấy người nàng, mũi chạm vào tóc nàng.

Nữ thần y muốn vùng ra khỏi vòng ôm ấy, để duy trì một khoảng cách, nhưng cánh tay chàng vẫn bao bọc quanh nàng, siết chặt, chàng ép nàng sát vào lồng ngực của chàng, và nàng tan chảy, ôi, nàng đã muốn ở nơi này biết bao nhiêu!

Nữ thần y tựa đầu vào ngực Tiêu Phong và chàng liên tục hôn lên tóc nàng. Trong khoảnh khắc, nàng cho phép mình chìm trong ảo tưởng rằng mọi thứ rồi sẽ ổn, và tâm hồn tan nát của nàng trong phút chốc được vỗ về. Và cũng trong giây phút đó, những khao khát khoan sâu từng đột ngột hiểm chết người vào giữa hai chân nàng.

Tiêu Phong nắm lấy bàn tay trái của nữ thần y, ve vuốt những đốt ngón tay nàng bằng ngón cái, mọi thứ thật sâu thẳm trong nàng thất lại trong một cảm giác tuyệt vời.

Nữ thần y ngược nhìn Tiêu Phong, chẳng còn muốn thoát ra. Nàng đột nhiên thấy nhẹ hẫng, con mắt mỗi bao trùm, ôi, vòng tay của chàng là nơi duy nhất nàng cần. Vòng tay khiến nàng thấy thư thái, an toàn, kỳ lạ.

Tiêu Phong vẫn nắm lấy bàn tay trái của nữ thần y, nâng lên rồi chàng chạm môi chàng vào cổ tay nàng. Ôi. Nữ thần y nhìn chàng, đang giữ chặt tay nàng và từ từ hôn lên cổ tay, đoạn chàng thổi nhẹ, làm dịu vết bầm trên đó. Nữ thần y nín thở. Chàng lại thả tay nàng ra, nắm lấy và hôn lên cổ tay còn lại. Nàng hít vào thật mạnh. Những cái đụng chạm của chàng, tuyệt vời như mọi khi. Chính sự quan tâm nhất mực của chàng là điểm nàng thích ở chàng. Những nụ hôn nồng nhiệt lên cổ tay, gọi cảm phát điên lên được. Sau những buồn đau và căng thẳng của mấy ngày qua, và cơn ác mộng kinh hoàng đêm đó, đây là bầu không khí đáng chờ đón nhất.

- Xin lỗi muội.

Tiêu Phong khẽ nói, sau khi hạ bàn tay phải của nữ thần y xuống làm nàng dừng phát dòng suy nghĩ đang ào ạt.

Hai giọt nước mắt từ trong khóe mắt nữ thần y rơi ra, cảm xúc của nàng dành cho chàng vẫn không thay đổi. Tiêu Phong sờ tay lên má nữ thần y, dùng ngón cái lau nước mắt cho nàng. Nữ thần y im lặng, cố nuốt nước mắt vào trong nhưng cổ họng nghẹn ứ, nàng cũng nhớ lại nỗi đau đớn đến tuyệt vọng kể từ lúc chàng rời đi. Năm ngày vừa qua là năm ngày tệ nhất trong cuộc đời nàng, những đau khổ hầu như không tả xiết. Mọi thứ vẫn chưa hề kết thúc. Nhưng thực tế chợt quay về, xoáy quanh nàng.

- Muội đừng khóc - Tiêu Phong vừa lau nước mắt cho nữ thần y vừa nói - Huyênh sẽ thay đổi, muội hãy cho huyênh cơ hội để sửa đổi, huyênh sẽ kết thúc cái sở thích tệ hại của mình.

Nữ thần y không tin vào tai nàng, đây chính là lời nàng chờ đợi trong những ngày qua. Nhưng... chàng sẽ làm được sao? Nước mắt nàng tiếp tục rơi là chã.

- Huyênh sẽ làm được - Tiêu Phong như đọc được ý nghĩ của nữ thần y, gật đầu - Vì huyênh cũng không thích thấy muội đau đớn như thế.

- Muội không thích cảm giác đó chút nào.

Nữ thần y ép lời lẽ thoát ra khỏi cái cổ họng nghẹn ứ của mình. Nàng đã thật sự cố gắng trở thành người như chàng muốn, cố gắng xử lý cơn đau, nhưng...

- Muội không muốn huyênh cư xử với muội như kẻ phục tùng.

- Huyênh biết. Huyênh biết - Tiêu Phong gật đầu - Huyênh sẽ không ích kỷ như thế nữa đâu. Xin muội hãy tin huyênh.

Giọng Tiêu Phong chan chứa chân thành. Chàng nói rồi nhìn nữ thần y chăm chú, kỹ lưỡng, ánh mắt chàng buồn bã và lo lắng, chờ đợi, nhưng nữ thần y chỉ giữ im lặng, nhìn lại chàng bằng ánh mắt hoang mang cực độ.

- Muội hãy tin huyênh- Tiêu Phong lại thì thầm - Muội không biết được trong những ngày qua huyênh đau khổ thế nào đâu. Huyênh nhớ muội, mấy ngày

vừa qua là những ngày khó khăn nhất trong cuộc đời huynh.

Nữ thần y quét mắt nhìn chàng một lượt, trông chàng ồm ồm. Hơn cả ồm ồm chứ, chàng vẫn đích thị là chàng, cao to, điển trai, hơn nữa mấy ngày không cạo râu đã mọc lởm chởm đầy mặt, càng làm chàng thêm quyến rũ, phong trần. Trông chàng thật đẹp, đến tuyệt vời, trừ đôi mắt buồn đang nhìn nàng.

- Về bề ngoài dễ đánh lừa người ta lắm - Tiêu Phong nhìn theo ánh mắt của nữ thần y, thờ dãi - Huynh không ồm ồm tẹo nào. Huynh cảm thấy như mặt trời đã lặn rồi mà chẳng chịu mọc lên suốt năm ngày liền, huynh như đang chìm trong màn đêm vĩnh viễn.

Tiêu Phong nói đến đây giọng chàng càng thêm trầm xuống, đầy lo lắng. Nữ thần y khẽ dùng răng cắn môi, nàng bị sốc trước dáng vẻ này của chàng, lần đầu tiên nàng thấy chàng yếu đuối, thật dễ bị tổn thương, chàng như đã thay đổi từ tận trong tâm can.

- Xin muội hãy cho huynh cơ hội để sửa đổi. Huynh yêu muội, nếu muội bỏ rơi huynh, chuyện đó sẽ giống như thế giới không có ánh sáng vậy. Huynh sẽ sống trong bóng tối. Huynh không muốn như thế, muội đừng rời bỏ huynh!

Tiêu Phong không nghe nữ thần y lên tiếng chàng lại nói.

- Làm ơn, làm ơn... nói chuyện với huynh đi.

Nữ thần y vẫn im lặng, không nhúc nhích, chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt chàng. Tiêu Phong lại lên tiếng van xin, tiếp tục chờ đợi.

- Làm ơn.

Chàng van nài thêm lần nữa.

- Chúng ta bắt đầu lại từ đầu, được không?

Ánh mắt chăm chú của nữ thần y đột nhiên sầm lại rồi nàng khẽ chớp:

- Nhưng muội không thể làm những điều huynh muốn muội làm. Huynh có những sở thích và nhu cầu, muội không thể cho huynh những điều huynh cần đó. Làm sao huynh có thể hạnh phúc bên muội được? Làm sao muội có thể giữ huynh được?

Giọng nữ thần y là một lời thì thầm khi nàng nói ra những nỗi sợ hãi u tối nhất của mình. Nàng dứt lời tiếp tục sụt sịt, nâng tay lên lau nước mắt, nhìn chàng:

- Muội thật sự không thể như Hà tiểu thư, trở thành người như huynh muốn được.

- Muội chính là người mà huynh muốn.

Tiêu Phong nói, giọng chàng dứt khoát và rành mạch.

- Huynh không cần những sở thích hay nhu cầu, huynh cần muội hơn. Mấy ngày qua với huynh như là địa ngục vậy, ý nghĩ chúng ta sẽ không bao giờ gặp lại nhau giống như con dao đâm xoáy vào tâm hồn huynh. Huynh sẽ dùng tất cả bản năng, huynh không muốn nhìn thấy muội đau đớn. Tối hôm đó huynh đã không kiểm soát được mình. Thật khó khăn khi biết rằng huynh là người đã làm muội đau như thế. Mấy ngày qua không có muội, huynh đã hiểu rằng sở thích và nhu cầu của mình không thể sánh với nỗi đau khi để mất muội.

Nữ thần y cắn môi, suy nghĩ lời này. Một lát sau nàng nói:

- Muội thật sự đã rất muốn làm huynh hạnh phúc, muội thật sự muốn răm rắp vâng lời huynh, nhưng... khó quá, muội làm không được....

- Lúc nào muội cũng làm huynh hạnh phúc - Tiêu Phong lắc đầu ngăn lời nàng - Huynh phải nói điều ấy với muội bao nhiêu lần nữa đây?

Nữ thần y nhắm mắt lại, khẽ hít vào rồi mở mắt ra.

- Đừng bỏ huynh, xin muội, hãy tin tưởng ở huynh một chút và kiên nhẫn một chút. Xin muội.

Tiêu Phong nói, giọng chàng chan chứa chân thành. Nữ thần y chớp mắt, thận trọng nghĩ, và nàng không thể kháng cự lại chàng được nữa. Nàng không thể sống thiếu chàng. Nữ thần y thẳng người dậy ôm lấy cổ Tiêu Phong, khiến chàng sững lại. Nàng ôm lấy mái đầu chàng trong hai tay mình.

- Được rồi - Nữ thần y nói - Tin tưởng và kiên nhẫn, muội có thể sống với hai thứ ấy.

Tiêu Phong vòng tay quanh người nữ thần y siết nàng vào lòng. Nữ thần y rúc vào ngực chàng, vùi đầu vào hõm cổ chàng, chàng dịu dàng vuốt ve lưng nàng. Hai người đứng đó, ôm lấy nhau, cùng để ánh bình minh êm ả soi chiếu cảm xúc của nhau, tận hưởng cảm giác yên bình ngọt ngào sau cơn bão.

Một lúc sau Tiêu Phong cúi xuống, nâng cằm nữ thần y lên, nhưng dừng lại trước khi môi chàng chạm vào môi nàng, thăm hỏi ý xem có được phép không. Nữ thần y rướn mặt áp gần chàng hơn và chàng hôn nàng thật dịu dàng.

- Làn môi muội luôn êm ái mỗi khi muội khóc.

Chàng thì thảo, lại cúi xuống và tiếp tục hôn nàng dịu dàng.

- Muội biết không, mặc dù lem nhem nước mắt, muội vẫn xinh đẹp lắm.

Chàng nói rồi lại hôn lên môi nàng, lần này mạnh hơn nữa. Hai người áp chặt môi vào nhau, hôn đắm đuối như thể đất trời chỉ còn có hai người.

Một hồi lâu sau Tiêu Phong buông nữ thần y ra, bảo nàng lên ngựa để cùng chàng về kinh thành nhưng nàng lao đảo đứng không vững, chàng bèn tiếp tục đỡ lấy thân hình không còn một chút sức lực của nàng.

- Lần cuối muội ăn là khi nào?

Tiêu Phong lo lắng hỏi. Nữ thần y nhìn bàn tay gầy guộc của mình đáp:

- Năm ngày trước.

Nàng thì thảo. Một nỗi ân hận lướt qua mặt Tiêu Phong, chàng siết lấy tay nữ thần y, thảo nào, trông đôi mắt đẹp của nàng giờ trông cứ to thô lỗ trên mặt nàng ấy.

- Huynh xin lỗi.

Chàng nói. Nữ thần y mỉm cười:

- Lời xin lỗi được chấp thuận.

- Đi thôi, nào, lên ngựa, muội cần phải ăn.

Tiêu Phong nói và trước khi nữ thần y kịp phản ứng, chàng đã bế nàng đặt lên yên ngựa. Sau đó chàng cũng leo lên ngồi sau nàng, khẽ giật dây cương cho ngựa đi khỏi Từ Châu.

- Mềm mại quá.

Tiêu Phong vừa cho ngựa chạy đi vừa vuốt một lọn tóc của nữ thần y giữa những ngón tay chàng, thì thào. Nữ thần y đoạt tóc về. Chàng nói:

- Lúc này muội bảo không giận huynh nữa mà.

Nữ thần y khẽ nghiêng đầu nhìn ra sau:

- Giả sử như muội không chấp nhận quay trở lại bên huynh, huynh sẽ làm sao?

- Huynh sẽ chết mất.

Tiêu Phong nói, không suy nghĩ.

Nữ thần y mỉm cười, lại nhìn ra trước.

- Mùi tóc muội ngọt ngào quá.

Tiêu Phong rúc vào tóc nữ thần y hít thật sâu, khiến cho một nỗi khao khát bùng lên nơi bụng nàng.

Ngựa dừng lại trước một hắc điểm ở tình kế bên. Một tiểu nhị chạy ra cúi chào. Tiêu Phong phóng xuống đất rồi đỡ nữ thần y, chàng nói gì đó với tiểu nhị, tiểu nhị gật đầu rồi cầm lấy dây cương dẫn ngựa đi cho ăn. Tiêu Phong đưa nữ thần y vào một căn phòng trọ trên lầu hai. Chỉ một chốc sau đồ ăn thức uống được bọn tiểu nhị mang vào phòng.

Hai người ngồi bên bàn.

- Ăn đi.

Tiêu Phong nói sau khi gấp thức ăn vào chén cho nữ thần y. Tận sâu trong tâm can nữ thần y biết mình rất đói nhưng ngay lúc này bụng dạ nàng đang thất lại. Ngồi bên cạnh người đàn ông nàng yêu và nhớ trong những ngày qua khiến nàng chẳng thấy thèm ăn chút nào, chỉ nhìn một cách hồ hững xuống mấy đĩa đồ ăn.

- Ăn đi.

Tiêu Phong thấy nữ thần y không cầm đũa lên, lại gần giọng nói.

- Nào.

Chàng tiếp tục ra lệnh.

- Được rồi.

Nữ thần y mỉm cười cầm đũa lên.

- Muội sẽ ăn - Nàng nói - Huynh đã hứa sẽ thay đổi vì muội, vậy thì ngay bây giờ làm ơn đừng giờ nhanh múa vuốt với muội nữa.

Tiêu Phong không cười mà tiếp tục nhìn nữ thần y trừng trừng. Nữ thần y thu nụ cười lại, gắp một miếng thịt bò. Ôi, nó ngon kinh khủng. Nàng đói thật, đói ngấu ngiến. Trong lúc nàng ăn, mặt chàng giãn ra thấy rõ. Tiêu Phong lại gắp thức ăn vào chén cho nữ thần y đến khi chén của nàng đầy ắp rồi chàng cũng ăn. Hai người ăn trong im lặng, nữ thần y liếc nhìn chàng đang ăn và đang quan sát nàng. Yêu thương, lo lắng, vui mừng, tất cả hòa quyện trong ánh nhìn.

Tiêu Phong ăn một lát chàng buông đũa, múc canh vào một cái chén khác rồi đặt trước mặt nữ thần y, nhẹ nhàng nói:

- Muội ăn canh đi.

Nữ thần y gật đầu, cũng buông đũa và cầm lấy chén canh, ăn hết nửa chén canh là không thể ngốn nổi nữa.

- Muội không ăn được nữa đâu - Nàng hạ giọng nói - Thế này đã đủ với ngài chưa? Thưa ngài vương gia?

Nữ thần y nói rồi nhìn đăm đăm khuôn mặt chàng. Thật là ấm lòng khi được ngắm nhìn chàng cùng nàng trong một căn phòng trong khi nàng tưởng hai người đã chia tay. Còn hơn cả ấm lòng, nàng yêu chàng, trái tim nàng căng phồng lên trong niềm hân hoan, ngây ngất.

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Nổi lại tơ hồng

Tiêu Phong nằm ngả người ra giường, kéo theo cả nữ thần y. Nàng nằm cuộn người lại cạnh bên chàng. Chiếc áo dịch sang một bên làm nàng khó chịu, nữ thần y đưa tay chỉnh lại nó.

- Cần giúp không?

Tiêu Phong chống khuỷu tay xuống giường, nhồm nừa người dậy nhẹ nhàng hỏi.

Nữ thần y gật đầu. Nàng thật nhớ chàng, muốn được chàng chạm vào nàng lúc này. Tiêu Phong nhích ra để nhìn xuống nữ thần y dễ hơn. Nữ thần y ngẩng lên nhìn sâu vào mắt chàng, đôi mắt đang nhìn nàng như muốn tan chảy tất thấy mọi thứ xung quanh. Đột nhiên, nàng thấy nóng và ẩm ướt ở những chỗ thích đáng. Chỉ có chàng mới làm nàng ham muốn chỉ với một ánh nhìn.

Tiêu Phong đưa tay lên, nhẹ nhàng chỉnh chiếc áo của nữ thần y lại cho ngay ngắn rồi chàng nằm dài xuống giường trở lại.

Nữ thần y nhích sát vào Tiêu Phong, cuộn mình ôm chàng thật chặt, gồi đầu lên ngực chàng. Cả hai cùng nằm im lặng bên nhau. Bên ngoài mặt trời đã hạ son, cánh vật chìm dần trong bóng đêm. Gió thổi nhẹ nhàng khoan khoái, không khí Tô Châu thật yên tĩnh và trong lành.

Tiêu Phong đưa tay khẽ nắm lấy đuôi tóc của nữ thần y, tháo dây buộc để tóc nàng xõa ra, rồi ngón tay chàng như chiếc lược chải dịu dàng và nhịp nhàng lên đó. Mất đi nàng là nỗi sợ hãi duy nhất của chàng. Hình ảnh những ngày trống vắng và đau khổ khi không có nàng bên cạnh lại hiện về trong tâm trí chàng.

Nữ thần y từ cầm lên xương ức ngực Tiêu Phong, nàng thích thú tận hưởng những ve vuốt dịu dàng của bàn tay chàng trên tóc.

- Năm ngày qua huynh nhớ muội biết bao.

Tiêu Phong nói.

- Muội cũng nhớ huynh.

Nữ thần y đáp, trèo lên mình chàng, nàng chống hai khuỷu tay xuống hai bên cổ chàng, nhìn xuống chàng mỉm cười. Hai bàn tay nữ thần y giữ chặt mái đầu Tiêu Phong rồi nàng cúi xuống hôn, thật sâu, lấp đầy miệng chàng. Tiêu Phong cũng hôn đáp lại nữ thần y, tay chàng luôn vào tóc nàng, giữ chặt lấy nàng cho riêng chàng.

Một hồi sau Tiêu Phong ngừng hôn nàng lại, nhìn vào mắt nàng thì thầm:

- Muội muốn ư?

- Phải. Muội muốn huynh. Cởi mấy cái này ra thôi.

Nữ thần y nói và nàng trèo xuống giường, nhẹ nhàng kéo thắt lưng chàng, kéo quần của chàng xuống đùi và cởi nó ra. Một nụ cười chậm rãi nở trên khuôn mặt Tiêu Phong khi nữ thần y tiếp tục tháo các nút áo của chàng. Thật là một cách tuyệt diệu để làm lạnh. Tiêu Phong ngồi dậy để nữ thần y dễ dàng cởi áo chàng ra.

Và không nói thêm một lời nào nữa cả, chàng cũng bước xuống giường, đứng đối diện nàng và bắt đầu cởi các nút áo của nàng. Nữ thần y nhìn Tiêu Phong trong lúc chàng tháo các nút áo, nàng kinh ngạc trước cảm giác sâu sắc mà nàng dành cho người đàn ông đẹp trai hư hỏng này.

Nữ thần y quàng hai tay ôm chặt lấy cổ Tiêu Phong trong khi miệng nàng ngấu nghiến miệng chàng, thiêu đốt chàng, thưởng thức cảm giác lưỡi chàng quấn lấy lưỡi mình. Và chàng cũng vậy, ngấu nghiến nàng. Thật tuyệt diệu làm sao.

Đột ngột, Tiêu Phong túm lấy gấu áo của nữ thần y, giật chiếc áo xuống thật nhanh rồi quăng xuống sàn nhà.

- Muội muốn cảm nhận huynh.

Nữ thần y nói trong hơi thở.

- Huynh cũng thế.

Tiêu Phong đáp một cách khát thèm trong khi bàn tay chàng lần ra sau lưng nàng để cởi chiếc áo yếm ra. Bằng một cử động êm ru, nó đã tuột ra và chàng ném nó sang bên.

Tiêu Phong bế nữ thần y lên đặt nàng nằm trở lại xuống giường, rồi nằm phủ lên nàng. Đôi môi chàng hé mở khi chàng hít vào đầy mạnh mẽ. Ôi, nữ thần y nhìn cái miệng như tạc đó... nàng muốn nó trên người nàng, ngay bây giờ.

Sau khi Tiêu Phong trao cho nữ thần y nụ cười chân thành rạng rỡ khiến cho nàng chết lặng, chàng dùng miệng cùng tay di chuyển tới ngực nàng. Những ngón tay nữ thần y quấn vào cổ Tiêu Phong khi môi chàng ngậm lấy một điểm hồng nhỏ của nàng, kéo mạnh.

Nữ thần y rên lên khi cảm giác ấy quét qua thân mình, ghim chặt và thít lại tất cả các múi cơ quanh hạ thể nàng.

- Đúng rồi, hãy để huynh nghe thấy tiếng muội.

Tiêu Phong lăm bằm trên đầu ngực đã cương cứng vì nụ hôn vừa rồi của chàng.

- Ôi, muội muốn huynh vào trong muội ngay bây giờ.

Nữ thần y nói, nhưng miệng chàng vẫn đang đùa nghịch điểm nhỏ đó của nàng, kéo nhẹ, khiến nàng vừa rên rỉ vừa quặn quai trong thèm muốn. Chàng cũng trêu ghẹo đầu ngực còn lại bằng những ngón tay lăm bên ngực đó cũng cương cứng dưới những cú động chạm cực kỳ điêu luyện. Bàn tay chàng lần xuống chiếc váy dài, trượt vào bên trong hạ thân nàng, lách vào nơi nữ tính của nàng.

Hơi thở nữ thần y rít lên khi ngón tay chàng trượt vào trong huyệt. Nàng nhắm mắt lại, thích thú tận hưởng cảm giác đó. Chàng chuyển động ngón tay thành vòng tròn. Cảm giác thật tuyệt vời. Nàng nâng hạ thân lên để gặp lòng bàn tay chàng, và chàng đáp lại, cọ xát mạnh hơn.

- Ô - Tiêu Phong thốt lên khi môi chôn vón phía trên ngực nữ thần y - Muội dễ dàng ướt át quá.

Giọng chàng tràn đầy kinh ngạc.

- Muội muốn huynh mà - Nữ thần y lăm bằm - Đã năm ngày rồi.

Miệng chàng lại ngậm lấy đầu ngực nàng, mút mạnh, và nàng cảm thấy ở chàng cũng có sự đói khát đến tuyệt vọng, rằng chàng cũng như nàng, cần đối phương đến mức nào.

Tiêu Phong hôn ngực nữ thần y một hồi chàng ngồi dậy, túm lấy cạp váy của nàng giật tuột xuống, trút ra khỏi chân.

- Muội ở trên, huynh muốn nhìn thấy muội.

Chàng ra lệnh trước khi nằm ngửa ra giường. Nữ thần y vâng lời, ngồi dậy cười lên người chàng. Tiêu Phong nắm lấy đôi vai nữ thần y, giữ cho nàng ngồi vững.

Nữ thần y quỳ dạng chân sang hai bên trên người Tiêu Phong. Chàng dôi hai bàn tay xuống bọ lấy mông nàng, nâng mông nàng lên đặt lơ lửng trên sự cương cứng của chàng và nói:

- Sẵn sàng rồi chứ?

- Vâng.

Nàng thì thầm

Tiêu Phong nhẹ nhàng hạ móng nữ thần y xuống để ấn sâu chàng vào nàng, chậm chậm, chậm chậm. . .

Nữ thần y rên lên, khép mắt lại, cảm giác mê mẩn, sự lấp đầy cứ đầy mãi. Không thể tin nổi, quá tràn trề. Đến khi nàng nuốt lấy chàng trọn vẹn bên trong, nữ thần y mở mắt ra, chống hai tay lên ngực chàng và chậm chậm nâng người lên và hạ xuống.

- Đúng rồi, thế này.

Tiêu Phong nói.

- Ôi.

Nữ thần y rên rỉ khi chàng hướng dẫn nàng, và nàng ngập ngừng di chuyển lên xuống. Chao ôi, cảm giác này thật tuyệt vời, được chiếm hữu chàng hoàn toàn.

Nữ thần y chuyển động lên xuống mười lần, Tiêu Phong nhắm mắt lại ưỡn hông lên để gặp nàng. -Á!

Nữ thần y hét lên khi chàng lấp đầy nàng khiến nàng giãn căng ra. Miệng Tiêu Phong mở ra thành hình tròn hoàn hảo. Chàng lại hạ hông xuống rồi nảy mạnh lên lần nữa, nữ thần y tiếp tục la hét, đổ người về phía trước, chạm trán nàng vào trán chàng.

- Cảm nhận huynh đi.

Tiêu Phong mở mắt ra nói, giọng lạc đi.

Nữ thần y gật đầu, hít sâu một hơi, nàng chống tay lên ngực chàng làm điểm tựa để ngồi trở lên, rồi chuyển động lên xuống, mắt nhắm đuối nhìn chàng.

Tiêu Phong cũng nhìn lại nàng, miệng chàng hé mở, hơi thở sâu và dồn dập, lưỡi chàng nằm giữa hai hàm răng. Nhìn chàng thật... nóng bỏng. Nữ thần y tiếp tục nâng người lên xuống, thêm mười lần nữa rồi nàng dừng lại một chút để điều hòa hơi thở, và cũng để nhìn ngắm chàng, đôi mắt chàng đong đầy sự ham muốn nồng cháy. Nàng cúi xuống hôn chàng, đưa tay ôm lấy đầu chàng và tiếp tục chuyển động hông lên xuống, môi vẫn không rời khỏi miệng chàng.

Một lúc sau nữ thần y đẩy lưỡi mình vào sâu trong miệng Tiêu Phong, rồi nàng rời khỏi môi chàng, ngồi thẳng người dậy tăng tốc, nhịp điệu lên xuống dồn dập. Gương mặt nàng ướt đầm, tóc bết lại vào hai bên thái dương và liên tục chuyển động.

Tiêu Phong cũng dùng hai tay bợ lấy đùi nữ thần y, nâng nàng lên xuống, giúp nàng di chuyển nhanh hơn, nhanh hơn nữa. . .

Nữ thần y nhìn xuống chàng, hơi thở nàng đứt quãng, và chàng cũng nhìn chăm chăm lại nàng, ánh mắt chàng rực lửa.

- Muội là của huynh.

Chàng thốt lên.

- Vâng. . . - Nàng nói trong hơi thở dồn dập - Luôn luôn là của huynh. . .

Tiêu Phong rên lên rồi chàng lại nhắm nghiền mắt. Nhìn chàng thế này cũng đủ để định đoạt số phận của nàng rồi, nữ thần y hét lên khi tất cả cảm xúc trào lên, con cục khoái xâm lấn toàn thân nàng và cũng ngay trong lúc đó chàng tự giải phóng mình. Chàng rên thật to, âm thanh hoang dại, lay động tận tâm can nàng.

Nữ thần y hét lên lần nữa khi chàng buông xả vào nàng rồi nàng đổ sụp xuống, nằm sấp trên người chàng. Đầu nàng tựa trên ngực, má nép vào đám lông mông trên xương ức chàng. Nàng thở hổn hển, mặt ửng hồng.

Tiêu Phong vuốt ve tóc nữ thần y, tay chàng lướt xuống sờ lưng nàng.

- Muội đẹp lắm.

Chàng nói, vòng tay ôm chặt lấy nàng. Nữ thần y bám chặt lấy những bắp thịt của chàng khi mũi hai người chạm vào nhau.

- Muội đẹp lắm.

Tiêu Phong nhắc lại một cách rành mạch.

- Còn huynh thì đôi khi ngọt ngào đến kinh ngạc.

Nữ thần y nói, dịu dàng hôn lên môi chàng.

Tiêu Phong lòn tay xuống nâng bụng nữ thần y lên và ra khỏi nàng. Nữ thần y vẫn còn nằm sấp trên mình chàng, nàng cảm thấy hoàn toàn thư thái khi được nằm trong lòng chàng, ở trên giường, trong bầu không khí yên tĩnh của buổi tối thế này. Ai còn nghĩ được gì chứ?

- Muội muốn ngủ chưa?

Tiêu Phong vừa vuốt ve trên lưng nữ thần y vừa hỏi, giọng chàng mềm mại, đầy ân cần.

- Chưa. Muội chưa buồn ngủ.

Tiêu Phong nghe nàng đáp thế, chàng mỉm cười, nắm lấy vai nàng chỉnh nàng ngồi lên, để nàng cưỡi lên chàng như vừa nãy. Nữ thần y tựa lưng nàng vào hai đầu gối chống lên của Tiêu Phong, hai bàn chân nàng ở hai bên hông chàng. Nàng chạm vào bụng chàng rồi thả những ngón tay mon man trên da thịt chàng. Một lần nữa chàng cứng người.

- Muội thích chạm vào huyệt lắm.

Nữ thần y nói, những ngón tay nàng trượt xuống rốn chàng, rồi lướt xuống vệt lông bụng. Mối Tiêu Phong hé mở, hơi thở của chàng thay đổi và mắt nhắm lại. Nữ thần y cảm thấy vật đàn ông của chàng bị kích thích, cựa quậy bên dưới nàng. Thánh thần ơi. Hiệp hai.

- Muội muốn lần nữa không?

Tiêu Phong hỏi.

Lần nữa? Nữ thần y ngồi im suy nghĩ trong vài giây.

- Muốn.

Nàng đáp.

Chàng mỉm cười:

- Hay lắm. Huynh cũng muốn. Huynh vẫn chưa xong với muội đâu.

Nhưng lần này sau khi dứt lời Tiêu Phong khẽ đập tay xuống giường ra hiệu cho nữ thần y leo xuống. Nàng nhanh nhẹn làm theo. Tiêu Phong ngồi dậy nói:

- Quý lên nào, và chống hai bàn tay lên giường cho huynh.

Nữ thần y lại nhanh chóng làm theo lời chàng nói, nàng vừa quý trên giường vừa thở dồn dập và một niềm hưng khởi mạnh mẽ chạy dọc theo các mạch máu nàng.

Tiêu Phong quý phía sau nữ thần y, chàng nắm lấy và giữ hai cổ chân nàng trong hai tay, kéo chúng dang rộng hơn. Nhẹ nhàng, chàng vuốt ve mông nàng bằng một bàn tay, bàn tay còn lại chàng đặt lên gáy nàng, những ngón tay chàng luồn vào tóc, khuỷu tay chàng đặt lên lưng nàng.

Tiêu Phong đặt một nụ hôn nhẹ lên mỗi bên mông nữ thần y nói:

- Yên nhé, ngay bây giờ huynh sẽ vào trong muội.

Chàng nói rồi, vẫn trong tư thế quý, chậm chậm đâm xuyên vào nàng từ phía sau, ngọt ngào, lấp đầy nàng.

Nữ thần y nghe thấy tiếng chàng rên rỉ đầy hoan lạc, và nó làm tâm hồn nàng xáo động. Sau khi vào trong nữ thần y rồi, Tiêu Phong thả tóc nàng ra, túm lấy hông nàng, rút sự cương cứng của chàng ra khỏi huyệt nàng, rồi lại đưa thẳng vào. Chàng ngưng lại một lúc.

- Ôi... - Nữ thần y thì thầm không ra hơi - Đừng dừng lại mà, đưa muội đến cùng huynh đi.

Tiêu Phong tiến vào trong nữ thần y, chàng rên rỉ sâu trong cổ họng, rút ra khỏi nàng một lần nữa rồi lại đưa vào, cứ thế lặp đi lặp lại, thật chậm rãi, thật cân trọng, một nhịp điệu quá đổi tuyệt vời.

- Ôi...

Nữ thần y liên tục kêu lên khi chàng chồm tới trước hôn rồi gặm nhấm tai nàng. Nàng có thể nghe thấy tiếng thở chàng ngắt quãng sau mỗi cú thúc nhẹ nhàng của cơ thể.

Hơi thở nữ thần y bắt đầu trở nên gấp gáp hơn khi Tiêu Phong tăng nhịp điệu lên, chàng cũng tóm lấy cả hai cổ tay nàng, giữ chúng ra sau lưng nàng chỉ bằng một bàn tay và đẩy vào nàng mạnh hơn, nhanh hơn.

- Của muội khít quá, thật tuyệt vời.

Chàng lăm lăm, vừa thúc vào nàng từng cú mạnh vừa lòn tay xuống bóp chặt lấy một bên ngực khiến nàng thét lên. Nữ thần y ngây ngất trong cảm giác bàn tay với những ngón dài, điêu luyện của chàng đang nắn bóp bầu ngực nàng. Cơ thể nàng bắt đầu run lên vì những noi nhay cảm trên người nàng đều bị kích thích cùng lúc. Ôi... Cảm giác mà nàng biết bây giờ chính là tuyệt nhất... Nàng gần sát rồi... Ôi...

Tiêu Phong buông bầu ngực và hai cổ tay nữ thần y ra, chộp lấy hai bên eo nàng nói:

- Chuyển động cùng huynh nào.

Hai tay nữ thần y được phóng thích, nàng bèn chống chúng lên giường, vừa ngoảnh đầu ra sau nhìn chàng vừa xoay tròn hông của mình, đối trọng lại nhịp điệu của chàng trong một sự cân xứng hoàn hảo.

- Cùng đến nào.

Tiêu Phong thì thầm và nữ thần y nhanh chóng đầu hàng. Nàng nhắm mắt, lên đến đỉnh, bùng nổ trong cơn cực khoái trào dâng, mạnh mẽ đến độ khiến nàng kiệt sức và mệt lử.

Tiêu Phong cũng giải phóng mình, chàng gọi to tên nữ thần y, những ngón tay chàng bám chặt lấy hông nàng sau đó chàng đổ gục lên lưng nàng. Má nữ thần y bị ép xuống lớp vải bông mềm mại.

Sau khi lấy được cân bằng rồi, nữ thần y mở mắt ra, nàng thấy mình đang nằm sấp trên giường, đầu nghiêng sang bên. Tiêu Phong cũng nằm sấp ở trên lưng nàng, thân trước của chàng áp sát vào lưng nàng, môi kề sát vào tai nàng và chàng nói:

- Cảm ơn muội đã tha thứ cho huynh.

Tiêu Phong nói trong hơi thở và chàng vui mũi vào tóc nữ thần y, môi chàng hôn phía sau gáy nàng bằng những nụ hôn nhẹ như gió. Mùi hương trên tóc nàng thật ngọt ngào, đến tận tim gan. Chàng không ngừng hít hà mùi hương trên tóc. Không biết nàng dùng hương liệu nào để có mùi thật siêu phẩm, mùi hương yêu thích nhất của chàng trên thế gian này. Tiêu Phong siết chặt vòng tay quanh nữ thần y rồi hôn lên tóc nàng, nữ thần y nằm yên trong vòng ôm ấy.

- Muội cảm thấy thế nào?

Tiêu Phong nói, nhẹ nhàng rút ra khỏi nữ thần y. Chàng hỏi xong nằm ngửa xuống giường và kéo nàng vào lòng, ôm dịu dàng nâng niu, đầu nàng tựa vào ngực chàng.

Má nữ thần y hồng lên trên lớp vải bông, Tiêu Phong nhẹ nhàng xoa mặt nàng.

- Tuyệt hết mức.

Nữ thần y đáp.

- Muội thích ở trên - Nàng tiếp tục thì thầm - Muội cũng thích như vừa nãy nữa. Muội thích vì được làm chuyện đó với huynh.

Tiêu Phong nhắm mắt và ôm nữ thần y chặt hơn nữa.

- Muội chưa bao giờ khiến huynh cảm thấy đủ - Chàng nói - Muội đẹp, đầy kích thích, hấp dẫn, và mỗi ngày huynh đều cảm ơn ông Trời đã ban muội cho huynh.

Nữ thần y im lặng một chút nàng nói lên ý nghĩ khủng khiếp trong đầu:

- Đêm đó muội đã rất lo sợ khi huynh rời đi. Muội thật sự không biết mình sẽ ra sao nếu huynh thật sự bỏ đi, không quay trở lại.

- Sao huynh lại không quay trở lại.

Tiêu Phong thì thầm, chàng mở mắt ra, cúi xuống dịu dàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nữ thần y.

- Nhưng... - Nữ thần y ngập ngừng - Muội vẫn cảm thấy lo lo... ngộ nhờ mai này...

- Không có chuyện lỡ như, muội đừng lo.

Tiêu Phong lắc đầu ngăn lời nữ thần y.

- Nhưng... - Nữ thần y lại cắn môi, ngập ngừng - Muội sợ sau này huynh đổi ý, huynh hối hận.

- Huynh sẽ không bao giờ hối hận - Tiêu Phong nói bằng giọng chắc chắn - Huynh đã nói huynh sẽ thay đổi, nếu đó là cách duy nhất để được ở bên muội, huynh nhất định làm được, vì đó là điểm mấu chốt để huynh có thể bên muội.

Nữ thần y im lặng suy nghĩ lời này. Tiêu Phong bắt mạch được suy nghĩ của nàng, nói:

- Nếu muội vẫn còn chưa an tâm, chúng ta có thể đi tìm một nơi chỉ có hai người chúng ta, rừng sâu núi cao, sống bên nhau cho đến trọn đời.

Đôi mắt nữ thần y dịu lại, vẻ mặt ấm áp, trên môi nàng nở một nụ cười. Những lời chàng vừa nói là ước vọng của nàng bấy lâu. Sau khi trở về kinh

thành, chàng sẽ từ quan, cùng nàng đi ở ẩn nơi chân núi Thiên sơn, hay tìm vào chốn núi rừng sâu thẳm nào đó, sống trong không khí tịch tĩnh đến trọn đời. Với nàng, chỉ cần tình yêu là đủ cho hai người sống hạnh phúc bên nhau.

- Được hay sao?

Tiêu Phong gật đầu.

Miệng nữ thần y nở một nụ cười thật tươi, vùi đầu vào ngực chàng.

Tiêu Phong lại cúi xuống, dịu dàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nữ thần y. Nàng ngáp vào ngực chàng.

- Xem ra huynh đã làm mọi một lữ rồi - Tiêu Phong cười nói - Cũng đã khuya lắm rồi, ngủ nào.

Nữ thần y gật đầu, vẫn cuộn tròn trong lòng chàng. Đầu nàng vẫn đặt lên ngực chàng. Đứng như chàng nói nàng mệt là. Mệt đến nỗi nàng chẳng nhớ mình đã từng bao giờ mệt thế này chưa.

Tiêu Phong kéo tấm chăn đắp cho hai người.

- Ngủ ngon.

Chàng thì thầm, hôn lên mái tóc nữ thần y. Nàng chìm vào giấc ngủ thật nhanh, nhưng vẫn ôm chặt lấy chàng. Bên ngoài khung cửa sổ trăng đã lên khỏi ngọn tre.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Siết chặt tơ hồng

Ánh bình minh dịu dịu xuyên qua rèm cửa. Đầu nữ thần y gối lên ngực Tiêu Phong, chân nàng gác lên chân chàng, còn tay nàng vòng qua bụng chàng. Tiêu Phong rướn đầu lên, chàng sợ mình có thể làm nàng thức giấc. Trông nàng thật nhỏ bé và yếu đuối trong giấc ngủ, và nàng là của chàng.

Tiêu Phong ngáp ngừng vuốt ve một bên má nữ thần y, lướt ngón tay xuống mũi nàng, nữ thần y vẫn không cựa quậy. Tiêu Phong vẫn không thể hoàn toàn tin được điều này. Nàng thực sự là của chàng. Chàng nghiêng mình qua rồi nhẹ nhàng hôn lên tóc nàng.

Nữ thần y khẽ rên lên nhưng không thức giấc. Tiêu Phong mỉm cười, hôn lên tóc nàng thêm lần nữa và mắt nàng mở ra.

- Huynh đang làm gì đấy?

- Ngắm muối.

Tiêu Phong mỉm cười, lướt ngón tay xuống cổ nàng.

- Muối nghĩ huynh thức dậy là để có ý đồ đen tối.

Nữ thần y nói, nhưng nụ cười nở trên môi nàng.

Tiêu Phong gật đầu:

- Huynh cũng thích được thức dậy với ý đồ đen tối bên muối.

Chàng nói rồi đột ngột nằm đè lên trên nữ thần y, ấn nàng xuống giường, hai tay chàng giữ chặt lấy hai cổ tay nàng. Rồi chàng cọ mũi mình vào mũi nàng và đặt một nụ hôn phớt lên môi.

- Yêu hay là ăn sáng nào?

Tiêu Phong hỏi, mắt chàng nhắm lại nhưng vẫn lấp lánh ánh hài hước.

Nữ thần y nhìn như dán mắt vào mặt Tiêu Phong, đầy thèm muốn, nàng nâng hạ thể lên để gặp chàng, để vật cương cứng của chàng có thể dễ dàng đi vào nàng.

- Lựa chọn sáng suốt đấy.

Tiêu Phong lăm bắm trên cổ nữ thần y trước khi lướt môi xuống hôn lên ngực nàng...

Hai người ở lại quán trọ Tô Châu hai ngày, sáng sớm ngày thứ ba, nữ thần y đang ngủ, chợt nàng cảm giác được đôi môi mềm mại lướt qua thái dương nàng, để lại những nụ hôn âu yếm, ngọt ngào. Nửa trong nàng muốn hôn đáp lại nhưng nửa kia vẫn bồng bềnh trong giấc ngủ. Nàng rên khe khẽ rồi tiếp tục nhắm mắt.

- Dậy nào.

Giọng Tiêu Phong vang lên, tha thiết, dịu dàng.

- Không.

Nữ thần y rên ri.

- Chúng ta phải rời khỏi đây rồi.

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y miễn cưỡng hé mắt ra. Bên ngoài trời tờ mờ sáng. Nàng thấy chàng đang đứng trên đất nghiêng người xuống nàng âu yếm.

- Nhanh nào. Dậy thôi.

Tiêu Phong lại cúi xuống và hôn lên má nàng lần nữa.

- Huynh đã cho người mang nước đến cho muội rửa mặt đây. Giờ huynh đem hành lý xuống và chờ dưới nhà trọ nhé. Đừng có ngủ lại đây, không thì liệu hồn.

Chàng đe dọa nhưng giọng nói tràn trề yêu thương, hôn nhẹ lên tóc nàng rồi quay đi, còn lại mình nàng đắp đống con buồn ngủ trong căn phòng trọ tĩnh mịch.

Tiêu Phong đi rồi, nữ thần y chậm rãi ngồi dậy, mặc áo rồi váy, xỏ giày vào chân. Nàng rửa mặt, chải lại tóc và thắt thành một bím trước khi đi xuống lầu.

Tiêu Phong đang đứng dưới lầu, sáng nay khách đến hắc điểm ăn điểm tâm nườm nượp, bên phía kia đường tiểu nhị đang cho cặp ngựa uống nước. Tiêu Phong nhìn nữ thần y đi xuống lầu đây vẻ trông đợi. Chàng dẫn nàng đến ngồi bên một chiếc bàn gần cửa ra vào hắc điểm, trên bàn bày đồ ăn sáng và một bình trà.

Hai người ăn sáng xong lên đường rời khỏi Tô Châu. Cặp ngựa chạy song song nhau hướng đến Sơn Đông, nữ thần y nhìn sang thấy sáng nay Tiêu Phong mặc một bộ y phục màu bạch kim trông chàng đẹp không tin nổi dưới ánh mặt trời của buổi sớm mai. Màu bạch kim trông rất hợp với chàng, không biết chàng còn màu nào khác không? Nữ thần y mỉm cười nhủ bụng nàng có thể chiêm ngưỡng chàng cả đời. Nàng đặc biệt thích chiếc cằm lún phún râu kia, nhìn vào chiếc cằm đó, những ngón tay nàng lúc nào cũng thèm muốn được cọ cọ vào nó và cảm nhận nó trên mặt mình, trên ngực mình, giữa hai đùi...

Đến trưa, hai người cho ngựa dừng lại nghỉ chân dưới một tán liễu bên Thái hồ. Nữ thần y ăn trưa xong quay sang Tiêu Phong nói:

- Muội muốn tắm một chút, huynh chờ ở đây, huynh nhớ chờ ở đây, đừng theo muội đó.

Tiêu Phong gật đầu. Một nụ cười mỉa mỉm chậm chậm nở trên mặt chàng khi nàng biến mất sau tấm rèm liễu.

Nữ thần y nhanh chóng cởi y phục rồi bước xuống dòng nước mát lạnh.

- Tắm chung nhé.

Chợt có tiếng nói phát lên đằng sau lưng làm nữ thần y giật mình, nàng quay đầu lại kêu lên:

- Ôi! Sao huynh lại đến?

Nữ thần y bối rối nhìn Tiêu Phong bước xuống hồ, hoàn toàn phơi bày, trông chàng đẹp đến mê người tiến về nàng. Nữ thần y hoàn toàn bị mê hoặc khi chàng chậm rãi như một con thú săn mồi oai vệ bước về phía nàng.

Tiêu Phong mỉm cười, chồm đến hôn lên má nữ thần y nói:

- Muội không đuổi được huynh đâu, huynh muốn muội, ngay bây giờ.

Chàng nói rồi nắm lấy cổ tay nàng, một tay chàng quàng ra phía sau vuốt từ lưng xuống mông nàng và nắn nhẹ. Nữ thần y hít vào một hơi trước sự đụng chạm ấy, nàng thấy toàn bộ những vòng cơ sâu trong bụng đang co thắt, đáp lại ánh mắt đen thẳm và đói khát của chàng.

- Đừng mà - Nữ thần y rút tay lại lí nhí chống cự - Muội không muốn huynh thấy muội thế này.

- Ngày của muội đến à?

Tiêu Phong nhìn xuống hạ thân nữ thần y hỏi.

- Vâng.

Nữ thần y bối rối đáp.

- Có bị co thắt nhiều không?

Tiêu Phong vừa dứt lời miệng nữ thần y há ra thành một vòng tròn lớn, mắt nàng cũng mở rất lớn, nàng chớp mắt hai lần. Trời ạ, chàng vừa hỏi gì nàng thế kia, chuyện riêng tư của người ta!

- Không ạ.

Nữ thần y đỏ bừng mặt, cúi đầu đáp. Tiêu Phong nâng cằm nàng lên:

- Đừng ái ngại, huynh muốn muội thoải mái khi ở bên huynh.

Chàng thì thầm, mắt lóe lên sự thèm khát và đam mê. Ôi! Nữ thần y nhìn vào đôi mắt đó, nàng tình nguyện tan chảy dưới cái nhìn của chàng.

- Huynh chưa từng quan hệ với nữ nhân trong chu kỳ, nhưng, muội nóng bỏng quá...

- Ôi không.

Nữ thần y lắc đầu ngăn lời chàng, nàng đang xấu hổ chết mất!

Tiêu Phong vẫn dùng đôi mắt đen sẫm đam mê và dục vọng nhìn nữ thần y. Bất giác nữ thần y nuốt ực, tay chàng vẫn để trên hông nàng. Tiêu Phong siết nữ thần y thật chặt vào người chàng, vào sự cương cứng của chàng.

- Ôi... - Nữ thần y vẫn e ngại lắc đầu - Đừng mà, muội đang có tháng.

- Không làm huynh giảm hứng thú chút nào.

Tiêu Phong thở, đoạn chàng nói:

- Quay người lại nào.

Nữ thần y do dự một chút nàng làm theo. Tiêu Phong quỳ xuống phía sau nữ thần y, vừa tẩm tấp giữa hai chân cho nàng vừa hôn rồi cắn nhẹ lên bờ hông mềm mại. Nữ thần y thở hổn hển. Tiêu Phong đứng lên, nhìn nàng chập vật cố đứng yên, chàng mỉm cười, cố lờ đi ham muốn đầy bản năng đang tràn ngập trong cơ thể mình.

- Nhìn này, muội đẹp biết chừng nào.

Tiêu Phong nói, mở rộng bàn tay, lòn ra phía trước ve vuốt bụng nữ thần y.

- Đừng ái ngại nhé.

Tiêu Phong nói tiếp, chàng lồng hai bàn tay mình vào hai bàn tay của nàng, lòng tay chàng nằm trên mu bàn tay nàng, những ngón tay hai người đan vào nhau. Tiêu Phong đặt chúng lên bụng nữ thần y.

- Cảm nhận làn da mịn màng của muội nhé.

Tiêu Phong lại nói bằng giọng trầm ấm, chàng chậm chậm xoa tay thành vòng tròn, cao dần, cao dần lên ngực nữ thần y.

- Cảm nhận xem ngực muội đầy đến mức nào nào.

Tiêu Phong giữ cho bàn tay nữ thần y đỡ lấy ngực của chính nàng. Ngón cái tay chàng không ngừng lấy liên tục vào đầu ngực. Mỗi nữ thần y hé mở, nàng khẽ rên lên, lưng nảy cong lên đẩy ngực đẩy trọn vào lòng bàn tay nàng. Tiêu Phong xoay tròn điểm hồng nhỏ nhỏ của nàng giữa ngón tay cái của chàng rồi nhẹ nhàng kéo ra. Nữ thần y phấn khích quan sát sinh vật phóng đảng đang quằn quại trước mặt nàng, ôi, cảm giác này thật tuyệt vời khiến nàng lại rên lên.

Nàng cũng khép mắt lại, như đang tan ra dưới chính tay mình... trong tay chàng... Cảm nhận làn da mình như chàng đã từng, cảm nhận những gì đang dấy lên, từ những đụng chạm của chàng, những mệnh lệnh điềm đam và dịu dàng của chàng.

- Đứng rồi đấy.

Tiêu Phong nói trong tiếng rên rỉ của nữ thần y, dẫn tay nàng trở xuống cơ thể nàng, từ ngực xuống hông, sang vùng cỏ non... Chàng đưa chân mình vào giữa hai chân nàng, đẩy chúng dạn ra trong tư thế mở ra rồi lướt tay nàng xuống vùng nhạy cảm, lần lượt từng tay một, đều đặn như có nhịp điệu. Quá khiêu khích, nữ thần y tiếp tục khép mắt, nàng thật sự như con rối trong bàn tay điều khiển diệu nghệ của chàng.

- Xem muội rục rờ thế nào.

Tiêu Phong thì thầm khi miết những nụ hôn và cắn nhẹ dọc vai nữ thần y, nàng tiếp tục rên lên. Bất thình lình, chàng buông nàng ra.

- Tiếp đi.

Tiêu Phong dịu giọng ra lệnh rồi bước ra phía trước mặt, quan sát nữ thần y.

Ôi không! Nữ thần y mở mắt ra, nàng biết chàng muốn nhìn nàng tự sờ soạng mình. Không được! Nàng muốn chàng làm thế cơ. Không thể giống nhau được. Không có chàng nàng biết làm gì?

- Muội muốn huynh làm thế à?

- Vâng... huynh..

Nữ thần y gật đầu, van xin trong hơi thở. Tiêu Phong lại vòng ra phía sau, vòng tay ôm lấy nàng rồi bàn tay chàng lại lồng vào tay nàng lần nữa, tiếp tục mân mê vùng hạ thể, chà nhẹ lên tâm huyệt.

- Ôi...

Nữ thần y rên lên. Tiêu Phong cúi xuống hôn lên vai nàng, ngậm lấy vành tai nhai nhẹ. Nữ thần y lại nhắm mắt lại, thưởng thức vô số xúc cảm trong nàng... Cảm nhận chàng phía sau nàng, sự cương cứng của chàng chạm vào kẽ mông...

Một lần nữa Tiêu Phong bỗng dừng lại tất cả các động tác. Nữ thần y mở mắt ra.

- Đặt tay lên bờ hồ nào.

Tiêu Phong nói và nữ thần y ngoan ngoãn làm theo, đặt hai bàn tay nàng lên bờ hồ. Tiêu Phong lui lại một bước nhìn nữ thần y đứng khom mình trong dòng nước mát lạnh và tinh khiết.

- Giữ chắc lấy bờ hồ.

Chàng ra lệnh rồi nắm lấy hai bên eo nữ thần y. Một bàn tay chàng di chuyển lên lưng nàng và nhẹ nhàng mơn trớn lên lưng. Ở tư thế này, nữ thần y không thể nhìn thấy chàng. Nàng khép mắt lại khi chàng luồn bàn tay xuống ngực nàng, những ngón tay xoa bóp bầu ngực, khi những ngón tay đó nắm lấy đầu ngực và se lại... Nàng rên lên. Ôi, các giác quan run rẩy.

- Đây là của huynh, tất cả đều của huynh. Muội hiểu chưa?

Tiêu Phong thì thầm, di chuyển tay sang bầu ngực bên kia.

- Vâng, của huynh.

Nữ thần y thở ra làn hơi nóng bỏng. Bỗng dưng Tiêu Phong thu tay về, bỏ lại nàng ngơ ngác. Nhưng lần này đầu gối chàng mở chân nàng rộng thêm ra và chỉ bằng một nhát nhanh gọn, chàng vào trong nàng trọn vẹn.

Nữ thần y nấc lên trong cổ họng, ngất ngây được thuộc về chàng.

- Ô, muội khít quá.

Tiêu Phong thì thầm rồi rút ra, tiến vào.

- Ôi.

Nữ thần y rên lên, sự lấp đầy thật là tuyệt đỉnh. Chàng đang đánh thẳng vào con đau bụng của nàng, sau đó lại từ tốn kéo ra, vào, rồi lui, diệt trừ cơn đau râm ran trong bụng nàng bằng những cú thúc ngọt ngào.

- Ôi.

Nữ thần y rên lớn, cảm giác mê mẩn thần trí, đúng là thứ nàng cần. Hơi thở của nàng trở nên dồn dập thêm hơn khi chàng tăng tốc độ, chuyển động nhanh trong nàng. Nữ thần y cong lưng xuống, và uốn hông mình ra phía sau, hai bàn tay vẫn bám chặt lấy bờ hồ. Chàng tăng thêm tốc độ, nàng thở hổn hển, rên rỉ to hơn, cơn đau bụng đã biến mất từ lâu, tất cả những gì nàng cảm thấy bây giờ chỉ là sự ngây ngất và đam mê.

- Chuyển động cùng huynh nào.

Tiêu Phong nói và chàng chuyển động nhanh hơn nữa, điên cuồng trong nàng. Nữ thần y biết ở tư thế này không phải là ái ân, nàng biết, đây là giao cấu, nhưng nàng vẫn cứ yêu cái cách này. Miệng rên rỉ không ngừng, thật trần trụi, quá xác thịt, nàng như biến thành một kẻ phóng đảng, một kỹ nữ chuyên nghiệp nhưng nàng vẫn say sưa hưởng ứng sự chiếm hữu này, niềm đam mê nhục thể của chàng đang giải tỏa cơn hưng phấn trong nàng.

Nữ thần y xoay tròn mông, đáp lại sự chuyển động tới lui của chàng, mỗi tương ngộ hoàn hảo.

Lâu thật lâu, Tiêu Phong vẫn không ngừng chuyển động trong nữ thần y, nàng vẫn không ngừng thờ dòn dập, nhất là khi chàng đưa hông sang hai bên, cảm giác khi đó thật khó tin.

Hai người đều ướt nhẹp, đầy ham muốn và cùng nhau chuyển động trong hồ, nước văng tung toé quanh hai người, tạo thành một cơn xoáy từ chính hai người, cơn xoáy càng lúc càng trở thành dữ dội.

- Đến nào.

Thật lâu sau Tiêu Phong nói và nữ thần y nhắm mắt lại, để chàng đẩy nàng cao hơn, đến tòa lâu đài trên không, ôi vâng... nàng lên đến đỉnh. Nữ thần y nấc to lên. Cảm giác như có một loạt pháo hoa bùng nổ trong nàng, cơn cực khoái khiến cơ bụng nàng co giật, nước vẫn tiếp tục văng khắp nơi như những gì đang diễn ra bên trong nàng.

Cơn sung sướng mê mẩn còn chưa qua, nàng cảm giác một tay chàng giữ hông nàng để chuyển động theo một tiết điệu bạo liệt, vào, ra... Tay còn lại, chàng vòng ra phía trước, chạm vào cả âm hạch nàng, xoa mạnh...

- Áaaa...

Nữ thần y hét lên, thờ gấp gáp. Chàng cứ tiếp diễn như thế mãi không thôi, khiến nàng vừa la hét vừa thờ dốc.

- Đến nữa nào.

Nàng nghe chàng rít lên như thể đang tra tấn nàng, đẩy hông mạnh và sâu vào nàng và từng đó thôi là đủ để nàng lại bay, bay vút lên.

Nữ thần y thấy chân nàng căng lên, bụng dưới quặn thắt.

- Muội là của huynh.

Tiêu Phong thì thảo qua hàm răng nghiến chặt. Nữ thần y có thể nghe được nỗi đam mê hưng hực trong giọng nói của chàng, căng như dây đàn, đẩy nàng đến cực đỉnh. Nàng hét lên. Chao ôi... thế là nàng lại đến lần nữa, rên rỉ, bám chặt lấy bờ hồ. Chàng đến sau nàng, bầu lấy hai bờ mông nàng thật chặt, đẩy sâu chàng vào nàng từ phía sau thêm ba lần nữa rồi lên cực điểm, gọi to tên nàng.

Sau khi buông xả tất cả vào nữ thần y, Tiêu Phong rút ra khỏi nàng nói:

- Vừa rồi có làm muội khó chịu không?

Chàng thờ rất sâu bên tai nàng, vẫn vòng tay ôm lấy nàng. Nữ thần y muốn trả lời nhưng nàng hãy còn đang điều hòa nhịp thờ. Mọi chuyện yêu đương giữa hai người bao giờ cũng thế này, quá viên mãn và mê mẩn.

Tiêu Phong lặp lại câu hỏi vừa rồi, đầy sự quan tâm, giọng chàng thật mềm.

- Không - Nữ thần y lắc đầu - Không hề gì ạ.

- Tốt. Thế thì tắm nhé. Quay lại nào.

Tiêu Phong ra lệnh, nữ thần y làm theo, quay mặt lại nhìn chàng.

- Huynh tắm cho muội nhé.

Chàng nói rồi như vừa nãy chậm chậm tắm cho nàng, hai tay chàng vuốt ve lấy ngực nàng, tắm tấp một lúc chàng lòn ra sau vuốt ve mông nàng, rồi tắm cho nàng ở giữa hai chân.

- Sẽ có ngày huynh giao cấu với muội ngay trên lưng ngựa.

Tiêu Phong tắm cho nữ thần y xong, thẳng người dậy thì thăm vào tai nàng. Nữ thần y chớp mắt:

- Làm chuyện đó trên lưng ngựa, đó từng là mơ ước của huynh?

Tiêu Phong mỉm cười bí hiểm nhưng mắt thì không. Nữ thần y lập tức hiểu ra rằng đây không phải lần đầu chàng quan hệ trên lưng ngựa. Ý nghĩ đó thật khó chịu, nữ thần y cự mình, sự khoan khoái sau cuộc mây mưa biến mất.

Tiêu Phong thấy nữ thần y im lặng, chàng cúi đầu xuống, ngậm lấy môi dưới nàng vào giữa môi chàng rồi khẽ kéo. Nữ thần y vẫn còn đang giận nên nàng đáp lại, ấn răng mình lên môi trên của chàng khiến chàng ngay lập tức nhả môi nàng ra.

- Muội không muốn cùng huynh giao cấu chút nào.

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong ngạc nhiên, mở to mắt nhìn nàng.

Nữ thần y lách mình thoát khỏi vòng tay chàng, Tiêu Phong nhú mày nhìn nàng chăm chú.

Nữ thần y lắc đầu nói:

- Muội không thích hai chữ đó chút nào, muội muốn cùng huynh ân ái.

Tiêu Phong cười:

- Ủ. Và huynh sẽ làm vậy, ngay bây giờ.

- Ô, thật vậy à? - Nữ thần y nói, môi bĩu lên thách thức trước khi toét miệng cười với chàng - Nhưng huynh ngăn muội lại được không? Huynh phải bắt được muội trước đã.

Tiêu Phong thoáng tròn mắt trước nụ cười ranh mãnh của nữ thần y rồi chàng chậm chậm tiến lại gần nàng.

- Ô, vậy sao?

Nụ cười vẫn nở trên môi nữ thần y, nàng nói và bước nhanh đến một phiến đá khá to nằm trong hồ, như chiếc bàn ngăn cách hai người, nữ thần y thầm cảm ơn sự tồn tại của nó trong lúc này.

Tiêu Phong vừa bước chậm sang trái trong khi nữ thần y cũng đang di chuyển theo hướng bên trái.

- Huynh không bắt được đâu.

Nữ thần y nói, nhả mũi châm chọc.

Tiêu Phong vẫn lừ lừ đi sang trái, nữ thần y cũng vậy.

- Đúng vậy, nhưng muội có biết, muội đã biến tảng đá này thành một trò kích thích không?

Tiêu Phong nói, mắt chàng như lóe lên, bắn ra những tia nhìn hoang dại.

- Huynh nhanh lắm đấy, muội chưa biết nhỉ?

Chàng lại nói thêm. Nhưng nữ thần y làm ra vẻ tỉnh bơ:

- Muội cũng thế.

Tiêu Phong chậm chậm vòng nữ thần y quanh tảng đá.

- Muội có ngoan ngoãn mà đến đây không?

Chàng hỏi, nữ thần y lắc đầu:

- Muội đã từng làm vậy bao giờ chưa?

- Ý muội là sao? - Tiêu Phong cười nhếch mép - Muội sẽ gặp chuyện tệ hơn nếu muội để huynh đến và bắt được muội đấy.

- Đó chỉ là khi huynh bắt được muội thôi. Còn ngay lúc này, muội đâu có ý định để cho huynh bắt được muội.

- Muội coi chừng sẽ bị ngã hoặc va vào tảng đá tự làm đau mình đấy.

- Muội vẫn luôn bị đặt trong tình thế nguy hiểm kể từ ngày muội gặp huynh, lúc nào cũng như vậy.

- Muội nói đúng.

Tiêu Phong đứng lại, nhú mày nhìn nữ thần y.

Bất thình lình, chàng lao đến nàng, nữ thần y thét lên và chạy bay đến một tảng đá bên cạnh. Nàng thoát được, đứng đối diện chàng qua một tảng đá cũng to không kém tảng đá vừa rồi. Tim nàng đập thình thình... Chao ôi... trò này hồi hộp quá, nàng vừa cười vừa cẩn thận quan sát chàng đang thận trọng từng bước tiến về phía nàng. Nàng lại dịch từng bước một sang phía bên trái, hai người một lần nữa bước quanh tảng đá.

- Muội nắm rõ cách để làm sao lãng một người đàn ông nhĩ?

Tiêu Phong hỏi, nữ thần y lắc đầu:

- Muội không hiểu huynh nói gì, làm huynh sao lãng khỏi cái gì?

- Cuộc sống này. Thiên hạ này.

Tiêu Phong đáp, hươ tay bằng quơ.

Đột nhiên như vừa nãy chàng dừng bước, khoanh tay lại, vẻ mặt buồn cười nhìn nàng:

- Chúng ta có thể chơi trò này cả ngày nhưng chắc chắn huynh sẽ bắt được muội, và khi đó sẽ rất tệ cho muội đấy.

- Huynh không thể đâu.

Lẽ ra nàng không nên nói quá tự tin, nữ thần y lặp lại câu nói này như thần chú.

Tiêu Phong đăm đăm nhìn nữ thần y, rồi đột ngột xoay mình sang bên phải kéo nàng vào vòng tay chàng.

- Huynh đã nói sẽ bắt được muội rồi mà.

Tiêu Phong cao giọng, ôm ghì lấy nữ thần y trong vòng tay chàng. Nữ thần y cũng ôm lấy chàng, ngẩng mặt lên cười hóm hờ:

- Yêu muội không?

Tiêu Phong gật đầu:

- Hơn cả những gì muội tưởng, huynh không thể chịu đựng được nếu mất muội.

Nữ thần y kiễng chân gieo một nụ hôn thoáng nhẹ mon trớn lên môi chàng. Tiêu Phong nói:

- Năm ngày đó thật sự là những ngày tệ nhất trong đời huynh. Huynh đã rất nhớ muội.

- Muội cũng thế.

Nữ thần y thì thào, nàng đưa tay lên, mon trớn vuốt ve má chàng, lướt những ngón tay qua cái cằm lõm chòm râu. Tiêu Phong nhắm mắt lại rồi thở ra, áp má vào tay nàng.

- Tại sao huynh yêu muội?

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong suy nghĩ một chút, có lẽ chàng đã quen với việc nữ nhân làm theo chính xác điều chàng nói, chính xác điều chàng muốn. Việc ấy nhanh chóng trở nên nhàm chán. Có điều gì đó với nàng, vậy gọi chàng tới một cung bậc sâu sắc mà chàng không tài nào hiểu được. Chàng không thể kháng cự nổi nàng và cũng không muốn mất nàng.

- Yêu một người cần lý do sao?

Tiêu Phong chớp mắt đáp lời nữ thần y, chàng nhếch một nụ cười nửa miệng, đầy quyến rũ. Sau khi đáp rồi chàng từ từ cúi xuống, và đôi môi nữ thần y tự động hướng lên để gặp môi chàng. Tiêu Phong chồm vòn đôi môi chàng phía trên môi nữ thần y trước khi miệng chàng nhẹ nhàng ngậm lấy môi nàng, lưỡi tách môi nàng ra trong khi đôi cánh tay chàng quấn quanh người nàng. Một bàn tay lướt dọc lưng, những ngón tay đó lùa vào tóc nàng phía sau đầu và kéo nhẹ trong khi bàn tay kia phủ lên hông, kéo nàng áp vào chàng sát hơn. Nữ thần y rên lên khe khẽ...

Tối hôm đó sau khi ăn tối xong hai người trải thảm nằm dưới tán liễu. Nữ thần y nằm ngấm trắng sáng vàng vạc một lúc lâu nàng nhìn sang thấy Tiêu Phong đã nằm ngả ra, cánh tay chàng đang gác lên che mặt không biết chàng còn thức hay không.

- Huynh ngủ chưa?

Nữ thần y hỏi nhỏ. Tiêu Phong bỏ tay xuống:

- Chưa.

- Muội cũng không mệt, chưa muốn ngủ bây giờ.

Tiêu Phong mỉm cười. Nữ thần y nhìn đôi môi chàng, chiếc miệng đẹp như tạc ấy, từng trên miệng nàng... và nhiều nơi khác trên khắp cơ thể nàng...

- Muội muốn làm gì nào?

Chiếc miệng đó phát ra giọng nói trầm ấm, đầy ân cần.

- Muội không biết.

Nữ thần y lắc đầu, nàng ngồi dậy, cảm thấy mình vẫn tràn trề năng lượng đến kỳ lạ. Giờ mà cùng nói chuyện thì tuyệt, nói mãi không dừng.

- Huynh đã nghĩ ra được một vài chuyện nên làm.

Tiêu Phong cũng ngồi dậy, nhìn nữ thần y và nở nụ cười đầy tà ý. Nữ thần y cố giữ vẻ điềm nhiên nhìn chàng, dù lòng đang se lại và tan chảy trước cái nhìn ẩn ý của chàng.

- Hoặc là, chúng ta có thể trò chuyện.

Nữ thần y khẽ đề nghị bất ngờ.

Tiêu Phong nhú mày.

- Huynh thích làm chuyện huynh đang nghĩ hơn.

- Huynh lúc nào cũng thích tình dục cả.

Nữ thần y bật cười, nàng nhích lại, xoay lưng ngồi trong lòng chàng. Tiêu Phong vòng đôi cánh tay chàng quanh mình nàng.

- Không sai. Đặc biệt là với muội.

Tiêu Phong gật đầu nói, chàng cúi mũi vào tóc nữ thần y.

- Muội muốn mình nói chuyện cơ.

- Nói chuyện gì?

- Chuyện phiếm nhé.

Tiêu Phong im lặng. Nữ thần y xoay mình lại nhìn chàng.

- Về chuyện gì?

Tiêu Phong hỏi, và bắt đầu hôn dọc từ thái dương đến cổ nữ thần y.

- Về huynh.

Tiêu Phong thoáng dừng rồi lại tiếp tục những nụ hôn gọi tình.

- Về huynh.

Nữ thần y lặp lại câu nói vừa rồi. Hơi thở Tiêu Phong vẫn nóng hổi trên cổ nữ thần y, chàng vẫn đặt lên cổ nàng những cái hôn dịu dàng.

- Chuyện phiếm về huynh?

Chàng nói giữa những nụ hôn.

- Vâng, về huynh - Nữ thần y gật đầu - Huynh có nhiều thành tích, thế điều gì khiến huynh ưng ý nhất trong đời?

Tiêu Phong ngừng lại khi đang hôn dọc xuống ngực nàng.

- Thành tích lớn nhất của huynh chính là có được tình yêu của muội.

Môi nữ thần y khẽ cong, ánh mắt nàng cũng gọn lên vẻ hoài nghi:

- Vậy muội là số mấy?

Tiêu Phong ngồi thẳng người lên, cau mày tỏ ý chưa hiểu.

- Số những cô gái huynh đã quan hệ ấy.

Nữ thần y lại nói. Nàng dút lời, thấy chàng nhìn xuống nàng chăm chăm, ánh mắt của chàng thoáng nét buồn rồi chàng vuốt ve má nàng bằng mấy đầu ngón tay.

- Huynh không thể cho muội biết con số cụ thể được. Huynh không đánh dấu trên cột giường hay ở đâu cả.

- Thế còn ước lượng, vài trăm... ngàn?

Mắt nữ thần y cứ chùng xuống vì tưởng tượng ra những con số khổng lồ.

- Huynh thật sự không nhớ.

Tiêu Phong nâng tay lên vuốt tóc nữ thần y.

- Tất cả đều là kiểu quan hệ mua bán ư?

Nữ thần y nói. Tiêu Phong gật đầu, nữ thần y lại nói:

- Huynh đào tạo tất cả những cô gái đó thành người phục tùng ư?

- Muội đã từng nói không nhắc lại quá khứ của huynh.

Tiêu Phong không trả lời câu hỏi của nữ thần y, nét mặt chàng khi nói câu này hơi nghiêm lại. Nữ thần y cắn môi. Tiêu Phong nhìn nàng một chút chàng thở ra:

- Huynh không muốn muội tiếp tục bị sốc nhưng nếu muội quan tâm, huynh sẽ kể về quá khứ của mình.

Nữ thần y rời môi khỏi răng nói:

- Huynh làm gì cũng khiến muội quan tâm cả.

Nàng dịu dàng hôn lên cằm chàng. Nét mặt Tiêu Phong vẫn còn thận trọng, chàng im lặng một thoáng, gật đầu:

- Tất cả người phục tùng đều được huynh đào tạo. Sau đó họ trở về kỹ viện ở tại và quanh kinh thành huấn luyện các kỹ nữ khác trở thành người phục tùng.

- Và đàn ông kinh thành đến kỹ viện để học theo huynh, làm người thống trị ư?

Tiêu Phong gật đầu. Nữ thần y chớp chớp mắt:

- Huynh nói đúng, muội thật sự choáng váng đấy.

Im lặng một chút nàng thêm lời:

- Muội chỉ là một nữ nhân tầm thường, không một chút kinh nghiệm gì trong chuyện chăn gối thảo nào muội chẳng thể làm gì để huynh bị sốc nổi.

Tiêu Phong lắc đầu, giọng trầm và âm:

- Năm đó muội bịa ra mối quan hệ của chúng ta trước mặt thái hoàng thái hậu và các đại thần.

- Chuyện đó làm huynh bị sốc ư?

- Ủ. Cả chuyện muội ngang nhiên hỏi huynh muốn quan hệ ở ngay trên bàn hay dưới đất viện thái y.

- Huynh cũng sốc chuyện đó ư?

- Ủ.

Hả, nữ thần y mỉm cười, điều đó càng làm nàng thêm ngạc nhiên.

- Hình như muội chỉ toàn làm huynh bị sốc những chuyện liên quan đến vấn đề chăn gối thôi.

- Muội tát huynh. Đó là cú sốc lớn nhất.

- Vâng, mặt huynh lúc đó đã được ghi lại.

Nữ thần y cười rúc rích.

- Muội để huynh quan hệ với muội trong chu kỳ.

Tiêu Phong nói, chàng phát ra từng âm một thật gọi tình.

- Chuyện đó cũng làm huynh sốc à?

- Ủ. Gặp nữ nhân khác họ đã bỏ chạy.

Tiêu Phong nói rồi chàng bật tiếng cười lớn.

Mắt nữ thần y mở to, mặt nghệt ra ngó ngán nhưng cuối cùng nàng cũng cười tít mắt.

- Nếu vậy muội có thể để huynh làm vậy lần nữa.

- Huynh cũng mong lắm, ngày mai nhé?

- Được.

Nữ thần y đáp tình queo.

- Được à?

- Vâng.

Nữ thần y gạt đầu, đoạn nàng nhướn mày và cổ kèm chế một cái ngáp.

- Trò chuyện với huynh làm muội chán đến thế à?

Tiêu Phong nói bằng giọng mỉa mai.

- Không bao giờ.

Nữ thần y lắc đầu, hôn môi chàng dịu dàng.

- Ngủ nào.

Tiêu Phong nói rồi vươn tay ra kéo nàng vào lòng, ôm lấy nàng nằm ngửa ra đất. Nữ thần y nằm gối đầu trên cánh tay Tiêu Phong. Trong khoảnh khắc tĩnh lặng khi vừa nhắm mắt lại, nữ thần y cảm thấy vô cùng viên mãn, bất chấp cả những mối quan hệ của chàng với các cô gái trong quá khứ và những gì chàng chưa kể, không lúc nào nàng thấy mình hạnh phúc như giây phút này. Nàng rúc vào trong lòng chàng, hít căng lồng ngực mùi đàn ông quyến rũ.

Sáng hôm sau Tiêu Phong tỉnh dậy trong trạng thái mơ hồ, và chàng ảm áp quá. Nữ thần y cuộn quanh người chàng như một cây leo.

Khi này mặt trời hãy còn chưa lên, Tiêu Phong khẽ ve vuốt lưng nữ thần y. Nàng miễn cưỡng chớp chớp mở mắt.

- Dậy nào.

Chàng rù rì vào tai nàng. Ôi, sao chàng đánh thức nàng? Mới tờ mờ sáng. Sao thế? chàng có nhu cầu với nàng ngay bây giờ?

- Đến giờ dậy rồi.

Tiêu Phong thì thầm.

- Không.

Nữ thần y lắc đầu.

- Huynh muốn cùng muội đón bình minh, dậy nào.

Tiêu Phong nói rồi hôn lên mặt nữ thần y, mi mắt, đầu mũi và miệng nàng, khiến nàng phải mở mắt ra.

Nữ thần y lại lắc lắc đầu, Tiêu Phong mỉm cười:

- Đây không phải là cô gái bình minh rồi.

Nữ thần y mắt nhắm mắt mở nhìn thấy chàng ngồi dậy, sau khi chàng đã mặc y phục chỉnh tề chàng cúi xuống bên nàng.

- Dậy nào.

- Muội tưởng huynh muốn muội nữa.

- Lúc nào huynh cũng muốn muội. Thật hạnh phúc khi biết rằng muội cũng như vậy.

Tiêu Phong nói bằng giọng hết sức điềm nhiên.

Nữ thần y chăm chăm nhìn chàng khi đã quen với ánh sáng, trông chàng lúc nào cũng vô cùng hoàn mỹ.

- Tất nhiên muội muốn - Nàng nói - Nhưng không phải lúc sớm quá thế này.

Tiêu Phong luồn tay xuống lưng nữ thần y đỡ nàng ngồi lên:

- Không phải sớm, mà là trễ, sắp trễ rồi. Đi nào, ngồi dậy. Chuyện quan hệ để sau nhé.

Khi nữ thần y ngồi lên, tấm chăn trễ xuống để lộ nửa thân trên làm cho bộ ngực của nàng đong đưa trông vô cùng quyến rũ. Mắt Tiêu Phong lóe lên.

- Cũng được - Nữ thần y nói - Muội vừa có một giấc mơ rất kinh khủng.

- Mơ thấy gì?

- Thấy huynh.

- Thấy huynh làm gì?

- Xin huynh đừng bỏ muội trong giấc ngủ của muội.

Nữ thần y nói, gục đầu vào ngực chàng.

- Không bao giờ.

Tiêu Phong nói, vòng tay ôm lấy nàng.

- Mặc quần áo vào nào.

Chàng đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu nàng.

Nữ thần y thẳng người dậy hỏi:

- Muội tắm đã, được không?

- Không có nhiều thời gian đâu, huynh đã để muội ngủ đủ lâu rồi. Đi nào.

Đoạn chàng nhìn nàng một lượt, thờ dãi:

- Nếu muội tắm, huynh lại muốn cùng muội thêm lần nữa mất, chúng ta đều biết chuyện đó sẽ xảy ra mà, mặt trời sắp lên rồi. Đi thôi.

Nữ thần y nhìn gương mặt Tiêu Phong, đôi mắt chàng chứa đầy những tia ham muốn dành cho nàng.

- Để muội mặc y phục vào đã.

Nữ thần y nói, không nén nổi nụ cười với chàng. Tiêu Phong cũng cười. Nữ thần y với tay ra sau lưng tìm quần áo. Tất nhiên, tất cả đều đã được chàng xếp cẩn thận, để ngay cạnh bên thảm.

Mặt Thái hồ sáng nay tĩnh lặng, thời tiết khá mát mẻ trong ánh sáng mờ mờ của một buổi bình minh.

Nữ thần y khoác y phục vào xong cùng Tiêu Phong cho ngựa chạy lên Linh sơn. Tới đỉnh núi, chàng dìu nàng xuống ngựa, vòng tay ôm lấy eo nàng từ phía sau. Hai người đứng ở trên Linh sơn, có thể phóng tầm mắt, lặng ngắm mặt Thái hồ bao quát với trời mây và cây cối in mình trong nước hồ yên ả.

Nữ thần y nhìn xuống vết xăm hình nửa vầng trăng trên mu bàn tay phải của Tiêu Phong, nàng khẽ sờ lên vết xăm.

- Không phải huynh xăm lên đâu.

Tiêu Phong nói.

Nữ thần y buông thõng tay nàng. Vậy thì ai đã làm chuyện đó? Ai? Ai? Nàng nhìn trừng trừng xuống mặt hồ bên dưới chân núi, bụng sôi lên. Ai chứ?

Tiêu Phong xoay đôi vai nữ thần y lại để nàng đối diện chàng, trả lời câu nàng không hề hỏi:

- Là Nguyệt Hạ.

- Nguyệt Hạ?

- Một người cũ, nàng ấy xấu lên.

Nữ thần y mím môi, như đứng trên đồng lửa. Người cũ... người phục thù cũ? Có nhân ư?

- Cô gái đã bị thương ư?

Tiêu Phong lắc đầu.

- Thế đã xảy ra chuyện gì với cô gái này?

- Nàng ấy và huynh đã kết thúc rồi.

- Tại sao?

Tiêu Phong thoáng im lặng.

Hừm. Nữ thần y nhìn chàng, nàng biết chàng không muốn nói đến những chuyện trong quá khứ của chàng nữa. Nhưng hơn bao giờ hết, trông chàng đang có vẻ rất bình thân, thậm chí, thoải mái nữa, chưa hết, sẵn sàng tiếp chuyện.

- Nàng ấy muốn nhiều hơn thế.

Tiêu Phong nhẹ giọng, có vẻ tự sự, rồi chàng bỏ câu ấy treo lơ lửng, kết thúc mối quan hệ với cô gái tên Nguyệt Hạ bằng đúng câu ngắn gọn mà đầy quyền lực.

- Rồi huynh không đồng ý?

Nữ thần y hỏi trước khi bộ lọc ở não kịp tác động lên miệng. Chết thật, nàng tự hỏi nàng có muốn biết chuyện này không chứ?

Tiêu Phong gật đầu:

- Huynh chưa bao giờ có tình cảm với người con gái nào, cho đến lúc gặp muội.

A ha, nữ thần y nén tiếng reo, chàng đã không còn e ngại tâm sự về chuyện quá khứ với nàng, tiến bộ rồi nha!

- Còn những người kia, chuyện gì xảy ra với họ?

Nàng hỏi.

- Muội muốn một danh sách à? - Tiêu Phong cười - Huynh chán bỏ, trốn tránh, xua đuổi họ. Xem chừng muội rất tò mò, luôn hăm hở với chuyện đời tư của người khác nhỉ?

Chàng giữ nguyên nét cười, nâng tay lên nắm lấy cằm nàng.

- Ô vâng - Nữ thần y nhướn mày - Muội rất tò mò đấy thưa ngài vương gia “muội có đau bụng trong chu kỳ không?”

Tiêu Phong cười lớn, thu tay về.

- Những người đó cũng đều như Nguyệt Hạ - Chàng nói - Muốn nhiều hơn, có những người van cầu được sinh con, huynh lại không chấp thuận chuyện đó.

Nữ thần y khẽ cắn môi. Chà, cả một đồng thông tin. Nàng sợ phải nghe thêm chàng còn vết xăm nào khác trên mình do một người cũ để lại, vội xoay lưng lại nói:

- Mặt trời lên rồi.

Tiêu Phong tiếp tục vòng tay ôm lấy nữ thần y từ phía sau. Chàng ngẩng đầu nhìn lên, nhận ra bầu trời đang sáng dần màu hồng pha xanh biển. Rồi mặt trời dần dần hiện lên khỏi mặt Thái hồ, khí hậu nơi đây thật mát lạnh, một quang cảnh như tranh vẽ, quá đổi yên bình.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hồ xuống bình nguyên

Chiều hôm đó Tiêu Phong và nữ thần y đến một khu rừng, qua khỏi khu rừng này là đến An Huy.

Tiêu Phong và nữ thần y cho ngựa tiến vào bia rừng, không hay trên đỉnh Hào sơn, có hai người đang quan sát họ. Một tên bảo đồng bạn:

- Hắn đã đến, người mau bắt bảo sư phụ!

- Được!

Tên đồng bạn vọt khỏi chỗ nấp chạy đi. Khi này Hàm Trường đang cùng thiếu phụ và một toán người của Phong Võ môn mai phục trong rừng. Hàm Trường nghe bắt báo, quay sang thiếu phụ nói:

- Lâm sư muội à, huynh nói trước, nếu một lát nữa huynh gặp hắn trước thì sẽ động thủ trước đó. Muội đừng trách huynh là không khách sáo nhé?

Thiếu phụ biết Hàm Trường đã lâu không gặp đối thủ, ngựa tay lăm rỏi, gạt đầu:

- Lần này chúng ta nhất định phải bắt thù cho cô đà chủ và các đương gia trong hội. Bảy mươi hai chiêu thức của bản phái, hôm nay hai người chúng ta nhất định phải sử cho hết, đừng để mối họa đó sống sót!

- Muội khỏi cần lo, dĩ nhiên huynh sẽ làm như thế!

Hàm Trường chém tay vào không khí nói. Mặc dù chàng biết rõ địch thủ của chàng võ công rất giỏi, nhưng lần này đối phương tự mình đi vào hiểm địa, đúng là dịp tốt để chàng tỉ đấu một phen.

Lại nói tới Tiêu Phong và nữ thần y đang cho cặp ngựa chạy xuyên qua khu rừng tĩnh mịch, cặp ngựa đang chạy ngon tron, thốt nhiên Tiêu Phong kéo mạnh dây cương, con ngựa của chàng lập tức dừng lại, vó trước chồm lên.

Nữ thần y cũng kéo dây cương nhìn sang Tiêu Phong, chàng nói:

- Chúng ta đã bị bao vây tứ phía, đã là phu thê, muội phải đồng ý với huynh một việc này.

Nữ thần y đáp:

- Huynh nói đi.

Tiêu Phong nói:

- Một lát nữa huynh bảo muội làm gì, muội nhất định phải nghe lời.

- Vâng.

Nữ thần y mau mắn gạt đầu, nàng nhìn sắc mặt của Tiêu Phong, biết bản lãnh kẻ địch không phải tầm thường, còn đang suy nghĩ, nàng nghe chàng hô lớn:

- Bằng hữu là ai, địch hay bạn?

Không có tiếng đáp trả.

- Trong tất cả các người – Tiêu Phong hô tiếp - Có ai có gan đơn đả độc đấu với mỡ không?

Từ bề vắn vẳng lạng như tờ, mặc cho tiếng Tiêu Phong bay đi thật xa, tưởng chừng như vang động khắp cả rừng núi. Tiêu Phong vốn là một trong số ít các cao thủ hiện thời còn sống trong Bình Khí phủ, lần này vận khí dương thanh, nên xa gần ai nấy cũng đều nghe cực rõ.

Bọn đồ đệ của Hàm Trường đang phục kích trong rừng vốn tưởng trong tay nắm chắc phần thắng, giờ nghe tiếng của Tiêu Phong vang vọng, khiến cho bọn họ không hẹn mà phải phát run.

Tiêu Phong lại tiếp tục cất tiếng vang dội giữa khu rừng tịch mịch một lần nữa, như tạo uy thế để áp đảo tinh thần bọn chúng:

- Sao không có ai trả lời? Chẳng lẽ trong nhóm các người thật sự không có ai có đảm lược nói chuyện với mỡ sao?

Một lần nữa giọng chàng hùng tráng, nhất thời làm cho chim chóc kinh hoàng bay loạn xạ cả lên, vùng sơn dã nháo nhác những tiếng chí choách. Toán đệ tử của Hàm Trường hét thây đều lộ vẻ bất ổn trên mặt, tiếng y phục cọ loạn soạt vào nhau, nhiễu loạn một hồi lâu, thậm chí có cả tiếng binh khí đánh

roi xuống đất cũng đều vắng tới.

Tiêu Phong nghe những âm thanh đó, khẽ gật gù tỏ ra không còn lo ngại nữa. Nhưng, nữ thần y ở trên yên ngựa bên cạnh chàng nhìn chàng bằng ánh mắt ngạc nhiên. Nàng không biết chàng đang nghĩ gì đây? Nàng cứ nghĩ lúc này hai người bọn nàng sắp sửa mất mạng tới nơi, là cá sa trong lưới, đáng lẽ phải cầu thần không hay cầu người không biết để lạng lẹ mà đi khỏi. Ai ngờ chàng không cân nhắc nặng nhẹ, lại hét lên ầm ĩ như thế, bảo sao không khiến lá gan đã ngập đầy hoang mang trong bụng nàng kinh sợ đến vỡ nát ra cho được chứ?

Nhưng đồng thời, giọng nói của chàng đó, cũng hàm chứa một sức mạnh rất lớn, một sức mạnh trấn nhiếp nhân tâm, khiến cho nàng nảy sinh một cảm giác nung tựa. Loại cảm giác đó thật là mâu thuẫn, khiến trong chốc lát nàng khó mà thích ứng được.

Nhưng dầu gì nữ thần y cũng tin tưởng ở chàng rất nhiều, nàng thầm bảo chàng làm vậy là có nguyên do. Quả thực dụng ý của Tiêu Phong khi cố tình hét lớn lên là muốn dò thám thực hư. Lời vừa cất lên, chàng đã thu thập được không ít thông tin, như một kiếm thủ trước khi giao đấu thường dựa vào quan sát để dò biết tình hình đối phương lợi hại ra sao.

Quả nhiên sau khi Tiêu Phong cất tiếng hỏi xong, thì rất lâu sau, mới có tiếng hồi đáp, hiển nhiên là vì địch nhân bất ngờ trước hành động này của chàng. Từ đó mà chàng có thể suy ra, bọn chúng không phải loại người giỏi ứng biến, nếu chàng nhắm vào điểm này xuất kỳ chế thắng, hẳn khả năng thành công sẽ tăng lên. Thứ hai, do bọn chúng xem nhẹ đối phương, nhất là trong hai người bên chàng có một người không biết võ công, cho nên mỗi hành động chỉ nhắm vào một mình chàng mà thôi.

- Các hạ là Tế Nhĩ Ha Lăng?

Có đến gần nửa khắc sau mới có giọng từ xa vọng lại, tiếng nghe được, tiếng mất.

Tiêu Phong đáp:

- Đúng! Thì thế nào?

Nhóm người Phong Võ môn nghe Tiêu Phong hỏi lại, giọng hùng dũng, lại tiếp tục trù trừ hồi lâu, tráng chí có vẻ tiêu tan, vui đi ý muốn trả thù. Hơn nữa xưa nay những người này đều nghe danh tiếng vang dội lẫy lừng của đồ đệ Vô Ma - Long Thiên Hồ, tự nhiên không còn một chút lòng tin nào với trận đánh này nữa. Song, nếu không thể xoay chuyển được tâm thái đó, thì coi như hôm nay cả đám người bọn họ đừng mong thực hiện được kế hoạch đã được gởi gắm bởi người vợ và người con trai duy nhất của cố tổng đà chủ Hồng Hoa hội.

- Nếu đúng như vậy – Có người đáp – Thì hôm nay chính là ngày giỗ của mi!

Lời vừa dứt, lá cây xung quanh Tiêu Phong và nữ thần y động dậy, sau đó, một toán người vận y phục áo trắng quần đen từ trong các bụi cây phóng ra. Kế địch nhiều không đếm xuể được, nữ thần y còn đang hoang mang trong bụng, thêm một toán người từ trên các tán cây phóng xuống hội tụ cùng những người vận y phục trắng quần đen. Nội công những người vừa đến này khá thâm sâu, bằng chứng là kinh phong cuồng khởi từ trên ép thẳng xuống nơi hai người đang đứng.

Những người của Phong Võ môn vừa đến đã vây Tiêu Phong và nữ thần y vào giữa, tiếng chân chạy thành thịch rình rang, khiến cho khoảnh rừng trong chốc lát bụi đất như bị một cơn gió lốc cuốn bay mù mịt.

Người Phong Võ môn vừa xuất hiện, đã nhắm vào Tiêu Phong tấn công ráo riết. Một tên sử một thanh trường đao, hướng vào hai chân trước của con ngựa Tiêu Phong đang cưỡi ra sức chém ngang. Phập một tiếng, con ngựa hí lên một tràng đau đớn rồi ngã lăn ra đất. Cùng lúc đó, ba tên khác cũng dùng kiếm đâm thẳng tới Tiêu Phong.

Tiêu Phong phản ứng rất nhanh, vừa thoáng thấy tên cầm trường đao chém vào chân con ngựa chàng liền phóng vọt lên cao ba trượng, cũng vì vậy tránh khỏi mấy đường kiếm hiểm hóc.

Tiêu Phong vừa đáp xuống đất, toán người Phong Võ môn lại lần xả vào chàng. Nữ thần y nắm chặt lấy dây cương, toàn thân nàng run rẩy, nàng thấy hai bên vô thù vô oán, nhưng vừa gặp mặt hai người họ đã ra tay muốn tàn sát chàng như vậy, đây là lần đầu nàng gặp phải chuyện như thế.

Tiêu Phong và những người Phong Võ môn đánh đấm tui bụi, chàng vừa hạ được người này, lại thấy người khác xông lên. Trong thâm tâm Tiêu Phong không biết chuyện gì đang xảy ra nên chỉ muốn tìm cách dĩ hòa, dứt khoát không đã thương ai nghiêm trọng để gây nộ. Chàng liên tiếp tránh tả né hữu, hoàn toàn nhường nhịn người Phong Võ môn.

Tiêu Phong đánh đấm một khắc sau, bị người Phong Võ môn ép lui vào một hàng cây, không thể lùi thêm được nữa. Nhưng chàng không bận tâm nhiều về tình hình hiện tại, chỉ mừng là kẻ địch hoàn toàn không có ý gây thương hại nữ thần y, tuy nhiên xét về mặt khí thế, chàng cũng đã bị họ áp đảo mất rồi.

- Cẩn thận có mai phục!

Tiêu Phong đang áp lưng vào hàng cây ra sức đánh, chợt nghe nữ thần y hô hoán.

Lời nàng vừa dứt, tiếng gió cũng rít lên theo.

Tiêu Phong khẽ quay đầu, thấy qua kheo mắt chàng, tàn thông phía sau lưng chàng tách ra làm hai, rồi vù một tiếng, Tiêu Phong nhanh nhẹn đảo bộ sang trái. Vèo! Người nấp trong tàn thông sử một cây kiếm dài khoảng hai thước, đâm vào lưng chàng, may là chàng tránh kịp thời, nên lưỡi kiếm chỉ bay

sạt qua vai. Tiêu Phong xuất một cước đá ngược về sau, vút, kẻ đánh lên chàng lập tức nhảy lùi về sau một trượng, thể công của tên đó vì vậy mà đã bị hóa giải trong tích tắc.

Tiêu Phong quay phắt người lại, thấy người vừa đánh lên chàng là một thanh niên có vết chàm trên má trái, ở bên kia hàng thông hoành kiếm đứng chờ sẵn.

Thanh niên có vết chàm đó tên họ Triệu Khâm, là đồ đệ tâm đắc của Hàm chương môn. Nữ thần y ngồi trên ngựa ở cách đó một quãng cũng nhận ra Triệu Khâm, họ Triệu đã từng mang em trai đến nhờ nàng chữa mạch ở Chiết Giang. Nữ thần y liền hướng vào Triệu Khâm nói lớn:

- Triệu huynh, huynh quả là không biết tốt xấu! Mấy hôm trước chúng tôi đã có lòng tốt cứu đệ đệ huynh, sao bây giờ lại muốn giết chúng tôi?

Triệu Khâm nhìn nữ thần y:

- Chúng tôi không muốn gây phương hại đến cô nương, chỉ muốn giết tên cầu vương gia! Cô hãy tránh khỏi nơi này cho mau, chúng tôi hứa sẽ không làm khó dễ cô!

Trong khi Triệu Khâm trả lời nữ thần y, một người của Phong Võ môn dùng đao đâm vào vai trái Tiêu Phong từ phía sau lưng. Tiêu Phong khẽ dịch người sang hướng ngược lại tránh được đường đao, đoạn chàng dùng đòn chỏ thúc ngược ra sau đánh trúng vào bụng đối phương, đoạt luôn thanh đao.

Kiểm pháp của Triệu Khâm khá nhanh, họ Triệu trả lời nữ thần y xong, nhảy ra từ hàng cây vung kiếm đâm Tiêu Phong một nhát vào giữa ngực. Tiêu Phong thấy kiếm pháp thần tốc của Triệu Khâm công tới, chàng vội ngã người ra sau. Triệu Khâm đánh hụt một chiêu, thu kiếm về, rồi tiếp tục tung ra ba chiêu liên hoàn kiếm pháp như nước chảy mây bay không có điểm dừng lại. Tiêu Phong bèn sử thanh đao vừa đoạt được như thuẫn, bảo hộ các từ huyết trước ngực. Triệu Khâm lại đánh ra ba kiếm chiêu khác, Tiêu Phong chống đỡ thành công hết.

Thêm một khắc nữa trôi qua, Tiêu Phong và đám người Phong Võ môn vẫn còn đánh nhau kịch liệt.

Nữ thần y vừa lo vừa sốt ruột, nàng đương nhiên không nghe theo lời Triệu Khâm khuyên bảo hãy nên rời đi.

- Đừng đánh huynh ấy nữa! - Nữ thần y nói - Các người hãy dừng tay lại! Dừng tay lại đi!

Mặc cho nữ thần y van xin, người Phong Võ môn vẫn tiếp tục hướng vào Tiêu Phong ra những đòn hung hiểm.

Nữ thần y lại nói:

- Các người thật là quá quắt, sao lại lấy ân báo oán chứ? Trên đời này còn thiên lý nữa hay sao?

Vẫn những tiếng leng keng đáp lời nàng.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong chống đỡ thêm một hồi nữa, nghĩ bụng mặc dù võ công của chàng rất giỏi, nhưng nếu chàng cứ dây dưa với những người này ắt sẽ không ổn, một mình chàng đánh đám với nhiều hảo thủ, cho dù không bị chém trúng cũng sẽ kiệt sức mà chết, bèn nói:

- Đừng cả nể bọn họ nữa, huynh... đánh lại bọn họ đi!

Ở đằng xa xa, Hàm Trường đứng trên một tán cây quan sát đao pháp của Tiêu Phong. Mới ban đầu, Hàm Trường thấy Tiêu Phong chỉ sử những chiêu phòng thủ, chưa biết thực lực thế nào nên chưa vội ra tay. Đến khi Hàm Trường nghe nữ thần y hô hoán lên, lại thấy Tiêu Phong bắt đầu đánh ra những chiêu dứt điểm, khiến cho đồ đệ của chàng ngã như ngã rạ, Hàm Trường bèn đề khí, điểm chân vào một thân cây rồi phóng người bay vào giữa trận.

Lại nói nữ thần y cả mừng khi thấy Tiêu Phong không bị ràng buộc nữa nên đã trở thành mãnh hổ sống chuồng, tiến lui xung sát trong rừng đao biển kiếm. Chàng dùng mười hai thế trong Thập Nhị Lộ Hành đao pháp, làm cho thanh đao đi đến đâu, là có người táng mạng đến đó.

Trong một lần ba người Phong Võ môn dùng kiếm đồng loạt chém vào đầu Tiêu Phong, chàng liền vận nội công vào bàn tay không cầm đao, xoay nhẹ cổ tay một cái, rồi đánh ra một chương, quét vệt ba cây kiếm qua một bên, sau đó vận sức đẩy ba người đó ra.

Bịch, bịch, bịch! Ba thân hình vừa rơi xuống đất, tám người Phong Võ môn khác lại cùng lúc xông lên. Tiêu Phong lập tức huy động thanh đao trong tay: chọc, đâm, phặt, quất... làm tám người mất mạng trong nháy mắt.

Ngất một nỗi đề tử của Hàm Trường quá đông, lại hiểu chiến, bọn chúng thấy tình cảnh đồng bọn thảm tử trước mắt chẳng những không sợ mà còn kích phát thêm hung tính. Tiêu Phong đánh ngã được một nhóm người, nhóm khác liền nhất loạt tiến lên. Chàng lần lượt sử mười tám thế trong Thập Bát Phiên Trảo đao, thêm mười sáu thế trong Thập Lục Thiết Bối Huyền Vô Cực mới khiến cho những kẻ bị chàng đá thương, vô luận là trúng thương ở chỗ nào đều lập tức mạng vong. Nhóm người Phong Võ môn vây quanh chàng vì thế từ hơn ba trăm người lúc đầu giảm xuống còn hai trăm mạng.

Rồi đột nhiên, hai trăm người còn lại đó xao động. Tiêu Phong thấy giữa trận khổ chiến đâm huyết liên miên đó thốt nhiên tất cả địch nhân dần nhanh ra như triều rút, để lộ một khoảng trống lớn, chỉ còn mình chàng đứng trơ trọi. Tiêu Phong còn đang ngạc nhiên, chàng chợt thấy một đại Hán thân hình cao lớn, gương mặt râu ria xồm xoàm, thi triển khinh công như một mũi tên phóng về hướng chàng.

Đại Hán đó không ai khác hơn Hàm Trường. Họ Hàm chưa phóng tới nơi, tay đã làm động tác tuốt kiếm ra khỏi vỏ, cách không chém ra một chiêu. Đao kiếm khí của Hàm Trường thâm hàn cuộn cuộn, bắn thẳng về phía Tiêu Phong. Tiêu Phong tức thì vung thanh đao lên, đánh trả lại.

Ầm một tiếng, khí kinh giao kích, không gian tứ bề nhá sáng lên một cái rồi trở lại như cũ.

Hàm Trường dừng cách Tiêu Phong khoảng chừng hai trượng, ôm quyền nói:

- Tế Nhĩ Ha Lăng, nghe danh các hạ đã lâu, nay gặp thật đúng là vinh hạnh cho Hàm mỗ.

Đoạn phẩy tay một cái, những người Phong Võ môn liền vâng mệnh tán ra thêm một quãng nữa, để cho Hàm Trường có đủ chỗ để đơn đà độc đấu.

Tiêu Phong ôm quyền trả lễ:

- Tại hạ không biết đã làm gì phật ý khiến Hàm trường môn truy sát, nhưng chúng ta đều là người trong giang hồ hẳn phải tuân theo đạo nghĩa giang hồ.

- Dĩ nhiên.

Hàm Trường gật đầu, đoạn khẽ nhìn nữ thần y, Hàm Trường nói tiếp:

- Trong trận đại dịch ở Chiết Giang cô ấy đã cứu chữa rất nhiều người, có công không ít, lại nữa không có thù oán gì với tại hạ, nên tại hạ đương nhiên không làm khó dễ cô ấy.

Tiêu Phong ôm quyền với Hàm Trường lần nữa, trước khi xoay mình đi về phía nữ thần y. Tiêu Phong khẽ chạm tay vào bụng con ngựa nữ thần y đang cưỡi, nhưng chàng chưa kịp nói lời nào, nằng lắc đầu:

- Muội không đi!

Tiêu Phong nhìn nàng dịu dàng:

- Lúc này muội đã hứa với huynh những gì muội còn nhớ không? Muội đã hứa bất luận chuyện gì xảy ra cũng nghe lời huynh.

Nữ thần y vẫn một mực lắc đầu:

- Không! Muội không đi đâu, muội quyết cùng sống chết với huynh!

Tiêu Phong vuốt ve bụng ngựa, vẫn nhìn nữ thần y dịu dàng:

- Vừa rồi muội đã đồng ý nghe lời huynh mà.

Chàng nói xong, vỗ mạnh bàn tay từ dưới lên khiến con ngựa bị đau, lồng lên phóng đi. Nữ thần y hồn xiêu phách tán, luống cuống kéo dây cương nhưng con ngựa không dừng lại, đem nàng chạy một mạch ra khỏi trùng vây.

Tiêu Phong nhìn theo nữ thần y và con ngựa đến khi cả hai mất hút trong rừng.

- Chúng ta bắt đầu được rồi.

Tiếng của Hàm Trường vang lên kéo Tiêu Phong về với thực tại, nhưng chàng chưa vội xuất thủ, quay nhìn Hàm Trường:

- Các hạ đã từng có thù oán gì với tại hạ chẳng...

Chẳng chờ Tiêu Phong nói dứt câu, Hàm Trường vung thanh kiếm sắc bén lên. Một lần nữa, luồng kiếm quang sáng rực lên, quán lấy lưỡi kiếm trong tay Hàm Trường. Hàm Trường hét một tiếng trợ oai, trước khi bỏ trường kiếm xuống, kiếm quang mãnh liệt bạo phát liền hướng vào Tiêu Phong lao đi.

Vừa nãy Tiêu Phong đã lãnh giáo công lực của Hàm Trường rồi, trong lòng khâm phục vô cùng. Tiêu Phong tự nhủ kiếm khí của Hàm Trường thủ kinh phát xạ khi kích ra một kiếm rất là mạnh mẽ và chuẩn xác, cả đời chàng ngoài Cửu Dương thì chưa từng gặp người thứ hai như thế.

Dĩ nhiên Tiêu Phong cũng biết bản thân chàng đang đánh nhau với Hàm trường môn của võ đường Phong Võ môn. Tiêu Phong từng nghe Khẩu Tâm nói về danh tính của Hàm Trường, hồi còn nhỏ sinh ra trong một gia đình vốn không hề có truyền thống võ nghệ, sinh kế của gia đình họ Hàm là nghề nông. Tuy nhiên, thời trai trẻ, Hàm Trường đã may mắn gặp Giác Viễn và được Giác Viễn thu làm đệ tử. Giác Viễn nhận ra Hàm Trường là người có thiên tư về võ thuật nên đã truyền dạy Thiếu Lâm tam thập lục quyền công. Danh tiếng Hàm Trường bắt đầu vang ra khi chàng tỉ thí và đã bại toàn bộ các võ sư trong chùa Thiếu Lâm khi còn rất trẻ.

Sau khi Giác Viễn qua đời, Hàm Trường tham gia bảo tiêu các chuyến buôn hàng của Hồ Quán Đông, nghề bảo tiêu đã khiến cho danh tiếng Hàm Trường nổi lên như cồn khi chàng nhiều lần giúp Hồ Quán Đông đánh bại các toán cướp hàng. Người trong võ lâm tôn Hàm Trường thành “Hoàng Hà kiếm khách.” Về sau, do uy tín từ nghề bảo tiêu, Hàm Trường liên kết với một số võ sư vùng Chiết Giang lập ra Phong Võ môn.

Và vì Tiêu Phong biết rõ danh tính Hàm Trường đến thế cho nên càng không dám khinh suất. Mặc dù tính về kinh nghiệm lâm trận hay võ nghệ, Tiêu Phong biết mình đều hơn hẳn Hàm Trường. Nhưng trước khi Hàm Trường xuất hiện, Tiêu Phong đã đánh nhau với đồ đệ của Hàm Trường khá lâu, toàn thân thấm mệt, nội công hao tổn, nên vừa nãy chàng tìm cách bắt chuyện với Hàm Trường là để bản thân có thời gian nghỉ mệt.

Nhưng Hàm Trường không để Tiêu Phong lấy lại sức lực, vội đánh ra một chiêu. Tiêu Phong không trực tiếp đón đỡ kiếm chiêu, hơn nữa chàng nhìn kiếm thế xé gió lao đi vun vút, biết đó chính là chiêu Trảm Ma Kiếm nổi tiếng của Thiếu Lâm. Vù! Tiêu Phong rùn người xuống rồi nhảy lên cao ba thước, thoát khỏi đường kiếm hiểm hóc. Hàm Trường đánh hụt một chiêu, vội thu kiếm về.

Tiêu Phong vừa đáp xuống đất, Hàm Trường lại vung kiếm đánh thêm một chiêu. Chiêu này xuất ra cũng mạnh và nhanh không kém chiêu Trảm Ma Kiếm vừa rồi.

Từ tư thế bạt kiếm của đối phương, Tiêu Phong nhận ra đó là Trúc Diệp kiếm, Trương Quốc Khải đã sử chiêu này ở trận đánh Bình Lương. Trong những năm qua, từ khi Trương Quốc Khải chết đi, tưởng chừng trên giang hồ không còn ai sử dụng Trúc Diệp kiếm pháp nữa. Ấy vậy mà... Tiêu Phong cả kinh thầm nghĩ. Chàng biết lần này đã gặp phải một kiếm thủ đáng sợ không nhất thì nhì từ trước tới nay rồi, nên càng không dám coi thường. Tiêu Phong bèn thoái bộ một bước, sau khi trụ vững chân, dùng thanh đao trong tay xuất một thế chém xéo lên.

Keng! Đao pháp Cương Đao Bán Hạ mà Tiêu Phong xuất ra cũng nhanh chớp nhoáng nhưng quả như Tiêu Phong nghĩ, lưỡi kiếm của Hàm Trường vốn đã sắc bén, lại hội tụ một luồng công lực thâm hậu nên vừa chạm vào thanh đao đã gãy.

Xoẹt! Tiêu Phong dùng phần đao còn lại, sử như phi đao ném về phía Hàm Trường, cùng lúc đề khí thoái lui.

Hàm Trường vội ngã nửa người ra sau tránh cho ám khí bay sạt qua khỏi cổ.

Hai người chỉ mới qua lại ba chiêu, Tiêu Phong đã tỏ vẻ như đang ở thế hạ phong vì đã mất đi thanh đao.

Hàm Trường đánh ra chiêu thứ tư. Tiêu Phong không còn cách nào khác đành nghiêng người tránh né. Hàm Trường càng đánh dũng khí càng phát lên, không ngừng múa tít thanh kiếm trong tay, lại xuất ra một loạt các chiêu kiếm nữa. Kiếm thế cực kỳ hiểm ác, chỉ muốn giết chết đối phương. Vừa nãy Hàm Trường quan sát thấy Tiêu Phong hạ được rất nhiều đồ đệ của mình, nên khi xuất thủ đã hiển lộ thân pháp cực nhanh để Tiêu Phong biết mùi lợi hại.

Tiêu Phong liên tục tránh né. Hai người qua lại đã hơn năm mươi chiêu.

Hàm Trường đã từng lăn lộn giang hồ lâu năm, cho nên kinh nghiệm lâm trận vô cùng phong phú và lão luyện. Trong một lần Hàm Trường thu kiếm về thì chợt thấy một ống tay áo của Tiêu Phong như có gió lộng lên, chàng liền biết Tiêu Phong chuẩn bị tả chưởng đánh ra.

Hàm Trường khề nhếch môi một cái, hai chân mới không động đậy, chỉ ngã thưng bần sang phải. Tay không cầm kiếm của Hàm Trường vung ra trước nhanh như điện chớp, nhắm vào huyệt thiên đật trên ngực của Tiêu Phong, điểm tới.

Tiêu Phong lách người sang phải tránh thủ pháp Thiểm Tí Sa, vì thế mà chưởng pháp được đánh ra theo đà di chuyển, cũng bị lệch đi. Ầm một tiếng vang lên, chưởng pháp của Tiêu Phong đánh vào một tảng đá sau lưng Hàm Trường làm khối đá nổ tung. Những người Phong Võ môn đứng gần tảng đá lật đật lùi ra.

Hàm Trường thẳng người lên, lần này dùng chưởng pháp Mãnh Công Độc chưởng phóng vào Tiêu Phong. Vù! Tiêu Phong thấy chưởng pháp hơn người nên không đánh trả, chàng thận trọng thi triển thuật khinh công Phi Hành Di Thiên nhảy lên một trượng, tránh được luồng hàn khí lao thẳng tới ngực. Ngờ đâu đó chỉ là cú đánh dư lực kéo, nhân lúc Tiêu Phong còn đang treo lơ lửng trên không, Hàm Trường xuất Độc Tiêu Cước từ dưới thốc gót đá lên.

Tiêu Phong hao tổn khá nhiều nguyên khí khi đánh nhau với bọn Triệu Khâm vừa rồi, nên xoay chuyển có phần chậm chạp hơn so với ngày thường, không sao tránh được cước pháp này. Nhưng dù sao Tiêu Phong vẫn là truyền nhân của Võ Ma, nên lâm nguy mà không loạn, bèn gác chéo song chưởng phong tỏa trước ngực để giảm cước thế.

Bình! Một tiếng khô khốc vang lên, người Phong Võ môn vỗ tay reo hò. Hàm Trường bấy giờ đang đắc thủ, lập tức tung thêm một đường kiếm nữa nhưng lần này Tiêu Phong lưu tâm đề ý, nên đảo bộ thoái lui tránh né thành công.

Vù, vù! Hàm Trường vung kiếm chém thêm hai nhát nữa. Tiêu Phong lại lách mình sang hai bên trái phải, né được tất.

Hai người lại tiếp tục giao đấu, sau một trăm chiêu. Hai bên đều tổn hại khá nhiều nguyên khí, nhưng Tiêu Phong xem chừng ra có phần thiệt hơn.

Gần đến chiêu thứ hai trăm. Hàm Trường khua thanh kiếm trong tay công ra chiêu Thạch Tỏa Công. Lần này, mặc dầu Tiêu Phong lưu tâm, nhưng khi Hàm Trường đảo tay chém ngang ngực, Tiêu Phong nhất thời không phản ứng kịp. Tiêu Phong thấy mình không có cách nào tránh khỏi chiêu thức Thạch Tỏa Công, còn đang than thầm, đột nhiên trong đầu chàng lóe lên một ý, Tiêu Phong bèn xoay vai trái ra đỡ nhát kiếm sắc bén.

Soạt! Một lần nữa những người Phong Võ môn cùng nhau reo hò. Hàm Trường cũng nhếch môi đắc thủ, chợt, hai mắt Hàm Trường mở to.

Tiêu Phong nhân cơ hội Hàm Trường còn đứng trong tầm tay mình, độ chừng hai bước chân, đứng ngay trong tầm ném phi đao của mình bèn rút phi đao ném ra.

Đang! Hàm Trường vung kiếm lên gạt. Đao kiếm giao kích. Mũi đao chạm vào lưỡi kiếm, bắn ngược trở lên, văng lura tung tóe.

Tuy Hàm Trường đỡ được phi đao nhưng nội công của Tiêu Phong khi sử phi đao vô cùng dũng mãnh, đã khiến Hàm Trường có cảm giác rằng một dòng lực vô hình đẩy thanh kiếm trong tay chàng đi, buộc chàng lùi lại một thước, làm chàng chao đảo một chút mới trụ vững chân.

Hàm Trường ném trái mũi vị vừa đối chiêu, mặc dù chưa bị thảm bại, nhưng phải lùi lại mấy bước như vậy, đã có thể chứng minh rằng khí kinh của thanh

phi đao do Tiêu Phong phóng ra mạnh đến độ nào.

Tiêu Phong lại rút thêm một cây phi đao nữa bắn tới, Hàm Trường tiếp tục đưa kiếm lên cuống quýt gạt đỡ.

Keng! Âm thanh lạnh lạnh của kim thiếc giao nhau vang đi rất xa.

- Hay lắm!

Tiêu Phong mỉm cười nói, khi thấy Hàm Trường thành công đỡ được hai đường đao của mình, sau đó chàng bèn vận công vào bàn tay trái phát ra một vết sáng, chờ cho Hàm Trường vùng kiếm lên đỡ thì dùng tay phải rút thêm một thanh phi đao nữa ném ra.

Hàm Trường ngã người ra sau tránh được phi đao thứ nhất. Đột nhiên, người Phong Võ môn nghe Hàm Trường kêu hự một tiếng, rồi một chuỗi những âm thanh leng keng lóc cóc vang lên, định thần mới hay đó là tiếng thanh kiếm của Hàm Trường rơi trên đất. Thì ra Hàm Trường chỉ tránh được thanh đao thứ nhất. Đồ đệ của Hàm Trường ai nấy cũng đều kinh ngạc, bởi chính họ cũng không hề thấy Tiêu Phong rút ra song đao.

Hàm Trường lao đảo hai chân, một tay ôm ngực. Lúc này cặp phi đao đi quá nhanh và đao quang đan xen phân tách làm Hàm Trường không tài nào nhìn thấy được thanh đao thứ hai.

Ngay lúc này có tiếng vó ngựa vang lên, rồi nữ thần y từ trên yên ngựa nhảy xuống ôm chặt lấy Tiêu Phong. Nàng tựa sát người vào chàng. Tuy tình thế nguy cấp nhưng nàng lại cảm thấy đây là một cảnh giới rất đẹp mà mình chưa bao giờ gặp. Trong rừng thì lạnh lẽo, bầu trời âm u, xung quanh là cường địch bao vây chực chờ tấn công bốn phía nhưng nàng lại cảm thấy ấm áp an toàn hơn cả buồng khuê của nàng trong thừa tướng phủ.

Tiêu Phong thấy nữ thần y quay lại, xúc động vỗ về trên vai nàng, sau đó chàng buông nàng ra. Tiêu Phong bước lại đối diện Hàm Trường, chàng cúi xuống nhặt thanh kiếm của Hàm Trường lên.

Hàm Trường biết khi này Tiêu Phong hạ thủ lưu tình, nên khi phóng thanh đao thứ hai đã khẽ xê dịch cổ tay lên một chút, vì vậy mà đao đã không cắm trúng vào tim chàng, mà cách chỗ hiểm khoảng nửa phân.

Hàm Trường nhìn Tiêu Phong một chút rồi nhận lại thanh kiếm, chàng biết lần này khó lòng trả mối thâm thù cho cố đà chủ và các huynh đệ trong hội Phục Minh được. Kẻ địch của chàng võ nghệ hơn chàng hẳn, mặc dù bản thân chàng không hề thiếu kinh nghiệm vào sinh ra tử nhưng thiếu thứ sát khí được bồi đắp bởi máu me và chiến trận, nên đối phương đã dùng sở trường của mình để chế ngự sở đoản của chàng.

Tiêu Phong trả thanh kiếm cho Hàm Trường rồi quay mình đi về phía nữ thần y.

Nhưng chàng chỉ đi được vài ba bước chân, chợt có giọng nữ nhân vang lên:

- Con mẹ mười tám đời tổ tông nhà của mi, tên cầu quan không giữ lời kia, đừng bày trò giả nhân giả nghĩa trước mặt bốn nương!

Câu thóa mạ vừa dứt, thiếu phụ áo tím từ đâu phóng lại đứng cạnh Hàm Trường.

Trong tay thiếu phụ cầm một cây nhị khúc côn, gương mặt được che bằng tấm vải cũng màu tím than. Nàng mắng mấy tiếng lớn như sấm động trời quang xong hất cổ tay một cái, cây nhị khúc côn duỗi thẳng ra, chiêu Huyền Côn Đại Pháp của Thiếu Lâm được nàng đánh vào lưng Tiêu Phong.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thù xưa (thượng)

Tiêu Phong nghe tiếng gió liền lạng sang bên trái tránh côn pháp, sau đó chàng quay phát người lại.

Thiếu phụ đánh hụt một chiêu, thu côn về, rồi lại vùng ra vù vù tạo thành nhiều thế, dốc toàn lực tấn công Tiêu Phong. Nàng thật hận Tiêu Phong biết bao, cho nên khi xuất thủ, mỗi bắp thịt, mỗi đường gân, thậm chí cho đến mỗi giọt máu trong người nàng cũng đều hoà hợp vào côn pháp.

Thiếu phụ đeo khẩu trang bịt kín mặt mày nhưng nữ thần y thấy dường như Tiêu Phong quen nàng ta nên chàng không đánh trả.

Hai người qua lại được ba mươi mấy chiêu, các chiêu thức của thiếu phụ xuất ra nhanh và mạnh không kém Hàm Trường là bao. Khúc côn xoay tít, thân hình nàng cũng lộng gió xoáy theo, thế công thật khó mà lách né. Nhưng Tiêu Phong vốn được chân truyền từ Võ Ma nên đón đỡ các chiêu thức càng nhanh hơn. Qua năm mươi chiêu, trong bụng nữ thần y như có kiến bò khi nàng ngó thấy Tiêu Phong vẫn đón đỡ, tuyệt nhiên không phát chiêu đánh trả. Nữ thần y suy nghĩ, có lẽ do thiếu phụ sử côn nên Tiêu Phong cảm phục vì tuy côn có khả năng gây thương tích cho đối thủ nhưng không làm đối thủ thiệt mạng.

Nữ thần y còn đang lo lắng, thiếu phụ vẫn không ngừng xuất ra những chiêu chết người, nhắm vào yếu huyệt của Tiêu Phong, hại chàng phải vừa đỡ bên này vừa né bên kia.

Một hồi sau Tiêu Phong bị thiếu phụ ép đến luống cuống tay chân. Ngay lúc chàng bị thiếu phụ ép vào một thân cây, Tiêu Phong bèn rút một cây leo quấn trên thân cây chống trả. Võ lâm có câu luyện trường bất luyện đoản, luyện ngạnh bất luyện nhuần. Lại có câu nhất đao, nhị thương, tam phủ, tứ xoa, ngũ câu, lục tiên, thất thảo, bát kiếm. Theo đó thì muốn luyện được căn bản về đao pháp chỉ cần một năm, nhưng luyện roi phải mất sáu năm. Đó là roi cứng như đòn tiên hay song tiên, còn nhuần tiên và phi thảo là loại binh khí mềm dẻo còn khó luyện thành hơn.

Song Tiêu Phong là đồ đệ của Long Thiên Hổ, đương nhiên đã được chân truyền nên luyện võ tới mức một thứ thông thì vạn thứ cũng thông, môn nào cũng giỏi, binh khí nào cũng có thể sử dụng được. Tiêu Phong không dùng nhiều sức vẫn có thể vận kinh lực vào sợi dây leo quét ngang tầm đầu thiếu phụ, thế roi đi vun vút rất gấp. Thiếu phụ bất ngờ không kịp chống đỡ, chỉ biết vội vàng cúi đầu tránh né.

Một hồi sau thiếu phụ và Tiêu Phong còn đang ở thế cân bằng, thiếu phụ thấy cứ dây dưa với Tiêu Phong mãi thế này ắt không xong được, bèn vùng tay lên, song còn như trước, nhoang nhoáng liên tiếp tấn công vào những chỗ yếu hại của Tiêu Phong, nhưng song song đó, nàng cũng hoàn toàn không phòng thủ gì nữa.

- Cô nương không thiết cái mạng của mình nữa hay sao? - Tiêu Phong vừa né một đầu côn vừa nói - Ai dạy cô đánh kiểu này vậy?

Thiếu phụ không trả lời, chỉ im lìm soàn soạt xuất toàn những độc chiêu, chiêu nào cũng hàm súc một nội lực vô cùng mãnh liệt nhắm vào yết hầu của Tiêu Phong.

Hàm Trường và những người Phong Võ môn cũng giật mình khi thấy thiếu phụ xuất toàn những chiêu thí mạng, quyết chết cùng địch thủ, hoặc ít ra cũng bắt địch thủ bị thương. May là Tiêu Phong đương đắc thủ, Hàm Trường thấy rõ Tiêu Phong không muốn làm thiếu phụ bị thương, nên chỉ khều bên này một đòn, đánh nhẹ bên kia một cú, không công kích chỗ yếu hại của nàng.

Nhưng vì thế mà nữ thần y đã lo càng thêm lo, tuy nàng biết võ công của thiếu phụ so với Tiêu Phong chênh lệch rất xa, nhưng từ xưa có câu một người liều mạng trăm người khó địch.

Quả như nữ thần y nghĩ, sau một trăm chiêu, một lần nữa Tiêu Phong lại lâm vào thế hạ phong. Chàng nhất thời bị ý chí quyết tử của thiếu phụ đẩy lùi mấy bước.

Chợt, trong một lần thiếu phụ đi côn, Tiêu Phong nhận thấy chỗ sơ hở bèn nhanh chớp nhoáng đảo bộ.

Bình! Tiêu Phong xoạc chân quét roi quét ra một vòng trúng vào cổ tay thiếu phụ một phát. Thiếu phụ trúng một kích, nhưng không chịu thoái bộ, cũng vẫn không chịu phòng thủ, cứ nhắm mắt nhắm mũi tiếp tục đi đòn.

Tiêu Phong nén một tiếng thở dài, hôm nay chàng gặp lại nàng, vẫn như xưa, vẫn như một kẻ điên giao đấu với chàng bất chấp cả chiêu thức bài bản, chỉ là thuận tay thế nào thì đánh ra thế ấy, không cần nhắm đích, bất kể có đối thủ trước mặt hay chẳng. Trước một kẻ địch cuồng loạn như thế, Tiêu Phong vừa phải nghĩ thế công vừa phải nghĩ thế thủ, lại còn phải tính toán bằng sao cho không làm nàng bị thương nặng nề. Chàng đã sớm một nhòai vì đánh nhau với Hàm Trường, không muốn kéo dài trận đánh này. Tiêu Phong nghĩ tới nghĩ lui, chỉ còn một cách đoạt lấy cây côn trong tay nàng, sau đó lựa lời giải thích.

Tiêu Phong tung sợi dây leo ra vù vù, một lát sau, chàng lừa được thế nên không chậm trễ, ước độ thân hình vừa sát vào thiếu phụ là dùng tay không cầm sợi dây leo tung một chưởng đánh ra. Thiếu phụ trúng một chưởng vào vai phải, nhưng ngay sau khi nàng đánh roi cây côn xuống đất lại rút từ trong ngực áo một cây côn khác, quăng một đầu côn vào người Tiêu Phong.

Tiêu Phong nhảy lùi một bước tránh đầu côn đánh vào cổ chàng. Thiếu phụ xuất thêm một loạt mấy chiêu liên hoàn nữa, điên cuồng múa tít nhị côn, gió thổi qua đầu côn làm rít lên những tiếng u u.

Nhưng thiếu phụ chỉ cầm cự được hai trăm mấy chiêu, sang chiêu thứ ba trăm, sợi dây leo trong tay Tiêu Phong cũng thành công quấn lấy đầu côn của nàng. Thừa lúc thiếu phụ còn đang bối rối, Tiêu Phong liền thu tay về. Chàng giật mạnh một cái, côn nhị khúc tuột khỏi bàn tay nàng bay về phía chàng.

Thiếu phụ bị mất nhị côn, rút trong ngực áo ra một thanh chủy thủ bắn tới. Tiêu Phong cũng rút phi đao ném lại, ầm một tiếng, hai thứ binh khí giao kích, âm thanh vang ra xa nghe như sấm động trời quang.

Bây giờ thiếu phụ chẳng còn binh khí hay ám khí gì nữa, còn đang lóng ngóng, chợt phát hiện sợi dây leo của Tiêu Phong lao tới. Muốn tránh né cũng không kịp nữa, đang lúc nàng sắp bị sợi dây quấn quanh người bỗng có tiếng quát:

- Dừng tay! Bằng không cô ấy mất mạng!

Tiêu Phong nghe tiếng quát lập tức thu hồi chiêu thức, quay nhìn nữ thần y.

Bây giờ thiếu phụ mới hoàn hồn, vội phóng lại đứng cạnh Triệu Khâm. Lúc này Triệu Khâm nhìn Tiêu Phong múa đao vun vút, rồi lại phóng chưởng đánh tan tác những đệ tử của Phong võ môn, đã bại luôn cả Hàm Trường, nên hai mắt Triệu Khâm lộ ra sát khí nói:

- Cây chủy thủ trong tay ta không có mắt, ngươi đứng yên đó, bằng không ta cắt đứt cuống họng cô ấy!

- Này! - Tiêu Phong nói - Triệu huynh, huynh dịch tay ra một chút, đừng để chủy thủ sát quá làm nàng ấy bị thương!

Nói rồi vẫn thấy Triệu Khâm giở lưỡi chủy thủ vào cổ nữ thần y, Tiêu Phong nhìn Hàm Trường nói:

- Các người bất chấp quy cũ giang hồ, hạ thủ cả với kẻ bất lực, thế sao lúc này bảo với ta sẽ thả nàng ấy đi?

Hàm Trường vô cùng bất ngờ đối với hành động của Triệu Khâm, còn đang lắp bắp, thiếu phụ nói:

- Đối với hạng người như mi bọn ta cần chi giữ lời?

Tiêu Phong nghe vậy lửa giận bốc lên đỉnh đầu, nhưng chàng không dám manh động, nữ thần y trong tay họ Triệu, chàng nhất thời chỉ có thể nghe sai bảo. Quả nhiên thiếu phụ hạ lệnh cho chàng ném bỏ sợi dây leo.

Tiêu Phong nhanh nhẹn ném sợi dây ra phía sau lưng chàng.

- Tốt lắm - Thiếu phụ gật gù nói - Bây giờ hãy vứt bỏ toàn bộ phi đao trong mình mi.

Trong lúc Tiêu Phong lấy ra phi đao, thiếu phụ nắm vai nữ thần y kéo nữ thần y lui ra sau một thước.

- Tài ném phi đao của mi ta đã từng lãnh giáo - Thiếu phụ nói - Mi ném bỏ tất cả ám khí mang theo trong mình xuống, ta sẽ để cô ấy toàn mạng rồi khỏi khu rừng này, quyết không gây khó dễ cho một người con gái yếu đuối.

- Ta đã bỏ tất cả binh khí trong mình xuống, hãy giữ lời của các người.

Tiêu Phong ném một loạt phi đao cắm phập vào đất.

Thiếu phụ gật đầu với Triệu Khâm. Triệu Khâm cúi đầu lãnh mệnh, đi nhặt những thanh phi đao mang lại. Thiếu phụ nhìn Tiêu Phong nói:

- Mi quỳ xuống, tam khẩu cửu bái! Ta sẽ thả cô ấy đi.

- Không! - Nữ thần y kêu lên - Huynh ấy đã bỏ phi đao, đã làm theo yêu cầu của các người, các người không được làm nhục huynh ấy!

Đoạn nhìn Tiêu Phong, nữ thần y nói:

- Huynh đừng quỳ, cũng đừng khấu đầu, bọn họ không biết chữ tín là gì đâu!

- Phi! - Thiếu phụ nhổ một bãi nước bọt, nói - Không biết giữ chữ tín? Người nói bọn ta không biết chữ tín, hẳn biết hay sao?

Nữ thần y định nói gì đó, nhưng Tiêu Phong đã buông mình trên đất. Gương mặt nữ thần y thẫn thờ, tâm trạng hiện giờ của nàng thật không thể nào diễn giải được bằng lời. Từ trước tới nay, nàng chưa từng thấy chàng bị ai sai khiến hoặc làm nhục thế này, đây là một sự lăng mạ khủng khiếp về vị trí của chàng trong quan trường cũng như trên giang hồ.

- Ha ha...

Nữ thần y còn đang thần người, những người Phong Võ môn bật một tràng cười dài. Triệu Khâm cũng cười:

- Cái gì là danh hiệu anh hùng cái thế, võ lâm sùng bái, mọi người thấy cả rồi chứ, rốt cuộc cũng quỳ bái lạy tổng đà chủ của chúng ta thôi!

Tiêu Phong phớt lờ những lời cười nhạo, chàng nhìn cây chủy thủ vẫn còn đang kề vào cổ nữ thần y. Huyết thái dương của Tiêu Phong giật mạnh, chàng những tưởng sau khi chàng quỳ và vái lạy, thiếu phụ sẽ giữ lời thả nữ thần y đi, nhưng vòng vây vừa tan ra liền khép lại chặt chẽ kín đáo hơn.

- Ở yên đó - Thiếu phụ gần giọng khi thấy Tiêu Phong khề nhồm người định đứng lên - Nếu mi di động, ta giết cô ấy!

- Cô nương lại muốn thế nào?

Tiêu Phong bực mình vì thiếu phụ vẫn còn không chế nữ thần y, hừ một tiếng, hỏi lớn.

Thiếu phụ bật cười ha hả đáp:

- Cái chết đang tiếp cận nhà ngươi, nhà ngươi còn chưa hay biết hay sao, mà còn lên giọng hống hách với bọn ta? Người không hay biết hay ngươi già vờ đây? Vô ích thôi, ta đã nắm trong tay yếu điểm của ngươi rồi!

Thiếu phụ dứt lời ấn lưỡi dao vào cổ nữ thần y, kéo khê. Mồ hôi lạnh toát ra, ướt đầu Tiêu Phong, chàng cố gắng giữ thần sắc thản nhiên tuy nhiên niềm sợ hãi quá to lớn, không thể nào che giấu trọn vẹn được.

- Rốt. Cuộc. Cô. Nương. Muốn. Gì?

Tiêu Phong gần từng tiếng một.

Thiếu phụ dùng tay lại, bật cười khanh khách nói:

- Thế nào hử Trịnh thân vương, chàng vương gia hào hoa nhất kinh đô, nhà người khiếp đảm rồi à?

Đoạn nàng thu nụ cười thích chí lại, trầm giọng, tiếp:

- Nếu mi có thể chịu một ngàn trọng vẫn không gục ngã, ta sẽ để cô ấy đi.

- Không! - Nữ thần y lắc đầu quát lên - Các người có giỏi thì giết chết ta đi!

Thiếu phụ dùng bàn tay không cầm chủy thủ bóp chặt lấy miệng nữ thần y, nói:

- Thế nào? - Ngữ điệu của thiếu phụ kiên quyết, nàng nhìn Tiêu Phong, tỏ ra không dung nhượng một chút thỏa hiệp nào - Mi nghĩ mình chịu nổi hay không?

Đồng với câu hỏi đó, là cái hắt đầu. Bốn người Phong Võ môn lập tức vâng lời thiếu phụ, cầm bốn khúc trọng tiễn đến vây Tiêu Phong vào giữa. Bốn người vung tay lên, chờ sau khi Triệu Khâm đếm một tiếng, đòn roi cùng lúc đánh xuống. Triệu Khâm lại đếm "hai!"

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10-2: Thù xưa (hạ)

Tiêu Phong quỳ trên đất liên tục chịu đòn, răng cắn chặt lấy vành môi đến rớm máu, nhưng tuyệt nhiên không buông một tiếng kêu gào. Đến đòn roi thứ hai trăm, thiếu phụ thoáng thấy gân tay Tiêu Phong nổi lên, quát:

- Không được vận khí công!

Tiêu Phong nghe nói lập tức thả lỏng chân khí. Sự thật, chàng cũng không nhận ra mình đang vận công để làm giảm bớt cơn đau xuất phát từ trên vai và đang lan dần xuống thắt lưng.

Gần một khắc trôi qua mà Triệu Khâm chỉ mới đếm tới số hai trăm chín mươi chín.

Nhưng chỉ với bấy nhiêu đòn cũng khiến Tiêu Phong thay đổi thần sắc thật đáng sợ, hai vai chàng run rẩy, toàn thân mồ hôi đổ ra ướt đầm cả y phục. Chàng khẽ nhắm mắt, vẻ như đang oằn oại trong trận đòn roi, khiến cho ai nhìn thấy cũng tưởng chừng chàng không đủ sức chịu đựng nổi cơn đau nữa.

Khi Triệu Khâm đếm đến số bốn trăm rưỡi, lưng Tiêu Phong đã đầm máu, sắc mặt cũng nhợt nhạt, trông chàng không còn cầm cự được bao lâu.

Nữ thần y thấy Tiêu Phong như thế lòng nàng đau khôn tả được. Lúc này, thiếu phụ đã không còn khống chế nàng. Nữ thần y mấp máy môi, thiếu phụ ghé tai vào miệng nàng. Nữ thần y khóc lóc đến chẳng còn có thể thốt nên lời, nàng thều thào một câu hầu như câm lặng:

- Tôi xin cô... bảo họ dừng tay đi...

Thiếu phụ cười lên thành tiếng, ngắt lời nàng.

Đòn gậy tiếp tục giáng xuống, Tiêu Phong cắn môi đến bật máu, mồ hôi trên trán chàng đổ xuống từng hạt lớn. Trong một lần đòn roi từ bên phải giáng xuống khiến chàng suýt nữa đã gục xuống đất, may thay Tiêu Phong kịp thời chống tay lên đùi nên gượng dậy.

Thiếu phụ đứng chếch sau lưng nữ thần y giương mắt nhìn Tiêu Phong đang tiêu hao rất nhiều chân khí quan trọng. Hai mắt thiếu phụ trắng dã vô cảm, khi nàng thấy sức lực Tiêu Phong gần như kiệt quệ mà vẫn cầm cự được đến gần năm trăm trọng, nhếch môi:

- Khá lắm

"Bốn trăm tám mươi chín... bốn trăm chín mươi..." tiếng của Triệu Khâm không ngừng vang lên.

Hàm Trường đứng cạnh Triệu Khâm, hoàn toàn nín lặng. Hàm Trường nhìn Tiêu Phong mình mẩy đầy máu, nín tiếng thở dài. Từ trước tới nay, Hàm Trường chưa từng thấy người nào sống sót qua năm trăm trọng. Tiêu Phong có thể chống chọi đến chừng ấy, quả thật đã sở hữu công phu hàm súc vô cùng thâm hậu, chẳng những vậy, chừng như tiềm lực nhiệm mầu phát sinh trên người chàng. Hàm Trường nhìn bốn người đang vây quanh Tiêu Phong, Hàm Trường còn lạ gì bốn người này, bốn người được cân nhắc đến hàng đương gia của Hồng Hoa hội, hẳn nhiên võ công phải thực phi thường, lực đá thương đương nhiên cũng phải lớn hơn người khác. Thêm vào đó, mấy khúc trọng rất dài và lớn, đòn đánh kèm theo dĩ nhiên rất mạnh.

Triệu Khâm đếm gần tới số bảy trăm, trên lưng Tiêu Phong da thịt đã rách toét ra tịt khi nào. Mà chàng bị thương thì tất nhiên là máu chảy. Thương thế càng nặng thì máu chảy càng nhiều. Máu đã nhuộm đỏ những mảnh vải còn dính lại trên mình chàng. Máu hòa với mồ hôi, tuôn như một dòng nước, một thứ nước hồng hồng, loãng loãng, chảy rờn rờn và ứ đọng thành vũng, chiếm trọn một khoảng đất bên trong vòng vây. Tiêu Phong lãnh những ngón đòn như chẳng thế nào mạnh hơn, những ngón đòn mạnh khủng khiếp như búa thiên lôi liên miên giáng xuống. Máu của chàng chảy ra đến sắp sửa cạn dòng. Dáng vẻ xác xơ, mớ tóc rối bù, y phục rách rưới xốc xếch trông chàng chẳng khác nào một kẻ hành khất lang thang sống lây lất trên đường đời vô định. Mỗi một cử động của chàng là làm máu tươi bắn tung tóe khắp nơi. Máu bắn đi song không thể ráo khô được bởi vì nó tiếp nối từ người chàng chảy ra và thấm ướt da thịt như cũ. Nhìn chàng toi tả như vậy, còn đâu cái phong độ hào hoa, cái dáng vẻ của một nam nhân đã làm rung động biết bao nhiêu con tim thiếu nữ?

Thời khắc chậm chậm trôi qua.

Tiếng Triệu Khâm đếm đều đều, khi này đếm gần tới số tám trăm.

Nữ thần y tiếp tục khóc lóc thảm thiết khi nàng nhìn thấy Tiêu Phong không còn nhiều thời gian nữa, khí lực mất, máu lại ra nhiều, trông chàng có vẻ như không thể nào chi trì được lâu hơn.

Quả thật trông Tiêu Phong toi tả quá, dường như chẳng còn có thể nhận dạng ra chàng nữa. Chiếc áo màu bạch kim chàng đang mặc trên người rách nát, từ măng to tới măng nhỏ, có măng đứt hẳn và rơi đi mất, có măng còn dính lại lắt phất theo đà xoay chuyển của đòn roi. Tóc chàng xõa dài, bay loạn thành rối tung, mồ hôi và máu đỏ ra như tắm, mặt mày xanh ròn, hơi thở ngắn và đôi mắt trắng nhợt.

Thiếu phụ vừa nhếch môi cười vừa xem cảnh thuộc hạ của nàng thay phiên nhau dùng đòn roi tra tấn. Ấy vậy mà, nàng hãy cứ như con dã thú, hãy còn điên tiết, trong lòng vẫn chưa cảm thấy hả giận. Đôi mắt thiếu phụ bốc lửa, nàng nhìn nơi nào cũng thấy rực lên một màu hồng, màu của máu. “Phải!” Nàng phải khơi dòng máu của kẻ thù này, khi nào máu của y chảy đến giọt cuối cùng, lòng nàng mới lắng dịu được. Thực ra, ban đầu nàng rất muốn dùng một kiếm chém chết y, nhưng nàng lại cảm thấy làm vậy e rằng quá dễ dãi đối với y, nên nàng bắt y phải trả một cái giá thật đắt, gần mười năm trời qua, nhưng trong tâm trí nàng chưa một lần lãng quên trận giết người đầm máu ở Thiên sơn.

Thiếu phụ thích thú nhìn bốn đương gia như bốn tên thợ săn tà ác, tuy thừa sức hạ gục con thú nhưng vẫn muốn đùa dai với nó, khiến nó đau đớn tột độ như nhìn một trò tiêu khiển.

Lại nói tới khi này thần trí Tiêu Phong vô cùng mơ hồ, đến độ chàng không còn thấy được chung quanh bốn đương gia đang múa tít trường côn, quét đòn roi loạn xạ vào chàng nữa. Mấy trăm ngọn đòn vừa qua có làm chàng đau, nhưng đó cũng không làm chàng cảm thấy đau bằng nghĩ đến nữ thần y có thể sẽ mất mạng. Lúc chàng thấy nữ thần y bị thiếu phụ khống chế, đây mới chính là nỗi đau đớn nhất trong đời chàng. Khi thiếu phụ dùng nữ thần y để uy hiếp chàng, chàng đành phải nằm dưới sự kiểm soát của thiếu phụ, phải liên tục tuân theo lời sai bảo. Chàng không thể chọc giận thiếu phụ, càng không thể đánh trả, thế nên, cho dù mặt có nổ lửa, thân có giận run lên, thì chàng vẫn phải cắn răng chịu đựng. Vì nếu chẳng may nữ thần y có mệnh hệ gì, cuộc đời chàng sẽ trở thành vô nghĩa, vắng nàng rồi, đời chàng chỉ còn lại một nỗi trống rỗng vô biên.

Tuy thần trí Tiêu Phong mơ mơ hồ hồ, nhưng chàng vẫn có thể hình dung được nữ thần y đang bật khóc nức nở. Chàng thấy thân người nhỏ nhắn của nàng run rẩy. Với giọng yếu ớt, chàng nghe nàng gọi vọng ra:

- Đừng đánh nữa... xin các người... xin cô... bảo với họ đừng đánh huynh ấy nữa...

Thiếu phụ không đáp lời nữ thần y, cũng không lưu ý đến nàng. Nữ thần y lại nhìn sang Hàm Trường, nhưng Hàm Trường cũng không phản ứng. Thật sự Hàm Trường cũng chưa từng nhìn thấy người nào bị chảy nhiều máu mà vẫn còn có thể cầm cự được đến thế này bao giờ.

Nữ thần y nhìn Hàm Trường một chút nàng dùng ánh mắt tràn đầy ủy khuất nhìn sang Triệu Khâm. Nhưng khi con người bất lực thì dù phần uất đáng cao đến chín tầng xanh cũng cảm thừa, nữ thần y càng phần uất, nàng càng tự làm khổ lấy mình, không kể cái việc gây thích thú thêm cho Triệu Khâm.

Tiêu Phong chịu được tới hơn chín trăm đòn, bên tai chàng vẫn còn nghe nữ thần y khóc lóc thảm thiết. Chợt nàng bảo:

- Huynh đừng cố gắng cầm cự nữa, đừng lo cho muội, đánh lại họ đi...

Tiêu Phong hít thở không khí một cách khó khăn, tuy nhiên đôi mắt dịu dàng nhìn nữ thần y, như cố trấn an nàng: “Ồn thôi, ồn thôi, mọi chuyện rồi sẽ trôi qua...”

Tiếng của Triệu Khâm vẫn đều đặn vang lên, từng tiếng một đập vào tai nữ thần y. Xen lẫn với âm thanh đó lại có tiếng đòn roi giáng xuống, tất cả như những mũi tên bắn vào tim nàng. Thêm vào cái vẻ kiêu ngạo oai hùng thường ngày của Tiêu Phong biến mất, để nhường chỗ cho hai mắt khép hờ, trông chàng giống như một người sắp chết. Nữ thần y không kèm chế được nữa, nàng quay người lại giật lấy chủy thủ đang giắt vào thắt lưng thiếu phụ.

Bộp! Thiếu phụ chớp lấy cổ tay nữ thần y.

- Xú nha đầu, mi muốn chết vì hắn?

Thiếu phụ nói, đương nhiên là chẳng cần nhiều sức cũng có thể bẻ quặt cánh tay nữ thần y ra sau lưng nàng.

Nữ thần y thân cô thế yếu, cố gắng vùng vẫy mà không thoát ra khỏi bàn tay thiếu phụ.

- Buông tôi ra! - Nàng nói - Nếu huynh ấy mất đi tôi cũng không thiết sống nữa, hãy để tôi chết đi!

Thiếu phụ mấp máy môi định nói gì đó, Triệu Khâm đã đếm đến số một ngàn.

Thiếu phụ lia mắt nhìn Tiêu Phong, tặc lưỡi:

- Mạng của mi lớn thật!

- Thả nàng ấy ra!

Tiêu Phong thấy thiếu phụ ba lần bốn lượt không giữ lời, chàng nói, và chống tay xuống đất định đứng dậy nhưng những ngón tay chàng phải bấu vào đất để kìm hãm cơn đau rất ở toàn lưng. Thông thường, Tiêu Phong vốn là một tay hảo hoa, luôn luôn giữ phong độ, lời ăn tiếng nói vô cùng tao nhã, bình sinh chưa hề thốt to tiếng với ai bao giờ. Nhưng giờ đây chàng quá phần uất, thành mất bình thường. Tiêu Phong cất cao giọng, đôi mắt đỏ rực nhìn Hàm Trường nói:

- Các người thật xảo trá!

Giọng Tiêu Phong run run vì cơn đau, và cũng vì quá sức phẫn nộ. Chàng cố giữ thần sắc thản nhiên mà không được, đành gằn từng tiếng một nói tiếp:

- Các. Người...

Tiêu Phong nói đoạn, phải dừng lại mười giây, nghiêng chặt răng nén cơn đau rất trên lưng:

- Các người còn mặt mũi gọi mình là nhân sĩ chánh nghĩa, từ đại môn phái nữa sao?

Hàm Trường im lặng, thiếu phụ nói:

- Bỏn nương lập lại lần nữa, đối với hàng tiểu nhân dê hèn như mi, bọn ta không cần giữ lời! Hơn nữa, bây giờ không có phi đao trong tay, mi chưa chắc là đối thủ của bọn ta!

- Vậy sao? Các người chắc chắn hay không?

Tiêu Phong nói, rồi dùng hết khả năng còn lại trong mình vực dậy, nhưng do khí mòn lực kiệt, nên hai chân chàng như không còn sức lực bèn buông mình lại chỗ cũ.

- Ha ha!

Triệu Khâm được dịp cười lớn nói:

- Xem ra hán vẫn còn muốn tam khẩu cửu bái chúng ta đó tổng đà chủ!

Những người Phong Võ môn cũng cười khoái trá, chỉ có thiếu phụ và Hàm Trường là không cười. Thiếu phụ thấy Tiêu Phong qua một nghìn trượng vẫn còn sức cử động, không dám khinh suất, vội dùng hai ngón tay thít chặt cổ nữ thần y.

- Thả nàng ấy ra! - Tiêu Phong ngẩng đầu lên nói - Đây là chuyện giữa ta và các người, không liên can nàng ấy!

- Huynh đừng lo cho muội - Nữ thần y nói - Huynh hãy đi đi, hãy mau rời khỏi đây.

Đoạn nàng nói với thiếu phụ:

- Cô có giỏi thì giết tôi đi!

- Câm miệng, xú nha đầu!

Thiếu phụ gầm gừ. Nữ thần y nói:

- Tôi không câm miệng! Huynh ấy nói chẳng sai mà, các người đúng là không quang minh chính đại chút nào, lại dám xưng danh sĩ chính nghĩa, thực tế chỉ là hàng vô liêm sỉ. Không! Các người chính là chẳng còn một điểm nhân tính, tôi khinh thường các người!

Lời của nữ thần y khiến thiếu phụ tím mặt, liền đập một cú vào sau gối khiến nữ thần y quỵ mọp trên đất.

- Dừng tay! - Tiêu Phong nhìn Hàm Trường, quát nói - Nàng ấy chỉ là một nữ lưu, hơn nữa lại không biết võ công, nàng ấy đắc tội với các người, đã từng giết chết hay đã thương gia quyến các người sao? Ngay cả một cô gái yếu đuối các người cũng không tha. Hơn nữa, các người dùng một cô gái uy hiếp ta không thấy bản thân mình nhục nhã lắm sao?

Thiếu phụ mở to mắt nhìn Tiêu Phong, những hình ảnh đầm máu hiện về rõ rệt trong đầu nàng, mười năm về trước, ở trong một ngôi miếu dưới chân Thiên sơn... Thiếu phụ nghĩ đến đó nàng cố nuốt nước mắt vào trong, nói trong vô cảm:

- Nhục nhã? Bọn ta làm thế này cũng như năm xưa mi đối đãi Tần cố đà chủ mà thôi, đi với Phật mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy! Hạng người như

mi, bọn ta không cần thiết đối đãi theo nguyên tắc của một bậc chính nhân quân tử!

Lời của thiếu phụ làm nữ thần y giật mình, quay phắt ra sau mà nhìn.

Thiếu phụ cúi nhìn nữ thần y, gật đầu:

- Phải, cô nghe không sai chút nào, năm đó hấn đã sai Khâu Tâm và Tô Khất đuổi cùng giết tận cố đà chủ.

Thiếu phụ nói xong, gương mặt vẫn còn đỏ rần sau tấm khăn che, nàng dùng đôi mắt bùng bùng giận dữ nhìn Tiêu Phong nói tiếp:

- Thế nào, sao mi không lên tiếng nữa? Chẳng phải vừa rồi mi bảo bọn ta chính là phường vô loại, thâm hiểm ác độc, còn bản thân mi, là quân tử, là đại trượng phu, dám làm dám chịu ư? Cái gì mà võ lâm có câu: “quân tử chỉ nói một câu, ngựa tốt chỉ quất một roi,” tất cả đều là giả dối!

Thiếu phụ nói tới đây, đôi mắt nhoe lệ không nhìn Tiêu Phong rõ được nữa.

Nữ thần y sững sờ, một loạt lời nói của thiếu phụ chẳng khác chi sấm động trời quang, cả thiên địa vạn vật chừng như bùng sáng trong khoảnh khắc. Nàng còn đang kinh ngạc, thiếu phụ tháo tấm khăn che mặt ném phịch xuống đất.

Nữ thần y nhìn Lâm Tố Đình. Gần mười năm trôi qua, Lâm Tố Đình đã thay đổi nhiều, mặc dù cũng trong trang phục màu tím thẫm như xưa, vạt áo và tóc lỏng lẻo trong gió. Nữ thần y nhìn sững Lâm Tố Đình một chút nàng đưa mắt nhìn Tiêu Phong, nhưng nàng thấy Tiêu Phong nghe lời nói của Lâm Tố Đình xong nét mặt chàng không có chút gì thay đổi, chàng vẫn bình tĩnh, dường như hết thảy đều nằm trong dự liệu của chàng.

Nữ thần y hết nhìn Tiêu Phong lại ngẩng lên nhìn Lâm Tố Đình. Trong mười năm qua, nàng không bao giờ nghĩ rằng Tàn Thiên Nhân đã chết rồi. Hôm nay, nàng hay tin Tàn Thiên Nhân không còn nữa, một phần hồn của nàng như đã chết đi, một nửa phần hồn còn lại, nàng không dám tin vào lời nói của Lâm Tố Đình. Thế nhưng... Bấy giờ nhớ lại, phải rồi, khoảng thời gian ở tân gia khổ, quả thật có đôi ba lần Tiêu Phong đã nói với nàng những câu không rõ đầu đuôi, như muốn tiết lộ một chuyện nào đó với nàng vậy. Chàng nói những kẻ sinh trưởng trong quan trường, vốn không ai trong sạch cả. Vì danh tiếng và mưu sinh, họ đều phải đánh đổi bằng sự tàn nhẫn và dối trá không ngừng, để giữ trong tay danh tiếng, địa vị, dần sâu vào cuộc chiến tranh quyền đoạt lợi...

Lại nói đến Tiêu Phong tiếp tục giữ im lặng trước những câu hỏi của Lâm Tố Đình. Quả thật năm đó, sau khi Tàn Thiên Nhân rời khỏi núi Kỳ Bàn, chàng quả tình đã sai Tô Khất đem quân đuổi theo Tàn Thiên Nhân, chủ yếu đoạt hoa lệnh, sau đó khuyên hàng. Tô Khất tìm gặp Tàn Thiên Nhân trong một căn miếu dưới chân Thiên sơn, bèn điều động quân đội siết chặt cửa trước và sau. Ngay khi Tô Khất đang lựa lời thuyết phục Tàn Thiên Nhân quy hàng triều đình, không ngờ Khâu Tâm xuất hiện, và... Tiêu Phong không sao quên được lúc Khâu Tâm trở về trại lính, đã tâu với chàng rằng: “Tàn ác là trường tồn, nhân đạo chỉ là nuôi dưỡng mầm diệt vong, giết rắn phải triệt nọc, đốn cây phải bứng cả rễ, người như Tàn Thiên Nhân nhất định không nên lưu lại! Thà phụ đời không để đời phụ ta. Từ nghìn xưa, có bao nhiêu chứng tích cứu nhân, nhân trả oán?”

Tiêu Phong nghĩ tới đây, tiếng thồn thức của nữ thần y kéo chàng về với thực tại. Trong mười năm qua, chàng luôn nghĩ đến ngày hôm đó, dần vật. Từ khi hay tin Tàn Thiên Nhân chết, chàng đã rất ân hận, mỗi khi nhìn thấy nụ cười của nàng là chàng cảm thấy bản thân thật có lỗi. Cái cảm giác tội lỗi ấy nó thật khó chịu, thế là, chàng bèn chăm sóc nàng với cả trái tim. Chỉ có cách này, chàng mới có thể chuộc lại lỗi lầm của mình, những gì chàng nợ Tàn Thiên Nhân, đời này sẽ trả cho nàng. Tàn Thiên Nhân hứa sẽ xây một căn nhà cho nàng bên Tây hồ, để mỗi ngày nàng được thấy mặt trời mọc lên từ mặt nước. Căn nhà bằng gỗ tọa lạc trên bờ hồ phía Tây đối diện với Tô Đê, mỗi lần, mặt trời mọc ở Tây hồ đều sẽ đem đến cho nàng một sự chấn động mới mẻ. Nước hồ, có khi sương khói giăng đầy, có khi sóng gợn lăn tăn, có khi lung linh mờ ảo, có khi trong vắt lặng lẽ. Một năm ba trăm sáu mươi lăm ngày, nước hồ bao giờ cũng có diện mạo không giống nhau, mỗi lần mặt trời mọc cũng đều không giống nhau. Tuy chàng chưa thực hiện được giấc mơ đó cho nàng, nhưng chàng đã nhờ Sách Ngạch Đồ vẽ một bức họa thật vừa ý. Cuộn tròn bức họa “Mặt trời lên Tây hồ” mới ra lò thành một cuộn, chàng đem treo trong phòng nàng ở viện thái y. Tiêu Phong nhìn nữ thần y, không biết phải nói như thế nào để nàng hiểu được rằng nàng thực sự là món quà tuyệt diệu mà cuộc sống dành cho chàng. Nếu như bây giờ chàng nói với nàng, chàng đã không làm như Lâm Tố Đình vẫn nghĩ, chàng không hề cho người đuổi theo giết Tàn Thiên Nhân, nàng tin không?

Tiêu Phong suy nghĩ và chàng nhìn nữ thần y, nhưng nàng đã sớm quay đi tránh ánh nhìn của chàng. Với thái độ đó của nữ thần y, Tiêu Phong nuốt những lời định nói vào lòng, chàng biết, cho dù bây giờ có giải thích thế nào cũng bằng thừa, người chết đã chết, hơn nữa năm đó chàng thân là nguyên soái, những gì thuộc hạ của chàng làm ra bất kỳ đúng sai chàng buộc phải chịu trách nhiệm.

- Thế nào, mi không còn lời để nói nữa sao?

Tiếng Lâm Tố Đình vang lên khiến cho trong lòng Tiêu Phong như có trăm nghìn mũi tên đâm vào. Chàng không thể giải thích được lấy một lời cho bản thân mình, với Lâm Tố Đình, với Hàm Trường, với những người Phong Vô môn. Ngay cả với người mà chàng yêu thương nhất trên đời cũng không!

Tiêu Phong khẽ chau mày, bộ dạng nom có vẻ bất đắc dĩ, cuối cùng, chàng cũng gật đầu:

- Phải...

Bằng âm thanh rời rạc, Tiêu Phong mệt mỏi đáp:

- Năm đó... Tàn Thiên Nhân là phản đảng của triều đình... đã liên minh với bộ lạc Kha Tất Khắc chống đối triều đình nên cần phải triệt để tiêu diệt.

Từ khóe mắt của Lâm Tố Đình rơi xuống hai giọt nước mắt. Lâm Tố Đình nhìn nữ thần y, gần giọng:

- Hấn làm tất cả những chuyện đó, một phần cũng bởi do muội, hấn muốn chiếm lấy muội!

Tiêu Phong nhìn nữ thần y nhưng nàng vẫn không nhìn chàng. Tiêu Phong thấy hai vai nữ thần y run lên. Chàng biết nàng đang tuyệt vọng, nàng tuyệt vọng vì trái tim đặt nhầm chỗ, nàng đem lòng tin yêu một người mà người đó làm nàng đau!

Tiêu Phong chậm rãi lắc đầu, chàng định giải thích với nàng, nhưng cuối cùng chàng im lặng. Chàng muốn nói với nàng rằng, không! Không phải! Chàng không phải là người như Lâm Tổ Đình đã nói, nhưng chàng biết nàng không tin tưởng vào chàng nữa rồi. Chàng không hề có ý định giết Tần Thiên Nhân. Chàng biết Tần Thiên Nhân là người yêu quý nhất của nàng, nếu chàng giết Tần Thiên Nhân, nàng sẽ đau khổ, chàng không bao giờ muốn làm nàng đau lòng. Lại nữa, Tần Thiên Nhân là một nhân tài hiếm thấy, chàng vô cùng ngưỡng mộ tài năng của hắn. Dựa vào thao tài võ lược của huynh đệ Tần gia, nếu phụng sự cho triều đình chính là phúc của lê dân.

– Đây! Hắn không phủ nhận chính là đã thú nhận! Muội đã rõ rồi chứ?

Nước mắt tiếp tục tuông xuống như mưa, Lâm Tổ Đình lấy tay gạt lệ nói:

- Sau trận chiến đẫm máu ở hời cương, tất cả các huynh đệ Kha Tất Khắc đã chết. Sau cuộc tàn sát đó, ngoại trừ tỷ muội chúng ta, không một ai trong Đại Minh Triều sống sót, những huynh đệ vào sinh ra tử với chúng ta tất cả đều đã hy sinh cả. Thù này, hai tỷ muội chúng ta nhất định phải cùng nhau đồ báo!

Lời vừa dứt, Lâm Tổ Đình rút dao găm lên trước mặt nữ thần y.

- Muội hãy báo thù cho huynh đệ chúng ta!

Nữ thần y chân chờ không cầm con dao, cũng không nhìn Lâm Tổ Đình.

Lâm Tổ Đình thấy nữ thần y cứ mãi cúi gầm mặt cắm mắt vào đất. Gương mặt Lâm Tổ Đình không giấu được vẻ thiếu kiên nhẫn, cặp chân mày cũng chau lại thành một đường thẳng. Con giận của Lâm Tổ Đình đối với Tiêu Phong vốn không hề thuyên giảm, bây giờ, với thái độ dè dặt của nữ thần y, lại càng giận dữ. Khuôn mặt Lâm Tổ Đình từ khi xuất hiện đã lạnh lùng, nay càng thêm cứng nhắc, trên đỉnh đầu nàng như có mây đen bao phủ, giọng nói thậm chí càng trở nên nặng nề hơn bao giờ:

- Muội còn chần chờ gì nữa, hãy mau ra tay giết chết hắn đi!

Sau khi Lâm Tổ Đình nói xong, dúi con dao vào trong tay nữ thần y, rồi nắm lấy vai nữ thần y vực nàng đứng lên.

Nữ thần y nghe đôi chân nặng như đeo chì, không làm sao nhấc lên nổi. Lâm Tổ Đình đẩy mạnh lưng nữ thần y, buộc nàng bước lại gần Tiêu Phong.

Nữ thần y miễn cưỡng đứng trước mặt Tiêu Phong, phía sau là tiếng nói của Lâm Tổ Đình:

- Chỉ có cái chết của hắn là cách duy nhất để các huynh đệ chúng ta an giấc!

Đôi mắt nữ thần y tiếp tục nhòe lệ, nàng không có cách nào phải nhìn xuống Tiêu Phong. Chàng vẫn đang quỳ. Bàn tay cầm con dao của nữ thần y run rẩy, nàng mím chặt môi, mọi thứ bây giờ như đổ dồn lên tấm thân nhỏ bé của nàng vậy, một áp lực vô hình đè xuống làm nàng nghẹt thở. Trong mười năm qua, nàng đã phải trải qua quá nhiều những va chạm vô nguyên cớ ở viện thái y, tân giả khổ, phủ bộ hộ, để bây giờ đây, nàng lại bị kéo ngã thêm vào dòng chảy hận thù này.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong qua màng nước mắt, nhủ bụng, oan oan tương báo, dĩ hận miên miên, những chuyện thù hận này sẽ còn kéo dài bao lâu? Đến bao giờ kết thúc đây? Đối với tình huống của ngày hôm nay nàng vốn không hề tự nguyện chút nào, tất cả những sự chết chóc và tàn sát trong quá khứ, đã cuốn nàng lao vào vòng xoáy hận thù bất chấp ý muốn của nàng, để mười năm qua, nàng không khác chi một hình nộm cho người ta tùy ý điều khiển. Và giờ đây, nàng lại phải làm theo lời của Lâm Tổ Đình, thực thi như một cái xác vô hồn.

Tiêu Phong vẫn còn quỳ trên đất, chờ đợi... Trông y phục chàng toi tã, mà dáng vẻ vẫn thâm trầm không khác thường ngày.

Nữ thần y nhìn Tiêu Phong, không, nàng không còn chịu đựng được điều này nữa, không còn kềm chế được lòng mình. Những tình cảm nồng nàn dành cho chàng tự bao lâu nay, giống như dòng nước lũ phá vỡ con đê ngăn cách, đổ tràn ào ạt như ngọn thác tuôn đổ lan tràn.

Nữ thần y buông chủy thủ, người nàng cũng buông xuống theo. Nàng ôm chặt lấy Tiêu Phong, thật chặt, thật chặt. Trong giây phút đó, không có trời, không có đất, không có vũ trụ, không có triều đình, không có bang hội, không có Lâm Tổ Đình, không có Phong võ môn... trên thế giới này, chỉ có một mình chàng! "Chàng," người đàn ông đã chiếm cứ một góc thật sâu thẳm tận đáy lòng nàng, trong linh hồn nàng suốt mười năm nay!

Tiêu Phong cũng ôm lấy nữ thần y, hai người cứ thế ôm lấy nhau, ngỡ như thế giới bên ngoài bỗng nhiên tan biến đi hết, chỉ còn lại cảm xúc cháy bỏng nồng nàn giữa hai người. Bao nhiêu ân oán trong quá khứ cũng không còn quan trọng nữa. Hạnh phúc bắt đầu nảy nở ngay từ giờ khắc này đây, cho đến tận cùng trời đất. Mà nếu trời đất ngay lúc này có sụp đổ cũng không sợ, vì khi hai trái tim đã hòa làm một thì sẽ cùng đưa nhau đi đến tận cùng của vũ trụ.

- Muội...Muội...

Lâm Tổ Đình tròn tròn mắt nhìn con dao nằm chỏng chơ trên đất, thốt được hai tiếng. Nữ thần y nói:

- Muội không làm được, muội xin tỷ, đừng ép muội giết huynh ấy...

- Muội đành lòng bỏ mặc cái chết của tất cả những người trong hội, không báo thù cho hai vạn huynh đệ của chúng ta sao?

Lâm Tổ Đình lồng lên cất lời nữ thần y.

Nữ thần y buông Tiêu Phong ra, quay lại nhìn Lâm Tổ Đình bằng đôi mắt mông lung tràn đầy nỗi bi thương, và trong sự ngỡ ngàng của Lâm Tổ Đình, nữ thần y lắc đầu:

- Hiện tại triều đình không thể thiếu huynh ấy, huynh ấy chết sẽ là mất mát lớn lao của bách tính. Và lại, đối với muội cũng sẽ là quá sức chịu đựng, muội không nhẫn tâm.

Nữ thần y nói xong quay lại ôm chặt lấy Tiêu Phong, tiếng khóc âm i càng lúc càng thảm thiết.

- Tại sao muội lại trở thành thế này? - Lâm Tổ Đình tung hai tay lên trời - Tại sao ta lại có một người muội muội kết nghĩa như mi?

Nữ thần y không trả lời Lâm Tổ Đình, nàng vùi đầu vào ngực Tiêu Phong, khóc rống, nàng không biết phải nói thế nào với Lâm Tổ Đình đây? Nàng không biết phải giải thích ra sao? Chỉ biết trái tim, khi nó yêu thật lòng một ai, thì sẽ mãi chỉ có duy nhất bóng hình người đó. Thậm chí, khi tình yêu trao đi cũng không cần nghĩ suy, toan tính. Mặc dù nàng không nói ra nhưng sâu thẳm trong lòng nàng đủ đức tin để tin tưởng năm xưa chàng vì bất đắc dĩ nên mới phải làm thế, hoặc là không phải lỗi do chàng, bởi nàng vẫn cứ tin là chàng không dối lừa nàng. Nhưng dù có thế nào, cuộc sống này vẫn chảy, tình yêu của nàng sẽ vẫn trôi, Thượng Đế để nàng và chàng gặp nhau một lần, để rồi yêu nhau cả đời, nàng sẽ không để chuyện của dĩ vãng làm cho hai người phải lướt qua nhau.

Hàm Trường nhìn Lâm Tổ Đình đang nhắm nghiền đôi mắt. Hàm Trường thở dài, chàng hiểu cái cảm giác của Lâm Tổ Đình, cái cảm giác tức tưởi trong lồng ngực khiến nàng muốn quy ngã. Cả vũ trụ dường như đang quay cuồng sụp đổ trước mắt nàng. Chàng biết, câu nói vừa rồi của nữ thần y khiến cho nàng quá bất ngờ, chỉ có thể tưởng tượng người lại không biết phải nên đáp trả thế nào?

Lại nói nữ thần y hãy còn ôm lấy Tiêu Phong khóc nức nở, nước mắt đầy trong mắt, nước mắt làm nhòe đi khiến nàng không nhìn rõ phản ứng từ trên gương mặt chàng, chỉ có thể cảm nhận hai cánh tay rắn rỏi của chàng vòng lấy thân thể nhỏ bé của nàng đang run lên bần bật.

Tiêu Phong ôm lấy nữ thần y, nén tiếng thở dài, nhường chỗ cho ánh mắt dịu dàng, hơi thở của chàng phả vào trán nàng, chàng dùng những ngón tay mát lạnh, nhẹ vuốt mái tóc mềm mại của nàng. Tuy chàng không nói gì nhưng nữ thần y hình như nghe được tiếng lòng chàng. Tiếng đó thôn thức nói với nàng rằng, đời này, chàng chẳng muốn làm một cây to, mà chỉ cần làm một bóng râm đơn giản và tỏa mát cho duy nhất một mình nàng là đủ! Vì cây to đứng là sẽ cho ra rất nhiều bóng mát, nhưng người đứng trú dưới những tán cây to đó cũng không phải duy nhất một người. Và nếu như thế, thì việc sở hữu một bóng râm vừa đủ và đứng ở vị trí duy nhất một mình nàng thì có phải hạnh phúc hơn chăng? Vậy nên, dù chỉ là một bóng râm đơn lẻ, dù chỉ tỏa bóng mát che chở đủ cho một người, chàng vẫn mong muốn người ở mãi bên cạnh chàng là nàng, bởi nàng, là người chàng thật sự thương yêu. Tuy ngày hôm nay lâm cảnh này, nhưng chàng cảm thấy không sầu, không hối hận. Chàng không hề hối hận!

Nước mắt đã vương đầy trên mặt nữ thần y, thấm ướt cả ngực chàng, Tiêu Phong biết nàng yêu chàng, thật sự yêu chàng. Chàng mỉm cười, đây là giây phút tươi đẹp nhất trong đời chàng, chàng muốn vĩnh viễn về nó vào ký ức của mình.

Lại nói Lâm Tổ Đình không còn biết phải chửi mắng hay nói nặng nữ thần y thế nào. Lâm Tổ Đình ngửa mặt lên trời cười một tràng dài, ngay sau đó, nàng vụt lại nhặt con dao lên.

Vù! Cây dao đi rất nhanh, hướng vào Tiêu Phong. Trong giây phút ở giữa lần ranh giới của cái chết và sự sống, nữ thần y tuyệt nhiên không có một chút ý nghĩ cầu sinh. Ngay lúc mũi dao sắp đâm vào cổ Tiêu Phong, nữ thần y bất thần chụp lấy lưỡi dao, máu tràn trề chảy ra từ những kẽ tay nàng.

- Buông ra!

Lâm Tổ Đình nói.

- Mau buông ra! Nếu không muội sẽ mất năm ngón tay!

Tiêu Phong cũng nói nhưng nữ thần y lắc đầu, đôi mắt đầy nước của nàng dường như muốn nói với chàng nhiều điều. Rằng mười năm trước, trên núi Kỳ Bàn, nàng đã tin lời chàng hứa thả Tàn Thiên Nhân đi, mười năm sau, nàng vẫn tin vào lời hứa đó. Mười năm trước, nàng nhờ Lâm Tổ Đình chăm sóc Tàn Thiên Nhân, còn nàng ở lại núi Kỳ Bàn, nàng cứ ngỡ trái tim mình đã chết rồi, nhưng nàng như sống lại từ những ngày ở tân gia khổ. Nữ thần y nhìn Tiêu Phong, nàng biết, nàng đã yêu chàng quá là sâu đậm mất rồi. Mặc dù nàng đã từng bảo lòng không được nảy sinh một chút cảm tình gì với chàng, ấy thế mà, nụ hôn đầu đời trong một ngày tháng năm đã phá đi tất cả...

- Tỷ không thể giết huynh ấy - Nữ thần y càng siết chặt lưỡi dao, nhìn Lâm Tổ Đình - Mọi người cần huynh ấy. Chỉ mình huynh ấy có đảm lượng an định bờ cõi, không có huynh ấy dốc toàn lực đánh đuổi Cát Nhĩ Đan ty và những người trong hội của tỷ đã không thể đứng đây, tỷ không thể giết huynh ấy. Ngàn lần không thể! Bằng không khi bách tính lầm than tỷ sẽ không có cách nào biện hộ cho bản thân mình!

Giọng nữ thần y cứng cỏi, từng từ từng chữ, rành mạch, rõ ràng, khiến cho Hàm Trường tỉnh hẳn khỏi nỗi trầm tư. Hai mắt Hàm Trường mở to bộc lộ một sự rung động thình lình. Ba tiếng “Cát Nhĩ Đan” như có một sức mạnh dội vào lòng chàng.

Hàm Trường bước lại gần Lâm Tổ Đình. Gương mặt Lâm Tổ Đình tím tái, hai hàng lệ trong mắt liên tục trào ra, rơi lã chã trên mặt.

- Không! - Lâm Tổ Đình lắc đầu - Ai cũng không cần được ta giết hấn!

Lâm Tổ Đình nói và dùng sức đâm chui thủ tới. Hàm Trường chụp lấy cổ tay Lâm Tổ Đình giữ lại, đoạn hất đầu với Tiêu Phong.

Tiêu Phong cố gắng kềm chế cơn đau trên lưng và cơn xúc động, gạt đầu thay cho lời cảm tạ Hàm Trường. Và nhân lúc Hàm Trường truy cản Lâm Tổ Đình, Tiêu Phong vụt đứng dậy và với thân pháp thần kì, chàng đưa nữ thần y lao vút ra khỏi rừng như một con trót.

Triệu Khâm lặng thinh như một cục đá. Thật sự không phải Triệu Khâm là người phản ứng chậm chạp, không nhìn được hướng Tiêu Phong đưa nữ thần y thoát đi, chẳng qua... tâm trạng Triệu Khâm bây giờ cũng như Hàm Trường vậy thôi...

Tiêu Phong thành công đưa nữ thần y đến An Huy.

Hai chân chàng lão đảo, bước đi không vững như một lão già, mặt mày trắng bệch, làn môi cũng tím xanh, đúng là sắp sửa hoàn toàn kiệt sức tới nơi.

Khi hai người đến trước căn phủ tri huyện An Huy, Tiêu Phong mới gục xuống bậc cấp. Hai tên lính gác chạy đến, nữ thần y nói:

- Mau mau, hãy đi bẩm báo với tri huyện quý phủ, Trình thân vương tới!

Hai tên lính nhìn thương tích nặng nề trên mình Tiêu Phong, chiếc áo bị rách vô số mảnh, mặt mày lem luốc những bụi bặm và mồ hôi, đã quết đóng như dầu, đầu tóc rối bù. Biết không thể trì hoãn thêm một giây nào nữa, một tên lập tức chạy vào phủ.

Chẳng bao lâu quan huyện dẫn một đoàn người tạt tả chạy ra cúi chào một cái thật sâu:

- Không biết vương gia giả lâm, hạ quan thật có nhiều thất lễ!

Nói đoạn cùng mấy tên lính đỡ Tiêu Phong vào phủ.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Đục nước béo cò

Ba tháng sau, tại một túp lều không nổi tiếng gì mấy của tỉnh Thanh Hải. Tiêu Phong và nữ thần y ghé vào dùng bữa trưa, Tiêu Phong gọi vài món đồ ăn và bình hồng trà. Nữ thần y ngồi đối diện chàng, khi này thương tích của Tiêu Phong đã hoàn toàn lành lặn. Chàng rót trà vào chung cho nữ thần y, nàng bung chung trà lên nhấp một ngụm, mắt không rời khỏi chàng. Tiêu Phong lại rót trà cho chàng, sau đó đặt bình trà sang bên và ngẩng đầu lên cười với nàng. Nụ cười tươi rói của chàng khiến nàng muốn ngọt thở.

Tiêu Phong lại cúi xuống gấp thức ăn vào chén cho nữ thần y rồi chàng cũng nâng chén của mình lên và từ tốn ăn, chàng ăn thôi mà cũng đẹp trai. Nữ thần y vừa uống trà vừa nhìn Tiêu Phong, uống luôn cả dung mạo của chàng, tự hỏi liệu đến bao giờ nàng đủ cho người đàn ông này?

Một hồi sau hai người ăn uống xong Tiêu Phong gọi tiểu nhị đến tính tiền. Khi tiểu nhị bước lại, ở ngoài đường, bảy tám thanh niên dáng vẻ thô lỗ, tay cầm các loại khí cụ như đang đi làm về cao giọng trò chuyện rất vô tư.

- Ta dám chắc – Một người nói - Kẻ giết cả nhà tri huyện An Huy hết tám phần là người của Phong Võ môn!

Nữ thần y nghe những thanh niên đó nói thế nàng quay mặt nhìn ra ngoài đường. Tiểu nhị thấy nữ thần y ngạc nhiên, nói:

- Hai vị chưa nghe ư, ở tỉnh An Huy tối hôm kia xảy ra một vụ huyết án động trời.

Nữ thần y quay lại nhìn tiểu nhị, hẩn tiếp:

- Quan huyện, binh lính, và toàn thể gia quyến đều bị chết bởi một kiếm xuyên tim. Người trong giang hồ lúc này đang xáo xào cả lên. Vì sao họ bị giết? Là do ai đã giết? Những câu hỏi chưa ai trả lời được. Việc tên hung đồ bỏ lại một bông hoa vải màu hồng trên mình quan huyện nhất thời bỗng dựng trở thành vụ án ly kỳ trong võ lâm. Và Giang Nam một lần nữa trở thành nơi tụ hội của nhân sĩ giang hồ. Người ta đều cho rằng người của Phong Võ môn làm ra, nghe nói võ đường đã gia nhập Hồng Hoa hội nên đã trong một đêm giải tán võ đường, hơn nữa, họ ra tay tàn độc như thế vì nghe đâu có một vương gia đến trú trong phủ huyện, mà vương gia đó đã từng có thù với Hồng Hoa hội.

Nữ thần y nhìn sang Tiêu Phong, chàng không có phản ứng gì. Tuy chàng không nói gì, song trong đầu Tiêu Phong, hiện lên gương mặt và lời nói chắc như đinh đóng cột của Cửu Dương. Năm đó, Cửu Dương đã tiên tri vận mệnh của chàng sau này, Cửu Dương kể cho chàng nghe về câu chuyện Hàn Tín và Trương Lương. Thật không ngờ ngày đó đến rồi, đã thật sự tới rồi... Cái khả năng Khang Hi cố tình tung hỏa mù, là điều chẳng sai chút nào. Tiêu Phong vẫn giữ im lặng, chàng làm gì mà chẳng thấu đáo được cái ý của Khang Hi qua cuộc tàn sát vừa rồi? Quả thật vu vạ cho Hồng Hoa hội, Khang Hi sẽ thừa dịp đục nước béo cò...

Lại nói đến tiểu nhị, ngay khi hắn dứt lời, bên cạnh có một thanh niên hô lớn:

- Bất kể ra sao, sóng gió ắt sẽ nổi lên trong võ lâm, chúng ta có thể rửa mắt chờ xem màn kịch hay!

Tiểu nhị quay sang thanh niên:

- Theo khách quan, là ai đã giết tri huyện An Huy?

Thanh niên kia không cần suy nghĩ, đáp:

- Người ta đều nói thủ lĩnh Hồng Hoa hội và Hàm chương môn Phong Võ môn làm ra. Mà người hy vọng hung thủ là ai?

Đôi mày của tiểu nhị trợn lên:

- Tôi à? Tôi cũng hy vọng đúng như lời khách quan nói để có màn kịch hay mà xem!

- Ha ha ha! - Thanh niên cười lớn - Đúng rồi, một màn mưa máu tanh hôi sẽ xảy ra là điều không thể tránh khỏi.

Nữ thần y nhũ mày nhìn Tiêu Phong, nhưng thần sắc chàng thần nhiên, như chẳng quan tâm đến những gì đã nghe.

Tiêu Phong lấy ra một nén bạc đặt lên bàn, rồi đứng dậy đưa nữ thần y ra khỏi tửu lâu, cặp chân mày của nữ thần y vẫn chưa hề giãn ra. Nàng nhìn Tiêu Phong, đang khoan thai đi bên cạnh nàng. Chàng vẫn tỏ vẻ như không vướng bận ý nghĩ nào, hai mắt ráo hoảnh, bình thản như không.

Lại nói tới chuyện ở kinh đô.

Bên trong thư phòng cung Càn Thanh, Khang Hi đang ngồi phía sau một chiếc bàn đặt ở góc phòng và đang luyện chữ. Ung công công đứng bên bàn chậm rãi mài mực. Giấy trắng mực đen, Khang Hi đang chép một đoạn trong bài thơ Tân Phụ Ngâm của Vi Trang. Bài này kể lại tình trạng hủ bại, bất lực, lúng túng, và sợ hãi của giai cấp thống trị khi phải đối phó với vụ biến động, đồng thời, cũng mô tả những gì gọi là tàn bạo dã man của nông dân tá điền nổi dậy.

Một đoàn thái giám bung mâm vàng đi vào thư phòng, đặt các món ăn lên chiếc bàn trà ở giữa căn phòng rồi ra ngoài.

Ung công công ngừng mài mực, quay sang Khang Hi nói:

- Dạ bẩm vạn tuế gia, chiều nay ngự thiện phòng nấu món bào ngư xào với nấm đông cô ngài rất thích ăn, lại còn có canh vi cá hải hồ nữa, và heo sữa quay với ngũ vị hương.

Ung công công nói xong Khang Hi vẫn không trả lời, cũng không ngừng chép thơ. Ung công công nhìn Khang Hi một hồi lâu, biết Khang Hi thường ngày rất kén ăn, suốt ngày chỉ mê triệu tập quần thần bàn luận chuyện chánh sự, trị nước, nhưng lần này Khang Hi có hơi... khác biệt ngày thường một chút.

Ung công công cúi xuống tiếp tục mài mực. Bên ngoài một thái giám bước vào nói Mã Tề đang chờ ngoài hành lang. Khang Hi bấy giờ mới gác bút lên nghiêng mực, ngẩng đầu lên bảo thái giám truyền Mã Tề.

Một lát sau Mã Tề bước vào thỉnh an Khang Hi. Khang Hi cho Mã Tề đứng lên. Mã Tề đứng lên, Khang Hi nói ngay:

- Ở An Huy xảy ra một vụ án mạng động trời, hiền khanh đã nghe qua chưa?

Mã Tề gật đầu, hôm qua đúng là Mã Tề đã có nói chuyện với Sách Ngạch Đồ và Sách Ni...

Khang Hi cũng gật:

- Trẫm vừa mới xem tấu sớ, bọn phản đảng tự xưng Hồng Hoa hội, nghe phong thanh đâu là hậu bối của bang phái Đại Minh Triều năm xưa.

Khang Hi nói tới đây rồi cầm tập thơ lên, nhìn những con chữ trên trang giấy được làm ra từ lò in giấy ở Thạch Môn. Ung công công đứng cạnh chìm trong suy tư. Mã Tề cũng im lặng. Mã Tề đưa mắt nhìn đồ vật trên bàn Khang Hi. Một lúc sau, Khang Hi nói, mắt vẫn không rời tập thơ:

- Mã hiền khanh hãy cầm lệnh bài trên bàn, khanh biết phải làm gì rồi phải không nào?

Ánh mắt Mã Tề se sắt, nhìn tám thẻ bài, không có ý nhận lệnh bỏ đi ngay. Khang Hi vẫn dán mắt vào tập thơ, nhẹ nhàng bảo Mã Tề:

- Trẫm tin hiền khanh sẽ không khiến trẫm thất vọng, phải chăng?

Mã Tề khẽ giật mình, lập tức tiến lại cầm tám thẻ bài. Mã Tề cũng nhìn mấy tờ giấy trên bàn, chàng thấy mấy dòng đầu, nét chữ của Khang Hi sắc nét và gọn gàng mạnh mẽ, nhưng về sau lại lệch ra khỏi những hàng đã được vạch sẵn.

Mã Tề tự nhiên nghĩ tới có một lần chàng trà đàm với Cửu Dương, Cửu Dương đã từng nói với chàng rằng, nét chữ nét người. Chữ viết ngoài việc dùng

làm thông điệp truyền tải thông tin, còn biểu hiện trạng thái nội tâm của người đã viết ra những con chữ kia. Do đó, rèn chữ cũng như là rèn luyện nội tâm của một con người. Giả dụ một người có tính cách vững vàng, thì từng li từng nét, đều thể hiện ra sự sạch sẽ và gọn gàng ngay ngắn. Còn người có tính cách mềm yếu, thì dáng chữ lại phần nhiều giống như vô lực. Chữ là tâm của người viết, khi tâm vẽ ra hình, chúng ta có thể nhìn vào đó mà phân biệt ra được người chính hay tà. Khi những chữ được viết dính sát lại với nhau, hay đi lệch ra khỏi hàng đã gạch sẵn, hoặc, khác biệt hơn so với những phần chữ còn lại thì có thể là một dấu hiệu để nhận biết rằng người viết đó đang nói dối. Dựa vào đó mà ta không cần nhìn mặt, chỉ cần nhìn chữ thôi, cũng đủ bắt thóp nhau rồi. . .

Mã Tề suy nghĩ tới đây, nhìn Khang Hi nói:

- Dạ bẩm hoàng thượng, nhiệm vụ lần này nhất định phải là Trịnh thân vương đích thân xử lý hay sao?

Ung công công nghe Mã Tề nói trong lòng cảm thấy thật buồn, nhất là khi ông lão khẽ liếc nhìn sang Khang Hi, thấy Khang Hi thần nhiên gật đầu đáp lời họ Mã:

- Chỉ có Trịnh thân vương ngài ấy mới đủ đảm lược chiêu các thần binh, trấn áp được hỗn loạn vùng Giang Nam như đã từng ở hồi cương.

Ung công công và Mã Tề lặng lẽ nhìn nhau, tự hỏi từ khi nào Khang Hi nhắc tới Tiêu Phong, trong mắt lại ánh lên những tia nhìn xa lạ và lạnh lùng như vậy?

- Vâng thưa hoàng thượng - Mã Tề nén tiếng thở dài nói - Lệnh vua đã ban, thần tin Trịnh thân vương không bao giờ làm trái thánh ý, ngài ấy là một trung thần, từ trước đến nay luôn luôn phụng chỉ của thái hoàng thái hậu và hoàng thượng. Thần đi tìm ngài ấy, xin cáo biệt hoàng thượng, mong hoàng thượng bảo trọng sức khỏe.

Mã Tề nói xong cúi đầu bái Khang Hi một lạy, sau đó quay mình rời đi. Ung công công nhìn theo dáng đi của Mã Tề ra tới ngoài sân cung Càn Thanh, lúc này khi Mã Tề nói hai chữ trung quân, Ung công công thấy rõ trong mắt Mã Tề ánh lên những tia buồn không thể nào tả xiết.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Tiến thoái lưỡng nan

Trải qua bảy ngày đường trong vùng sơn dã, cuối cùng Mã Tề cũng ra được quan đạo dẫn đến A Khắc Tô, chỉ cần qua khỏi ngọn đồi phía trước là tới hạ phố Khách Thập tọa lạc bên bờ Thông Lĩnh Nam. Mấy ngày vừa rồi chỉ nhìn thấy rừng sâu núi thẳm, giờ chuẩn bị đặt chân lên quan đạo người ngựa tấp nập, Mã Tề thấy như được quay trở lại với nhân gian. Bấy giờ trời dần dần sáng, ánh bình minh từng sợi chiếu xuống xua tan màn sương mù âm đạm.

Không khó mấy để Mã Tề tìm được căn phòng trọ của Tiêu Phong và nữ thần y. Mã Tề chờ trên hành lang trước cửa phòng trọ đến giữa trưa, Tiêu Phong dẫn nữ thần y về.

- Tham kiến vương gia.

Mã Tề nói, và nhận ra trên mặt nữ thần y lộ vẻ ngạc nhiên song Tiêu Phong vẫn bình thản như không. Nữ thần y cúi chào Mã Tề, trong khi Tiêu Phong khẽ ra hiệu cho Mã Tề miễn lễ bằng cử chỉ của bàn tay.

Mã Tề thẳng người lên, khẽ nhìn chiếc giỏ đan bằng nan tre trong tay nữ thần y, bên trong chứa một bó nhang. Mã Tề lặng người trong giây lát, năm xưa, sợi chỉ đỏ lẽ ra đã buộc vào tay Tần Thiên Nhân rồi. . .

Tiêu Phong đưa nữ thần y vào phòng, rót trà vào chung cho nàng rồi chàng trở ra ngoài gặp Mã Tề. Nữ thần y ngồi bên bàn trà. Sự xuất hiện của người đàn ông với da mặt đen nhánh ngoài kia khiến nàng thấp thỏm không yên, hàng rìa trên môi như đuôi én, dài không hơn một tấc, dáng dấp nhanh nhẹn và khỏe mạnh. Nữ thần y thở dài. Mã Tề nắm giữ chức vụ tổng binh ở trong cung, từ khi Tiêu Phong rời khỏi kinh đô, Mã Tề chuyên thống lĩnh ngự lâm quân, việc gì cũng ra sức lập công nên đạo gần đây thăng quan tiến tước như điều. Nữ thần y nghĩ đến kiểm pháp của Mã Tề, cũng khá lão luyện, tuy không sánh bằng Tiêu Phong được nhưng cũng có thể gọi là cao thủ chốn công môn.

Nữ thần y nhìn chằm chằm hai cánh cửa căn phòng. Lần này, Khang Hi phái Mã Tề đi tìm Tiêu Phong, hẳn Khang Hi muốn Tiêu Phong lãnh binh đi xuống An Huy quét Hồng Hoa hội, nàng biết, nhất cử bủa lưới bắt trọn bộ nhóm người đã được cho là sát hại cả nhà tri huyện. Nữ thần y nhìn bó nhang trong chiếc giỏ đặt trên bàn, mười năm trước, hai vạn người mất mạng ở hồi cương, mười năm sau lại sắp sửa dấy lên một lần sóng ầm mấu khác.

Nữ thần y ngồi chờ Tiêu Phong một khắc chàng quay trở vào phòng.

Nữ thần y rời ghế, ngẩng đầu lên nhìn chàng, dùng tay bả cổ chàng, đôi mắt nàng nhìn như van xin, cầu khẩn, cả khuôn mặt nàng, toát ra một sức quyến rũ không kháng cự được. Nàng nói bằng một giọng nhỏ nhẹ, dịu dàng, êm ái, như mơ, như ru:

- Hứa với muội đi! Đừng đi Giang Nam. Chúng ta rời khỏi đây, bỏ lại tất cả! Hứa với muội, nếu như huynh yêu muội, nếu như huynh muốn có muội! Đừng đi Giang Nam!

Tiêu Phong nhìn xuống nữ thần y, chàng có thể nhìn thấy rõ nỗi khiếp sợ của cuộc thăm sát mười năm trước hiển hiện trong mắt nàng.

Chàng không có cách gì chống cự lại những lời năn nỉ dịu dàng đó của nàng. Tiêu Phong nhìn nữ thần y chăm chăm, đôi mắt nàng càng thêm dịu dàng, càng thêm ngọt ngào, càng thêm quyến rũ, càng thêm xinh đẹp, đôi mi cong, dài của nàng hơi nhướng lên, đôi môi nàng nở một nụ cười cầu khẩn, chờ đợi, nụ cười đó gần như tội nghiệp, hạ mình, làm cho chàng cảm thấy rung động, và cũng cảm thấy đau lòng. Tiêu Phong thở ra một hơi thật dài, nhẹ nhẹ, không kềm lòng được, chàng cúi đầu xuống tìm đôi môi nàng, quán quýt, đắm say:

- Muội làm cho huynh không có cách nào khác! – Chàng nói trong những nụ hôn - Huynh đầu hàng rồi!

- Thật không? Huynh nói thật không?

Nữ thần y hỏi lại. Tiêu Phong gật đầu:

- Đương nhiên! Huynh yêu muội, và muốn làm muội hài lòng, vì muội là sinh mệnh của huynh!

Nữ thần y nở một nụ cười, Tiêu Phong tiếp:

- Nhưng bây giờ huynh tay trắng, muội theo huynh sẽ... thiệt thòi không ít đấy biết chưa?

- Muội không sợ thiệt thòi đâu – Nữ thần y vẫn tiếp tục mỉm cười nói – Chỉ cần cả nhà ba người chúng ta rời khỏi Trung Nguyên, đi tìm một nơi hoàng thượng không truy tìm được chúng ta, cả nhà chung sống một cuộc sống tự cấp, tự túc, cho đến hết đời.

Nữ thần y vừa nói xong, Tiêu Phong mở to mắt nhìn nàng, sâu thẳm trong lòng chàng, một niềm vui sướng ngọt ngào, chầm chậm, thật chậm, mở ra, như một đóa hoa từ tốn nở bung trong ánh bình minh.

- Muội vừa bảo sao? – Tiêu Phong nói.

Nữ thần y không trả lời, buông chàng ra, nàng đi lại ngồi trên giường với nụ cười trên môi. Tiêu Phong đi theo nàng, ngồi xuống giường cạnh nàng, và chàng với tay, nắm lấy bàn tay nàng.

- Vừa rồi muội vừa bảo sao?

Tiêu Phong tiếp tục thì thầm, vừa nói chàng vừa hôn lên khớp ngón tay nàng trước khi nhấn lòng bàn tay nàng vào tay chàng.

Nữ thần y chồm người về phía Tiêu Phong, nhẹ nhàng đặt lên môi chàng một nụ hôn, mắt hai người khóa chặt vào nhau.

- Muội nói – Nữ thần y nói chậm từng lời một - Huynh sắp sửa được gọi bằng a mã rồi đấy biết không?

Nữ thần y nói xong Tiêu Phong nhìn nàng bằng đôi mắt như muốn tan chảy tất thấy mọi thứ xung quanh. Ánh nhìn của chàng, khiến cho nữ thần y đột nhiên cảm thấy nóng, toàn thân bứt rứt, và ẩm ướt ở những chỗ thích đáng... Chỉ có chàng mới làm nàng ham muốn chỉ với một ánh nhìn.

- Huynh thích con trai hay con gái nhỉ?

Nữ thần y hỏi, cố gắng tăng lên sự ham muốn đang dâng lên trong hạ thể.

- Trai hay gái gì huynh cũng sẽ cưng yêu nhiều như nhau.

Tiêu Phong đáp, và trong khoảnh khắc đó, chàng như bị tê liệt, cứ nhìn đắm đắm vào người con gái đẹp không cưỡng nổi trước mặt. Nữ thần y cũng đang đắm đắm nhìn lại chàng với một cảm xúc khó tả của một người sắp được gọi là mẫu thân. Hai người cứ lặng lẽ nhìn nhau.

Một lát sau nữ thần y cười nói:

- Huynh làm gì nhìn muội kỹ thế?

Nữ thần y cười rất có duyên. Nàng đẹp nhất là nụ cười với những chiếc răng trắng đều và sáng như những viên ngọc.

Tiêu Phong nhìn nàng dịu dàng.

- Âm thanh này thật dễ thương.

Chàng nói, chợt, chàng kéo tay nàng, đặt nàng ngồi trong lòng chàng.

- Lỗi tại huynh.

Tiêu Phong vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa bóp vai và cánh tay nữ thần y.

- Tại sao huynh nói thế?

Nữ thần y khẽ nghiêng đầu ghé mắt nhìn Tiêu Phong đang ngồi sau lưng nàng, cố gắng thấu hiểu lời chàng.

- Tại huynh mà muội không thường xuyên cười khúc khích như thế.

Sâu trong đáy lòng nữ thần y hiểu được lời chàng, nàng đưa mắt nhìn bó nhang đang đặt trong chiếc giỏ tre.

- Nhưng muội đâu phải lúc nào cũng ngoác miệng ra cười hoài như vậy.

Nữ thần y nói.

Tiêu Phong lắc đầu:

- Nhưng mỗi khi muội cười, đó là những khoảnh khắc tuyệt diệu và tươi đẹp mà huynh muốn lưu giữ mãi.

Tối hôm đó Tiêu Phong nằm bên cạnh nhìn nữ thần y ngủ dưới ánh nến chập chờn đặt trên chiếc tủ ở một góc trong phòng. Chàng nghĩ đến những lời đã hứa với nàng, vào buổi trưa hôm nay, và những lời đã nói với Mã Tề. Tiêu Phong khẽ đặt tay lên vai nữ thần y, vuốt ve xuống ngực nàng, rồi dừng ở chiếc eo nhỏ nhắn. Nàng vừa mới cho chàng hay một tin mừng, nhưng đứa bé này, sau này sinh ra sẽ không có cha đâu... Tiêu Phong nén tiếng thở dài. Bên ngoài bóng đêm đen đặc dài đằng đẵng. Suốt mấy canh giờ chàng nằm bên nữ thần y, lặng chìm sâu vào nỗi suy tư, đến lúc tiếng chiêng điểm sang canh tư, chàng mới chậm rãi ngồi dậy, chậm rãi chỉnh tằm chăn lại ngay ngắn đắp ngang ngực cho nàng, rồi rời khỏi phòng.

Lại nói đến Mã Tề đứng bên cửa sổ một căn phòng trọ cách nơi nhà trọ của Tiêu Phong một dặm, nhìn hướng kinh thành. Mã Tề đứng đây cũng đã mấy canh giờ, từ khi chân trời hiện lên một chấm sao, rồi hai, ba chấm, rồi cả bầu trời sao mọc ra chi chít. Gió trong vùng núi Thiên sơn này tuy không mạnh lắm nhưng tiếng gió lại đặc biệt vang to không ngớt rú réo u u khi nó xuyên qua khu rừng rậm, khe sâu, và những tảng đá. Hiện đang là đầu thu, gió chưa phải lạnh nhưng thổi qua da người vẫn gây cảm giác tê tê sờn sờn. Ánh trăng phóng to những hình cây bóng núi hắt xuống mặt đất thành những mảnh khối lù lù lờ mờ.

Bên ngoài có tiếng chân người rồi tiếng cửa mở. Mã Tề bước lại ngưỡng cửa quỳ hành lễ, sau đó nói:

- Vương gia à, ngài thân mang tuyệt kỹ, võ nghệ phi thường, nếu ở đời ẩn dật không ai có thể cản ngài nổi...

Mã Tề chỉ nói bấy nhiêu, không nói trọn câu. Tiêu Phong im lặng, bước vào phòng, sau đó ra hiệu cho Mã Tề đứng lên. Mã Tề chậm rãi đứng lên. Tiêu Phong nhìn Mã Tề, biết Mã Tề cũng như Nhạc Chung Kỳ, Tô Khất, Triệu Phất Tiêu, những người tướng lĩnh theo chàng lâu năm, một mực trung, chuyện gì cũng nghĩ cho chàng trước tiên, nhất cử nhất động đều nghe theo mệnh lệnh của chàng.

Mã Tề chờ một chút không nghe Tiêu Phong đáp lại lời mình, nói:

- Thật sự thì từ trước cái hôm ngài đi Chiết Giang, hoàng thượng đã lập ra tất cả kế hoạch sẵn rồi, chỉ chờ ngày hôm nay mà thôi. Sách đại nhân đã nói như thế với hạ quan và cha ngài.

Tiêu Phong gật đầu, chàng biết, Sách Ngạch Đồ biết, Sách Ni cũng biết. Nhưng chàng nghĩ tới nữ thần y, và đứa bé còn chưa hình thành trọn vẹn kia, hai người xứng đáng có một cuộc sống bình thường như bao người khác. Đời này của chàng, nếu ẩn thân chốn rừng sâu núi cao, thì nàng và đứa bé ấy, cũng phải sống như chàng trong cảnh không ngừng bị quân binh truy đuổi, phải lo âu, biệt tích suốt đời. Hơn nữa, chàng là người trong giang hồ, năm xưa có thù với các đại môn phái trong võ lâm, hằng ngày lại bị người của Hồng Hoa hội truy sát, nếu hai người họ theo chàng, sẽ không bao giờ có một ngày sống bình yên được.

Tiêu Phong nghĩ đến đây gương mặt xinh đẹp nhưng có phần tiều tụy của nữ thần y hiện lên trong đầu chàng, mấy tháng nay, quả là chàng đã khiến nàng phải chịu khổ rồi. Từ lúc hai người rời khỏi An Huy đến vùng biên cương này, đều là những ngày chàng nhìn thấy nàng nom nớp lo lắng, tuy là nàng không nói, nhưng chàng biết, e là từ xưa đến giờ nàng cũng chưa từng bị sống trong một hoàn cảnh như thế. Lúc trước còn ở kinh đô, chàng có tiền, có quyền, và thế lực, chàng có thể lo cho nàng một cuộc sống sung túc, còn bây giờ đây, chỉ còn lại tình yêu này...

Tiêu Phong ngăn tiếng thở dài nhìn Mã Tề.

- Ta không đi Giang Nam – Tiêu Phong nói - Nhưng ta phải trở về kinh thành, vì nếu không, há chẳng phải liên lụy đến Mã Đại Lôi ư?

Mã Tề nghe Tiêu Phong nhắc đến con trai của chàng lặng người ra nhìn Tiêu Phong một lúc. Tiêu Phong nói phải, ngoài chuyện con trai chàng ra, Mã Tề cũng nghĩ đến tổ tiên chàng, thân phụ chàng, danh tiếng mấy mươi đời dòng họ chàng trung liệt, trong phút chốc bị hủy hoại dưới tay chàng nếu chàng để người đàn ông này đi.

Mã Tề rơm rớm nước mắt nhìn Tiêu Phong. Từ trước tới nay, Mã Tề biết Tiêu Phong rất biết cách thuyết phục người ta, những lý do mà Tiêu Phong vừa đưa ra, không khỏi khiến Mã Tề bồi hồi. Hiện tại đúng như Tiêu Phong vừa mới nói đứa con trai duy nhất của chàng Mã Đại Lôi đang ở trong cung. Nó chỉ mới tám tuổi thôi. Hôm trước khi chàng vào cung Càn Thanh gặp Khang Hi lĩnh chỉ đi tìm Tiêu Phong, Khang Hi đã cho người mang nó vào Đông cung, nói là do mến đứa bé, muốn nó vào ở trong Đông cung để cùng với các a ca học hành, Khang Hi muốn đào tạo nó thành một nhân tài, nhưng Mã Tề vốn biết rất rõ Khang Hi muốn dùng đứa con trai chàng để uy hiếp chàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Tội bất khả thứ

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết, Trịnh thân vương không phụng chỉ công phạt loạn nghịch ở Giang Nam. Khi quân phạm thượng, vong ân biệt phát, tội bất khả thứ. Lệnh trăm nạp thân trước tam quân. Vị chấn cương kỷ. Khâm thủ!

Ung công công vừa đọc xong thánh chỉ, trong điện Thái Hòa liên vang lên tiếng rù rì. Ung công công cuộn cuộn giấy màu vàng nhạt lại rồi nhìn Mã Tề nói:

- Mã thống lĩnh, hoàng thượng hạ chỉ cho ngài ngày đêm canh giữ đại lao, cho đến ngày hành quyết.

Mã Tề đứng trong hàng ngũ các võ quan, nghe lệnh miễn cưỡng bước ra, nhưng chưa kịp cúi mình tiếp chỉ bỗng có tiếng nói:

- Hoàng thượng, đừng, đừng! Hoàng thượng biết là không được đâu!

Thì ra người vừa nói là Sách Ngạch Đồ, khi này bước ra từ bên hàng ngũ các quan văn.

- Khởi bẩm hoàng thượng - Sách Ngạch Đồ nói - Tổ phụ của Trịnh thân vương là một trong những người lãnh đạo hoàng thổ Ái Chân, con cháu quý tộc của Bát kỳ chúng ta, lại nữa, hoàng thượng phong ngài ấy thành thân vương, nghĩa là đã là người của đại gia đình Ái Tân Giác La, thật không thể xử trảm được.

Bốp! Sách Ngạch Đồ vừa nói xong, Khang Hi đập tay lên tay ngài hừ giọng nói:

- Sách khanh, khanh thật quá hoang đường! Tại sao quý tộc hay hoàng thất của Bát kỳ thì không thể xử trảm? Quốc hữu quốc pháp, luật lệ tuyệt đối không thể nương tha cho bất kỳ người nào! Bằng không, trăm làm sao có thể đối với muôn dân bá tánh được?

Trương Đình Ngọc thấy Sách Ngạch Đồ bị Khang Hi bắt bí, dậm chân bước ra, Khang Hi tiếp:

- Trịnh thân vương không lĩnh chỉ xuất binh bắt phản tặc Hồng Hoa hội ở Giang Nam, tội đáng muôn chết, nếu trăm vị tình, thì làm sao ổn định triều can? Nếu các khanh còn ai dám xin tội cho Trịnh thân vương nữa, trăm sẽ xử phạt luôn thể, phạt... mỗi người tổn lộc ba năm!

Lời của Khang Hi không cản được Trương Đình Ngọc. Trương Đình Ngọc không sợ tổn lộc, lò dò bước ra nói:

- Hoàng thượng, xin thứ lỗi hạ thần nói thẳng, hoàng thượng chính thức cầm quyền điều hành triều chính chưa được bao lâu, còn chưa đủ kinh nghiệm điều binh khiển tướng, chắc hoàng thượng còn nhớ tháng trước ở biên thành có phi điều truyền thư nói Cát Nhĩ Đan lại điều động nhân mã, trong nay mai sẽ đánh vào phía Tây Vạn Lý Trường Thành, trong tình thế lúc này thật tình chúng ta không thể mất đi Trịnh thân vương được.

Long Khoa Đa cũng bước ra ứng lời Trương Đình Ngọc:

- Phải đó hoàng thượng, ở nơi quan ngoại sắp sửa có nạn gác giã. Chẳng những Cát Nhĩ Đan sửa sang triều cương, chiêu binh mãi mã, tích thảo đồn lương, mà người Nga cũng ngầm sai quân tiến tới Thẩm Dương rồi. Một khi Cát Nhĩ Đan tiến đánh Nhạn Môn Quan, người Nga sẽ lợi dụng thời cơ ấy đánh lấy hai tòa thành Y Lộ và Bồ Hà của chúng ta ở mặt đông và tây Thẩm Dương.

Long Khoa Đa nói xong, Sách Ni thấy Khang Hi nhấp máy môi định lên tiếng phản bác, Sách Ni liền nhảy với các quan rồi bước ra quỳ nói:

- Trương đại nhân và Long đại nhân nói phải, đúng là không thể định tội chết cho Trịnh thân vương được, thật sự không được, không thể được! Mong hoàng thượng lượng tình suy xét lại, tha cho ngài ấy con đường sống!

Các quan làm theo Sách Ni, cả thấy đồng loạt quỳ nói:

- Khẩn xin hoàng thượng suy nghĩ lại!

Khang Hi ngồi chết lặng trên ngai vàng, nhìn các quan. Khang Hi nhớ hồi tối hôm qua có kín đáo vào đại lao, đứng ở đằng xa quan sát nét mặt Tiêu Phong, từ khi bước vào đại lao, Khang Hi thấy người đàn ông đó vẫn bình thản như không, trong lòng thầm ca ngợi: Chẳng trách lúc trước mọi người thường gọi Tiêu Phong là vị tướng quân sắt, mặt lạnh, quả không sai!

Khang Hi nhớ tới tháng trước quả thực đã nhận quân tình nguy ngập từ vùng biên ải cấp báo về triều. Khang Hi nhớ rõ lúc nhận hung tin đã không khỏi cảm thấy kinh hãi, chân tay run lên như bị một con sốt, lập tức không đợi trời sáng đã thăng điện triệu tập bá quan lớn nhỏ đến bàn tính sách lược cự địch. Triều thần khi đó người nào người nấy cũng ngẩng mặt nhìn nhau, vô kể khả thi, không ai có thể kham nổi trọng trách đánh Cát Nhĩ Đan và họ vốn

không hiểu rõ cũng như không có nhiều kinh nghiệm về tình hình biên phòng nơi quan ngoại.

Khang Hi nén cục tức xuống cổ, trong lòng đương nhiên biết các quan nói cũng không sai, chỉ có người đàn ông đó, là người có năng lực thống lĩnh toàn quân chống lại Cát Nhĩ Đan. Nhớ năm xưa khi Tiêu Phong còn nhậm chức Phủ Viễn tướng quân, có lần đã thống lĩnh mười tám vạn quân ầm ầm kéo ra quan ngoại. Vừa tới Sơn Hải quan, Tiêu Phong hay tin thám mã cho biết thành Liêu Ninh vừa thất thủ trong tay Cát Nhĩ Đan, đoàn quân trú phòng và hai người tướng đóng giữ nơi đó đã bỏ trốn. Quân chẳng ra quân, tướng chẳng ra tướng, Tiêu Phong bèn hạ lệnh bắt hết những kẻ đào ngũ đó về không cần thẩm vấn, tức khắc chặt đầu đưa tới khắp các doanh trại để thị chúng, làm binh sĩ ai nấy cũng đều hoảng hồn bạt vía, từ đó không người nào dám trốn trại nữa, cũng như tuân lệnh răm rắp. Sau đó chỉ trong vòng mười ngày, Tiêu Phong thúc giục đại binh tiến gấp, chiếm lại được thành Liêu Ninh. Tiếp theo đó Tiêu Phong hành quân qua miền Trấn Giang, thấy dân chúng tình cảnh thật đáng thương, nên đã một mặt huấn luyện quân sĩ, mặt khác lại chia mười tám vạn quân ra đồn trú các nơi hiểm yếu như Thanh Hà, Phủ Thuận, Sài Hà, Tam Phân, giúp dân đắp đê khoanh vùng và xây lại đường sá, nhà cửa. Năm đó Cát Nhĩ Đan cho người đi dò xét nguồn gốc Tiêu Phong, biết Tiêu Phong là hậu thân của dòng họ Tế Nhĩ Ha Lăng, tình thông binh pháp, lại vừa là đồ đệ của Võ Ma – Long Thiên Hồ nên không dám tiến binh nữa, truyền lệnh rút quân về. Thanh triều vì vậy quân tình mới được thuận lợi, có cơ cứu vãn.

- Bẩm hoàng thượng, đối với chuyện giặc già tại sao ngài không đi bắt biến ứng vạn biến?

Khang Hi suy nghĩ đến đây bị tiếng của Ngạch Nhĩ Thái kéo về với thực tại. Khang Hi nhìn Ngạch Nhĩ Thái, lập luận của Ngạch Nhĩ Thái cũng không khác những người kia là bao. Khang Hi chỉ là Ngạch Nhĩ Thái bấy lâu nổi tiếng rụt rè nhút nhát, cũng liều mạng đứng ra xin giảm tội cho Tiêu Phong, quả nhiên Tiêu Phong không bị lạc lõng giữa chốn quan trường.

Ngạch Nhĩ Thái nói một hồi, cũng chỉ là mấy lời nói Cát Nhĩ Đan nhân dịp Tiêu Phong bị cách chức đã tập trung lực lượng, nếu như Tiêu Phong chết, Cát Nhĩ Đan sẽ dốc hết toàn lực tấn công kinh thành, đến khi đó kinh thành chỉ có nước chìm trong biển máu. Thế là xong hết! Ngai vàng và giang san mà Khang Hi đã phải tốn hao bao nhiêu tâm huyết mới giành giật lại được!

Khang Hi suy nghĩ tới lui lời của các quan, thấy bá quan không ai là phục mình, trong lòng Khang Hi vừa lo âu vừa buồn, vừa tức tối vô cùng. Mặt Khang Hi trở nên đỏ như gấc, cuối cùng Khang Hi đập tay xuống tay ngài nghe đánh bộp thêm một cái nữa nói:

- Các khanh không cần nhiều lời! Chuyện của lần này trăm đã quyết thế này! Mã thống lĩnh, ông còn không mau rời khỏi nơi đây, đi trông coi đại lao, ông phải chắc chắn không để Trịnh thân vương thoát khỏi đại lao, giam giữ trong đó chờ ngày hành hình! Bãi triều!

Khang Hi nói xong đứng bật dậy bước nhanh xuống bậc cấp đi vòng ra phía sau điện Thái Hòa.

- Hoàng thượng khỏi giá!

Khang Hi đi nhanh đến độ Ung công công không kịp hô bãi châu, nhảy mất một cái là bộ long bào của Khang Hi đã biến mất khỏi tầm rèm lụa của điện Thái Hòa.

- Hoàng thượng vạn tuế.

Lòng dạ các quan rối bời như nồi canh hẹ, miễn cưỡng quỳ hô bái lạy.

Tối hôm đó các quan kéo đến tụ tập trong khoảnh sân trước một thư phòng của cung Càn Thanh. Chờ khoảng một canh giờ thì Ung công công ra gọi bọn họ vào yết kiến.

- Chúng thần thỉnh an hoàng thượng.

Khang Hi ngồi sau long án, nhìn Trương Đình Ngọc bằng ánh mắt sắc bén. Khang Hi nhớ lại hồi sáng trong điện Thái Hòa, Trương Đình Ngọc đã phớt lờ đôi mắt chứa đầy lửa bùng bùng của mình, phớt lờ đôi mắt trắng dã nổi đầy gân đỏ của mình nói: “Hoàng thượng à, ngài kinh nghiệm còn non kém lắm, nên khi quyết định chuyện gì, ngài hãy nhất nhất nghe lời chính nghị đại thần.” Khang Hi biết từ xưa tới giờ họ Trương vốn thẳng tính, nhưng sáu chữ “chớ nên tự mình chủ trương” đã thật sự vượt qua khỏi khuôn phép. Khang Hi nhớ tới đây, không dời mắt khỏi Trương Đình Ngọc, chép miệng:

- Các khanh đều là trọng tướng của triều, đều là các quân cơ đại thần mà triều tin dùng, nhưng đối với chuyện của Trịnh thân vương lần này lại thiên vị quá rồi đó.

Cũng Sách Ngạch Đồ là người đầu tiên bước ra tâu:

- Dạ bẩm hoàng thượng - Sách Ngạch Đồ nói - Thần không nghĩ vậy, thần cho rằng Trịnh thân vương vốn không phải là một người kiêu căng ngạo mạn, chủ quan độc đoán, cố ý làm trái thánh chỉ của hoàng thượng. Bất quá, ngài ấy cũng chỉ vì tình. Hơn nữa khi tiền đề còn tại vị đã từng phong cho ngài thành Kinh Lược đại thân vì ngài có công mang quân chinh phạt Giang Hoa, mạo hiểm tấn công Hà Tiên. Có lần binh mã đạt được thắng lợi nhưng ngài không may trọng thương, gần như mất mạng, vẫn viết thư về kinh thành thông báo tin mừng không báo tin buồn, để an định tinh thần tiền đế. Năm đó nếu thần nhớ không sai tiền đế lâm bệnh tưởng rằng không qua khỏi. Bởi vậy mới nói Trịnh thân vương đích thực là một nhân tài lương tướng. Khẩn mong hoàng thượng xét lại!

Sách Ngạch Đồ tâu xong lui về chỗ. Văn võ bá quan thấy Sách Ngạch Đồ trình bày một cách trôi chảy lưu loát, hợp tình, lý lẽ cao siêu nên chẳng ai có ý thêm thắt điều gì, chỉ chờ nghe Khang Hi đáp trả.

Khang Hi nói:

- Sách Khanh nói vậy nghĩa là trách lần này trăm hồ đồ xử làm tướng tốt phải chăng? Sau này đối với những người không phụng theo ý chỉ của trăm, trăm cũng đều phải vị nê tư tình phải chăng?

Các quan nghe Khang Hi khích bác Sách Ngạch Đồ, từng lời từng lẽ lồng theo sát khí nặng nề, ai nấy chau mày.

Sách Ngạch Đồ chưa trả lời Khang Hi, Trương Đình Ngọc bước ra nói:

- Hoàng thượng, thần cũng chỉ câu nói cũ, đối với sự việc lần này tánh mạng của Trịnh thân vương thật rất quan trọng, có ảnh hưởng đến việc sinh tử quan đầu và quan hệ đến sự an nguy của xã tắc.

Ngạch Nhĩ Thái là người ít nói nhất trong đám quan thần, nay cũng tâu rằng:

- Đúng đó hoàng thượng. Chúng ta hiện thời rất cần Trịnh thân vương vì ngài ấy có bản lĩnh kiên chế biên cương, là dũng tướng tại nơi biên ải, trải dư trăm trận, không bao giờ tỏ ra sợ hãi, nản chí, nhụt tâm. Ngoài ngài ấy ra trong chúng thần thật không còn ai đủ trí tuệ và tiềm năng quyết đấu với quân địch như ngài ấy nữa, cho nên, việc thay đổi chủ tướng thần nghĩ cần phải quyết đoán theo thời.

Mộc Khả Hỷ nói:

- Bao nhiêu năm qua Trịnh thân vương giúp hoàng thượng bình định thiên hạ, cách chức không biết bao nhiêu bọn gian thần, không để bọn tham ô như tam mệnh đại thần phụ chính tại triều nữa. Chỉ bằng bấy nhiêu đó công lao cũng đã đủ để giảm đi tội lỗi của ngài ấy ngày hôm nay rồi.

- Còn nữa - Vương Diêm nói - Hạ thần làm theo lời Trịnh thân vương, sai người tới biên cương kiểm tra hộ khẩu, đo đạc đất đai, điều tra ra nhiều mối tệ về thuế má do đó trong mấy năm qua triều đình còn thu thêm được đến hơn trăm vạn lạng bạc.

Long Khoa Đa nói:

- Thần cũng làm theo lời của Trịnh thân vương, đã lấy được lòng bá tánh bằng cách giảm bớt hơn một ngàn viên quan thuế vô dụng. Tháng Giêng năm ngoái thần đã ra lệnh miễn thu hơn hai trăm vạn lạng bạc thuế thiếu, khiến trăm họ ai cũng đều cảm kích đối với triều ta, và đem hết lòng trung can để phục vụ triều ta.

Ngay cả Mã Tề cũng bỏ mặc tánh mạng con trai mình trong Đông cung, nói:

- Còn nữa hoàng thượng, Trịnh thân vương lại còn dẫn dò Tô tướng quân tuyển mộ binh mã, dụng tâm huấn luyện đề phòng chiến chinh, một mặt sai Nhạc tướng quân thống lĩnh đại binh đồn trú tại biên cảnh Mông Cổ nom nóp đề phòng, mặt khác sai Triệu tướng quân điều động những đoàn quân tinh nhuệ đóng giữ Sơn Hải quan. Trong ba năm qua, binh sĩ Bất kỳ ai nấy đều thấy ngài ấy tận tụy ái quốc như vậy, hết sức kính trọng, noi theo ngài ấy, bọn họ chẳng bao giờ dám làm việc lười nhác hay là sai quấy, lầm lẫn.

Khang Hi chờ các quan nói xong, nhịp nhịp mấy ngón tay trên mặt bàn, chậm rãi nói:

- Ở trong triều các khanh nói còn chưa đủ hay sao? Trăm nghe mãi những lời của các khanh cũng chán lắm rồi, hồi sáng, các khanh cùng với nghị chánh đại thần, bát vương, lòng vòng cả buổi, mất hết nửa ngày chẳng phải cũng nói những lời này ư? Các khanh không còn lời nào mới mẻ hơn sao?

Khang Hi nói đoạn đứng phắt dậy khỏi ghế.

- Toàn là biện hộ! Trăm nói cho các khanh biết, các khanh chỉ biện hộ cho Trịnh thân vương, cho rằng hắn là người quan trọng, triều đình không có thì không thể nào trụ được! Đối với tình hình thực tế, rõ ràng hắn đã tự tiện làm trái ý chỉ của trăm, tự ý bãi binh, không triệt để tiêu diệt bọn phản đảng Hồng Hoa hội, đây chính là sự thật! Các khanh lại không nhìn thấy điểm đó, toàn viện lí do khuyên trăm tha cho tội chết, đúng là đối với sự quyết định của trăm không coi ra gì, chỉ tìm cách cản trở, coi trăm không ra gì!

Giọng Khang Hi càng nói càng đanh lại, trừng mắt nhìn các quan.

- Chúng thần không dám.

Các quan thấy Khang Hi nổi giận đùng đùng, đồng loạt quỳ nói:

Riêng Sách Ngạch Đồ đồ thêm dầu vô lửa, vừa quỳ vừa nói:

- Nhưng hoàng thượng à, lúc trước khi tiên đế còn sống, chẳng phải đã nhiều lần cùng với toàn thể đại hội nghị chánh vương ca ngợi Trịnh thân vương là người rất đáng tin cậy ư? Chẳng phải khi thái hoàng thái hậu còn sống cũng đã trao cho ngài ấy toàn quyền đưa ra rất nhiều nghị luận ư? Luôn cả việc quyết định và chấp hành quốc sách cũng do một tay ngài ấy quán xuyến, một người có công lao to lớn như thế, không thể nói phế bỏ là phế bỏ được!

Vương Diêm được dịp tiếp lời Sách Ngạch Đồ:

- Đúng rồi đó hoàng thượng, lời của Sách đại nhân chí lý, tiên đế thánh minh, thái hoàng thái hậu thánh minh, xin hoàng thượng học theo!

Trương Đình Ngọc nói:

- Mấy năm trước tam mệnh đại thần đã hạ hiếp hoàng thượng, khi đó chỉ một mình Trịnh thân vương đứng ra đòi lại công bằng cho hoàng thượng, đánh dẹp bè đảng của tam mệnh đại thần, lấy lại được giang san!

Sách Ni nói:

- Trịnh thân vương đúng là đã vì hoàng thượng kiến lập rất nhiều chiến công, đó là sự thật không ai chối cãi được, xin hoàng thượng xem xét!

Khang Hi cười nhạt:

- Các khanh nói vậy là sai rồi, tổ tiên của chúng ta có câu “đại Thanh mã thượng,” tất cả những gì mà chúng ta có được hôm nay đều do các dũng sĩ của chúng ta kiêu dũng thiện chiến, hoàn toàn không phải công lao của một người làm ra.

Trương Đình Ngọc định nói gì đó, Khang Hi cắt lời:

- Trẫm cũng câu nói cũ, tội danh trẫm đã quyết định rồi, khỏi cần thương nghị nữa. Đêm cũng đã khuya, trẫm cũng mệt mỏi lắm rồi, chư khanh hãy lui đi!

Sáng ngày hôm sau các quan chờ rất lâu trong điện Thái Hòa nhưng mãi mà không thấy Khang Hi thượng triều.

Chờ thêm một hồi nữa, mọi người thấy Ung công công vén rèm bước ra:

- Các vị đại thần...

Ung công công nói tới đây ngập ngừng, hình như có điều gì khúc mắc làm cho lão băn khoăn, không nói tiếp được.

Sách Ni thấy vậy lấy làm ngạc nhiên liền hỏi Ung công công:

- Hoàng thượng bận chuyện gì à?

Trương Đình Ngọc nói vào tai Sách Ngạch Đồ:

- Bận gì chứ, chủ yếu là không muốn gặp chúng ta thôi!

Ung công công liếc mắt nhìn khắp một lượt hết thấy những người trong điện, rồi nói:

- Nô tài xin được truyền khẩu dụ của hoàng thượng, ngài long thể khiếm an, đành phải gác lại hội nghị của chánh vương đại thần hôm nay. Ngoài ra, hoàng thượng hạ lệnh, nghị chánh vương đại thần và tất cả những người có liên quan tới Trịnh thân vương không được vào đại lao thăm viếng. Khẩu dụ này, ngay lập tức có công hiệu, bãi triều!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Một cõi đi về

Cổ xe ngựa chạy ngang qua phủ Viễn, bây giờ là Cung Vương phủ, ở trước phủ tấm bảng đã bị tháo gỡ. Hai cánh cửa gỗ chạm trổ hoa văn không còn kiêu hãnh mở lớn thường nhật để biểu lộ quyền uy. Những tiếng cười nói đã tắt lịm sau cánh cửa khép hờ. Những người giúp việc, những a hoàn cũng chỉ thấp thoáng vấp người với những khuôn mặt đăm chiêu buồn thảm.

Xe ngựa chạy một lúc nữa rồi dừng lại trước một căn phủ cũng uy nga bề thế không khác Cung Vương phủ. Nữ thần y nhìn cánh cổng quen thuộc, cố bấm các móng tay vào da thịt khiến cho đầu óc trở nên tỉnh táo hơn, rồi bước xuống xe.

Uyển Thanh chạy ra dẫn nữ thần y vào trong sảnh, kéo ghế mời nữ thần y ngồi. Một a hoàn bưng trà ra đặt lên bàn rồi rời đi. Uyển Thanh nói:

- Mỗi ngày vào giờ này thừa tướng đại nhân hay ra ngoài, đến khuya mới về.

Nữ thần y ngồi xuống ghế chờ đợi, Uyển Thanh nói tiếp:

- Sáu tháng trước thừa tướng đại nhân tỉnh lại.

Nữ thần y nói:

-Thế...huynh ấy...

Giọng nữ thần y ngập ngừng. Uyển Thanh như đọc được ý nghĩ của nữ thần y, mỉm cười:

-Cô nương đừng lo, sức khỏe và trí nhớ của thừa tướng đại nhân hoàn toàn phục hồi.

Trong khi chờ Cửu Dương, Uyển Thanh kể cho nữ thần y nghe về chuyện của chàng, sau khi tỉnh lại đã sống thế nào, đem toàn bộ kể cho nữ thần y nghe. Vừa nói Uyển Thanh vừa nhìn theo ánh mắt của nữ thần y. Uyển Thanh thấy nữ thần y không mấy chú tâm, ánh mắt nữ thần y thần thờ nhìn ngọn lửa cháy bập bùng, ánh lửa vàng nhảy nhót rung rinh, lấp lóe trong lò sưởi ở một góc trong sảnh. Tự dưng Uyển Thanh cảm thấy toàn thân lạnh buốt, mặc dù hơi nóng từ lò sưởi phả ra và đã khoác chiếc áo bông khá dày, nàng vẫn lạnh run người.

Lại nói đến Tuệ Dung.

Chiều thu bên bờ Vô Định hà sương mù phảng phất, những hạt sương long lanh trên phiến lá làm thấm ướt cả giày. Tuệ Dung nhẹ nhàng lướt trên cỏ rồi chọn một tảng đá to bằng phẳng ngồi xuống. Ở khúc sông này mọi thứ đều rất yên tĩnh, chỉ có tiếng gió và tiếng nước chảy, và như vậy có nghĩa là... chàng không bị quấy rầy. Tuệ Dung nhìn Cửu Dương trong bộ y phục trắng đứng trên cầu cách nơi nàng ngồi một quãng. Hằng ngày, nàng đều lặng lẽ theo chàng tới đây ngắm hoàng hôn trên sông. Khi mặt trời ẩn hẳn sau Kim sơn, tiếng sáo của chàng lại vang lên. Tiếng sáo trầm bổng như mây bay, âm điệu như nước chảy. Lúc đầu nhẹ như những cơn gió lay động rồi sau đó cuốn hút, quay cuồng vội vã nhưng cũng buồn bã đến rã rời. Tiếng sáo và khung cảnh thơ mộng như một bức tranh sơn dầu làm Tuệ Dung như quên hết những gì ở chung quanh, nàng ngồi trên phiến đá, có cảm giác như mình đang hít thở cùng thiên nhiên.

Một hồi sau tiếng sáo chìm xuống rồi ngưng hẳn. Tuệ Dung trở về với hiện thực, chậm rãi ngược nhìn lên trời, trăng sao dần hiện ra. Đêm yên vắng, sóng rì rào, lúc nào khúc sông này trăng sao cũng tạo nên một vẻ vô cùng huyền bí.

Tuệ Dung nghĩ đến năm đó nữ thần y như bị một cơn gió lốc thổi cuốn đi. “Gió” đã mang nữ thần y đi, khi chàng đang ngủ say trong giấc mơ tình yêu để rồi tỉnh dậy thấy đời thật hụt hẫng và đau đớn. Nhưng đây chính là sự thật, không thể nào miễn cưỡng được. Tuệ Dung thở dài. Lúc này đương là tháng mười một, trời rất lạnh. Tuệ Dung lại nhìn hướng cầu Vô Định hà, Cửu Dương đã không còn đứng đó nữa. Nàng vội đi theo chàng, những ngày cuối năm này kinh thành càng thêm đông đúc, đường phố nhộn nhịp, nhưng sao nàng thấy chỉ có mình chàng lạc lõng giữa không gian tấp nập hối hả này? Dòng người kia đang khẩn trương về với mái ấm của họ sau một ngày làm việc mệt nhọc vậy mà, chàng vẫn lang thang trên con đường quen thuộc mà chàng và nữ thần y đã từng đi qua.

-Lúc này đại nhân thổi bản nhạc đó là bản nhạc gì vậy?

Tuệ Dung bắt kịp Cửu Dương, hỏi.

-Phụng cầu hoàng.

Chàng đáp bằng giọng u buồn mà mắt long lanh. Có cái gì say đắm làm khuôn mặt như rạng rỡ. Đây là lần đầu tiên Tuệ Dung thấy chàng vui vẻ từ sau khi chàng tỉnh lại khỏi cơn hôn mê đang dang.

Cửu Dương đáp lời Tuệ Dung rồi nét mặt trở nên trầm buồn như cũ. Nàng không biết đâu, đã lâu lắm rồi, chàng mới thổi lại bản nhạc này. Bởi vì đó là cái bản mà nữ thần y rất thích nghe. Hồi còn nhỏ lần nào chàng thổi bản nhạc đó, nàng ấy cũng ngồi bên cạnh và bắt chàng phải thổi đi thổi lại bảy tám lần. Hồi đó mỗi lần hai người giận nhau, nữ thần y ngồi bó gối trong một góc nhà, co rúc trông thật thiếu náo. Thế là chàng thổi bản nhạc này lên. Mọi thứ đều được hàn gắn ngay sau đấy, nàng đến bên cạnh chàng, tựa đầu lên vai chàng.

Cửu Dương chậm rãi cất bước, tuy có Tuệ Dung bên cạnh nhưng chàng lạc lõng như một kẻ vô hồn với những suy tư về một thời quá khứ. Từ sau cơn chính biến, chàng đã ngủ một giấc dài, thời gian trôi đi, ngày này qua ngày khác. Xuân tới hè qua, thu tận đông tàn. Thời gian cứ trôi, không ngừng không nghỉ, thậm chí đã hai năm. Nhưng mãi đến ngày hôm nay, chàng vẫn không quên được, tình yêu dành cho người con gái đó vẫn không hề vơi đi chút nào. Chàng biết chàng muốn tìm nàng thật tình rất dễ, nhưng tìm trái tim nàng thật khó, cho nên, có đôi khi chàng tự hỏi lòng rằng phải đi bao nhiêu con đường nữa để tìm được nàng đây?

Trước khi cùng Nghị Chánh rời khỏi kinh thành Tiểu Tường đã để lại cho chàng một phong thư, trong thư Tiểu Tường bảo với chàng rằng vết thương nào rồi cũng phai nhòa theo thời gian, thế sao chàng chỉ thấy vết thương nhớ nhưng trong tim ngày càng tăng lên mà không hề giảm bớt?

Đã bao lâu rồi chàng không gặp nữ thần y? Kể từ cái hôm chàng dẫn đoàn quân Thượng Tam kỳ ra biên giới? Bao lâu rồi chàng và nữ thần y không còn những cuộc chuyện trò thâu đêm để bày giờ sự cô đơn và trông trải bao trùm lên cuộc sống? Chàng thật sự sợ phải trở về căn phủ rộng lớn, bước vào căn sảnh nơi mà chàng đã từng cùng nữ thần y bái đường thành thân, chính thức trở thành phu thê dù chỉ là một cặp vợ chồng trên danh nghĩa. Năm đó, chàng ngỡ đã chạm vào được cánh cửa hạnh phúc viên mãn, nhưng không ngờ ngay vào cái đêm tân hôn ấy lại phải trở về hồ sâu của thực tại.

Chàng cũng sợ phải đứng trong hoa viên nhìn thấy bao cảnh gợi tình, nhớ lại chuyện cũ như còn tươi rói đang diễn ra trước mắt. Hoa đây, liễu đấy, từ nơi chàng đứng trong hoa viên có thể nhìn thấy trên đỉnh Kim sơn tuyết còn dày, băng chưa tan, những tiếng nói nụ cười của nàng vẫn phảng phất trong lòng... nhưng Trời hỏi giai nhân ở đâu?

Mùa thu gió thổi thật lạnh, đã bao lâu rồi chàng không được cảm nhận một bàn tay nhỏ nhắn, mịn màng, và ấm áp ở gọn trong lòng bàn tay chàng? Mà chỉ có thể cảm nhận được nó qua những giấc chiêm bao để rồi tỉnh dậy làm chàng hụt hẫng, tiếc nuối. Chàng tiếc nuối một giấc mơ mà có nàng đợi phía cuối con đường để hai người sẽ cầm tay nhau bước trên con đường vô tận.

Đã bao lâu rồi chàng không dùng ống sáo này thổi cho nàng nghe những khúc nhạc đầy tình cảm? Bây giờ nàng đang ở đâu, rất gần, hay là rất xa? Có chăng nàng đã quên rồi?

Dấu sao chàng sẽ mãi yêu nàng, dù biết tình yêu đơn phương này là tuyệt vọng chàng cũng sẽ nguyện mãi yêu nàng, người đã khoét trái tim chàng mang đi.

Nhưng đúng vào lúc, cái lúc mà chàng đã hoàn toàn vứt bỏ mọi hy vọng thì lại xảy ra một việc bất ngờ, dường như kẻ tạo hóa cố tình vén tấm màn tình cảm của chàng lên, muốn vạch con tim rướm máu của chàng ra!

Khi Cửu Dương và Tuệ Dung về phủ nữ thần y có nghe thấy những tiếng chân, rồi giọng nói lao xao của Uyển Thanh nói chuyện với Tuệ Dung. Nhưng những âm thanh đó đều ở đâu đó xa xăm lắm, nữ thần y chẳng nghe rõ họ đang nói gì, nàng chỉ nghe được tiếng rít khe khẽ của lửa đốt trong lò sưởi.

Nữ thần y mở mắt nhìn vô hồn vào ngọn lửa, những kỉ niệm lúc nàng và Tiêu Phong bên nhau lướt qua tâm trí nàng, niềm vui đơn giản của hai người khi sống trong gian nhà nhỏ ở Tô Châu, ánh mắt đắm đuối đẹp mê hồn khi chàng nhìn nàng, nụ cười của chàng, trông cũng đẹp đến mê hồn. Trước khi đến đây nàng có tìm gặp Sách Ngạch Đồ, Sách Ngạch Đồ bảo Tiêu Phong đã dùng kim bài miễn tử bảo toàn sinh mạng cho mẹ con nàng.

Cửu Dương bước vào sảnh ngắm nhìn nữ thần y. Nàng đang ngồi bên chiếc bàn đặt ở giữa sảnh, nàng về đây rồi. Bình an. Chàng hít vào một hơi thật sâu để lấy bình tĩnh và chiêm ngưỡng dáng ngồi nhỏ nhắn đáng yêu của nàng. Mặc dù nàng ngồi quay lưng về phía chàng nhưng nét mặt đó giờ quá đỗi thân thương, mọi đường nét từ lâu đã khắc sâu vĩnh viễn vào tâm trí chàng.

Giữa lúc đang lo buồn rầu rĩ, nữ thần y không hay Cửu Dương tới gần sát sau lưng nàng. Đến khi Uyển Thanh mang một mâm trà đặt lên bàn và Tuệ Dung kéo ghế ra cho Cửu Dương ngồi, nữ thần y mới giật mình quay lại nhìn chàng. Một thời gian trôi qua, khuôn mặt chàng đã dịu đi nhiều nét, tuy nhiên dáng vẻ phong lưu lồi lạc vẫn không thay đổi, vẫn là cô nhân đó, nhưng đâu còn là Giang Nam thất hiệp của ngày xa xưa...

Hai người đối diện nhau hồi lâu nữ thần y đột nhiên rời ghế quỳ nói:

- Dân phụ khấu kiến thừa tướng đại nhân.

Cửu Dương giữ im lặng nhìn xuống nữ thần y, chính là nàng ở trước mặt chàng đầy sao, người chàng hằng đêm nhớ nhung, nhưng sao lại có lúc hội ngộ như thế này?

Phải mất mười giây Cửu Dương mới trấn tĩnh lại được, nói:

- Muội đứng lên đi, trước mặt muội huynh không là thừa tướng, cũng không phải đại nhân.

Tuệ Dung dìu nữ thần y đứng lên. Uyển Thanh rót trà ra li rồi cùng Tuệ Dung rời khỏi sảnh.

Sau khi Cửu Dương ngồi xuống ghế, chàng không nói gì nữa, có lẽ muốn để nữ thần y mở lời.

Nữ thần y không có nhiều thời gian để cân nhắc ngôn từ, toàn thân run rẩy, nàng lại buông mình xuống dưới chân Cửu Dương nói:

- Muội vừa từ Sách phủ đến đây. Sách đại học sĩ nói hoàng thượng hạ lệnh những người có liên quan mật thiết với huynh ấy như cha con Sách đại học sĩ, Tô tướng quân, Triệu tướng quân, Nhạc tướng quân đều không được phép bén mảng đến gần đại lao, muội lại càng không được. Nhưng muội rất muốn vào đại lao thăm huynh ấy, huynh giúp muội, được chăng?

Cửu Dương giữ im lặng, chàng nghĩ đến hôm Tiêu Phong về kinh thành, hôm đó chàng không có mặt trong điện nhưng Khang Hi đã xử trí Tiêu Phong như thế nào trong buổi triều đó chàng đương nhiên biết, và chàng cũng đoán biết rằng lúc đó phải chăng Tiêu Phong đã đứng đống đống nhận hình phạt.

Bên ngoài hành lang Uyển Thanh khẽ liếc nhìn vào sảnh, Uyển Thanh thấy sau khi nữ thần y nói xong sắc mặt Cửu Dương không chút biểu cảm. Cửu Dương chăm chăm nhìn nữ thần y một hồi, trong mắt chàng mới dần dần hiện lên phần đau đớn, chậm rãi cúi người xuống đỡ nữ thần y ngồi lên chiếc ghế bên cạnh chàng. Uyển Thanh nghe chàng nói:

- Nữ thần y à, tuy huynh không phải là cửu ngũ chí tôn, nhưng cũng có rất nhiều ràng buộc, không thể muốn gì là làm nấy được đâu.

Uyển Thanh nhìn sang nữ thần y, nước mắt nữ thần y không kèm được tuôn chảy như mưa. Bỗng Uyển Thanh rùng mình nhớ lại khoảng thời gian còn gọi người con gái này là phu nhân, gương mặt đau khổ của người con gái này đã từng làm khổ chàng đến chết được. Phải. Người con gái này, từng là vũ trụ của chàng, là người chàng yêu thương nhất, là người chàng hết mực chiều chuộng nhất, từ nhỏ tới lớn. Và cũng chính cô ta, đã tàn nhẫn rời xa khi chàng hôn mê bất tỉnh nhưng chàng vẫn sẵn sàng bỏ qua mọi chuyện. Tất cả cũng vì chàng quá yêu cô gái này. Uyển Thanh tiếp tục nhìn nữ thần y.

Nữ thần y vẫn không ngăn được dòng lệ chảy dài trên mặt nàng, vừa khóc vừa nói:

- Vậy nhờ huynh giúp muội đi gặp hoàng thượng, được chăng? Muội muốn giải thích với hoàng thượng tất cả đều là lỗi do muội, muôn việc đều do muội! Nếu không vì muội huynh ấy đã không tự ý bãi binh, chính muội khuyên huynh ấy buông bỏ tất cả và cùng muội ra đi, chính muội đưa huynh ấy vào cửa tử, nếu có thể, muội mong hoàng thượng cho muội được quán xuyến.

Cửu Dương khép mắt lại, trên mặt chàng hiện lên đầy vẻ đau đớn, những lời nói của nàng, thật chua xót, thật chí tình, nhưng rốt cuộc cũng vì người đàn ông khác mà thôi. Chàng mở mắt ra, chậm rãi lắc đầu:

- Có những việc hoàng đế đã quyết, không ai có thể quán xuyến nổi.

Cửu Dương nói rồi, vươn tay ra nhẹ nhàng lau nước mắt cho nữ thần y.

-Muội thật sự không hiểu gì sao?

Nữ thần y ngẩng đôi mắt vẫn còn vương đầy lệ, nhìn Cửu Dương. Cửu Dương nhìn gương mặt nhòe nhoẹt nước mắt của nữ thần y, một mảng tóc bị nước mắt thấm ướt, dính bết trên gò má, đôi mắt nàng nhìn chàng tràn đầy nét bi ai.

Chàng gỡ những sợi tóc dính vào má nữ thần y ra, từ tốn nói:

- Dòng họ hần theo phò trợ cho nhà Ái Tân Giác La từ thời lập quốc, chiến công lừng lẫy, chuyện này ai nấy cũng đều nghe biết. Nhưng hoàng thượng vô cùng giáo hoạt. Hần kỳ công, lại không chịu ản nhữn, cho nên quyền lực mà hần nắm trong tay đối với hoàng thượng là một nguy hại lớn, cũng vì thế hoàng thượng sẽ không để hần tiếp tục tồn tại. Mặc dù hiện thời thiên hạ đã định, hần không có ý đồ nhưng hoàng thượng sẽ không để hần bên cạnh để tạo cho kẻ khác có cơ hội lợi dụng.

Cửu Dương nói tới đây chàng dừng lại, cũng thu tay về. Trong lòng Cửu Dương thấy buồn cho nữ thần y, cũng buồn cho Tiêu Phong. Chàng nhớ lần chàng viết lá thư tác hợp cho nữ thần y và Tiêu Phong hần rằng hai người đã nghỉ sẽ có cơ hội ở bên nhau mãi mãi, ai ngờ nay là vĩnh biệt. Vừa nghĩ đến Cửu Dương đã không kiềm được chua xót, xong chợt nhớ ra lúc này người đau lòng nhất không phải chàng liền nén tiếng thở dài lại, cố trấn tĩnh.

-Chuyện này vốn dĩ là một âm mưu, không phải một sớm một chiều, muội hiểu không?

Cửu Dương nói rõ từng tiếng một, chàng phải làm thế nào để nàng hiểu được đây? Nàng muốn cứu người trong lòng nàng, việc này còn khó hơn hái sao trên trời. Cửu Dương nhớ lại mấy năm trước chàng đã từng khuyên Tiêu Phong phải ản nhữn một lần rồi, dẫu Tiêu Phong là người tốt tướng giỏi, Khang Hi cũng sẽ tìm mọi cách dồn vào cửa tử. Khi đó Tiêu Phong đã đáp với chàng rằng cho dù có việc đó xảy ra cũng sẽ không bao giờ phản kháng lại, dù cho mưu kế của Khang Hi có như ngọn thương giữa ban ngày hay mũi tên trong bóng đêm, Tiêu Phong cũng sẽ thông thả đón nhận.

- Muội không biết hoàng thượng có âm mưu gì - Nữ thần y nói - Cũng không cần biết những âm mưu đó, muội chỉ biết muội không thể sống thiếu huynh ấy. Thiên Văn, muội van huynh cứu huynh ấy, chỉ có huynh có thể cứu huynh ấy. Huynh bằng lòng giúp muội đi, Thiên Văn.

Nữ thần y dứt lời. Bên ngoài hành lang Uyển Thanh lặng lẽ quay mặt đi, hôm nay nữ thần y đến nhờ vả chàng, lại nói những lời này, không sợ khiến chàng đau lòng? Quả nhiên Cửu Dương cảm thấy có cái gì đó tan vỡ trong lòng, chàng im lặng không lên tiếng, sau một lúc lâu mới nói:

-Hôm nay muội đến đây, muội lấy gì tin tưởng huynh sẽ có cách cứu hần? Nếu huynh nhất định không đồng ý, muội sẽ làm gì?

Nữ thần y ngây mặt nhìn Cửu Dương, bây giờ nàng không còn gì có thể trao đổi với chàng được nữa, nàng phải làm cách nào chàng mới chịu giúp nàng đây? Nữ thần y nhìn Cửu Dương hồi lâu, nói bằng giọng u buồn:

-Muội biết muội không có tư cách gì hết. Trước kia muội từ bỏ huynh, bây giờ lại trở về van xin huynh. Trước kia muội thanh sạch. Còn bây giờ, muội không còn gì có thể trao đổi với huynh được nữa, nhưng muội vẫn cầu xin huynh.

- Nếu huynh nhất định không đồng ý, muội dự định sẽ làm gì?

Cửu Dương nhẹ giọng hỏi lại câu vừa nãy. Nữ thần y lắc mạnh đầu:

- Muội đã bảo thứ huynh muốn muội đã thật sự đánh mất rồi, dù là thân thể hay trái tim này, nó bây giờ đã là của huynh ấy. Muội không thể cho huynh!

- Không thể mang về sao?

- Không!

Nữ thần y một mực lắc đầu, nàng nói đoạn lại nâng hai tay lên ôm lấy mặt khóc nức nở. Một lúc sau nàng buông tay xuống, nói trong tiếng nấc nghẹn ngào:

- Thiên Văn, chỉ có huynh có thể cứu huynh ấy, muội biết huynh có cách cứu huynh ấy mà, muội van huynh!

- Huynh đã nói lần này hần lâm phải tội tày trời, hoàng thượng nhất định sẽ không buông tha hần...

Cửu Dương chưa nói hết ý xong chàng bật đứng dậy, nhanh chóng quay đi. Cửu Dương đi đến ngưỡng cửa, ngạc nhiên sao mình đi nhanh như vậy lại không vấp phải cái gì đó? Cho đến khi khuất sau cánh cửa, chàng không ngoái nhìn lại lần nào. Cửu Dương đi rồi, nhưng chàng vẫn có thể hình dung được nữ thần y hãy còn ngồi bên bàn, đang vùi đầu vào đôi tay khóc day dứt, mặc dầu tiếng thổn thức đã nhỏ dần nhưng mỗi một âm thanh đó cũng đủ để làm con tim chàng xốn xang.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Gửi gắm

Tiêu Phong đang ngồi uốn cong một thanh tre, sau đó chàng dùng dây căng nối hai đầu thanh tre để giữ độ cong. Lúc này thanh tre có hình dạng một cánh cung.

Bên ngoài căn ngục có tiếng bước chân, kệt một tiếng, cánh cửa mở ra, Cửu Dương đi vào. Phi Yến cũng có mặt ở đây, nàng đang đứng ngay giữa căn ngục giương mắt nhìn Tiêu Phong thành thạo dùng những mẫu vải nhỏ để tạo thành đuôi móc xích cho con điều làm cho độ dài của nó hơn sáu mươi phân.

Cửu Dương không lấy làm ngạc nhiên. Trò chơi thả điều này, ở quan ngoại, đã không còn là một trò chơi dân dã của đám trẻ con nữa, mà thành nghệ thuật trong lễ hội của những người dân sống ở vùng thảo nguyên. Cửu Dương biết Tiêu Phong từ nhỏ lớn lên nơi quan ngoại, cho nên rất rành cách chơi điều và làm điều. Cửu Dương nhớ chàng cũng từng có một đoạn thời gian sống ở hồi cương, năm xưa, khi hồi trống lệnh nổi lên, các chủ điều liền điều chỉnh điều bằng cách kéo căng dây. Cánh điều nào không chuẩn, hoặc đảo qua đảo lại, khiến dây điều chạm phải hai lưỡi mác trên hai ngọn sào bên cạnh là đứt dây ngay. Như vậy cánh điều đó bị loại khỏi cuộc chơi. Cứ thế, điều nào đậu được đến ngày cuối cùng của hội thì chủ điều đó đoạt giải. Điều đạt giải nhất, ngoài việc nhận tiền thưởng thì được phép đậu đến hết hội ở giữa hai lưỡi mác. Cửu Dương nhớ hồi còn nhỏ hằng năm chàng đều đoạt giải nhất vì ngoài việc làm điều rất lớn sáo điều cũng phát ra tiếng rất hay. Tiếng sáo trong treo, du dương, tưởng như vang vọng cả trên trời, dưới đất, và hài hòa âm thanh giữa các sáo trong cùng một bộ.

Cửu Dương bước lại đứng cạnh Phi Yến, nhìn quanh nơi Tiêu Phong đang ngồi, chung quanh ngoài tre, dây và vải ra, còn có một mâm thức ăn đầy đủ hương vị, com canh thịt cá hầy còn bốc khói, và một bình rượu thơm. Cửu Dương khẽ gật đầu, quả nhiên đám lính cai ngục chăm sóc kỳ chủ của họ rất tốt.

Cửu Dương cũng biết rằng, trong lòng Tiêu Phong sầu tư trăm mối, mà nét mặt vẫn bình tĩnh như thường. Cửu Dương biết Tiêu Phong biết chàng đến, nhưng không biểu hiện gì, tiếp tục bận bịu với thanh tre già trong tay. Cửu Dương nhìn Tiêu Phong thoãn thoát chuốt cho đều để cánh điều không bị nghiêng khi được thả. Quan sát Tiêu Phong hồi lâu, Cửu Dương không nhìn ra Tiêu Phong có điểm gì khác biệt so với những khi không bị giam cầm.

- Muội ấy đến kinh thành rồi.

Cửu Dương đứng yên một hồi đột ngột lên tiếng, vừa nói chàng vừa nhìn nét mặt Tiêu Phong. Cửu Dương phát hiện cuối cùng Tiêu Phong cũng phản ứng trước lời chàng, huyết thái dương của Tiêu Phong giật mạnh, lập tức ngừng chuốt tre.

- Nàng ấy thế nào?

Tiêu Phong ngược lên, hỏi. Cửu Dương nhận thấy nữ thần y đã ốm đi nhiều nhưng chàng không muốn Tiêu Phong lo lắng bèn đáp:

- Ổn.

Tiêu Phong khép mắt lại rồi mở ra. Trong những ngày ở kinh thành ngày nào chàng cũng nhớ nữ thần y đến quay quắt, ước gì ngay lúc này chàng có thể gặp nàng, ôm nàng thật chặt trong vòng tay chàng, để cho bao nỗi nhớ nhưng nơi đáy lòng chàng có thể nguôi ngoai. Cũng may trước lúc theo Mã Tề về kinh thành, chàng còn nhớ đến tấm lệnh bài của Hiếu Trang, nhờ có thẻ bài miễn tử đó Khang Hi đã không gây khó dễ cho nàng.

- Sao huynh không đưa muội ấy đến đây?

Tiếng Phi Yến vang lên cắt đứt suy nghĩ của Tiêu Phong. Cửu Dương không trả lời Phi Yến. Nữ thần y đương nhiên rất muốn tới đây thăm Tiêu Phong, nhưng thánh chỉ không cho phép nàng xuất hiện nơi này. Chuyện này ai cũng rõ.

Cửu Dương nhìn Tiêu Phong một lúc chàng đưa mắt nhìn xuống chiếc rương nằm bên cạnh Tiêu Phong. Chiếc rương này, chàng đã nhờ Phi Yến mang vào tối nay. Trong rương là các loại vải đủ màu sắc và mấy cuộn dây. Áo điều phải được may bằng vải dày vì đặc tính bền, kín gió. Tre cũng do chàng nhờ Phi Yến mang vào hôm kia.

Lại nói đến Tiêu Phong, sau khi nghe tin về nữ thần y, Tiêu Phong trở lại đáng vẻ lạnh lẽo vô tri vô giác. Cửu Dương cũng chìm vào im lặng. Phi Yến nhìn Cửu Dương rồi nhìn Tiêu Phong, nàng cũng không biết nói gì với hai người đàn ông này. Một lát sau, Phi Yến thấy con điều sắp sửa được Tiêu Phong làm hoàn chỉnh, vỗ tay hô:

- Con điều đẹp quá!

Nàng quay sang Cửu Dương:

- Ngay cả muối lớn thế này mà còn thích mê toi, huống gì bọn trẻ con!

Đoạn nhìn Tiêu Phong, Phi Yến thêm lời:

- Mà không biết sẽ là một tiểu bối lạc hay tiểu cách cách nhỉ? Ngài đã chọn tên rồi hay chưa?

Phi Yến nói xong, bàn tay Cửu Dương đặt lên vai nàng. Phi Yến liền im bật, nàng hiểu nàng không nên mở miệng để tiếp tục nói nữa. Có những nỗi đau không phải chỉ cần mở lời là có thể an ủi được. Huống chi sự an ủi của nàng vừa rồi đối với người đàn ông đang ngồi trong căn ngục này e rằng chỉ là muối xát sâu vào vết thương trong lòng chàng. Mà chàng, vốn là người duy nhất Khang Hi dựa dẫm khi còn nhỏ, đã hoàn toàn dựa dẫm, thế mà lúc này lại bốn bề khó khăn thế này đây. Phi Yến nghĩ tới Khang Hi thốt nhiên nàng đâm ra oán giận không ngớt. Đêm qua Tiểu Bảo nói phải, “Khang Hi chính là phượng qua cầu rút ván như vậy đó, thực đúng với bản chất hoàng gia nghìn đời không thay đổi!” Phi Yến tiếp tục nhìn Tiêu Phong, nín tiếng thở dài. Người chí lớn như chàng, từ chỉ huy ngàn quân, là đại tướng quân rong ruổi biên cương, giờ thành tù nhân sắp sửa lên đoạn đầu đài.

Sau câu nói của Phi Yến bầu không khí xung quanh căn ngục trở về với nặng nề, hơn nữa càng trở nên tịch mịch hơn bao giờ.

Sau khi nhắc nhở Phi Yến xong, Cửu Dương thu tay về, chàng còn chưa biết làm sao để cứu vãn câu nói vừa rồi của Phi Yến thì Tiêu Phong lên tiếng:

- Vẫn chưa nghĩ ra - Tiêu Phong ngưng một chút rồi nói tiếp bằng giọng trầm buồn - Nhưng nếu là con trai ta không hy vọng nó sẽ giống như ta.

Cửu Dương vẫn còn lặng lẽ quan sát Tiêu Phong, chàng thấy Tiêu Phong cũng giống như vừa rồi, mỗi khi nhắc tới nữ thân y hay việc gì liên quan đến nữ thân y dung mạo lạnh lùng của Tiêu Phong bao giờ cũng biến mất, thay vào đó là cặp chân mày chau lại, trong mắt nổi lên ánh nhìn bất lực mệnh mông. Cửu Dương nhìn xuống đôi bàn tay Tiêu Phong, thấy đôi bàn tay đó đang nắm chặt lấy thanh tre, gân xanh nổi lên.

Tiêu Phong trả lời Phi Yến rồi chàng trở lại với vẻ mặt không chút biểu cảm thương nộ, tựa như đau thương đã trôi qua lâu rồi. Tiêu Phong cúi xuống, tiếp tục khoét hai lỗ hai bên thanh tre ở phía dưới đuôi con điều. Chàng vừa khoét hai lỗ ở vùng giao nhau giữa thanh tre và đuôi điều đó vừa nhớ lại lúc chàng còn nhỏ đã sống với Long Thiên Hồ ở nơi quan ngoại. Hai thầy trò dắt nhau ẩn cư rồi xa thế tục, chàng vẫn luôn được tự nhiên thoải mái, muốn đi đâu thì đi, không phải chiều theo khuôn phép, có khi còn rong chơi đến suốt đêm không về nữa, thầy cũng chẳng quản chàng. Sang năm mười bốn, chàng chia tay thầy để cùng với a mã đi tông quân khắp nơi, chiến chinh, chỉ thấy toàn những cảnh chết chóc sinh linh đồ thán, sau đó chàng tiếp chỉ trở về kinh thành giữ chức Phủ Viễn tướng quân, chàng mới biết cái gì gọi là quy củ, là sống theo khuôn khổ. Cho nên chàng thật sự mong đứa bé sau này lớn lên sẽ sống một cuộc sống bình dị, trọn đời làm một người dân bình thường, không cần quyền cao chức trọng gì để rồi phải trải qua những đau khổ như cha nó. Thà rằng nó cứ bình dân một chút, khờ khạo một chút...

Tiêu Phong vừa nghĩ vừa dùng dây buộc đuôi điều và nói với dây kéo bên ngoài sao cho khi kéo ra thì có một tam giác vuông tại điểm kéo, con điều cuối cùng được hoàn thành.

Tiêu Phong đứng dậy đưa con điều đã làm xong cho Cửu Dương. Cửu Dương nhận lấy con điều, hỏi Tiêu Phong còn lời gì muốn chàng nói lại với nữ thân y nữa không? Tiêu Phong gật đầu. Cửu Dương quay sang Phi Yến nói:

- Phiên muối đi lấy giấy và bút mực mang vào đây.

Không thấy Phi Yến trả lời. Cửu Dương bèn gọi liên tục mấy tiếng mà mắt Phi Yến vẫn dõi nhìn về nơi đâu đó, lặng lẽ xuất thần. Cửu Dương gọi thêm một tiếng nữa. Bấy giờ Phi Yến mới phản ứng, gạt mình bừng tỉnh, mỉm cười khòa lấp:

- Suy nghĩ gì đâu, muối chỉ là nhất thời thất thần thôi.

Phi Yến cầm lấy con điều trong tay Cửu Dương đưa lên mắt ngắm soi. Tiêu Phong làm điều đẹp thật, công đoạn cắt các mảnh vải đủ màu sắc để tô điểm cho đuôi điều hết sức tỉ mỉ và khéo léo đến từng chi tiết. Tuy nhiên trong lòng nàng đang u uất thì cho dù điều có đẹp đến dường nào cũng chẳng thể người được. Phi Yến nhìn món quà dành cho đứa bé chưa chào đời, chợt nhận ra nó thiếu cái gì đó liên quan đến Tiêu Phong:

- Sao thế, ngài không làm điều sáo sao?

Cửu Dương và Tiêu Phong cùng nhìn nhau mỉm cười. Phi Yến hỏi xong mới nhận ra nàng thật ngờ ngẩn hết sức. Chỉ với thời hạn ngắn ngủi thế này, Tiêu Phong căn bản không đủ thời giờ để chọn tre, nói chi đến việc khoét lỗ thỏ, một việc tốn rất nhiều thời gian và kỳ công.

Tiêu Phong không đáp lời Phi Yến, thật ra chàng cũng muốn làm điều sáo cho con mình, vì điều sáo truyền thống mới là con điều chàng tâm đắc nhất, nét độc đáo của nó không con điều nào có được. Ông sáo gắn trên thân điều tùy theo độ ngắn dài có thể tạo ra những âm thanh trầm bổng, êm tai.

Tiêu Phong và Cửu Dương vẫn nhìn nhau, Phi Yến thấy hai người khẽ gật đầu với nhau. Trong một thoáng, Phi Yến dường như không theo kịp hai người, nàng ngẩn mặt ra một chốc, sau đó cũng ngộ ra. Cái ông sáo Cửu Dương thường mang theo bên mình chàng đã theo chàng hơn hai mươi năm, cũng là ông sáo chàng tâm đắc nhất. Chàng đã từng kể với nàng năm xưa làm nhạc cụ đó chàng đã tốn biết bao nhiêu công sức. Tùy theo tâm trạng của chàng khi thổi mà tạo ra những âm điệu réo rất vui tươi, du dương trầm bổng. Nàng nhớ những buổi chiều tà nắng xế cùng chàng đứng trên Kỳ Liên sơn, nàng đã thả hồn theo tiếng sáo của chàng giữa chiều lộng gió, âm thanh vi vút hòa với phong cảnh hữu tình của dãy núi phía Nam, một thứ cảm giác thanh thần khó gì sánh được.

Phi Yến đưa trả con điều cho Cửu Dương cầm lấy rồi đi khỏi căn ngục. Một lát sau nàng quay lại với một xấp giấy và bút mực, trao cho Tiêu Phong. Trong khi Tiêu Phong ngồi trong căn ngục yên lặng suy nghĩ những lời chàng muốn nhắn gửi đến nữ thân y, Cửu Dương và Phi Yến ra đứng bên ngoài song gỗ cũng yên lặng chờ.

Tiêu Phong muốn nói với nữ thần y rất nhiều, xong chủ yếu chàng muốn nói với nàng một câu. Chàng suy nghĩ một hồi bắt đầu cầm bút lên, bắt đầu viết, chàng ngừng rồi lại viết, viết rồi lại ngừng. Nét nét tràn ngập tương tư, chữ chữ chứa chan tình ý, chàng đem hết cõi lòng chàng, mang hết toàn bộ niềm thương nhớ triền miên về nàng gửi vào đầu bút. Tiêu Phong viết xong bức thư đọc đi đọc lại mấy lần, đến khi ưng ý rồi chàng mới phong lại đề mấy chữ ngoài rồi đưa cho Cửu Dương.

Trên suốt quãng đường trở về phủ thừa tướng Phi Yến ngồi trong cỗ xe nhìn Cửu Dương đắm đắm, nàng không biết nên buồn hay vui cho chàng đây? Nàng biết đối với tình cảnh này chàng cũng tuyệt đối không vui về gì. Bởi cho dù Tiêu Phong có ra làm sao, tâm tâm niệm niệm của nữ thần y cũng không bao giờ hướng về chàng. Khi xưa đã vậy, bây giờ lại càng không thay đổi. Tình yêu của chàng sẽ dẫn đến đâu khi chàng chỉ chiếm được cái thể xác vô hồn của người con gái đó? Phi Yến nhớ lại lúc này khi nàng nhắc đến điều sáo với Tiêu Phong, nàng biết Tiêu Phong có ý nhờ và Cửu Dương đã nhận lời nhờ vả này. Tiêu Phong muốn đứa bé có một người cha, thay chàng chiếu cố và dạy dỗ nó lớn khôn. Không biết nó là trai hay gái đây?

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Chấp niệm

Trên con đường trở về phủ thừa tướng mưa trút rất lớn, khí lạnh làm tê cả da người, đường sá vắng tanh. Cỗ xe vừa về tới cổng, Uyển Thanh và Tuệ Dung đã chờ sẵn ở cổng. Cửu Dương nghe nữ thần y bỏ đi rồi, toàn thân chàng tỏa ra khí lạnh khiến chàng run rẩy. Cửu Dương không dám nán ná chút nào, liền bảo phu xe đánh xe đưa chàng đến Thừa Đức.

Quả thật nữ thần y đang ở trước cổng Tị Thử Sơn Trang. Trời hãy còn mưa tầm tã, nữ thần y quỳ trước cổng lâm viên. Hai tên lính vận áo mưa đứng trước hai cánh cổng đóng kín mít nói gì đó với nữ thần y. Cửu Dương bảo Phi Yến chờ trong xe, còn chàng cầm dù đến bên nữ thần y. Hai tên lính làm lễ khấu đầu, một tên nói:

- Dạ bẩm thừa tướng đại nhân, chúng nô tài đã khuyên cô ấy nhiều lần mà cô ấy không về, hoàng thượng nói đêm này không muốn gặp người nào cả, ngài cũng đã ngủ rồi.

Cửu Dương gật đầu, rồi căng dù ra che cho nữ thần y dưới gió mưa vẫn vũ, nước mưa theo gió vẫn tạt vào chàng, dần dần nửa phần dưới y phục của chàng ướt đầm.

- Nữ thần y à - Cửu Dương nhẹ giọng - Trời đang mưa lại khuya thế này, có gì để mai hân hạnh, được chăng?

Nữ thần y không nói tiếng nào. Cửu Dương còn chưa biết nói gì thêm thì Phi Yến nói:

- Ngay cả một trung thần như Trịnh thân vương hoàng thượng còn không đoái hoài, muội lấy gì mong mỏi hoàng thượng sẽ gặp muội?

Cửu Dương nghe nói vậy suy khê, nhưng Phi Yến tiếp:

- Muội nói không đúng sao chứ? Muội nói để muội ấy không hoài công vô ích!

Đoạn nhìn xuống nữ thần y, Phi Yến nói thêm:

- Nữ thần y này, muội theo chúng tôi về đi, cho dù muội có quỳ chết ở đây hoàng thượng cũng không mềm lòng đâu.

Nữ thần y im lặng. Phi Yến lại nhỏ giọng khuyên can vài lần nữa nhưng mãi mà nữ thần y vẫn chẳng ừ hừ lấy một lời. Phi Yến suy nghĩ thêm một chút bèn nói:

- Muội theo chúng tôi về nhà đi mà, khổ nhục kế này của muội chỉ tự hại bản thân muội thôi. Hơn nữa muội đang có mang, phải biết nghỉ cho đứa bé trong bụng chứ!

Phi Yến dứt lời tưởng sẽ lay động được nữ thần y nhưng nữ thần y lắc đầu:

- Không có huynh ấy muội cũng không thiết sống nữa.

Khi nói câu này nữ thần y nhớ lại hôm ở Chiết Giang, Tiêu Phong vì nàng phải chịu một ngàn đòn roi từ Lâm Tổ Đình. Khoảnh khắc chàng lấy chính lưng mình làm bia để cho Lâm Tổ Đình trút giận, nàng đã biết rằng cả đời này chẳng thể quên chàng được. Sau dù có bao nhiêu cố gắng để lãng quên chàng, cũng sẽ chỉ là càng lún càng sâu, vốn dĩ không có cách chi thoát được.

Bấy giờ chợt có tiếng chiêng điểm sang canh, Phi Yến thở dài, chợt nàng nhớ ra một việc liền quay sang Cửu Dương hỏi:

- Huynh đưa thư cho muội ấy chưa?

Cửu Dương không phản ứng. Phi Yến nhìn nét mặt Cửu Dương, nàng biết chàng đang lặng người trước câu nói vừa rồi của nữ thần y. Chàng đã dành cả thanh xuân để dạy người con gái này cách yêu thương một người. Cuối cùng, cô ta lấy yêu thương chàng đã dạy dành trọn cho người đàn ông khác.

Phi Yến ứ nghẹn, nhanh chóng quay mặt đi, cổ ngăn cho nước mắt đừng chảy ra nhưng chẳng thể nào.

Một lát sau Phi Yến đưa tay lau nước mắt, lại nhìn nữ thần y. Nữ thần y vì quá yêu một người đàn ông mà khờ, vì yêu mà chấp! Phi Yến bèn cho tay vào trong tay áo Cửu Dương, tự tiện rút lá thư đưa cho nữ thần y.

“Cảm ơn muội đã cho huynh một mối tình, mặc dù không đủ dài nhưng đủ sâu đậm. Tình yêu đâu phải đo bằng năm, bằng tháng, mà đo bằng chiều sâu của cảm xúc phải không?” Từng con chữ thi nhau nhảy múa trên giấy, nữ thần y vừa đọc xong câu đầu, nước mắt bắt đầu tuôn xuống đôi gò má vốn đã gầy đi nhiều vì nhung nhớ. Trong thư, Tiêu Phong khẳng định không bao giờ hối hận vì đã yêu nàng. Vì yêu không có nghĩa là chỉ ném trái những cảm giác hạnh phúc, mà đôi khi còn là cả những đớn đau. Đầu phải đến giờ này chàng mới biết mình khờ khạo khi yêu nàng. Hiếu Trang, Tân Nguyên, Hà Từ Lăng, và rất nhiều người đã cảnh báo chàng ngay từ đầu. Nàng, một cô gái như cây xương rồng, người ta thích thú ngắm nhìn nhưng không muốn chạm tay vào vì sẽ tự làm mình đau. Nhưng chàng liều lĩnh yêu nàng, không hiểu tại vì sao nữa? Chàng bắt chấp đã từng bỏ lại sau lưng biết bao cô gái tài giỏi xinh đẹp hơn nàng. Yêu nàng, có nghĩa là chàng dám chấp nhận một ngày nào đó chuyện thế này sẽ xảy ra. Nhưng tất cả đều là vì yêu! Có yêu thương, có hạnh phúc thì cũng có nỗi đau, có chờ mong thì có hụt hẫng, có vui vẻ thì cũng có buồn bã, có bên nhau rồi cũng có ngày xa nhau. Nhưng chàng trân trọng tất cả những cảm giác đó, dù cho mối tình của chàng và nàng vô cùng ngắn ngủi. Chàng chưa bao giờ cảm thấy ân hận khi yêu nàng. Bởi lẽ ngay từ đầu chàng đã lựa chọn tình yêu này, đã chuẩn bị mọi tâm lý để bước vào một cuộc tình mà một ngày không xa sẽ nhận về kết cục hôm nay. Vì đã có sự chuẩn bị đó nên chàng đón nhận kết cục thật nhẹ nhàng. Chàng tự cho phép bản thân mình phiêu du với những cảm xúc mãnh liệt nhất khi bên nàng, và bỏ mặc phía sau những lo lắng về một ngày nào đó Lâm Tổ Đình sẽ trở về tìm chàng. Cuối thư, Tiêu Phong bảo từ khi gặp nàng, chàng mới bắt đầu học cách yêu, và biết chữ yêu có nghĩa là gì. Chàng đã đón nhận được rất nhiều niềm hạnh phúc trong cuộc tình với nàng. Chàng không thấy thiệt thòi, mất mát, khi yêu một người mà trước đó đã từng có một mối tình sâu đậm khác. Chàng biết chàng không phải là người đầu tiên nàng trao trọn trái tim, nhưng đối với chàng, nàng chính là mối tình đầu tiên, cuối cùng, và cũng là mối tình duy nhất. Nàng đã mang tới cho chàng một mối tình đầu trọn vẹn theo một cách nào đó. Nó trọn vẹn bởi vì chàng được yêu thương, được hôn ghen, được giận dỗi, được ngờ vực và được nếm mùi đớn đau.

Nữ thần y đọc đến hàng chữ cuối cùng thân thể nàng lão đảo. Dưới màn mưa dầm dề, nàng bỗng cảm thấy nàng muốn gặp Tiêu Phong hơn bao giờ hết, muốn được hai cánh tay chàng dang rộng ra, ôm chặt lấy nàng, muốn nói với chàng rằng, người trong lòng nàng mãi mãi về sau này không có ai cả, nhất nhất chỉ có một người, là chàng mà thôi!

Trước khi nữ thần y đánh rơi lá thư trên đất và bị nước mưa làm nhòe nét chữ Cửu Dương nhận ra con choáng và kịp giữ lấy nàng, chàng vội đỡ thân hình nhẹ tênh của nàng.

Phi Yến nhìn Cửu Dương đỡ lấy nữ thần y trước khi nữ thần y ngã xuống vũng nước. Chàng đỡ lấy cô gái đó, giữ chặt trước ngực như một món vật vô cùng trân quý. Nữ thần y lá đi trong tay Cửu Dương, nhanh chóng chìm vào hôn mê.

- Đi nào, chúng ta đưa muội ấy về.

Phi Yến nghe Cửu Dương bảo nàng.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Thuyết phục

- Thừa tướng đại nhân căn dặn chúng em không để cô nương rời khỏi đây.

Uyển Thanh nắm cổ tay nữ thần y, nói.

Nữ thần y té ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh chiếc bàn trà đặt ở giữa phòng, bắt đầu khóc tức ta tức trời, khóc thật đau đớn, khóc thật tủi lòng.

Uyển Thanh buông tay nữ thần y ra, nàng nhìn mấy dòng nước mắt không ngừng rơi xuống đôi má xanh xao, chảy dài lên đôi môi tím tái. Sau khi trở về từ Thừa Đức trông nữ thần y không có một chút sức sống. Uyển Thanh nén tiếng thở dài, nàng không biết phải nói gì để an ủi nữ thần y bây giờ? Nữ thần y gục hẳn đầu xuống bàn, vùi đầu vào hai cánh tay khóc sụt sùi, khóc như chưa bao giờ được khóc. Uyển Thanh càng hoảng hơn nữa, càng cuống quýt hơn nữa, suýt đánh rơi cả chén cháo trên tay. Nàng nghĩ tới đứa bé trong bụng nữ thần y, cả ngày nay nữ thần y chưa ăn gì. Uyển Thanh đi tới đi lui trong phòng, trong lòng như có nguyên cả một vạc dầu sôi, đốt nóng trái tim nàng hừng hực. Cuối cùng, nàng dùng tay dịu dàng vuốt ve mái tóc nữ thần y, nói thật nhẹ nhàng:

- Van cô, xin cô đừng nên khóc nữa, được không? Cô nương không chịu ăn uống, suốt ngày trầm cảm thế này sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe và tâm lý của em bé sau này mất!

Uyển Thanh không nói những lời này còn đỡ, nghe nàng nói như thế, nữ thần y càng khóc nhiều hơn. Uyển Thanh đực mặt ra, ngẩn ngơ.

Bên ngoài có tiếng chân, rồi tiếng cọt kẹt, cửa mở và Tuệ Dung đi vào. Uyển Thanh đi đến nhìn Tuệ Dung như cầu cứu.

- Làm sao bây giờ? - Uyển Thanh hạ giọng hỏi – Tỷ thử khuyên cô ấy xem sao, bảo cô ấy đừng khóc nữa mà. Muội đã hết cách rồi.

Tuệ Dung đứng ở giữa phòng nhìn Uyển Thanh một cái thật sâu, lại đưa mắt nhìn đáng ngồi của nữ thần y, miệng Tuệ Dung lẩm bẩm lẩm bẩm, không biết nói những gì. Sau đó, Tuệ Dung đáp lời Uyển Thanh trong chừa chát:

- Cô ta không ăn, hoàng thượng không hề hay biết, cho dù có biết cũng không hề đau lòng, chỉ có thừa tướng đại nhân đau lòng!

Nữ thần y vẫn không ngừng khóc, Tuệ Dung bước lại đứng cạnh nữ thần y.

- Cô không biết đâu - Tuệ Dung nói với nữ thần y - Cả ngày nay cô nương không chịu ăn uống, lục phủ ngũ tạng của thừa tướng đại nhân cũng đã bị cô làm tan nát cả rồi!

Uyển Thanh bước lại gần bàn. Tuệ Dung nói thêm:

- Cô nương không biết thừa tướng đại nhân yêu cô nhiều đến mức nào đâu, trước khi cô chính thức rơi nước mắt, ngài đã thấy đau lòng!

Tiếng khóc nhỏ dần chỉ còn tiếng thút thít, Tuệ Dung cầm lấy chén cháo trên tay Uyển Thanh, tiếp:

- Để tôi nói cho cô nghe một chuyện, nếu như thừa tướng đại nhân ngài ấy có quyền lựa chọn số mạng của mình, tôi tin rằng ngài sẽ làm Trịnh thân vương, một người sắp sửa lên đoạn đầu đài còn hơn làm Tần Thiên Văn tan nát trong lòng như hiện tại!

Tiếng khóc ngưng hẳn, Tuệ Dung đặt chén cháo xuống bàn, tiếp tục nói:

- Thật sự ban đầu, ngài ấy vốn nghĩ từ bỏ thương yêu dành cho cô, để có thể tìm được sự thanh thản trong tâm hồn, nhưng khi từ bỏ lòng ngài ấy lại càng sinh ra quyến luyến nhiều hơn, vì tình yêu dành cho cô tha thiết quá, nên cuối cùng ngài ấy chỉ thấy tắc lòng xáo loạn không lúc nào yên được!

Tuệ Dung nói tới đây bên ngoài phòng có tiếng chân. Uyển Thanh nhìn ra hành lang, nàng thấy Cửu Dương định vào nhưng chàng đột nhiên dừng lại ở ngưỡng cửa, sau đó chàng quay mình rời đi.

Đêm đã bắt đầu vẫy quanh, mặt sông trắng đục. Cửu Dương bước qua cầu, thơ thẩn dọc theo bờ sông chàng đi dần tới ghềnh đá. Bốn bề yên tĩnh, chỉ có tiếng gió và tiếng nước đập vào ghềnh đá bầu bạn. Thế giới về đêm ở bên bờ Vô Định hà ngập đầy bí mật. Lạnh giá, đáng lẽ chàng phải run lập cập, thế mà đầu chàng vẫn nóng như lửa đốt.

Một canh giờ trước chàng định đi thăm nữ thần y, nhưng khi nhìn thấy nữ thần y vô cùng tiêu tụy trái tim chàng như chùng lại và cảm thấy ruột gan đau thắt, chàng quay mình bỏ đi.

Tuệ Dung cũng đi lần đến xuống chân cầu, nghe tiếng nước rì rào. Trong đêm tối ánh sáng vẫn lấp lánh trên mặt sông. Tuệ Dung không đến gần Cửu Dương, để chàng một mình yên tĩnh, nàng tìm một tảng đá to ngồi xuống chống tay lên cằm, nhìn con nước chảy dưới chân.

Cửu Dương đứng bên một tán liễu, thật lâu, nhìn mặt sông, nước vẫn chảy, chàng vẫn hiện diện, có điều trong vài ngày gần gũi nữa... Chàng đã suy nghĩ kỹ rồi, chàng sẽ giúp nàng, mặc dù nàng đã thuộc về người đàn ông khác, thuộc về người đàn ông vốn là kẻ gián tiếp gây nên cái chết của anh trai chàng. Nhắm mắt lại, chàng thật sự muốn mình cứng rắn như đá. Nhưng, chàng thật sự không hóa đá được, chàng yêu nàng quá! Chàng yêu nàng mãi, cả thể xác lẫn tâm hồn. Bây giờ đứng giữa bóng đêm một mình, chàng uống lấy từng giọt khổ đau do nàng đem lại, càng đau khổ chàng càng yêu nàng hơn. Nàng, như mũi dao nhọn đâm sâu vào tim chàng. Nước sông đen như mực đang chảy chậm chậm, như những dòng máu cuối cùng của quả tim tan nát.

Đêm khuya, Cửu Dương bước từng bước nặng nề về phủ. Tuệ Dung đi bên cạnh chàng. Bóng đêm u ám như phản chiếu đúng tâm trạng bên trong nàng lúc này, sầm tối, ngột thở. Mấy lần Tuệ Dung ngẩng nhìn sang Cửu Dương, định lên tiếng hỏi điều thắc mắc trong lòng nàng nhưng cuối cùng nàng im lặng. Mặt chàng lạnh tanh, vẻ mặt tuyệt đối thờ ơ và không thể đoán nổi. Đói gì để biết điều chàng đang nghĩ? Chỉ còn tám ngày nữa thôi. Chàng dự định sẽ làm sao? Tuệ Dung thở dài, ước gì nàng biết chàng đang nghĩ gì.

Cửu Dương dường như không để ý đến sự hiện diện của Tuệ Dung bên cạnh chàng, chàng như đi bộ một mình trên con đường vắng hun hút. Cái lạnh cuối thu càng khiến lòng chàng tê tái. Tâm trạng ngổn ngang những suy tính, những tiếc nuối. Giả như năm đó chàng không rời khỏi Hàng Châu, giả như chàng đưa nàng theo đến Đồng sơn... Những cái giả như cứ luẩn quẩn trong đầu chàng. Nhưng khi người ta nói “giả như” cũng có nghĩa mọi chuyện đã quá muộn rồi!

Khi ở trước cổng Tị Thử sơn trang, nghe lời trần tình nồng nàn, thẳng thắn đó của nàng, chàng cảm thấy trái tim mình như tan rã. Dưới mưa, giọng nàng tuy nhẹ nhàng vang lên nhưng âm điệu tràn ngập quyết đoán, khiến cho lòng chàng dần vật, miên man. Từ sau hôm đó trong đầu chàng chỉ nghe ong ong một câu duy nhất, “không có huynh ấy muội cũng không muốn sống nữa!” Khi đó, chàng đã muốn ôm nàng thật chặt vào lòng, dùng tình yêu nồng thắm của mình làm dịu đi nỗi đau khổ và những dòng nước mắt của nàng.

Sáng hôm sau nữ thần y vừa tỉnh dậy đã thấy Cửu Dương ngồi bên bàn. Trên bàn có một bình cúc, chàng thấy nàng tỉnh dậy rồi ghé bước lại đỡ nàng ngồi lên, để nàng tựa lưng vào thành giường. Chàng cũng ngồi xuống giường nói:

- Tối qua huynh trở về, ghé vào đây báo trước một tiếng nhưng thấy đêm đã quá khuya và muội đã ngủ nên không gọi dậy.

Chàng nắm lấy đôi bàn tay nàng, ủ đôi bàn tay nàng trong đôi bàn tay to lớn của mình, nói một cách chậm rãi:

- Đừng, nữ thần y, muội đừng nên đau buồn nữa, huynh sẽ nhúng tay can thiệp vào việc này.

Nữ thần y nhìn chàng không chớp, Cửu Dương gật đầu:

- Muội không nghe nhầm, huynh sẽ tìm mọi cách cứu hần. Huynh bảo đảm với muội, nhất định hần sẽ sống. Nhưng mà...

Vẫn câu nói cũ, chàng ngưng một chút, nói:

- Huynh không thể nào làm việc công không mà không nhận lại được gì. Nữ thần y, muội không thể mỗi lần có chuyện lại đến cầu huynh, huynh không thể cả đời nghe theo sự sai khiến của muội mà không nhận lại được bất kỳ thứ gì.

- Huynh muốn muội làm sao?

- Huynh muốn gì muội vốn biết mà.

Nữ thần y vẫn nhìn Cửu Dương không chớp, nghe đến câu này, hai giọt nước mắt thật to, từ trong khóe mắt nàng trào ra, chảy dọc dài xuống đôi gò má trắng nhợt của nàng, nhẹ nhàng rơi xuống hai bên cổ áo nàng.

- Hôm trước muội đã nói - Nữ thần y khép mắt lại nói - Muội thật sự không còn gì để trao đổi với huynh nữa.

- Muội còn, chỉ cần muội bằng lòng, huynh sẽ nuôi dạy đứa bé này như con ruột của mình.

Nữ thần y im lặng, rút đôi tay về.

- Thế muội có thể đồng ý với huynh chuyện gì đây? Chẳng lẽ muội không muốn hần sống sao?

Nữ thần y vẫn không ngừng khóc ròng, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng ngập đầy nước mắt.

Cửu Dương chụp lấy tay nàng nói:

- Nữ thần y à, huynh không ái ngại chuyện muội đã làm gì trước đây, với ai, vì huynh không chỉ muốn thân xác của muội, huynh yêu muội, nữ thần y, huynh thật sự yêu muội, nên huynh muốn muội theo huynh, làm vợ huynh.

Nữ thần y mở mắt ra nhìn người đàn ông trước mặt nàng, diện mạo tuấn tú, dáng dấp tuấn vĩ, tư chất hoàn mỹ, bất kỳ văn thao võ lược đều toàn vẹn, được mọi người vô cùng coi trọng. Những người đã từng tiếp xúc với chàng đều hi vọng có thể đem con gái của họ gả cho chàng. Một người mà người người cầu còn không được, một hôn sự tốt, ấy vậy mà không hiểu sao lòng nàng vẫn không thuận, không thể yêu chàng được.

Bấy giờ Uyển Thanh mang đồ ăn sáng vào. Uyển Thanh không biết khi nãy Cửu Dương đã nói gì với nữ thần y, chỉ nhìn thấy nữ thần y chậm rãi gật đầu. Uyển Thanh đặt mâm thức ăn lên bàn, nhìn qua mấy đĩa đồ ăn rồi chọn lấy chén cháo mang lại đứng bên giường. Cửu Dương cầm chén cháo từ tay Uyển Thanh, nhìn nữ thần y, nói:

- Sau khi huynh cứu hần, chúng ta cũng rời đi. Chúng ta về lại Hằng Châu, huynh sẽ xây một căn nhà bên Tây hồ như muội đã từng ước ao, huynh sẽ chăm sóc muội, nuôi dạy đứa bé như con ruột của huynh, huynh sẽ rải thể giới của mình rạp dưới chân hai mẹ con muội.

Chàng múc một muỗng cháo thổi qua rồi dịu giọng tiếp:

- Ăn nào, muội đừng khóc.

Nữ thần y ăn một chút, Uyển Thanh nghe nữ thần y hỏi:

- Huynh định sẽ dùng cách nào giúp huynh ấy rời khỏi đại lao?

Cửu Dương múc thêm một muỗng cháo nữa, thổi nhẹ qua, sau đó đôi môi chàng hiện lên một nụ cười yêu mến. Uyển Thanh nghe chàng nói với nữ thần y một cách trầm tư:

- Hiện thời huynh chưa thể nói cho muội nghe.

Nữ thần y không ăn nữa. Nàng giữ im lặng một lúc lâu, sắc mặt hóa thành trầm trầm, sự đau khổ đã đến tột cùng, không còn biểu lộ trên gương mặt được nữa. Uyển Thanh đứng nhìn Cửu Dương một hồi, nghe chàng bảo:

- Muội hãy tin tưởng ở huynh. Những gì huynh đã hứa tất sẽ làm, huynh dùng mạng mình bảo đảm với muội hần sẽ không sao, muội đừng lo gì.

Uyển Thanh lặng lẽ quay nhìn ngoài cửa, cổ không để nước mắt trào ra. Nàng biết... Khi chàng nói với nữ thần y câu đó, giọng chàng khàn đục, lạc đi,

nhưng trong lúc đang lo nghĩ đến người đàn ông khác, nữ thần y đã không cảm nhận ra.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Niệm khúc cuối

Sáng hôm sau trông khí sắc nữ thần y đã khá hơn một chút. Mùa thu trời rất hay mưa, nữ thần y ngồi trên trường kỷ trong căn phòng ngủ của nàng nhìn mưa bay bay qua khung cửa sổ. Mưa dai dẳng thế này đến bao giờ cho dứt? Mưa cứ mãi lất phất, gió rít không ngừng nhưng nàng không cảm thấy lạnh mà chỉ thấy trong đầu nóng ran. Nàng lắc đầu thật mạnh, muốn xua đuổi hết ý tưởng không may trong đầu. Cửu Dương đã bảo nàng hãy tin tưởng ở chàng, nhưng, chỉ còn một tuần nữa mà thôi...

Bên ngoài có tiếng chân, nữ thần y biết Cửu Dương đến. Quả nhiên là chàng. Cửu Dương bước vào phòng, trông chàng mặt mũi thấy rõ. Chàng tiến lại gần trường kỷ bảo:

- Huynh đưa muội đi Đàm Giá tự thưởng ngoạn phong cảnh, được chăng?
- Tiết trời âm ỉ thế này mà đi thưởng ngoạn phong cảnh ư?
- Tiết trời này mới thích hợp đi ngắm cảnh chứ, bởi không người đông đúc chen lấn, chúng ta được tự do hơn. Chờ đến trời trong sáng, không gió mưa mà lên núi, thì chỉ có người xem người mà thôi.
- Chẳng trách gì Mã phu tử luôn khen văn thi của huynh, các văn sĩ ở Giang Nam ai cũng rất thích văn thi của huynh, bao người muốn tìm gặp huynh một phen cho biết mặt.

Cửu Dương cười cười, nửa đùa nửa thật:

- Được rồi, vậy chờ đến khi chúng ta về lại Hàng Châu, lúc nào rảnh huynh mời các văn sĩ Giang Nam đến, muội sẽ đứng thỉnh khách.

Nữ thần y gật đầu tỏ vẻ đồng ý, hỏi:

- Đến tối chúng ta sẽ về ư?
- Không, tối nay chúng ta trú lại tại Y Y viên.

Dưới cơn mưa bụi, Cửu Dương đánh xe ra ngoại thành. Tuy trời mưa bởi bởi nhưng cũng có nhiều người đi đường. Đường rất trơn, chàng không cho ngựa chạy mau, chỉ đánh xe với tốc độ bình thường. Xe chạy ngang cầu Vô Định hà, mưa bụi như khói, sóng nước đập chồm, từ xa trông các ngọn núi như trùm phủ một màn sương mù mịt, không có cảnh sắc nào hơn, làm người có thể ưa nhìn.

Tuy nữ thần y ngồi một bên Cửu Dương nhưng hai người ít trò chuyện với nhau. Cửu Dương vẫn chú tâm nhìn đường trước mà đánh xe. Nữ thần y chẳng chút hứng thú nào đối với tiết trời này mà lên núi ngoạn cảnh, nhưng bởi Cửu Dương muốn nàng đi nên không lẽ khước từ? Riêng Cửu Dương thì rất hài lòng, chàng vừa đánh xe vừa mỉm cười, trông chàng rất thoải mái, dường như ngoài vấn đề du sơn ngoạn thủy ra chàng không có một điều lo âu nào khác.

Sau khi hai người ra khỏi Đàm Giá tự, Cửu Dương đưa nữ thần y đến căn nhà tre gần cô nhi viện, đã bao lâu rồi hai người không về lại nơi này?

Những ngày sau đó hai người như năm xưa sống trong căn nhà tre với vườn cúc vàng trước sân. Khắp nhà ngào ngạt mùi thơm. Hằng ngày vào buổi sáng Cửu Dương lên triều, đến trưa chàng không về phủ mà về Y Y viên ngắm nữ thần y ra vườn hái hoa rồi trở vào nhà lấy bình, đổ nước vào bình rồi cắm hoa, sau đó chàng cùng nàng chuẩn bị cho buổi cơm chiều. Cửu Dương nhìn gương mặt nữ thần y lộ vẻ âu sầu, chàng biết, bao nhiêu hoài nghi trong lòng nàng không sao xua đuổi hết, những ý tưởng không may nổi tiếp trong lòng nhuộm má nàng trắng xanh.

Trước hôm Tiêu Phong ra pháp trường, lúc bấy giờ trời ngả hoàng hôn, cơm chiều đã được nữ thần y dọn ra, nàng và Cửu Dương ngồi vào bàn ăn. Mỗi Cửu Dương khẽ cười, chàng cảm thấy sung sướng khi được ăn chung với nàng lần cuối cùng, vì chỉ nhìn nàng nhai thôi, chỉ nhìn bàn tay của nàng gấp đồ ăn, chàng cũng cảm thấy nó đẹp như một bài thơ.

Nữ thần y ăn một chút nhìn Cửu Dương hỏi nhỏ:

- Huynh sẽ giữ lời đã hứa với muội chứ?

Cửu Dương không trả lời, chậm rãi gấp thức ăn. Nữ thần y buông đũa hỏi lại bằng giọng đầy ngờ vực:

- Huynh đồng ý cứu huynh ấy chứ?

Nữ thần y hỏi xong mắt nàng rung rung, bồn chồn chờ đợi câu trả lời từ Cửu Dương. Chỉ còn đêm nay, mà nàng vẫn chưa thấy chàng có hành động gì.

Cửu Dương cũng không ăn nữa, chàng ngẩng đầu nhìn bình hoa đặt trên đầu tủ, mùi thơm ngào ngạt dâng khắp căn nhà. Chàng biết trong mấy ngày qua nàng luôn luôn sống trong sự lo lắng, ăn không ngon, ngủ không yên giấc. Chàng biết nàng e chàng sẽ đổi ý nên suốt ngày bản thân nghĩ ngợi. Hàng trăm suy tính chôn vùi trong trí năng. Tình tình nàng cũng đã thay đổi nhiều, có khi đang trò chuyện với chàng, bỗng nàng trầm ngâm một cách vô cớ, ngơ ngẩn ngẩn ngơ, làm việc gì thì hỏng việc ấy. Chiều nay tâm hồn nàng càng trở nên rối loạn hơn bao giờ. Nhưng, làm sao nàng lại không hiểu chàng yêu nàng biết dường nào?

Cửu Dương dời mắt sang nữ thần y, người con gái bên cạnh chàng trông nhu mì, xinh đẹp vô cùng. Cặp mắt ngơ ngác lẫn hoảng sợ như con nai giữa rừng vừa nghe thấy tiếng động. Đôi môi run run. Cái vẻ sợ sệt rụt rè, xen lẫn oán giận làm cho người đối diện phải thương hại và ngấy ngấy. Chàng nhìn nàng mãi, như không còn nói được nữa, chỉ ngồi trân trân nhìn nàng. Một lúc lâu, chàng mới lấy lại được bình tĩnh.

- Huynh đương nhiên sẽ làm như thế - Cửu Dương gấp thức ăn vào chén cho nữ thần y, dịu dàng trả lời - Muội sẽ tiếp tục ở đây chờ huynh, sau khi xong việc huynh sẽ trở lại đón muội, rồi chúng ta về Hằng Châu.

Nữ thần y nghe Cửu Dương nói xong nàng cầm đũa lên và tiếp tục ăn, vừa ăn nàng vừa gượng cười, sau đó không biết nói gì thêm, không biết phải khơi chuyện gì để nói với chàng.

Cửu Dương nhìn nụ cười miễn cưỡng của nữ thần y, nụ cười đó tưởng chừng như mũi tên đang bắn vào tim chàng. Chàng biết mối giao tình giữa chàng và nàng từ thuở nhỏ, cũng không sánh bằng khoảng thời gian nàng quen người đàn ông đó chẳng bao lâu. Bao nhiêu kỷ niệm giữa hai người, không thể nào sánh bằng một đêm bên người đàn ông trong lòng nàng trong tâm giả khổ!

Sau bữa cơm chiều hai người đến đứng bên cửa sổ, Cửu Dương ôm lấy chiếc eo của nữ thần y từ phía sau, cả hai cùng im lặng nhìn vườn cúc vàng thơm. Đến khi trăng lên, Cửu Dương nói vào tai nữ thần y:

- Muội vẫn đồng ý theo huynh chứ?

- Vâng, muội đồng ý theo huynh.

Cửu Dương cười thật rạng rỡ, rồi đột nhiên chàng bế bổng nữ thần y lên trong đôi tay, quay nàng một vòng. Nữ thần y bấu chặt vào bờ vai Cửu Dương, cảm nhận những cơ bắp cuộn cuộn dưới ngón tay nàng, và thế là tiếng cười có sức lây lan ấy của chàng cuốn nàng theo. Chợt, nữ thần y như trở về những ngày xa xưa, khi hai người còn ở Hằng Châu. Ký ức đó khiến nàng quay cuồng và chao đảo trong một lúc, ước gì nàng hoàn toàn say đắm người đàn ông này. Nữ thần y ngẩng đầu nhìn Cửu Dương, nàng nhớ lúc còn nhỏ chàng rất hay cười, hai người không khi nào rời nhau ra, đôi mắt chàng lớn nổi bật dưới hai hàng lông mày đậm luôn luôn lúc nào cũng hướng về nàng. Gương mặt sáng láng, lạnh lợi, chứa chút ngạo nghễ và bướng bỉnh. Còn bây giờ, tuy chàng đang tươi cười nhưng vẻ mặt ấy bây giờ đượm vẻ buồn, không còn đầy tươi vui và hy vọng nữa.

- Huynh phải về phủ chuẩn bị cho ngày mai.

Cửu Dương nói sau khi đặt nữ thần y xuống, nữ thần y gật đầu:

- Huynh hãy cẩn thận.

Cửu Dương nhìn nữ thần y dữ dội và cháy bỏng, chàng lắc đầu:

- Huynh sẽ không sao, huynh còn phải đưa muội về lại Hằng Châu, xây một căn nhà bên Tây hồ, muội sẽ là chủ nhân căn nhà đó, trong tương lai muội sẽ ở đó sinh thật nhiều con, muội sẽ vui vẻ.

Cửu Dương lại đưa tay ra, kéo nữ thần y vào lòng chàng, đôi gò má nàng ỏm đi nhiều, chàng nâng cằm nàng lên, đưa tay lên vuốt ve một bên má nàng:

- Muội gầy quá đi thôi, nữ thần y, đừng nên tự dày dạn bản thân như thế nữa, được không? Muội phải yêu cơ thể mình một chút chứ! Coi như muội vì đứa bé vậy!

Nữ thần y gật đầu, Cửu Dương nhìn nàng một lúc chàng mỉm cười nói:

- Huynh đi nhé, khi huynh không ở bên chăm sóc, muội phải tự chăm sóc mình cho tốt.

Nữ thần y lại gật đầu, tiễn chàng ra cửa. Hai người ra tới ngưỡng cửa, bất thành linh, Cửu Dương quay sang, chụp lấy vai nữ thần y, sau đó đột ngột ấn nàng vào cánh cửa. Ép chặt mặt nàng giữa hai bàn tay chàng, hai tay chàng đỡ lấy má nàng, chàng buộc nàng phải nhìn lên đôi mắt cháy rực, cương quyết của mình. Đôi môi chàng mở nhào xuống môi nàng, chàng hôn nàng, hôn bạo liệt. Trong chớp mắt rằng hai người đã va chạm vào nhau, lưỡi chàng đã ở trong miệng nàng.

Cửu Dương trút tất cả những đau khổ của mấy năm qua vào nụ hôn giữa hai người. Chàng ghì nữ thần y sát vào mình.

Đột nhiên chàng ngừng lại giữa chừng, thở hổn hển, nhưng đôi mắt vẫn bùng bùng ham muốn, đốt cháy dòng máu vốn đã nóng bùng đang chảy rần rật trong huyết quản chàng.

Miệng nữ thần y hé mở khi nàng cố gắng hít chút không khí quý báu vào phổi mình.

- Huynh yêu muội, nữ thần y.

Cửu Dương thì thầm ngay khi ổn định được nhịp thở. Sau khi nhìn nàng thật sâu, chàng gầm gừ, nhấn mạnh từng chữ:

- Muội. Là. Của. Huynh!

Nữ thần y gật đầu, mỉm cười. Cửu Dương nhìn nữ thần y, chàng biết nàng mỉm cười trong cay đắng, mắt nàng nhìn chàng nhưng như đang nhìn vô hồn vào khoảng không bất định nào đó, từ sâu thẳm tận trong đáy mắt nàng hoàn toàn trống không, một nỗi trống rỗng vô biên, như trái tim nàng lúc này.

Cửu Dương nói xong rồi đi ngay. Chàng đi khỏi căn nhà thật nhanh, nhảy lên xe ngựa đánh xe đi, như trốn chạy. Lúc này đột nhiên tình yêu dành cho nàng bùng cháy mãnh liệt, mãnh liệt hơn bao giờ, phải trấn tĩnh lắm mới có thể làm cho mình không trầm luân trong cơn sóng say mê trào dâng. Từ rất lâu rồi chàng đã hứa với nàng rằng lớn lên chàng sẽ cưới nàng làm vợ, sẽ hết lòng thương yêu, bao bọc, chăm sóc nàng. Chàng đã nói với nàng và chàng mãi mãi không quên. Điều kỳ diệu của tình yêu là tính giản dị, không cần phải suy nghĩ, tính toán. Chàng yêu nàng tha thiết vì có lẽ nàng chính là hoá thân của tuổi thơ chàng. Mã Lương đã từng bảo chàng làm người ai cũng mộng mơ, nhưng mộng mơ có bao giờ trở thành sự thật đâu? Mã Lương cũng bảo chàng sau này lớn lên sẽ trở thành một nam nhân đầy khí phách, chắc chắn sẽ làm nên công sự, chỉ là lỗi lầm duy nhất của chàng là đem cả tình cảm trao cho nàng, một cô gái với cặp mắt mơ mơ buồn. Nhưng đôi mắt ấy có một sức thu hút khác thường không giống vẻ quyến rũ của Tần Nguyên, nóng bỏng của Phi Yến, hay bất kỳ người con gái nào chàng gặp qua. Đã rất nhiều lần Phi Yến hỏi chàng bắt đầu để ý đến nữ thần y từ bao giờ? Phi Yến hỏi làm gì câu ấy? Có lẽ chàng đã để ý nàng từ ngày khai thiên lập địa đến giờ!

Bây giờ nhớ lại những lời của Phi Yến, Mã Lương... chàng tự hỏi rằng một mai đây liệu nàng có nhớ đến chàng chăng? Nhớ một người luôn luôn lúc nào cũng sẵn sàng để cho nàng tựa lên vai, những lời thổ lộ trong đêm, nhớ một người đã làm tất cả cho nàng và cũng từng cho nàng hưởng niềm hạnh phúc thoáng qua? Những tháng ngày sắp tới... những ngày giá rét nàng sẽ mặc đủ ấm chăng? Người ấy sẽ lo cho nàng chu đáo chứ? Chàng nhớ hồi còn bé nàng sợ mùa đông, nhất là những chiếc khăn quàng cô vì nàng cảm thấy khó thở, nàng chỉ thích những chiếc khăn choàng được đan bằng lụa vậy nàng vẫn sẽ khoác nó phải không? Nó sẽ thay chàng ở bên nàng, mang lại hơi ấm cho nàng trong những ngày lạnh giá này.

Cửu Dương vội vã đánh xe trong gió rét, mặt nóng ran lên. Chàng quyết định làm thế này, chủ yếu là muốn nước mắt nàng không còn rơi nữa. Thời thần hiện giờ sắp qua khỏi giờ Dậu, còn vài canh giờ nữa thôi, chàng phải trở về phủ để tìm Phi Yến.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Bất tình phụ nghĩa

Cũng chiều hôm đó tại Tị Thử sơn trang, Khang Hi thấp nhang ở miếu Phổ Đà Thừa Chi, một trong tám ngôi miếu của Ngoại Bát Miếu nằm phía bắc Tị Thử sơn trang. Theo Khang Hi lúc nào cũng là Ung công công, nhưng lúc này còn có thêm Mã Tề.

Khang Hi thấp nhang xong ra khỏi ngôi miếu bước trên lối sỏi dẫn đến tháp Chuông, Ung công công và Mã Tề đi theo Khang Hi.

- Thật không ngờ - Khang Hi vừa đi vừa thở dài - Cát Nhĩ Đan cần quét nhiều hơn sự tưởng tượng của trẫm, lần này gã dùng đến trọng binh, quyết tâm đánh chiếm Xương Cát.

Mã Tề im lặng, Khang Hi nói tiếp:

- Trẫm vừa nhận được tin hai ngàn thương gia từ Xương Cát ùn ùn kéo đến kinh thành, sắp có nạn giặc già, cho nên việc di cư của những người dân Xương Cát không có gì là không bình thường, chỉ e...

Khang Hi ngưng một chút nói thêm:

- Trẫm chỉ e những người muốn cứu Trịnh thân vương, cũng sẽ nhân dịp này trà trộn vào thành.

Vẫn không nghe Mã Tề nói gì, khi này, Khang Hi đi gần tới cầu thang dẫn lên tháp Chuông, Khang Hi đột nhiên dừng chân, quay ra sau nhìn Mã Tề.

- Trẫm biết Mã khanh cũng như bát nghị đại thần, trách trẫm đối đãi tệ bạc với Trịnh thân vương, nhưng Mã khanh à, năm xưa, chính trẫm đã từng đối mặt với bọn phản đảng tại miếu Quan Âm, thế lực của bọn nghịch tặc đó đã làm cho trẫm vô cùng kinh ngạc. Gần mười năm trôi qua, bây giờ thế lực của bọn chúng là hư hay thực trẫm thực tình không muốn đánh cược. Cho nên, trẫm rất muốn Trịnh thân vương đích thân dẫn quân thẳng tay cần quét bọn chúng, một mặt để tuyên truyền thiên uy, mặt khác, để răn lẽ dân bá tánh vùng Giang Nam, nhưng Trịnh thân vương đã không làm theo ý chỉ của trẫm.

- Hoàng thượng thánh minh.

Mã Tề nói bằng giọng nặng nề, làm cho Ung công công nghe thấy trong lòng buồn rĩ rượi.

Khang Hi nhìn Mã Tề thêm một chút nữa sau đó quay mình, nâng long bào bước lên bậc cấp dẫn lên ngôi tháp. Mã Tề và Ung công công đứng chờ dưới lầu.

Khang Hi ngấm mái ngói Tị Thử sơn trang một màu đỏ rực như một vòng lửa thiêu đốt khoảng trời chiều, nói vọng xuống:

- Khanh hãy đi hạ lệnh của trẫm, bảo binh lính dán cáo thị khắp kinh thành nghiêm cấm tất cả những người có ý định rủ nhau tới xem pháp trường vào giờ Ngọ ngày mai.

- Thần lĩnh chỉ.

Mã Tề ôm quyền. Khang Hi hỏi:

- Hiện thời Tô Khất ra sao?

Mã Tề đáp:

- Khởi bẩm hoàng thượng, từ hôm được lệnh của hoàng thượng, Tô tướng quân đã mang binh mã đến đóng ở Hắc Long Giang.

Khang Hi gật đầu:

- Mọi việc ở kinh thành này không được cho hần biết, với giao tình của hần và Trịnh thân vương, trẫm không muốn có việc ngoài ý muốn xảy ra. Nhạc Chung Kỳ và Triệu Phật Tiêu cũng như vậy. À còn nữa, khanh cũng hãy đi thông báo với phủ Thuận Thi, bảo họ điều động nhân mã, kể từ bây giờ cho tới sáng ngày mai nếu trong thành có chuyện hỗn loạn gì lập tức đàn áp.

Mã Tề bái chào Khang Hi rồi rời khỏi Tị Thử sơn trang.

Ung công công nhìn theo Mã Tề, rồi lại ngẩng đầu nhìn Khang Hi, ông lão thấy Khang Hi đang đưa mắt nhìn trời, bầu trời chiều nay nhuộm một màu xanh biếc, ngay cả một cụm mây chiều cũng không có, không hiểu sao khâm thiên giám lại nói tối nay sẽ có một trận mưa đá?

Khang Hi đứng thật lâu trên tháp Chuông, từng khuôn mặt của nghị chánh đại thần hiện lên trong đầu Khang Hi, trong đó có cha con họ Sách võ nghệ cao cường, Trương Đình Ngọc và Vương Diệm khá tinh thông binh pháp, còn có thêm Long Khoa Đa, Ngạch Nhĩ Thái, và Mộc Khả Hỷ hữu dũng hữu mưu...

Trong lòng Khang Hi không khỏi nhướm lấy phiền não, miệng thở dài một hơi, Khang Hi nói bằng giọng thâm trầm:

- Ngày mai Mã Tề phụ trách việc giám trảm, nhưng trên đường từ đại lao đến pháp trường cũng cần phải có ngự lâm quân cẩn thận áp giải trọng phạm. Ngoài ra, ở ba phía đông nam bắc pháp trường mỗi chỗ nên đặt ít nhất hai trăm binh sĩ tích cực mai phục, địch không động ta không động, trừ khi ai đó có ý muốn liều mạng cướp pháp trường. Nếu có người tấn công, bắt được thì bắt, không được thì giết. Ngoài ra, căn cứ theo con đường bọn chúng cướp pháp trường xong sẽ phải rút lui, khanh phải tìm cách bố binh ngăn chặn, không để một ai chạy thoát.

Khang Hi dứt lời, Ung công công giật mình khi có tiếng đáp:

- Khởi bẩm hoàng thượng, thần đã cho người mai phục ở ba phía pháp trường, ngộ nhờ ngày mai có người cả gan bén mảng đến gần cho dù thành công, chúng thần cũng có cách ép bọn chúng chạy vào cánh rừng phía Tây, tại đó, thần đã cho người chôn hỏa dược nên chỉ cần một mồi lửa là sẽ tức khắc bùng nổ.

Người vừa nói những lời này vận y phục dạ hành, đứng ngay sau lưng Ung công công, Ung công công không rõ hần ta đến từ khi nào nhưng rõ ràng Khang Hi đã biết có sự hiện diện của người này. Dạ hành nhân tiếp:

- Thần cũng sẽ đích thân dẫn theo ngự tiền thị vệ cùng năm trăm binh mã vào trong bia rừng mai phục, nếu có ai may mắn thoát khỏi hỏa dược, chúng thần sẽ bắt cá trong rọ.

Người áo đen nói xong bái chào Khang Hi, rồi vụt một cái, hần ta rời đi, bí ẩn như khi hần đến. Ung công công nhướn nhướn cặp mắt nhìn Khang Hi, những sự việc vừa qua, khiến ông phải suy nghĩ, trong đôi mắt ông lão khi này cho thấy sự bất mãn.

Bấy giờ hoàng hôn đã tàn, trăng non dần lên cao.

Khi Khang Hi và Ung công công về tới Tùng Hạc Trai, Hách Xá hoàng hậu đã đợi trong sảnh từ lâu. Thấy Khang Hi về, Hách Xá vội đến trước mặt Khang Hi nói:

- Tham kiến hoàng thượng.

Khang Hi cho hoàng hậu miễn lễ, Hách Xá hô tạ ơn rồi quay sang bảo bọn cung nữ đưa lên các món ăn chiều và trà nước.

Khang Hi và Ung công công, người trước, người sau, bước qua ngạch cửa đi vào chính sảnh; các cung nữ dọn đồ ăn lên bàn. Ung công công dìu Khang

Hi ngồi. Hách Xá cũng đến ngồi bên Khang Hi. Ung công công nhắc mấy món ra, Hách Xá gấp một tai nắm vào chén cho Khang Hi. Khang Hi ung dung cầm lấy đĩa, nhưng chưa ăn, một lát sau buông đĩa, đứng dậy đi mấy bước, đứng sau bức rèm cửa sổ nhìn ra sân. Hách Xá ra hiệu cho Ung công công không ăn nữa. Ung công công bèn bảo bọn cung nữ dọn dẹp đồ ăn thức uống trên bàn. Đoạn Hách Xá đi lại bên cửa sổ, đứng nhìn Khang Hi hồi lâu mới nói:

- Tội nay tâm tình hoàng thượng buồn bực quá, thần thiếp có thể nào phân ưu với ngài được chăng?

Khang Hi lắc đầu.

Hách Xá im lặng nhìn nét mặt nghiêng nghiêng của Khang Hi dưới ánh đèn cầy, tuy Khang Hi còn rất trẻ nhưng diện mạo đã chứa đầy những đường nét ưu tư. Nàng tự nhủ như vậy cũng tốt, đầu tiên phải nên cho nàng có thêm chút ít thời gian để cân nhắc lời sắp nói một lúc đã. Hách Xá đứng lặng thêm một hồi lâu sau nữa, khẽ nói:

- Muốn tội muôn lỗi cũng chỉ do đám phản tặc Hồng Hoa hội, nếu bọn chúng không giết cả nhà tri huyện An Huy, cục diện đã không tội tệt đến thế này, Trịnh thân vương cũng không...

Hách Xá chưa nói xong Khang Hi đã cau mày.

Hách Xá lập tức im bật, nàng biết mình vừa lỡ lời rồi. Tứ bề như vẽ chết chóc quanh vắng đang ngưng đọng. Hách Xá đương nhiên biết nhà Thanh từ lâu có quy định hậu cung không được can chính, nàng lại là một cô gái khiêm cung lễ độ, lẽ nào không hiểu quy chế này, nếu không vì người thân nhờ vả, nàng đã không bao giờ nói lên những lời vừa rồi. Hách Xá bèn rùng mình giả như đang lạnh nên phải bỏ lửng câu nói. Nhưng Khang Hi đã nghe rõ từng lời. Sau khi sai Ung công công đi khép hai cánh cửa sổ, Khang Hi quay nhìn hoàng hậu cười cười hỏi:

- Nàng bỏ lửng câu nói, để trẫm phải đoán mò sao?

- Bẩm hoàng thượng...

Hách Xá đỏ mặt, trở nên luống cuống, cố nhớ lại những lời của Sách Ni và Sách Ngạch Đồ:

- Trịnh thân vương ngoại trừ có tài ba hơn người, trong mình còn có lòng nghĩa hiệp. Ngài nói phải không?

Hách Xá nói như không làm chủ được mình, lời cứ loạn lên, không biết thế nào cho phải. Nụ cười vừa rồi của Khang Hi tuy nhẹ nhàng nhưng nàng cảm thấy chột dạ không để đâu cho hết. Nàng đương nhiên không bao giờ muốn lời nói của mình làm cho Khang Hi mất vui, hại dẫn đến đạo quang ản hối ản tàng chính kiến!

Khang Hi tiếp tục mỉm cười. Trong lòng Khang Hi đương nhiên biết đằng sau Hách Xá là cha con họ Sách, mà hai người đó là chỗ thân quen của Tiêu Phong. Năm xưa Sách Ni, Sách Ngạch Đồ, Khang Nạp cùng với Tiêu Phong bốn người đều xưng "tứ kiệt," đánh gang san cho Thuận Trị, vinh nhục cùng chung, nói về thế lực của họ, thì còn trên tam mệnh đại thần. Nay cha con họ Sách thuyết phục Hách Xá nói giùm cho Tiêu Phong cũng là điều dễ hiểu. Khang Hi nghĩ vậy rồi đặt tay lên vai hoàng hậu nhẹ nhàng nói:

- Tội nay trẫm không muốn nghe chuyện quốc sự, nàng đừng nói nữa, nào, nếu nàng muốn cùng trẫm phân ưu thì hãy uống với trẫm vài li đi.

Ung công công đứng gần đó nghe nói liền đi ra ngoài sân bảo bọn nô tì đi lấy rượu.

Mồ hôi đã đầm hai lần áo Hách Xá, Khang Hi nói một câu, nàng đáp một tiếng "vâng," rồi nói:

- Đối với thần thiếp hoàng thượng lúc nào cũng thánh minh, lúc nào cũng suy nghĩ chu toàn cho đại cục mà cũng là bảo toàn cả cho thiên hạ chúng sinh.

- Nàng đừng lo, trẫm biết những lời vừa rồi không có liên can đến nàng.

Khang Hi thông thả nói, rồi nhẹ tay kéo hoàng hậu lại gần, vuốt tóc nàng.

Bọn nô tì mang rượu vào sảnh, Ung công công mời Khang Hi và Hách Xá ngồi vào bàn. Khang Hi vừa uống rượu với hoàng hậu vừa nhớ lại chiều hôm qua, khi mình đang chơi cờ một mình trong Hoa sảnh thì một tên lính vào nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, thừa tướng đại nhân hiện đang ở bên ngoài Hoa sảnh, xin hoàng thượng cho vào tiếp kiến.

Nhắc lại chuyện chiều hôm qua...

...Cửu Dương mang hai thẩu rượu đến Tị Thử sơn trang tặng Khang Hi. Khang Hi cho Cửu Dương ngồi, rồi sai Ung công công khui một thẩu rượu ra để cùng uống với Cửu Dương.

Khang Hi nâng chung rượu của mình lên nhấp một ngụm, khả một tiếng nói:

- Vị rất ngon, nhưng trẫm không sành về rượu lắm, đây là rượu gì thế?

Cửu Dương vừa ngồi xuống, vội nhồm dậy hô tạ ơn, rồi ngồi lại vào ghế và nâng chung rượu của chàng lên, đáp:

- Khởi bẩm hoàng thượng, đây là Tráng Hồng Tửu.

Khang Hi gật đầu, đoạn chậm rãi đọc:

- Hồng tô thủ

Hoàng đăng tửu

Mãn thành xuân sắc cùng tường liễu.

Cửu Dương cũng gật đầu, sau đó hai người tiếp tục uống rượu. Khang Hi vừa uống vừa hỏi:

- Tại sao rượu có tên như thế?

Cửu Dương nói:

- Khởi bẩm hoàng thượng, Tráng Hồng Tửu có tên như vậy do ở ngoài thành vỏ bôi màu đỏ.

Cửu Dương vừa nói vừa nghĩ đến Nghị Chánh, hồi ở Giang Nam, chàng và Nghị Chánh đã nhiều lần ghé qua hiệu rượu Thiệu Hưng ở huyện Tùng Giang phủ Tô Châu, nơi sản xuất Tráng Hồng Tửu. Rượu vàng Thiệu Hưng rất được người miền Nam như bọn chàng ưa chuộng, không ít thơ thời Nam Tống cũng ca ngợi loại rượu này. Nam Tống là thời kỳ toàn thịnh của hiệu rượu Thiệu Hưng, quy mô nấu rượu ở toàn quốc có thể gọi là đệ nhất.

Trong khi chờ Ung công công rót thêm rượu, Khang Hi lặng lẽ quan sát Cửu Dương, không biết tối nay Cửu Dương đến tặng rượu với dụng ý gì? Bấy nay đối với chuyện của Tiểu Phong, Cửu Dương một mực giả câm. Như lúc này đây, Cửu Dương chỉ nhìn về phía trước không động đậy, nét mặt buồn không ra buồn, vui không ra vui. Khang Hi không hiểu ra sao, bèn im lặng. Cửu Dương nói:

- Tráng Hồng Tửu chứa lượng đường rất ít, ít nhất trong tất cả các loại rượu, sắc nước vàng cam trong suốt, nếu uống không quen sẽ thấy hơi đắng.

Cửu Dương dứt lời, Khang Hi thốt nhiên khẽ nhăn mặt. Cửu Dương nói tiếp:

- Nhưng mà, nếu để ý kỹ một chút thì có riêng vị thơm ngọt sáng khoái. Trong ngọt có vị đắng, trong đắng có vị ngọt, chẳng khác nào cuộc sống của con người trên thế gian này. Hễ người nào đang vui thì nói cuộc sống có vị ngọt, như một xâu kẹo hồ lô. Còn kẻ đang phiền não thì nói cuộc sống có vị đắng, như một chén thuốc đắng. Mỗi người nhìn cuộc sống bằng con mắt chủ quan của họ. Cuộc sống là do họ tạo nên và họ phải nắm bắt được nó. Tạo hình cho nó như thế nào là trách nhiệm của mỗi một con người. Nó có thể mang một vẻ đẹp rực rỡ, một bề ngoài giản dị hay sự kết hợp giữa hai thứ ấy. Hoặc nó có thể đem lại vị ngọt hay đắng cũng tùy thuộc vào chính mỗi người. Nếu có người luôn yêu đời và thấy cuộc sống thật đẹp đẽ thì sẽ thấy cuộc sống có vị ngọt. Nhưng ngược lại, nếu có người thấy cuộc sống thật tối tăm, tăm tối thì chắc chắn sẽ thấy vị đắng. Đó là cách con người tạo vị cho cuộc sống một cách chủ quan. Còn nếu xét về mặt khách quan thì đôi khi vị cuộc sống chính là những gì chúng sinh nhận được hằng ngày.

Lời Cửu Dương nói tuy nhẹ nhàng nhưng sâu trong đó chứa đầy hàm ý. Khang Hi vốn không phải là một người có trí tuệ tầm thường, nghe qua thì đã hiểu ngay Cửu Dương muốn nói gì. Khang Hi ngưng uống rượu lại ngẩng lên nhìn Cửu Dương, thấy người đàn ông trước mặt mình to lớn hơn mình một cái đầu, thần nhiên nhìn lại mình. Thoáng phút hồ thẹn, Khang Hi ngưng mắt nhìn xuống li rượu.

Ung công công đứng cạnh Khang Hi, cũng ngó người ra, lát sau mới có phản ứng trở lại, tiếp tục rót rượu. Nhưng Khang Hi không uống rượu nữa, đặt luôn chung rượu xuống bàn. Cửu Dương cười nhẹ nhàng nói thêm:

- Vì thần nghe nói dạo gần đây hoàng thượng hay mắc chứng đau đầu, không ngủ được, nên ngoài Tráng Hồng Tửu thần cũng có mang đến một thẩu Trúc Diệp Thanh cho ngài nữa.

Ung công công nhìn Khang Hi, nhận được cái gật đầu từ Khang Hi, Ung công công lại khui thẩu rượu Trúc Diệp Thanh, vừa rót vào chung vừa nói:

- Đúng là Trúc Diệp Thanh có tác dụng bồi bổ sức khỏe và đem đến giấc ngủ ngon đó hoàng thượng. Hồi thái hoàng thái hậu còn sống, bà cũng thường hay uống loại rượu này trong những bữa cơm chiều, thái hoàng thái hậu nói rượu này được làm từ hơn năm mươi loại thảo dược, trong đó đã sơn sâm, lão phục linh, cam thảo, quế thanh là bốn loại thảo dược chính. Thảo dược được lên men rồi chưng hai lần để cho ra những giọt rượu, sau đó bắt đầu ủ.

Cửu Dương nói:

- Ung công công thật đúng là một người sành rượu.

Ung công công cười hiền từ:

- Đa tạ thừa tướng đại nhân, thực sự thì nô tài chỉ biết đôi chút về Trúc Diệp Thanh, bất quá cũng chỉ nghe lồm bồm được vài điều từ thái hoàng thái hậu thôi, còn về sự tích của loại rượu này, nô tài không nhớ cho lắm. Không biết thừa tướng đại nhân có thể nào kể cho nô tài nghe được chăng?

Cửu Dương gật đầu, rồi bắt đầu kể năm xưa, vào thời Bắc Tống, tương truyền ở nước Hán có một loại rượu ngon được rất nhiều kẻ sĩ dùng để thù tạc trong cuộc rong ruổi trên giang hồ. Rượu say túy lúy, hào khí ngất trời, men kết thành thi ca, hương kết tình bằng hữu. Giang hồ tôn thờ thần men thành đạo. Miên Thành tự Thanh Trúc chân nhân là kẻ sĩ thời ấy, cũng học chế biến và tiêu dao với loại rượu danh tiếng này. Nhưng một ngày kia, ông cảm thấy cách làm rượu mà ông biết lâu nay chưa thật hoàn hảo, nên ông quyết định đi tìm cách ủ men, chắt lọc lấy rượu tinh chất, tuy nhiên rượu làm ra vẫn không thể trong như nước ngũ hồ, không thể ngọt mát như thạch tuyết trong sơn động. Ông vẫn không nản chí. Nhân một giấc mộng giữa núi rừng, ông

như được thần nhân mách bảo, vượt qua hết một rừng núi, qua khỏi rừng lá trúc, gặp con suối kết hợp từ nguyên khí trời đất, dùng nước đó canh rượu và dùng các loại củ của bốn loại cây ven suối để làm men. Khi men đã ăn đủ một tiết trời thì đào đất lên chôn chum rượu xuống bên suối ba tuần trăng. Ông dùng lá trúc khô đốt lò, dùng ống trúc tươi ngâm vào nước làm ống dẫn. Thế là một loại rượu mà thế gian chưa từng có đã ra đời.

Cửu Dương nói đến đây ngưng một chút, nói thêm:

- Ông đã đặt tên rượu là Trúc Diệp Thanh, ý nói rượu này thanh tao, tinh khiết. Trong cuộc sống đầy ắp những sự tranh giành và dối trá, ông mong còn có người có sự chân thật, hướng về nẻo thiện.

Chỉ đợi có vậy, trông ngực Ung công công như đập rộn lên, nhưng ông lão cố nén tâm tình xung động xuống từ tốn nói:

- Hoàng thượng uống loại rượu này mỗi ngày, nô tài đảm bảo ngài sẽ có những giấc ngủ ngon!

Khang Hi vẫn giữ im lặng, Ung công công lại nói:

- Bây giờ nô tài đã hiểu ba chữ Trúc Diệp Thanh có nghĩa là gì rồi, tâm có tĩnh tự khắc lòng sẽ an yên. Đa tạ thừa tướng đại nhân, học vấn của ngài thật đúng là uyên bác, cao thâm, bầu kiến thức của ngài thật khiến nô tài ngưỡng mộ.

Cửu Dương lắc đầu:

- Công công ngài đã quá lời, bản tướng chỉ biết những chuyện lật vạt mà thôi.

- Không đâu - Ung công công nói - Học vấn của ngài thật sự rất uyên bác, nô tài cảm thấy mỗi lần nghe ngài nói chuyện, dù là về vấn đề gì cũng rất thú vị. Không những nô tài, mấy năm trước, Trương đại nhân cũng bảo lần đầu gặp ngài, quân tử dĩ văn hội hữu, Trương đại nhân đối với ngài hết sức nể trọng, mượn ly rượu kết bạn với nhau. Trong tình bằng hữu ly rượu và thi văn vẫn giữ vững vai trò của cơ duyên hội ngộ.

Đoạn Ung công công quay sang Khang Hi hỏi:

- Hoàng thượng rất thích nghe kể chuyện, sẵn tiện tối nay có mặt thừa tướng ở đây, hay là để ngài ấy giúp hoàng thượng thư giãn, vừa nghe chuyện đời xưa vừa thưởng rượu?

Khang Hi nhìn Ung công công thật sâu, cảm thấy thái độ của lão nô tài hôm nay vô cùng khác thường, nhưng ông lão sau khi nói xong đã cụp mắt xuống, rồi cũng chẳng buồn ngước lên nữa.

Khang Hi còn đang suy nghĩ, Cửu Dương hỏi tới:

- Không biết hoàng thượng có thích xem truyện Tam Quốc Diễn Nghĩa hay không? Lúc còn bé, vi thần rất thích nghe nghĩa phụ của vi thần kể truyện đó, trong truyện các nhân vật dầu nam dầu nữ mỗi người đều có đặc điểm riêng, hào khí phi thường, nghĩa phụ bảo vi thần hãy lấy các nhân vật trong truyện ấy làm gương mẫu.

Bây giờ Khang Hi mới rời mắt khỏi gương mặt Ung công công, gật đầu đáp:

- Trẫm cũng thích truyện đó.

Cửu Dương mỉm cười, hỏi tiếp:

- Trong truyện Tam Quốc có nhân vật nào khiến ngài ngưỡng mộ nhất chẳng?

Khang Hi cắn răng lại định không nói gì nữa, một tay Khang Hi đặt lên bàn ngồi lắng suy nghĩ. Lát sau, Khang Hi thở một hơi rồi mới tiếp:

- Trẫm...

Nhưng Cửu Dương đã nhanh chóng cắt lời:

- Xin hoàng thượng cho phép hạ thần đoán thử, được chăng?

Không đợi Khang Hi gật đầu, Cửu Dương nói luôn:

- Nếu thần đoán không lầm thì người hoàng thượng thường thức chắc chắn phải là Quan Vũ, Quan Vân Trường.

Sắc mặt Khang Hi thoạt trắng thoạt xanh, Cửu Dương nói:

- Trong Tam Quốc có hai đoạn miêu tả thật là hấp dẫn, khi quan Công gặp nạn, Tào Tháo đã cứu mạng quan Công, sau này, ở trên đường do nhân đạo và lòng chính nghĩa quan Công tha mạng Tào Tháo, trả lại ân nợ này. Sở dĩ vi thần tin chắc hoàng thượng thường thức quan Công vì ngài đây cũng là một anh hùng, trọng tình trọng nghĩa, do đó chuyện hoàng thượng thường thức quan Công là chuyện vô cùng hiển nhiên. Hơn nữa, vi thần còn có thêm một lí do này nữa, trong các dũng tướng tham chiến phe Lưu Bị, Quan Vũ lấy nghĩa mà nổi danh, Trương Phi lấy dũng mà nổi danh, Triệu Vân lấy trí mà nổi danh. Hoàng thượng là một người trọng tình trọng nghĩa, chọn Trương Phi hữu dũng vô mưu không được, Triệu Vân cẩn thận cơ trí quá lại càng không xong. Chỉ có Quan Vũ, người lấy nghĩa mà nổi danh là thích hợp nhất. Lấy cớ là trả ơn Tào Tháo khi ở Hứa Đô, tha mạng cho Tào Tháo là chả ai

nói gì được cả. Bởi vì nếu bắt Tào Tháo chết sẽ đẩy Quan Vũ vào thế bất nghĩa.

Khang Hi nhớ Cửu Dương nói tới đây xin phép cáo từ, Ung công công tiễn Cửu Dương ra khỏi sảnh.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trảm thủ (thượng)

Sáng nay Mã Tề phụ trách việc giám trảm. Mã Tề ngồi trầm ngâm phía sau một cái bàn lớn, sau đài xử trảm. Pháp trường ngoài bình lính của Mã Tề ra vô cùng vắng vẻ.

Đạo phủ là một trung niên tên Lý Nhị, họ Lý làm đạo phủ cũng đã lâu rồi, nhưng chưa bao giờ khẩn trương như hôm nay. Hai lòng bàn tay của chàng đỏ mỗ hôi, chàng tự nhủ từ trước tới giờ chỉ có phạm nhân kinh sợ chàng chứ nào phải là chàng. Nhưng hôm nay, chàng lại uy phong không nổi.

Mặt trời gần lên khỏi đỉnh Kim sơn, Lý Nhị nhìn chiếc xe chó từ từ chậm chậm đậu lại trước đài xử trảm, một tên lính áp giải Tiêu Phong lên đài, Tiêu Phong quỳ xuống trước mặt chàng.

Lúc tên lính tháo tấm khăn bịt mắt Tiêu Phong ra, Lý Nhị thấy rõ Tiêu Phong không hề có ý cầu tồn, thậm chí còn không để chàng vào mắt. Lý Nhị nén tiếng thở dài, tuy Tiêu Phong không có thân nhân đến khóc lóc đưa tiễn, nhưng chàng vẫn cảm thấy khắp nơi như đang có tiếng than khóc. Lý Nhị đương nhiên biết Tiêu Phong oan không đường kẻ. Khang Hi thấy thần tử của mình chí khí quá cao lại nắm quá nhiều cơ mật, không thể tin tưởng, nên đã tìm mọi cách trừ khử cho bằng được. Tuy Lý Nhị biết vậy, nhưng phải làm sao khi chàng còn có vợ con, cha mẹ già ở quê, không làm sao dám đắc tội với Khang Hi. Chàng khẽ nhìn hướng Mã Tề đang ngồi, tin rằng tình cảnh Mã Tề cũng tương tự như mình. Lý Nhị nhớ lại đêm qua chàng đã nói chuyện với Mã Tề, trên thâm tình, chỉ cần qua xong cái cửa ải của ngày hôm nay thôi là chàng sẽ từ quan, mang theo vợ con rời kinh thành, không làm đạo phủ cũng như làm việc cho triều đình nữa.

- Trịnh thân vương Tê Nhĩ Ha Lăng coi thường pháp luật kỷ cương triều đình...

Tiếng của Mã Tề vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của Lý Nhị:

- ... làm bại hoại thanh danh Bát kỳ. Hoàng thượng có lệnh, trọng tội như thế này, nhất định phải chém, nhất định phải xử nặng, để ổn định triều đình, ổn định lòng người trong thiên hạ....

Mã Tề tuyên đọc tội trạng của Tiêu Phong xong cầm lệnh chém đầu lên. Khi này mặt trời đứng bóng trên đỉnh Kim sơn.

Một tên lính đứng cạnh Mã Tề, thấy Mã Tề do dự không quyết, ôm quyền hạ giọng:

- Bẩm đại nhân, đã đến giờ hành quyết rồi.

Tên lính này rõ là người của Khang Hi, hần ta vừa nói xong, Mã Tề liền ném cho một ánh nhìn lạnh lùng, miệng cũng hừ một tiếng.

Tên lính đứng lặng tại chỗ. Mã Tề lại nhìn xuống lệnh chém đầu. Lòng dạ Mã Tề nóng như lửa đốt, tay run bần bật. Một trọng thần như Tiêu Phong vậy, đương ở địa vị cao, đã đánh bại phân loạn vùng Giang Nam, giải quyết chính biến, khiến cho quân lính của Cát Nhĩ Đan tâng mạng dưới tay, còn vì Khang Hi tạo dựng được biết bao công nghiệp phi phạm, thế mà... Khang Hi lại mật phái thủ hạ lãnh binh lực đông đảo đến làm cỏ phủ huyện An Huy. Khang Hi đương nhiên sớm đoán biết Tiêu Phong sẽ không lãnh chỉ đi tiêu diệt Hồng Hoa hội. Một tướng tài như thế, thành thực binh pháp, không ngờ bởi giới lại có ngày chết đuối thế này!

- Hoàng thượng đã nói phải chém Trịnh thân vương để khỏi sinh hậu họa.

Tên lính đó lại hạ giọng nhắc. Cuối cùng, Mã Tề cũng ném lệnh bài đi. Tên lính quay sang đạo phủ hô:

- Giờ Ngọ đã điểm, hành hình!

Mã Tề không dám nhìn Lý Nhị đang gơ thanh đao lên, vội quay đầu đi. Trong đầu Mã Tề cứ mong khi này có người tới cướp pháp trường, kêu mấy tiếng “đạo hạ lưu nhân,” rồi bay lên đài xử trảm, nhưng đó chỉ là hy vọng.

Lý Nhị gơ thanh đao lên, mũi đao chênh chếch hướng lên trên trời. Qua khóe mắt Mã Tề có thể thấy được lưỡi đao lóe lên một lần sáng đến lạnh người. Mã Tề khép mắt lại, bất thành linh, bên tai Mã Tề nghe có tiếng vó ngựa, cả mừng mở mắt ra, đúng rồi, đúng là từ phía xa xa, có hai kỵ sĩ phi ngựa như bay chạy đến chỗ này, thì ra là một lính thị vệ và Sách Ngạch Đồ. Mã Tề nghe hai người đó vừa chạy vừa không ngừng gọi lớn:

- Dừng lại! Mau dừng lại!

- Thánh chỉ tới! Quan viên giám trăm hình bộ nghe chỉ!

Mã Tề tức khắc quay sang Lý Nhị nhưng thanh đao đã theo đà chém xuống. Mã Tề vội hướng vào lưỡi đao, phóng một thanh chủy thủ từ trong tay áo ra. Vù! Hai thanh sắt giao nhau, mũi đao bị chủy thủ của Mã Tề cắt đứt một đoạn, rơi trên đất.

Khi này người lĩnh thị vệ và Sách Ngạch Đồ cho ngựa chạy tới đài xử trảm, cả hai thắng ngựa lại. Người lĩnh thị vệ thấy mũi đao tuy đã gãy nhưng phần còn lại cũng đã cắm vào gáy Tiêu Phong rồi, máu tuôn lại láng vội la lớn:

- Vương gia bị trọng thương rồi!

Sách Ngạch Đồ thấy cuộn thánh chỉ cho người lĩnh thị vệ cầm giữ, vội vàng phóng xuống đất chạy lên đài xử trảm. Mã Tề cùng hết thấy các binh sĩ cũng đồng chạy tới.

Tiêu Phong nằm nghiêng dưới đất, máu tuôn khắp người, không biết sống thác thế nào. Sách Ngạch Đồ kinh hãi chờ người ra, hai con mắt chòng chọc nhìn vào Tiêu Phong. Người lĩnh thị vệ chạy đến đứng cạnh Sách Ngạch Đồ, trong tay nắm chặt lấy cuộn thánh chỉ. Trên mặt Lý Nhị cũng không còn chút huyết sắc nào nữa, đầu đổ đầy mồ hôi lạnh.

Lại nói tới khoảng thời gian không lâu trước đó Tiêu Phong tỉnh lại trong Y Y viên, lúc bấy giờ trời đã gần trưa. Chàng mở mắt ra, nghe tiếng nói quen thuộc của nữ thần y, thân thể chàng bỗng chấn động mạnh. Hai người nhìn nhau. Cho dầu lúc ấy có thiên ngôn, vạn ngữ, cũng không cùng nhau thổ lộ hết tấm chân tình. Nữ thần y cúi xuống, siết chặt khuôn mặt điển trai, thân thương của Tiêu Phong trong đôi tay nàng và dịu dàng hôn chàng, dồn toàn bộ tình yêu của nàng vào sự kết nối ngọt ngào này. Nàng tận hưởng hương vị tuyệt diệu của người đàn ông mà nàng cứ tưởng không còn được gặp lại nữa, người mà nàng những tưởng đã mất đi mãi mãi. Nổi hân hoan toát lên ở nàng thật rõ rệt, đôi mắt sáng ngời, nụ cười tươi rói, và nhất là vẻ hạnh phúc gần như có thể sờ nắn được.

- Muội tưởng mình mất huynh rồi - Nữ thần y lấp bắp, vẫn còn hoa mắt vì sự hiện diện của chàng.

Tiêu Phong cũng ôm lấy nữ thần y, đột nhiên, chàng buông nàng ra. Tiêu Phong nghĩ đến tính mạng Cửu Dương chỉ còn trong khoảnh khắc, thần trí chàng trở thành rối loạn, trong đầu chàng toàn là những tư tưởng bế tắc và tuyệt vọng, nhất thời vẫn không thốt nên lời được.

Tiêu Phong không dám nán ná chút nào, nhảy chồm dậy, chớp mắt một cái đã ra tới ngoài sân, nữ thần y chạy theo níu lấy tay áo Tiêu Phong. Chàng nói:

- Nhất định Tần Thiên Văn đã cho người giờ trò trong thức ăn của huynh rồi mang huynh đến đây. Nhất định hắn đã cải trang thành huynh, đi đến pháp trường chết thay cho huynh, nếu huynh không đến đó kịp ắt hắn sẽ chết mất!

Nữ thần y nghĩ tới cảnh Cửu Dương bị trời sắp đem ra pháp trường xử trảm, ngày này năm sau chính là giỗ đầu của chàng, cảm thấy lạnh người, khắp người nàng thấy sồn da gà. Khi này Uyển Thanh đang ngồi bệt trên thềm ngoài sân nhìn mây bụi cúc, nghe Tiêu Phong nói nàng vội ngẩng đầu lên. Nữ thần y lia mắt xuống Uyển Thanh, Uyển Thanh là người đã đánh xe đưa Tiêu Phong đến đây. Thường ngày, nữ thần y thấy Uyển Thanh cứ chi nhẹ nhàng duyên dáng, nét mặt hiền từ, rất được mọi người trong phủ thương mến. Nhưng sáng nay, trông Uyển Thanh lại khác hẳn thường ngày, môi tái xanh, nét mặt tối sầm nhìn lại nàng. Ánh nhìn của Uyển Thanh như đang xác nhận lời vừa rồi của Tiêu Phong.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20-2: Trảm thủ (hạ)

Lại nói tiếp chuyện pháp trường. Tuệ Dung và Phi Yến đều cùng lúc xuất hiện từ trong bia rừng. Kinh công của Phi Yến trác tuyệt vô cùng, đạp nhẹ mấy bước trên biển người là đã bay tới ngay đài xử trảm. Trước sự ngỡ ngàng của mọi người, Phi Yến chen vào vòng người, gào khóc:

- Thiên Văn! Thiên Văn!

Phi Yến nức nở luôn miệng gọi. Tuệ Dung đến sau Phi Yến một chút.

Mã Tề và Sách Ngạch Đồ nhìn nhau, đầu óc trống rỗng, thế này là thế nào đây? Thân thể hai người cứng đờ, toàn thân nhất thời bỗng trở thành lạnh băng nhìn Phi Yến ôm lấy Cửu Dương mà khóc.

Cửu Dương mỉm cười yếu ớt, nét cười nhẹ lướt như những con sóng trôi nổi trên mặt Tây hồ. Tiếng khóc của Phi Yến ban đầu chàng nghe rõ rệt như âm điệu của những đợt sóng vỗ vào ghềnh đá. Chàng cảm thấy như mình đang trở về lại Hàng Châu thật, khắp nơi là tiếng vi vu của hàng dương liễu. Rồi tiếng khóc của Phi Yến khi gần khi xa, như con sóng phủ cổ bám lấy bờ đá. Chàng cảm thấy như thân mình bắt đầu nhẹ nhõm, lâng lâng, giọng chàng cũng lạc hẳn đi, mặc dầu chàng cố gắng nói nhưng nghe như tiếng thờ của chàng:

- Tây Hồ... Tây Hồ...

Và chàng như chiếc điều giấy nhẹ nhàng theo gió bay lên... Những tiếng khóc than buồn thảm chàng nghe xa dần rồi tắt hẳn, như tiếng sóng cuối cùng vỡ vào ghềnh đá và tan loãng giữa dòng nước.

Tiêu Phong, nữ thần y và Uyển Thanh đến đứng vào lúc Phi Yến gỡ tấm mặt nạ da người trên mặt Cửu Dương xuống. Mã Tề mím môi cắn chặt răng đứng phía bên trái Phi Yến, và Sách Ngạch Đồ thì rầu rĩ tro khác nhìn tấm mặt nạ da người trong tay phải Phi Yến. Tuệ Dung đầu tóc rũ rượi quỳ gối run run nắm lấy cổ tay Cửu Dương, đầu nàng gục xuống, nhìn không rõ sắc mặt. Lĩnh của Mã Tề đứng quanh đó đều im lặng không nói gì, tất cả đều nhìn chăm chăm mặt đất, ngay cả một tiếng thở cũng không nghe thấy! Tiêu Phong như gặp phải con ác mộng chỉ biết trừng trừng mắt nhìn.

Trước mắt nữ thần y mờ mịt cả, nàng chỉ còn nghe thấy tiếng lá cao lương buồn bã lay động, rì rào.

Rốt cuộc Sách Ngạch Đồ là người lên tiếng phá vỡ bầu không khí đáng sợ này, Sách Ngạch Đồ hươ hươ tay cầm lấy chiếu chỉ trong tay người lĩnh thị vệ, nói:

- Trịnh thân vương tiếp chỉ.

Tiêu Phong, nữ thần y và Uyển Thanh buông mình xuống phía sau Tuệ Dung. Sách Ngạch Đồ nhắm mắt, như nén cơn đau buồn rồi mở mắt ra đọc:

- Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết. Luật lệ đại Thanh là do Thánh Tổ đặt ra, căn cứ theo Minh luật, người Minh không phân chia Bát kỳ, tất nhiên trong Minh luật không có dị nghị Bát kỳ. Nhưng dân tộc Mãn Châu nhập quan lập triều lập ra Bát kỳ, dĩ nhiên tình hình không giống như Minh triều. Cho nên trẫm quyết định, từ nay luật lệ đại Thanh sẽ được bổ sung thêm một điều: “Trì quý bát nghị pháp.” Về sau, phạm Bát kỳ vương công quý tộc hay thân thuộc, nếu như vi phạm pháp luật, phi tâm pháp, sẽ có quyền viết sớ tâu thỉnh thị xử trí, hình bộ sẽ dùng bát nghị chỉ pháp phân biệt bình nghị. Bát nghị gồm: “Tân, cố, thiên, năng, công, quý, cần, chánh.” Sau khi nghị phạm được bát nghị thẩm phán, đánh giá mức độ xác thực của vụ việc, đưa ra phán quyết về vấn đề được trình bày dựa trên việc giải thích pháp luật và đánh giá chủ quan, nếu được hơn phân nửa bát nghị đồng ý thuyên giảm tội hình sẽ được giảm tội, hoặc được hoãn hình.

Sách Ngạch Đồ ngưng một chút, tiếp tục đọc:

- Trịnh thân vương tự ý bãi binh, luận tội phải chết, nhưng năm xưa trong quân ngũ đã lập được nhiều chiến công hiển hách, nên sau khi bát nghị thẩm phán, được toàn thể bát nghị tích ưu, đồng ý thuyên giảm tử tội, giảm được hoãn hình, tránh được tội chết nhưng tội sống khó tha thứ. Cho nên hôm nay trẫm hạ lệnh, xử cung thân vương theo điều sáu mươi một của luật lệ đại Thanh.

Sách Ngạch Đồ lại dừng một vài giây, sau đó tiếp tục đọc:

- Điều sáu mươi một trong luật lệnh nói rằng phạm thuộc loại người có công, những người bách công kỹ nghệ có thể đọc thuộc và giảng giải pháp luật, nếu phạm sai lầm, hoặc có tội liên lụy nặng nhẹ đều miễn một lần, điều luật này có quy định tử tội canh giữ biên ải, trong hai mươi năm không được liên lạc thư từ với ai ngoài triều đình, bất luận bằng hữu hay thân bằng quyến thuộc. Sau hai mươi năm, trước khi trở về sẽ tước đại tôn tịch, tước phục làm dân, khâm thủ.

Sách Ngạch Đồ dứt lời Tiêu Phong vẫn bất động trên đất, dưới ánh mặt trời, mặt chàng xanh tái. Nữ thần y thì từ khi xuất hiện không có phản ứng gì rõ rệt trong khi Uyển Thanh ôm lấy mặt mà khóc nức nở. Trái tim Uyển Thanh như bị rút ra từng miếng, một hồi sau nàng buông tay xuống, tuyệt vọng giương to đôi mắt nhìn trời, những giọt nước mắt mới vừa ngưng lại bắt đầu trào ra, nàng lại đưa tay lên bịt mắt.

Phi Yến vẫn còn ôm lấy Cửu Dương, vừa khóc lóc vừa kêu gào:

- Ôi, ông Trời, ông Trời ơi, tôi hận ông! Tôi nguyện rửa ông! Sao ông lại... Nếu thánh chỉ đến sớm một chút chàng đã không phải ra đi! Ông Trời ơi, chàng là vũ trụ của tôi! Tại sao kết cuộc lại ra nông nỗi này? Từ khi tỉnh lại chàng vốn đã không muốn dính lứu vào bất kỳ cuộc xung đột nào, nhưng cuối cùng lại ở ngay trung tâm của nó, có muốn dứt ra cũng không được! Tại sao?

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Xuất chinh Hồi bộ

Buổi sáng hôm sau Tiêu Phong rời khỏi kinh thành có Sách Ngạch Đồ tiễn đưa. Khi từ biệt, Sách Ngạch Đồ tặng Tiêu Phong một con ngựa tên gọi Thiên Phi, có tài leo núi như chạy trên đồng bằng, vốn là một loại ngựa quý hiếm. Tiêu Phong rất lấy làm cảm kích đối với Sách Ngạch Đồ.

Lôi Kiến Minh cũng đến cổng thành tiễn Tiêu Phong xuất chinh Hồi bộ, hai chân Lôi Kiến Minh bần rần, khuỵu ngay xuống đất. Tiêu Phong la lên:

- Lôi nhĩ thúc, xin đừng quỳ lạy cháu! Thúc đừng đa lễ như vậy!

Lôi Kiến Minh không chịu đứng lên, cứ khăng khăng nói:

- Lần này ngài đi, khi trở về lão nô không còn dịp gặp ngài nữa đâu.

Lôi Kiến Minh năm nay tuổi tác cũng cao lắm rồi, biết sức khỏe của mình không chờ được tới hai mươi năm.

Tiêu Phong quỳ nói:

- Lôi thúc, xin đừng xưng chủ tớ với cháu, từ nhỏ cháu đã luôn coi thúc như cha!

Tiêu Phong lạy đáp lễ, sau đó đỡ Lôi Kiến Minh dậy. Hai người cầm tay nhau, bốn mắt nhìn nhau mà trong lòng trùng trùng tâm sự, Lôi Kiến Minh không ngớt rơi lệ. Sách Ngạch Đồ đứng cạnh hai người trong lòng cũng đau như cắt nhưng không tỏ ra mặt, tự nhủ đại binh chưa xuất phát mà Lôi lão nhĩ đã khóc than phải chăng là một điềm chẳng lành?

Sách Ngạch Đồ lại nghĩ đến đứa con chưa chào đời của Tiêu Phong, đầu gối dòng họ Tế Nhĩ Ha Lăng của Tiêu Phong cũng có người nối hậu rồi, chỉ có điều... Sách Ngạch Đồ nén tiếng thở dài, đứng lặng nhìn Tiêu Phong. Tế Nhĩ Ha Lăng, vốn là một gia tộc có nhiều đời làm tướng quân, từ thời nhà Thanh khai thiên lập quốc, đã đạt được vô số chiến công hiển hách trên chiến trường. Tiêu Phong đã từng được Hiếu Trang chi hôn với Mẫn Mẫn - một quý tộc người Mông Cổ, phụ thân của Tiêu Phong là chủ soái Hạ Ngũ Kỳ, mẫu thân cũng là trưởng công chúa được tiên đế rất sủng ái. Một thân phận hiển hách như vậy mà cuối cùng lại diễn ra tấn bi kịch như ngày hôm nay! Tiêu Phong trông giống cha như đúc, cái hình ảnh cao lớn phiến muộn của Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Xích chợt hiện rõ trong đầu Sách Ngạch Đồ. Đó là một thân hào hòa nhã, nhưng cũng nghiêm khắc đáng kính trọng nhất trong triều. Ở Tế Nhĩ Ha Lăng Dương Cát Xích chưa bao giờ Sách Ngạch Đồ thấy nụ cười, cái đôi mắt sâu suy tư gần như lúc nào cũng đầy vẻ hư vô... Tiêu Phong đang đứng trước mặt Sách Ngạch Đồ bây giờ cũng là một hình ảnh thứ hai của ông ấy.

Sách Ngạch Đồ nghĩ đến đây không dằn được xúc động, vỗ nhẹ lên vai Tiêu Phong.

Tiêu Phong đang nghĩ gì đó, khẽ giật mình nhìn Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ biết Tiêu Phong muốn được nhìn thấy nữ thần y trong lúc này. Sách Ngạch Đồ chợt cảm giác bất nhẫn vô cùng, nhớ lại những gì mình đã nói với Khang Hi nên sáng nay Khang Hi đã truyền lệnh sắc phong nàng thành quý nhân, cũng đã cho người đưa nàng vào cung. Trong lòng Sách Ngạch Đồ bao bọc trong nỗi buồn tê tái, rõ ràng là đang đau đớn nhưng lại không để Tiêu Phong nhìn thấy, không biểu lộ ra ngoài dù chỉ một chút.

Tiêu Phong lên ngựa dẫn đại quân rời khỏi cổng thành. Sách Ngạch Đồ và Lôi Kiến Minh nhìn chiến mã đưa chủ soái của nó xa dần, khuất hẳn nơi chân trời.

Hai ngày sau Khang Hi cho gọi cha con Sách Ngạch Đồ, Trương Đình Ngọc, Ngạch Nhĩ Thái, Vương Diệm, Mã Tề và Long Khoa Đa vào cung Càn Thanh bàn về chuyện dẹp loạn Tam Phiên. Các quan theo Ung công công, ai nấy đều sửa lại mũ áo rồi xếp thành hàng nối đuôi nhau tiến vào thư phòng. Hai bên chia ban đứng xếp hàng thứ tự, nghiêm cẩn. Trời lúc này đã rạng đông, ánh nắng đã soi rọi góc trời đông, nhuộm hồng những khuôn mặt của các quan đứng trong thư phòng, đang lặng lẽ đợi chờ, thỉnh thoảng tiếng sột soạt của tấm rèm cửa sổ mới bị gió thổi tung rồi lại im bất.

Khang Hi ngồi sau long án nói:

- Sau khi tam mệnh đại thần chết, trong triều đã yên, nhưng tình hình bên ngoài còn nhiều việc rất đáng làm trầm lo ngại, nhất là những nguy cơ để lại từ cuối thời Minh...

Mọi người đều biết Khang Hi đang nói đến ba vị vương từng là hàng tướng của nhà Minh, gồm Bình Tây vương Ngô Tam Quế ở Vân Nam, Bình Nam vương Thượng Khả Hỷ ở Quảng Đông, và Tĩnh Nam vương Cảnh Tinh Trung ở Phúc Kiến. Tam phiên có địa bàn cai quản rộng lớn, thế lực ngày càng mạnh, lại là tướng cũ của nhà Minh nên trở thành mối lo của Khang Hi. Từ khi chính thức trực tiếp nắm quyền hành, Khang Hi đã tự mình viết tam biên “tam phiên, hà vụ, tào vận,” để đặt ra nhiệm vụ giải quyết ba mối lo của triều đình này.

Khang Hi nói một hồi nhìn một lượt khắp các quan hỏi:

- Tam phiên là mối lo lớn nhất của triều, do đó, triều muốn nghe ý kiến các khanh, làm sao trừ bỏ họ, trước khi họ gia nhập Hồng Hoa hội.

Khang Hi nói xong nhìn nghị chánh đại thần, các quan đứng nhìn nhau, mãi lâu sau vẫn chưa nói gì. Thêm một hồi lâu nữa Sách Ngạch Đồ bước ra, nhưng lại nói muốn được mang thi thể Cửu Dương đem đi chôn. Khang Hi định lên tiếng phản bác, chợt những người khác ai nấy quỳ cả xuống. Khang Hi nhìn các quan, lại nghĩ đến Cửu Dương. Người đàn ông đó, Khang Hi vừa nghĩ đến đã không khỏi tức giận. Khang Hi cứ nghĩ mình là hoàng đế, muốn có người nào hay giết người nào, đó chính là thiên ý, không ai có thể làm trái được. Nhưng hẳn ta, Khang Hi không thể ngờ ngoài việc thả khâm phạm số một của mình ra khỏi đại lao, lại còn cả gan mạng tặng mình hai bầu rượu mà bên ngoài một vỏ rượu vẽ một chiếc thuyền, còn vỏ còn lại vẽ hình ảnh một con sông.

Đương nhiên Khang Hi đã đọc qua Trình Quán Chính Yếu, trong quyển sách trị quốc đó hoàng đế Đường Thái Tông ví mối quan hệ giữa quân vương và dân chúng giống như mối quan hệ giữa thuyền và nước. Đường Thái Tông nói: “Chu sở dĩ bị nhân quân, thủy sở dĩ bị lệ thứ. Thủy năng tải chu, diệc năng phúc chu,” tức là quân chủ giống như thuyền, còn dân giống như nước. Nước có thể nâng thuyền lên nhưng cũng có thể lật thuyền. Nếu như dân chúng không phục tức thì địa vị của bậc quân chủ cũng không yên. Dân chúng mà không phục thì không có gì tốt hơn cách ban ân cho họ. Lựa chọn người tài đức làm quan, đề bạt người trung thành mà lại nghiêm chỉnh vì dân phục vụ, đề xướng hiếu lễ, giúp đỡ người nghèo khổ, làm được như vậy tức thì tâm của dân chúng đối với việc chính trị sẽ được an. Lấy dân làm gốc, như thế thì địa vị của quân chủ mới được lâu dài, vững chắc. Nếu không làm được như vậy thì nguy cơ sẽ càng ngày càng tăng, thậm chí chính bản thân người cầm quyền cũng lâm nguy.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Tưởng nhớ

Sách Ngạch Đồ mai táng Cửu Dương vào một buổi chiều đầu đông, trong khoảnh sân phía trước Y Y viên. Những người có mặt đứng im lìm trong làn gió lạnh vi vu. Tiểu Tường tựa đầu vào ngực Nghị Chánh, nghe trong lòng gợn lên bao nỗi tiếc thương sâu muộn. Lòng ngực Tiểu Tường như dâng trào một cỗ nhiệt khí làm nàng khó thở. Người đàn ông nằm dưới lòng đất đó, đối với nàng là dĩ vãng đã qua, là mối tình xưa cũ, đâu có không muốn cũng phải quên đi bằng hết, nhưng sao nàng không quên chàng được?

Tiểu Tường đứng trước ngôi mộ thật lâu, bịn rịn không nổi rời đi. Nàng không làm sao tin những gì Phi Yến đã nói về nữ thần y, hôm ở pháp trường, nữ thần y không hề rơi một giọt nước mắt nào cho chàng, ngay cả hôm nay, nữ thần y cũng không đến tiễn chàng chặng đường cuối cùng này.

Tiểu Tường nghĩ đến đây đột nhiên nàng khóc to hơn, như thể muốn hét lên rằng tại sao cuộc đời chàng lại xảy ra nhiều chuyện đau buồn đến thế? Tình yêu của chàng, dành cho nữ thần y lớn đến dường nào? Mà chàng đã phải dùng tất cả sinh mạng của mình để yêu cô ta? Ấy vậy mà... đã bao lần cô ta nói ra những lời không phải với chàng, để lời nói như từng mũi dao đâm vào lòng chàng, mà chàng chỉ có thể lắng nghe, mặc tình cô ta dùng từng nhát từng nhát dao không ngừng đâm xuống.

Người ta nói chuyện tình yêu hợp hợp tan tan là lẽ bình thường, yêu tha thiết đấy mà vẫn ngậm ngùi chia tay cũng chẳng phải điều chi xa lạ. Không ít người yêu một lần, được may mắn bên nhau cả đời, nhưng có kẻ tìm hết mảnh ghép này đến mảnh ghép khác mới tìm ra một nửa thực sự của đời mình. Vậy mà... Tại sao chàng lại không như người ta, sống theo lẽ tự nhiên ấy, hà cớ chi phải dẫn vật mình đến vậy? Cả đời chàng, làm tất cả cho nữ thần y. Sự hy sinh của chàng, là không cần báo đáp, là vô điều kiện. Không có Tế Nhĩ Ha Lăng, nữ thần y sẽ không sống được nữa, như vậy, chàng làm sao có thể để cho Tế Nhĩ Ha Lăng chết đi?

Tiểu Tường ôm lấy mặt mình khóc nức nở. Tại sao cuộc đời chàng lại nghiệt ngã như thế? Tại sao chàng và nữ thần y đã cùng nhau lớn lên, đã từng đi chung một quãng đường thật dài, dài đến nỗi đủ để đánh dấu lên đây biết bao kỷ niệm nhưng một ngày trên con đường ấy lại xuất hiện bóng dáng một người đàn ông khác khiến nữ thần y không nhìn về phía chàng nữa? Để rồi bàn tay nữ thần y chẳng còn muốn nắm chặt tay chàng nữa. Những cái ôm, cũng không còn đủ ấm áp để nữ thần y cảm nhận được bình yên. Và dần dần, người đàn ông khác đã hoàn toàn thay chàng bước vào cuộc đời nữ thần y...

Phi Yến cũng như Tiểu Tường khóc day dứt. Phi Yến nghĩ đến tỷ tỷ nàng, không rõ hiện thời Phi Nhi đang phiêu bạt phương nào? Mấy năm trước, sau khi Phi Nhi rời khỏi phủ tướng quân, Phi Nhi có đến cô nhi viện tìm nàng. “Vô minh trong cõi ta bà,” đó là những gì Phi Nhi nói với nàng trước khi Phi Nhi rời khỏi kinh thành.

Uyển Thanh đứng cạnh Phi Yến cũng không ngừng rơi nước mắt, nàng không thể nào nói ra hết tình cảm của nàng đối với người đàn ông nằm dưới ba tấc đất này, nhất là bây giờ, mình dương cách biệt, kẻ còn người mất! Nàng đã quyết rồi, từ nay, nàng sẽ không về phủ thừa tướng nữa, mà cùng với Phi Yến ở lại Y Y viên trông nom ngôi mộ chàng, vì tình cảm của nàng dành cho chàng khi xưa, bây giờ, và cả mãi sau này chắc chắn sẽ vẫn như thế, sẽ mãi mãi trao chàng những điều chân thành nhất.

Đêm đầu tiên Phi Yến và Uyển Thanh ở trong Y Y viên, nửa đêm, Uyển Thanh thức giấc không thấy Phi Yến nằm bên. Uyển Thanh chạy vội ra trước thềm nhà, đúng là trong bóng đêm, giữa những bụi cúc và sương khuya lạnh lẽo, ánh đèn tù mù của chiếc lồng đèn treo trên cổng nhà, Uyển Thanh thấy Phi Yến ngồi tựa lưng vào căn mộ, hai tay ôm lấy đầu. Uyển Thanh biết Phi Yến đang tự trách mình.

Uyển Thanh đến khuyên Phi Yến vào nhà, sau một hồi nói mãi mà Phi Yến vẫn không động đậy, Uyển Thanh cũng ngồi thụp xuống đất, tức giận với chính mình, tại sao nàng và Phi Yến lại làm theo lời chàng? Năm xưa, nàng gạt bỏ tình cảm của chính mình, cùng Tuệ Dung tìm cách khuyên nữ thần y thành hôn với chàng, bây giờ, nàng lại cùng Phi Yến nhận lời giúp chàng cứu người đàn ông vốn là kẻ dối đầu với chàng trên tình trường. Nàng không biết, cũng không hiểu cứ tại làm sao, lúc nào nàng cũng lâm vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan như thế?

Uyển Thanh co gối lại, vòng tay ôm lấy mình. Nàng muốn mình càng bé đi càng tốt. Có thể nhờ đó mà nỗi đau khổ này cũng sẽ càng lúc càng bé đi như nàng. Tựa đầu lên gối, nàng cũng như Phi Yến, để mặc những giọt nước mắt tuôn rơi.

Thấm thoát đã một tháng trôi qua, nhưng không đêm nào Phi Yến ngủ tròn giấc. Mỗi buổi sáng nàng đều đem hoa đến cắm trước mộ Cửu Dương. Nhìn những đóa cúc trắng trước mộ chàng lòng nàng xót xa và muốn ngã gục, tự hỏi vì sao hai người phải luôn chịu sự xa cách? Trước đây là cách một bức tường vây quanh đại lao, rồi một cái cổng sắt cao lớn trước phủ bộ hộ, và bây giờ là ba tấc đất? Chẳng tha như lúc trước, tuy chàng không thiết gì đến nàng nhưng chàng vẫn còn đó, còn hơn cái cảm giác lúc này, nàng cảm thấy không thể nào chịu đựng nỗi cảm giác khó chịu lúc này. Chẳng tha chàng vẫn sống, để nàng có thể đi dạo phố phường cả tối cùng chàng, dù chỉ để nghe chàng thờ dài, hoặc kể miên man về một người con gái khác. Nàng cũng chấp nhận, thậm chí không hề thấy tổn thương. Vì tình yêu cho nàng sức mạnh để tự chữa lành vết thương lòng mình, chỉ cần nhìn thấy chàng, thế là quá đủ với nàng rồi.

Phi Yến nhẹ nhàng vuốt ve tấm bia mộ, nước mắt ngân ngấn trong đáy mắt nàng khê khàng chảy ra. Cõi lòng nàng dường như đã bị xé nát, nàng biết từ

nay nàng sẽ chẳng còn thiết chuyện yêu đương là gì nữa. Nàng biết, từ nay về sau, tim nàng sẽ chẳng còn nguyên vẹn được, dầu cho thời gian có làm phai đi tất cả, dầu cho năm tháng có dần trôi, thì tận cùng trong đáy tim nàng từ hôm chàng ra đi về sau này chỉ là một khoảng trống không thôi.

Phi Yến vừa khóc vừa nhớ lại đêm cuối cùng hai người gặp nhau, khi đó nàng nhìn như dán vào chàng, vẫn là một nam nhân trong phong thái lịch sự thường trực và có khoảng xa cách ấy.

- Cho muội ôm huynh một lần cuối cùng được chăng?

Nàng đã nói với chàng trước khi chàng chuẩn bị rời phủ để vào đại lao, và chàng đã ôm lấy nàng. Nàng đã tựa đầu vào ngực chàng, ngẩng đầu lên, đã cho mình một khoảnh khắc ngắn ngủi để ngắm khuôn mặt nhìn nghiêng của chàng: sống mũi thẳng tắp, đôi môi đầy đặn đẹp như tạc, vầng trán cao... Người đàn ông siêu phẩm này, ước gì Thượng Đế dành cho nàng. Đó là lần cuối cùng nàng được ôm chàng thật chặt, nàng nghe được nhịp đập của trái tim chàng.

Phi Yến nhớ nàng đã ôm lấy chàng một hồi lâu vẫn còn bịn rịn không muốn rời ra, hiển nhiên lưu luyến cảm giác được ôm lấy người đàn ông nàng yêu nhất trên đời. Cuối cùng, nàng cũng phải buông chàng ra, gương mặt của nàng giàn giụa nước mắt nhưng đáy mắt nàng vẫn long lanh ngọn lửa nồng ấm, ngọt ngào. Chàng thấy nàng như vậy, đã thở ra một hơi dài, thật dài:

- Phi Yến, muội là một cô gái tốt, kiếp này huynh nợ ân tình của muội.

Chàng nói và câu nói ấy như hàm chứa một sự hứa hẹn không lời. Nhưng ngay sau đó chàng nói thêm:

- Huynh thật lòng xin lỗi muội, Phi Yến.

Và rồi chàng rời đi. Nàng đã nhìn chàng quay lưng bước đi, có cái gì đó thôi thúc trong nàng dữ dội, nàng muốn chạy đến ôm lấy chàng, giữ chàng lại, nhưng không thể được, đây là điều chàng lựa chọn. Cho nên, nàng chỉ có thể nói với chính bản thân mình, chuyện tình yêu làm gì có lỗi bao giờ. Yêu một người, hay không yêu một người, không cần có lý do. Thật ra lần đầu tiên gặp chàng, nàng vốn biết người đàn ông ưu tú như chàng sẽ không bao giờ yêu một cô gái cá tính như nàng. Bất quá là con người, ai cũng có ước mơ, chàng chính là ước mơ của nàng. Vì ước mơ này, nàng có thể làm mọi việc, dù cho nhẩy vào dầu sôi lửa bỏng, phải trả bất kỳ giá nào nàng cũng không từ.

Ngày hôm sau, khi trời đã ngả hoàng hôn.

Phi Yến dọn com chiều lên bàn, rót trà ra cho nàng và Uyển Thanh nhưng Uyển Thanh như một người mất hồn, Phi Yến hỏi:

- Cô không được khỏe ư?

Đoạn đặt tay lên trán Uyển Thanh. Uyển Thanh vẫn không nói lời nào, đứng dậy đi mấy bước, đứng sau bức rèm cửa nhìn ra sân, hồi lâu mới nói:

- Cô ấy đến rồi.

Uyển Thanh dứt lời, Phi Yến không kèm chế được tâm trạng mình, lao thẳng ra sân.

Nữ thần y đứng trước ngôi mộ, ngần ra dưới màn sương mù thật lâu, bất động như một hình vẽ trong gió. Tuệ Dung đứng bên nữ thần y.

- Rốt cuộc cũng đến, cô đã khiến huynh ấy phải chờ suốt một tháng hơn!

Phi Yến vừa bước ra khỏi nhà, thấy nữ thần y liền lao đến giáng cho nữ thần y một cái tát thật mạnh, cất tiếng nói ngay.

Uyển Thanh cũng chạy theo ra sân.

Phi Yến lại vung tay lên định tiếp tục tát nữ thần y nhưng lần này Tuệ Dung nhanh chóng bắt lấy cổ tay Phi Yến. Nước mắt Phi Yến chảy dài, nhìn Tuệ Dung bằng ánh mắt bất phục, khó hiểu, rồi Phi Yến lại quắc mắt sang nữ thần y. Người con gái này... Phi Yến nhớ hồi còn ở Giang Nam, có rất nhiều các cô nương để ý chàng, đến khi đến kinh thành làm quan, cũng có rất nhiều người tìm đến phủ tìm chàng xin để thân, những cô gái đó ai cũng đều sắc nước hương trời, nhưng không ai thoả búng sự ham mê ở chàng, không ai, ngoại trừ người con gái này, người con gái duy nhất biết cách làm cho máu chạy rần rạt khắp cơ thể chàng. Nhưng cũng người con gái này... Phi Yến ngửa mặt lên trời nhìn về phía xa, hôm ở pháp trường nét mặt của người con gái này trắng như bức tượng cung nữ khắc bằng ngọc trong cung nhà Hán, đầu tóc tả tơi, tán loạn như cánh của quạ đen nhưng mặc nhiên không rơi một giọt nước mắt. Mãi cho đến khi xác chàng được đưa đi, cô ta vẫn chỉ trơ mắt nhìn, mà không hề rơi nước mắt lấy một giọt, một lời cũng không nói!

Nhớ đến đây, Phi Yến quát lên:

- Đừng can tôi đánh cô ta! Hôm ở pháp trường, giữa lúc buồn khổ sầu thảm, cô ta đã đi đến thấy huynh ấy chết nằm đó nhưng chẳng khóc lóc gì, hôm chôn cất huynh ấy cô ta cũng không có mặt, bây giờ cũng không rơi một giọt lệ. Tại sao trên đời lại có người vô tình như vậy? Tại sao?

Tuệ Dung càng siết chặt cổ tay Phi Yến hơn. Phi Yến không biết làm sao thoát ra, chỉ đành nhìn nữ thần y nói:

- Chính cô đã đẩy huynh ấy vào chỗ chết cô có biết không? Huynh ấy yêu cô như thế, tấm chân tình đó lớn đến độ sau khi huynh ấy tỉnh lại sau cơn hôn mê, đã cam tâm sẵn sàng sống một cuộc sống bình lặng và đơn độc, tự nguyện làm một chiếc bóng âm thầm dõi theo đời cô, chỉ để có thể được nghe ngóng tin tức của cô mỗi ngày. Thế mà cái ước vọng nhỏ nhoi ấy cô cũng không để huynh ấy thực hiện! Tại sao cô lại bất công như vậy?

Nữ thần y im lặng, Phi Yến nói:

- Cả đời huynh ấy thông suốt viên minh, nhưng khi bên cô, lí trí lại trôi đi mất! Từ khi cô trở về kinh thành, cả người huynh ấy choáng váng, chỉ có thể thì hành như một con rối! Vốn dĩ ban đầu huynh ấy đã muốn tránh khỏi hết thảy những hỗn loạn, những thị phi của quan trường, nhưng lí trí cuối cùng cũng không thắng nổi tình yêu dành cho cô!

Nữ thần y vẫn im lặng, Phi Yến nói:

- Cô có biết cô đã khiến huynh ấy chịu quá nhiều đau khổ hay không? Đau khổ đến nỗi huynh ấy đã chai sạn với nỗi đau đó rồi, và coi đó như một phần tình yêu của mình!

Nói rồi không đợi nữ thần y trả lời, Phi Yến lắc đầu nói thêm:

- Không! Cô sẽ không bao giờ hiểu được nỗi đau khổ của huynh ấy đâu! Từ ngày từng ngày, huynh ấy phải chứng kiến cô nghĩ về người đàn ông khác. Tim huynh ấy đau, ruột gan quặn thắt nhưng những điều đó cô không hề hay biết. Cũng đúng thôi, yêu người đàn ông kia đã quá đủ đau đớn với cô rồi, làm sao còn đủ sức lực để hiểu về nỗi đau của huynh ấy được nữa. Một mình nỗi đau phân li xa cách của cô và người đàn ông ấy cũng đã là quá nhiều rồi, phải không?

Phi Yến lại nói và không ngừng dùng sức giãy ra:

- Huynh ấy quả thực không hề có ý định cứu Tế Nhi Ha Lăng, nhưng nghĩ đến hán bị xử tử, cô đau khổ, lòng của huynh ấy cũng đau đớn. Tôi thật sự không biết cô đã hạ bùa mê gì trên người huynh ấy!

Tuệ Dung can ngăn đến đây, đẩy Phi Yến ngã trên đất. Phi Yến nằm phục trên đất, kêu khóc thảm thiết, tiếng khóc xen lẫn tiếng kêu khản khản như con sói rên. Nàng liên tục dấm hai tay vào mặt đất, miệng kêu lên:

- Thiên Văn! Thiên Văn! Huynh thật là ngốc! Tại sao huynh lại không yêu muội? Huynh đã mù quáng yêu cô ta, còn cô ta, không hề xứng đáng với tình yêu của huynh!

Uyển Thanh đỡ cả người, sau thấy những cử động như người điên của Phi Yến thì sợ hết hồn, đứng sững như cột nhà, mãi tận lúc đó mới định thần lại. Thấy Phi Yến thương cảm như vậy, Uyển Thanh chạy đến cúi xuống đỡ Phi Yến ngồi lên. Một lúc sau Phi Yến cũng kèm chế được bản thân, nàng từ từ đứng lên.

Uyển Thanh cũng đứng lên, đôi mắt sâu, đen không nhìn thấy đáy của Uyển Thanh hết nhìn Phi Yến lại nhìn nữ thần y, rồi nhìn Tuệ Dung. Uyển Thanh thấy Tuệ Dung vẫn còn đứng chắn ở giữa Phi Yến và nữ thần y. Cặp chân mày Tuệ Dung cau lại, vùng lông mày nhú chặt kia ẩn giấu biết bao đau xót, trông Tuệ Dung vô cùng buồn bã.

- Cô vẫn không buồn rơi một giọt nước mắt hay sao? Sao cô lại có thể vô tình như vậy?

Phi Yến không biết làm sao để tiếp cận nữ thần y, chỉ có thể nhìn nữ thần y, nói với nữ thần y trong nước mắt rờn rờn.

Uyển Thanh thấy nữ thần y đứng đứng trước con bão trong lòng Phi Yến, bèn tiến thêm mấy bước, đứng lại nhìn nữ thần y, bao lời định hỏi mà không biết nên bắt đầu từ đâu?

Một lát sau Uyển Thanh chậm rãi tiến lại bên cạnh nữ thần y, nhưng nàng không nhìn thẳng vào mặt nữ thần y mà buông đôi mắt buồn bã nhìn xuống tấm mộ bia. Dưới ba tấc đất là một người đàn ông đẹp hút hồn, người mà nàng tin rằng là người hùng của cuộc đời nàng, mạnh mẽ, anh dũng, lại có một kết cuộc vô cùng buồn bã và cô độc. Trái tim nàng đau đớn trước những gì chàng đã phải chịu đựng.

Uyển Thanh cắn chặt răng vào nhau để không như Phi Yến nói những lời không nhã nhặn với nữ thần y, nhưng cõi lòng nàng liên tiếp nhói lên. Một thứ cảm giác vô cùng khó chịu đang chạy dọc cơ thể rồi đổ dồn vào nơi ngực khiến trái tim nàng đột nhiên đập những nhịp đập nhọc nhằn và đau khổ. Đã có rất nhiều lần nàng cũng muốn nói lên cảm giác của nàng với chàng. Tuy nhiên nàng chẳng dám tiến lại gần chàng bởi nàng luôn lo sợ rằng sẽ bị chàng cự tuyệt. Nàng sẽ lại phải đi vào vết xe đổ của Tân Nguyên, Phi Yến và Tiểu Tường. Bây giờ, mọi việc đã trễ, nàng không còn cơ hội gì nữa.

Nàng cũng rất muốn được như Tiểu Tường, tìm cách lãng quên chàng, như quên một thứ cảm giác khiến nàng đau đớn nhưng nàng không làm được. Nàng nhớ về chàng mỗi sớm mai, nhớ về chàng khi đêm xuống, nhớ về chàng lúc vui và nhớ về chàng trong lúc cảm thấy cô đơn nhất. Và rồi kết thúc của những nỗi nhớ da diết ấy là cảm giác bóp nghẹt trái tim khi nhận ra rằng nàng không thể có được chàng đâu, nàng sẽ không bao giờ đến được với chàng. Cái cảm xúc ấy, như một người đang mê mải trong một giấc mộng đẹp, và bị gọi giật dậy để đối diện với thực tế phũ phàng nhất.

Uyển Thanh đứng lặng một hồi bỗng nhiên trên mặt tràn đầy nước mắt, để kèm chế một nỗi bi phẫn tràn lên từ toàn thân, nàng đã cố gắng để bình tĩnh lại, rồi nàng nói với nữ thần y:

- Cô biết ngài đã nói thế nào không? Ngài bảo nếu giữa hai người phải có một người mất đi, ngài nói ngài chấp nhận người đó là mình, bởi cô chỉ yêu một mình Trịnh thân vương, nếu Trịnh thân vương chết đi, cô sẽ đau lòng hơn ngài chết đi, dẫu rằng hằng ngày ngài có bên cạnh cô, cô cũng chỉ nhớ đến Trịnh thân vương, vậy ngài sống còn ý nghĩa gì? Lúc đó, ngài sống cũng khác nào chết đâu? Nhưng nếu ngài chết vì cứu Trịnh thân vương, ngài mong rằng cô sẽ nhớ đến ngài suốt đời. Ngài sẽ sống mãi trong lòng cô, như vậy đối với ngài chính là niềm hạnh phúc lớn lao.

Phi Yến nghe Uyển Thanh nói trái tim vừa ổn lại lại đau nhói lên. Thân thể của nàng cũng chấn động, càng khóc to hơn:

- Đúng vậy! Huỳnh ấy thà rằng mình chết đi, cũng không muốn làm cô đau buồn. Còn cô, lại vô cùng lạnh lẽo, vô tình!

Nữ thần y vẫn mặc nhiên giữ im lặng. Khi này, đôi mắt Tuệ Dung cũng bắt đầu có một màng nước che phủ, Tuệ Dung cắn chặt môi, mãi sau mới nói lên lời được:

- Sự đau khổ không phải bao giờ cũng thể hiện ở những dòng lệ. Giữa một người có thể khóc, với một người không khóc nổi, chúng ta không thể so sánh rằng ai đau khổ hơn. Cô đau khổ, có thể khóc, nghĩa là cô vẫn còn lối thoát cho bản thân mình, nghĩa là cô vẫn còn có thể để nỗi đau tan đi bằng nước mắt của mình. Cô còn khóc được thì hẳn là còn hạnh phúc. Cô nghĩ đây là điều nực cười lắm phải không? Nhưng vốn dĩ không phải vậy đâu, con người chúng ta còn khóc được thì vẫn có thể dùng nước mắt mà cuốn trôi đi mọi uất ức mọi muộn phiền trong lòng, là vẫn có thể cảm giác được cái nhẹ lòng sau khi khóc xong. Nhưng còn cái cảm giác đau đến mức nghẹn nơi cổ họng thì lại khác lắm, trong lòng cứ như có một tảng sắt đè lên trên lồng ngực khiến chúng ta khó thở, nghẹn nơi cổ họng mà không thể trào trực thành nước mắt. Nỗi đau đó là cùng cực, là tồi tệ nhất trên đời!

Uyển Thanh nghe Tuệ Dung nói vậy nâng nhìn nữ thần y kỹ hơn, quả nhiên nữ thần y đang nhìn chòng chọc vào tấm mộ bia, Uyển Thanh thấy ánh mắt của nữ thần y cực kỳ buồn bã. Uyển Thanh cũng lập tức nhận ra rằng nữ thần y đã trở nên vô cùng tiêu tụy, bên dưới mắt có quầng thâm, da mặt tái xám kinh khủng.

Tuệ Dung nói rồi quay sang dìu nữ thần y ra khỏi cổng Y Y viên. Tuệ Dung đỡ nữ thần y lên ngồi trong cỗ xe, sau đó trở lại đứng trước nấm mồ, quỳ xuống bái lạy nói:

- Ngài hãy yên nghỉ.

Tuệ Dung nói xong đứng lên, đặt tay lên tấm mộ bia, không nỡ dời đi, đứng chôn chân lâu lắm, mọi người không biết đâu, đêm nào nữ thần y cũng ngồi trên giường ôm chặt cái gối rồi thủ thiê kề lể. Nữ thần y tưởng tượng nó là chàng nên cứ mãi miết nói mãi. Tới khi hỏi một câu mà đội chẳng thấy ai trả lời, nữ thần y mới giật mình, rồi lại tự trách. Đêm nào Tuệ Dung cũng thấy nữ thần y nhớ chàng, càng nhớ quay cuồng lại càng đau thấu xương tủy.

Phi Yến và Uyển Thanh cũng cúi đầu trầm mặc, đứng phía sau Tuệ Dung. Gió núi thổi mạnh hơn, có tiếng con cú rúc, trời dần tối hẳn, bóng núi xen bóng cây sừng sững, mấy ngôi sao lạnh lấp lánh phía chân trời.

Tuệ Dung lại lẩm bầm lần nữa:

- Hãy yên nghỉ, mong ngài hãy yên nghỉ.

Khẩn niệm xong, nàng sờ lên tấm mộ bia lần nữa, đau đớn vật vã hồi lâu, mang nặng tấm tình thương xót vô biên và nỗi bất lực đắng cay, nàng nói:

- Thôi, nó đi đi nhé! Nhưng nó sẽ sẽ thương tới thăm ngài.

Đã ngồi trong xe ngựa với nữ thần y rồi, Tuệ Dung còn vén rèm nhìn lại cho đến khi căn nhà mờ lẩn trong sương mù, tất cả mọi vật đều không còn nhận ra được nữa.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mộng Hàng Châu

Trước mắt nữ thần y hiện lên hình ảnh của Tây hồ, hai bên bờ là mấy hàng liễu tung bay theo gió. Nàng đứng trên cầu Tây Lâm, ngẩng đầu lên, nhìn khung trời buổi hoàng hôn, ráng chiều từng lớp từng lớp mây với sắc màu rực rỡ.

Hiếu Lạc bước lên cầu đi đến gần bên nàng, cười hi hi, đưa cho nàng một mảnh giấy, sau đó thẳng bẻ nhoeùn miệng ra cười với nàng thêm một cái nữa, rồi chạy ào đi mất. Nàng ngật ngưỡng mờ tờ giấy ra, trong đó là một hàng chữ được viết bằng nét chữ rất quen thuộc: “Đến gặp huynh trong Hắc Viện.”

Nữ thần y không cần suy nghĩ ra ai là người đã viết tấm giấy này, chạy thẳng đến Hắc Viện.

Học đường chỉ còn trơ lại một khuôn thành đồ nát, tàn phai, giếng Tự Nguyệt trong Đông Phong tư thất vẫn còn, thế nhưng đã nghiêng bẻ hết một nửa. Đi vào phía bên trong học đường, là từng lớp từng lớp tường vôi đồ nát, những bức tường vôi đó trông giống như một mê hồn cung rối mắt, loạn cuồng. Nữ thần y quay một vòng nhìn chung quanh, khu kiến trúc vĩ đại này ngày xưa có thể chứa được năm, sáu ngàn người này, nhưng bây giờ lại chỉ là một đống hoang tàn.

Nữ thần y tiếp tục đưa mắt nhìn chung quanh, nàng không nhìn thấy một người nào, bèn dùng tay bắt lên miệng làm loa, kêu to lên ra bốn phía:

- Thiên Văn!

Ở một phía của học đường đồ nát, vang dội tiếng kêu của nàng:

- Thiên Văn!

Nữ thần y hơi nhú mào, ngẩn ngừ nhìn vào chỗ có tiếng kêu vang vọng. Thế là, đột nhiên, nàng nhìn thấy dưới một khung cửa hình vòng cung, có hình dáng một người mặc y phục trắng đang đứng lơ lửng, làm cho nguyên cả học đường màu xám ngắt buồn thiu, như sáng bừng lên lấp lánh. Cách nhau quá xa, nàng nhìn không rõ mặt mũi của người đó, thế nhưng, trái tim nàng bắt đầu đập thình thịch lên như trống liên hồi, óc nàng lập tức thoáng qua một ý nghĩ điên cuồng, ý nghĩ điên cuồng này lại đưa tới một nỗi vui mừng cuồng nhiệt, mong đợi và phấn khởi! Có phải là chàng chăng? Có phải là chàng chăng?

Nữ thần y phóng chạy như bay về phía hình người đó, chạy, chạy, chạy... chạy về hướng vầng thái dương rực rỡ, trái tim nàng bị nỗi vui mừng và mong đợi chất ngất, đầy ắp, nàng cảm thấy như mình vừa được chấp thêm đôi cánh, đang vung vẩy bay về hướng vầng thái dương chói lọi hào quang. Nàng cảm thấy người mình nhẹ tênh như một sợi lông hồng.

Nàng nhìn thấy chàng rồi, rốt cuộc nàng cũng đã nhìn thấy chàng rồi! “Thiên Văn!” Nàng mở miệng hít vào một hơi thật dài, thật sâu, “Thiên Văn!” Nàng mở miệng ra, kêu lên như điên cuồng:

- Thiên Văn! Thiên Văn! Thiên Văn!

Cửu Dương đang đứng dưới khung cửa, vạt áo của chàng bị gió thổi tung lên, chàng đứng ở đó, yên lặng, không một cử động, nhìn nàng chạy như bay đến.

Nữ thần y đã chạy đến bên Cửu Dương, dừng nhanh lại, thở hào hển, trừng mắt nhìn chàng. Nàng điếng người ngắm chàng, cố gắng trấn an xem mình đang gặp ảo giác hay quả thực là chàng đây? Gương mặt chàng vẫn như lúc trước đẹp đến mê hồn, cặp chân mày rậm và đôi mắt to, đôi con ngươi đen nhánh, sống mũi thẳng tắp... một tác phẩm nghệ thuật được on Trên chạm trổ, điêu khắc thật hoàn hảo, thật tỉ mỉ công phu. Nhưng trông chàng thật buồn, không hề có một chút vui vẻ hóm hỉnh của những ngày xưa kia, cũng không hề có một chút nét hoang dại, điên cuồng của những lần hai người cùng ở bên nhau trong thừa tướng phủ, trông chàng như đã biến thành một người khác! Biến thành một vị thần bất khả xâm phạm! Nữ thần y ngẩn người ra, nhìn chàng trừng trừng.

- Thiên Văn...

Nàng khàn giọng kêu chàng, hơi thở vẫn còn đứt quãng:

- ...Có phải là huynh không? Thiên Văn có thật là huynh đó không?

Nữ thần y thấy chàng nhìn nàng, không một nháy mắt, đáy mắt chàng dần dần dâng lên một thoáng bi ai, tuyệt vọng, thần sắc chàng u uất, khổ sầu. Chàng chậm rãi nói:

- Không phải huynh.

Nữ thần y ngó người ra:

- Không phải huynh? Thiên Văn, huynh nói thế nghĩa là gì?

Nữ thần y thấy chàng vẫn tiếp tục nhìn nàng, không chớp mắt, không di động, âm thanh chàng u uất, buồn bã:

- Đây làm sao có thể là huynh được? Từ trước đến nay, huynh không hề biết phiền muộn, huynh không hề biết u sầu, huynh luôn sống một cuộc sống bình yên bình lặng vô tư lự, thích làm gì thì làm việc ấy, không hề thật sự xem trọng bất cứ chuyện gì. Thế nhưng, bây giờ huynh cô đơn cùng cực, không tìm được ý nghĩa cuộc đời, thiếu các thanh vịn dẫn lối... như vậy làm sao có thể là huynh cho được?

- Muội không tin...

Nữ thần y nhìn chàng trân trối, ánh mắt nàng dâng lên một mảng nước mắt:

- Muội không tin! Muội không tin! Rõ ràng là huynh mà, muội biết muội đã khiến huynh trở thành thế nhân như thế này, muội tệ lắm! Muội xấu lắm! Muội không đúng, huynh ghét muội! Huynh hận muội! Hận muội vô cùng... phải không?

Cửu Dương im lặng, nữ thần y kêu lên thật to:

- Thiên Văn, muội nhớ huynh lắm! Trong ba mươi ngày qua mỗi ngày muội đều nghĩ đến huynh!

Nàng nói rồi mím chặt đôi môi, nhìn chàng thật sâu, thật sâu, nước mắt nhanh chóng dâng đầy đôi tròng mắt nàng, đôi môi nhỏ của nàng run rẩy, hơi thở nàng nặng nề. Chàng cũng nhìn lại nàng, cuối cùng, nàng thấy chàng khẽ quay đầu. Sợ chàng bỏ đi, nàng bật kêu lên một tiếng thảng thốt, bàng hoàng:

- Thiên Văn!

Nàng nhào ngay vào lòng chàng, ôm chầm ngay lấy chàng, chàng cũng siết chặt nàng vào lòng theo phản ứng tự nhiên. Cái thân hình nhỏ bé, mềm mại của nàng, tựa sát vào người chàng, đôi mắt nàng nhìn chàng, van nài, nóng bỏng và long lanh ngấn lệ. Chàng cúi đầu xuống, đôi môi chàng tìm lấy đôi môi

nàng, quán quýt, luyến lưu. Nàng nhắm nghiền đôi mắt lại, những giọt lệ tuôn ra từ khe hở của hai vành mi, chảy dài xuống đôi gò má, lăn vào miệng của cả hai người.

Trái tim nữ thần y đập liên hồi, thỉnh thoảng, mạnh mẽ trong lồng ngực, mạnh đến độ như thể muốn nhảy ra khỏi người nàng. Đôi môi nàng áp vào đôi môi của chàng đó, miệng nàng nếm được vị mặn mặn của những giọt nước mắt nóng hổi của chính mình. Một hồi lâu sau, chàng rời môi nàng ra, nàng ngẩng đầu lên, đặt một bên má của mình sát vào lồng ngực chàng, chàng dùng chiếc cằm của mình, tựa nhẹ vào đầu nàng, dịu dàng, che chở, thương yêu. Nàng lẩm bẩm những lời dịu ngọt, nhẹ nhàng:

- Thiên Văn, huynh không biết những ngày vừa qua, muội đã sống một cách khổ sở biết mấy! Muội xin lỗi đã tạo cho huynh bao nhiêu giày vò, đau đớn!

Chàng vẫn không nói gì, nàng run rẩy trong lòng chàng, đặt tai mình sát vào ngực chàng:

- Muội thích nghe nhịp tim đập của huynh, muội thích đến độ phát cuồng lên được! Thiên Văn, muội thật sự xin lỗi, huynh có thể tha thứ cho muội, để muội bù đắp lại cho huynh được không? Muội muốn được chui vào lòng huynh mãi mãi như thế này, suốt đời, suốt kiếp!

Nàng vừa nói vừa ôm lấy thân hình mạnh mẽ, cao lớn của chàng, nói như mê man:

- Thiên Văn, suốt cả cuộc đời này của muội, muội sẽ không bao giờ buông huynh ra nữa, không bao giờ muội buông huynh ra nữa đâu!

Nàng nói rồi thẳng người lên, nhìn thẳng vào chàng, ráng chiều nhuộm hồng gương mặt chàng, ánh sáng long lánh của buổi hoàng hôn nhảy múa trong đôi con ngươi chàng.

Chàng hỏi thật thành khẩn:

- Những lời muội nói là sự thật chăng? Muội thật sự sẽ không buông huynh ra nữa chăng?

Trái tim nữ thần y đập mạnh một cái, lí trí trong khoảnh khắc đó, thoáng qua ngay óc nàng, phảng phất đâu đây, hình như có một cái gì đó không ổn, phảng phất đâu đây... gương mặt của chàng khi ẩn khi hiện, thân hình của chàng chợt trở nên nhẹ tênh, hơi thở của chàng nghe cũng nhỏ dần...

Nữ thần y gắng hết sức lực ôm ghì lấy chàng, ngẩng đầu lên hôn chàng và xúc động kêu lên:

- Đúng vậy, đó là những lời thật! Thiên Văn! Đó là những lời thật! Làm sao muội có thể buông huynh ra cho được? Huynh chính là hạnh phúc của muội! Buông huynh ra, cũng bằng như buông ra tất cả!

Nữ thần y dứt lời ngoài trời bất chợt có tiếng sấm nổ, hình ảnh của Cửu Dương trước mắt nàng như làn khói chợt tan biến.

Nữ thần y mở mắt ra, trong cỗ xe ngoài nàng và Tuệ Dung chỉ có chiếc lồng đèn tỏa ra vài tia leo lét. Tia chớp bên ngoài rèm cửa lóe lên đường như muốn khuấy tan màn đêm. Một lát sau, trời đổ mưa ào ào như trút nước. Vang trong mớ âm thanh hỗn tạp ấy là tiếng vó ngựa gấp rút, nhanh nhanh.

Nữ thần y bung hai tay lên ôm lấy đầu nàng, nàng gục mặt xuống bàn tay để khóc thật to nhưng hai mắt ráo hoảnh, không thể nào khóc được. Mặc dù trong lòng đau đớn nhưng nàng cố gắng mấy cũng không làm sao khóc được, có lẽ nước mắt nàng đã cạn, nàng đang nếm trải những đau đớn nhất cuộc đời mình.

Những kỉ niệm lúc hai người bên nhau lướt qua tâm trí nàng: niềm vui giản dị khi hai người còn ở Hàng Châu, dong buồm và lướt sóng. Những đêm trăng sáng trên mặt Tây hồ, tay cheo của chàng chỉ trong phút chốc đã đưa hai người ra giữa hồ. Ánh mắt đắm đuối đẹp mê hồn của chàng nhìn nàng. Khi ấy bao giờ nàng cũng cười rất tươi, thò tay xuống khuấy động làn nước trong vát tạo thành những xoáy nước nhỏ. Hai người để mặc cho chiếc ghe trôi nổi lênh đênh. Khoảnh khắc đó, vạn vật tĩnh lặng như chỉ còn hai người giữa đất trời.

Nàng lại nhớ đến những lúc đi cùng chàng dọc theo ven hồ, dưới mưa, chàng đã bắt chắp ướt để lấy áo khoác lên cho nàng, còn nhớ lúc đi chùa Thanh Tịnh vì muốn lên tận cùng nên phải đi bộ rất lâu và mệt, chàng đã cõng nàng đến tận nơi. Nàng biết chàng mệt lắm, nhưng kìm nén lại hơi không dám thở hắt sợ nàng nghe...

Nàng nhớ, nhớ lắm... nhưng giờ chàng không còn nữa, nàng muốn chạy lại ôm sau lưng chàng biết bao, để kể lại mọi kỉ niệm giữa hai người, nhưng nàng không thể, thật sự không còn cơ hội nào nữa. Điều đó làm nàng vô cùng đau khổ trong những ngày qua. Bên ngoài mưa gió và sấm sét vẫn không ngừng gầm rú điên cuồng. Nàng cảm kích Tuệ Dung vỗ về trên vai mình, nhưng nàng vẫn cảm thấy cô đơn biết bao, nàng chỉ biết tự ôm lấy bản thân mình thôi, mà nàng thấy nó cũng chả ấm hơn chút xíu nào cả, chắc có lẽ thiếu vòng tay của chàng ngày đông năm xưa ôm chặt nàng vào lòng, để nàng ngủ say sưa trên bờ vai rắn chắc. Cảm giác của nàng bây giờ, một cảm giác cô đơn đến tột cùng nàng đang gánh chịu.

- Huynh sẽ rải thể giới của mình rạp dưới chân muội, nữ thần y. Huynh yêu muội, muốn muội mãi mãi, cả thể xác lẫn tâm hồn.

Câu nói cuối cùng của chàng. Ôi, ông Trời, sao lại không phù hộ cho chàng được bình yên? Sao lại để chàng ra đi như thế? Hôm nàng tới phủ thừa tướng để van chàng vào đại lao cứu người đàn ông trong lòng nàng, nàng nhớ rất rõ bóng dáng thâm trầm ngồi lặng của chàng, gương mặt lộ vẻ sầu thảm mà môi vẫn gượng cười, chàng biết nàng lợi dụng chàng nhưng vẫn cam tâm bị như vậy!

Nữ thần y nhìn xuống chiếc vòng ngọc nàng đang đeo trên tay, trên đó có mấy chữ chàng đã khắc lên, chúc nàng hạnh phúc. Nàng nhìn nét chữ thấm đẫm tình yêu thương không điều kiện, và chàng vẫn luôn ở trong tình cảm đó, chỉ là trước kia chưa bao giờ nàng đón nhận, kể cả khi vĩnh viễn nhắm mắt lại chàng vẫn cứ hoàn toàn lạc lõng.

Thật sự từ sâu thẳm trong nội tâm, nàng muốn ở mãi trong giấc mộng vừa rồi, có thể ở luôn trong giấc mộng đó, bước lại gần chàng, nhìn vào đôi mắt sáng mặc dù đang mệt mỏi nhưng vẫn đẹp sững người của chàng. Nàng sẽ nhào vào vòng tay rộng mở của chàng, rồi sẽ được nghe chàng nói: “Yên nào,” chàng ôm nàng, đỡ dành như khi hai người còn nhỏ, vùi mặt vào ngực chàng và hít vào thật sâu, chàng sẽ lau nước mắt trên khuôn mặt lem nhem nước mắt và hôn nàng. Rồi tiếng sáo của chàng lại vang lên, tiếng sáo tuy rằng du dương, nhưng lại man mác ưu sầu, ẩn trong đó lại có một thứ chí khí bát ngát như một bụi tre dầm sương dãi nắng dầu có xơ xác đến đâu vẫn vươn thẳng thân cành. Như tình yêu của chàng dành cho nàng.

Nàng đã từng tôn sùng chàng biết bao, thật lòng thật dạ tôn sùng chàng, đối với chàng vô cùng thần thánh. Còn chàng thì hoàn toàn hiểu rõ tâm tình sùng bái gần như mù quáng của nàng đối với mình, chàng đáp trả lại nàng bằng một tình yêu thương tha thiết. Chàng vẫn thường vuốt mái tóc mềm mại của nàng và nói:

- Nữ thần y, khi lớn lên huynh sẽ cưới muội, huynh sẽ thương yêu và chăm sóc muội cả đời.

Khi chàng nói những lời đó, giọng nói của chàng sao mà thân thương, sao mà triu mến. Nàng đã cảm thấy vô cùng an tâm, vô cùng ấm áp. Đúng vậy, ai có được một người yêu như chàng mà không cảm thấy ấm áp cho được? Muốn đời nàng nhớ mãi lúc mình còn bé bị bọn trẻ trong học đường bắt nạt, bao giờ chàng cũng đứng ra đánh nhau với bọn chúng, bọn trẻ đó hoảng sợ và bỏ chạy tán loạn. Chàng dùng hai vòng tay, ôm choàng lấy nàng, giống như một vị thần hộ mạng, chói lọi, sáng ngời. Những ngày tháng thơ ấu của nàng đã qua đi như thế.

Nữ thần y áp mặt nàng vào chiếc vòng, nói khe khẽ như nói với chính mình:

- Nếu có kiếp sau, muội sẽ chỉ yêu huynh, cho dù huynh không yêu muội, muội cũng sẽ toàn tâm toàn ý yêu huynh, không bao giờ cô phụ huynh.

Tuệ Dung ngồi bên cạnh nữ thần y, vừa vỗ về trên vai nữ thần y vừa mở mắt nhìn vô hồn vào chiếc lồng đèn treo trên khung cửa sổ, ngọn lửa nhảy múa chập chờn. Nàng cũng nhớ chàng biết bao nhiêu, nhưng nàng thật sự không hối tiếc vì đã không nói ra điều này khi chàng còn sống. Đêm hai người ở Thừa Đức, nàng đã có rất nhiều cơ hội để nói ra tình cảm trong lòng mình, rằng chàng hãy yêu nàng đi, dù là để lấp chỗ trống, để thay thế người kia thôi cũng được nhưng nàng đã không làm thế.

Tuệ Dung cũng chẳng biết tại sao nàng yêu chàng sâu đậm đến vậy? Lẽ nào kiếp trước nàng nợ chàng chăng? Nên kiếp này nàng muốn ôm lấy đau khổ về mình, nàng yêu chàng, dù biết tình yêu đó không thể nào tới đích! Nàng vẫn biết cuộc đời có trăm ngàn lối rẽ, song nàng lại chọn lối đi chật hẹp nhất, đó chính là lối đi tới trái tim chàng! Cuộc gặp gỡ giữa hai người ở trong căn phủ bộ hộ đã tạo nên một cái duyên tiền định. Rồi những ngày ở Thừa Đức đã khiến nàng và chàng gắn bó với nhau hơn. Nàng tình nguyện giúp chàng chống đối tam mệnh đại thần, bảo vệ người con gái trong lòng chàng, giúp chàng cải trang, đến đại lao tráo đổi người... Khi còn ở trong phủ bộ hộ hằng đêm, mỗi khi chàng cảm thấy mệt mỏi, nàng đã ở bên chàng. Những khoảnh khắc cô đơn của chàng đó luôn có nàng đồng hành, để chàng cảm thấy cuộc sống đáng sống hơn, nhiều niềm vui đến dường nào...

Tuệ Dung cởi áo choàng của mình ra choàng cho nữ thần y. Chiếc áo choàng này, vốn là của chàng, Tuệ Dung nhớ chính tay chàng đã choàng cho nàng trước khi chàng khuất sau cánh cổng đại lao. Đêm đó nàng cũng như Phi Yến, nhìn theo bóng chàng xa dần, nàng nắm chặt bàn tay mình để không kéo chàng lại vì nàng hiểu chàng sẽ không bao giờ thuộc về nàng. Chàng chỉ đơn giản như một con gió đến rồi đi, bước qua đời nàng như giấc mộng thoáng qua. Đêm đó, nàng ngàn vạn lần không muốn giúp chàng vào đại lao cứu người song nếu không phải vì yêu và tôn trọng quyết định của chàng, nàng sẽ không màng tới sự trao đổi đó, một cuộc trao đổi mà đối với chàng mà nói quả thật rất vô tình và tàn nhẫn. Nhưng nàng hiểu chàng, cũng hiểu từ ngàn xưa, danh sĩ chân chính, vốn dĩ đã phong lưu! Thế là trong ba mươi ngày qua, đêm nào nàng cũng ngồi bệt trong góc phòng của Lục Tây cung. Bóng nàng lơ mơ ngồi thu lu trong bóng tối, tai nghe văng vẳng tiếng chiêng điểm sang canh, tim nhói lên.

Một giọt lệ lặng lẽ rơi xuống má Tuệ Dung, rồi từng dòng lệ nối tiếp nhau, cuối cùng, nàng cũng không kiềm chế được, nước mắt chảy ròng.

Tuệ Dung đưa tay lên bịt miệng. Không được, phải mạnh mẽ lên. Trông nữ thần y mệt mỏi, và cực kì nhếch nhác thế này, nữ thần y khóc không thành tiếng được, và cũng không còn nước mắt để chảy nữa. Hình thái này, trông càng thảm khổ vô văn. Nên nàng phải mạnh mẽ lên, mặc dù nàng cũng yêu và nhớ chàng nhiều.

Tuệ Dung vuốt ve xống áo trên người nữ thần y, áo vẫn như cũ, còn bóng người đã biệt tăm. Khi chàng còn sống, nàng chưa từng dám kỳ vọng gì nhiều, ở chàng, nàng chỉ kỳ vọng một vòng tay như chiếc áo choàng này, một vòng tay đơn giản nhưng lại chính là khát vọng bức thiết trong nội tâm nàng. Bảy mươi năm qua nàng vẫn cho là mình không phải loại người mềm yếu, hiện tại nàng biết, nàng đã sai! Chỉ muốn được sống bên chàng mãi thôi! Được nhìn thấy và trò chuyện với chàng, những điều đơn giản nhưng với nàng là tất cả! Kể từ khi gặp chàng lần đầu, nàng đã không khống chế được trái tim mình, làm nàng cảm nhận được yếu đuối trước giờ chưa bao giờ thấy!

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 24: Theo chàng góc bể chân trời

Nói đến Tiêu Phong và Tô Khất đang cùng binh lính ở trong doanh trại dưới chân Côn Lôn sơn. Bấy giờ là hoàng hôn, bên trong căn lều của Tô Khất com chiều đã được hai tên lính dọn lên. Trên bàn đặt một đĩa đồ xào đậu hũ non, một đĩa rau cần xào cà chua, một tô canh trứng gà hầm mộc nhĩ, một

đĩa giả đậu xào măng, một nồi com gạo trắng và mấy cái bát, đũa.

Tô Khắt đang ngồi bên bàn xem một tấm địa đồ, một trong hai tên lính thấy tách trà của chàng đã cạn hết nước, bèn nói sẽ mang vào lều một lượt trà khác để thay tuy nhiên Tô Khắt lắc đầu ra hiệu không cần. Tên lính đó bèn đi ra ngoài. Tô Khắt lại tiếp tục xem tấm địa đồ, một lúc sau, không thấy Tiêu Phong, Tô Khắt bèn sai tên lính còn lại đi mời Tiêu Phong vào cùng ăn com.

Tên lính nói:

- Tiểu nữ nghĩ vương gia và tướng quân phải nên ăn những món có chất đạm hơn mấy món này, để có sức điều quân, chứ mấy món sơ sài này...

Bộp một tiếng, tên lính chưa nói xong, tấm địa đồ làm bằng da dê trên tay Tô Khắt rớt xuống đất.

- Là Lộ cô nương đấy ư? - Tô Khắt giật mình ngẩng đầu lên, nhìn tên lính và buột miệng kêu lên kinh ngạc - Sao cô lại ở đây?

Phi Nhi nhặt tấm địa đồ đặt trên bàn cho Tô Khắt, cười cười nói với chàng:

- Tiểu nữ đã theo quân đội của ngài hành quân bốn tháng nay rồi, từ kinh thành đến Hạ Xuyên Khẩu. Sau khi mọi người nghỉ trại, tiểu nữ cười con Lộ Nhi theo quân đội của ngài đi hết một tháng trời mới đến đây.

Tô Khắt nhìn Phi Nhi từ đầu đến chân, chàng đương nhiên biết nàng cải trang thành binh sĩ trà trộn vào trong quân ngũ của chàng để được gặp Tiêu Phong, bất quá một cô gái mảnh mai như nàng, lại vượt đường xa vạn dặm chỉ để gặp người nàng yêu, Tô Khắt càng nghĩ càng cảm động song vẫn lắc đầu.

Phi Nhi biết Tô Khắt sẽ khuyên nàng đi về, vội chặn lời chàng:

- Xin ngài đừng đuổi tiểu nữ đi, tiểu nữ chỉ muốn ở bên cạnh chăm sóc vương gia, ngài cũng biết rõ tấm chân tình của tiểu nữ đối với vương gia mà. Xin ngài hãy để tiểu nữ ở lại làm những công việc nấu nướng trong quân ngũ. Tiểu nữ hứa sẽ làm những công việc tạp dịch lật vật trong quân đội, phục vụ cho ngài ấy, cho mọi người, tiểu nữ tuyệt đối không bao giờ lười biếng, tuyệt đối không bao giờ lười thôi, tuyệt đối không bao giờ gây chuyện. Tiểu nữ sẽ không là một gánh nặng mà sẽ là một viên thuốc định tâm cho mọi người.

Phi Nhi nói xong im lặng chờ đợi cái gật đầu từ Tô Khắt, thoáng thất vọng khi nàng thấy chàng lắc đầu với nàng, nói một cách nghiêm trang:

- Không được, cô nương ở đây sẽ phân chia tâm trí của vương gia mất, ta cũng không thể để cô làm một cái lệ cho những binh sĩ khác, do đó, cô nương không thể ở đây được, xin cô hãy đi về.

Phi Nhi nín lấy tay áo Tô Khắt:

- Tiểu nữ sẽ không xuất hiện trước mặt vương gia làm ngài ấy phân tâm, tiểu nữ hứa thật mà, tiểu nữ sẽ không làm lộ thân phận của mình.

- Không được - Tô Khắt vẫn lắc đầu quây quây nói - Cho dù ngài ấy không phát hiện nhưng ở đây là chiến trường, nguy hiểm trùng trùng, tóm lại nhất định không được là không được, cô hãy rời khỏi đây ngay đi.

Phi Nhi không chịu đi, cũng không buông tay áo Tô Khắt ra, nhìn chàng chăm chăm. Sau đó, từ trong đôi mắt nàng, có một giọt nước mắt rớt xuống. Phải nói thế nào cho chàng hiểu được đây, mấy năm trước đây, sau khi nàng đưa bản danh sách có liên quan mật thiết đến cái chết của Trịnh Chi Long cho Tiêu Phong, nàng đã rời khỏi kinh thành, để cố tìm cách lãng quên chàng nhưng cho dù khoảng cách hai người có xa thế nào cũng không khiến nàng quên chàng được!

- Xin ngài hãy để tiểu nữ ở lại trong doanh trại mà - Phi Nhi nói trong nước mắt rùng rùng - Trên đường đi đến đây trong đầu tiểu nữ lúc nào cũng chỉ có một ý nghĩ, tiểu nữ chỉ cầu được ở bên ngài ấy, chăm sóc ngài ấy, cho dù có chết tiểu nữ cũng chịu.

Tô Khắt nhìn nước mắt Phi Nhi tiếp tục đổ như suối, một nỗi bất nhẫn trỗi lên trong lòng chàng khi Phi Nhi thở ra từng hơi thở thật dài, khẩn thiết nói thêm:

- Tiểu nữ biết ngài ấy đã có vợ con ở kinh thành, không dám cầu mong điều gì đâu, tiểu nữ chỉ muốn được ở bên cạnh lo com nước cho ngài ấy thôi, mỗi ngày tiểu nữ được nhìn thấy ngài ấy là đã mãn nguyện lắm rồi. Tiểu nữ thật sự không sợ chiến trường nguy hiểm, tiểu nữ không sợ chết! Chỉ cần ở bên ngài ấy sống được một ngày qua một ngày. Sống được một tháng qua một tháng. Sống được một năm qua một năm. Thật tình không đòi hỏi gì hơn.

Phi Nhi nói tới đây đứng nhích vào Tô Khắt thêm một chút, nhìn chàng chăm chú, gật gật đầu. Tô Khắt cũng nhìn nàng chăm chú, nhưng vẫn lắc đầu:

- Đương nhiên là ta hiểu được tâm tình của cô đối với vương gia, thế nhưng mà... ta vẫn không thể nào bao che để cô ở lại được. Hơn nữa, những người theo quân đội phải có sức lực bền bỉ, khỏe mạnh, và dũng mãnh! Cô làm được sao?

- Ngài quên tiểu nữ là đồ đệ của Binh khí phổ gia Lộ Thần rồi sao? Ngài quên là đối với chuyện trên lưng ngựa, tiểu nữ đã thuần thục, cao cường đến mấy rồi à? Ngài thậm chí cũng đã quên rằng, dòng họ tiểu nữ vốn đến từ quan ngoại, là những con người đều lớn lên trên lưng ngựa hay sao?

Tô Khắt vẫn tiếp tục lắc đầu:

- Nhưng mà...

- Ngài đã quyết định như thế rồi phải không? - Phi Nhi ngắt lời Tô Khất, hỏi - Ngài nhất định không chịu cho tiểu nữ ở lại đây, đúng không?

- Đúng vậy!

Phi Nhi buông tay áo Tô Khất ra, nhìn chàng một chút, rồi nàng dùng ống tay áo lau nước mắt nói một cách đơn giản:

- Được lắm! Như vậy, ngài cứ việc đi đường của ngài, tiểu nữ sẽ đi đường của tiểu nữ! Đường đi Côn Lô sơn, ngài rất quen thuộc, tiểu nữ cũng rất quen thuộc!

- Lộ cô nương, cô có chịu nói chuyện cho đúng lý không?

- Đúng lý, tiểu nữ đã nói với ngài cả một loạt những lý lẽ rất đúng rồi. Bây giờ tiểu nữ không nói lý với ngài nữa. Tiểu nữ chỉ nói cho ngài biết, ngài cho tiểu nữ đi theo, tiểu nữ sẽ đi theo, ngài không cho tiểu nữ đi theo, tiểu nữ vẫn phải đi theo! Cuộc đời này của tiểu nữ, sẽ không bao giờ chia lìa với vương gia được nữa! Cho dù ngài có nói như thế nào, cho dù ngài có nói ngon nói ngọt hay nói cứng nói xẵng gì với tiểu nữ, ngài cũng không thể nào đuổi tiểu nữ đi chỗ khác được! Tiểu nữ không ở trong doanh trại, sẽ cắm trại ở một nơi nào đó gần trại lính của ngài. Chỉ bằng ngài giết tiểu nữ, bằng không, chân trời góc bể, tiểu nữ đều đi theo vương gia!

Tô Khất nhìn Phi Nhi trân trối. Nàng cũng ngẩng đầu lên, cương quyết, quả cảm nhìn thẳng vào chàng. Ánh mắt nàng long lanh, phát ra những tia sáng lấp lánh. Nguyên cả khuôn mặt nàng, trông sáng ngời ngời, phát ra những nét đẹp vô vàn.

Từ xưa tới giờ Tô Khất chưa bao giờ thấy một vị cô nương nào dám một mình rong ruổi, vượt ngàn dặm đường xa, đuổi theo người mình yêu ra tới sa trường, thật là một hành động khác thường! Chàng nhìn nàng thật lâu, cuối cùng thở ra một hơi dài, nói rằng:

- Thôi được rồi, ta đầu hàng rồi, cô nương thích thì cứ ở lại đi! Ta đã hiểu ra rồi, Nguyệt lão đã cột chặt trái tim cô vào với Trịnh thân vương, ngài ấy không có thể chạy trốn được! Nếu như ta không đồng ý cho cô ở lại, chưa biết chừng cô chưa bị quân lính của Cát Nhĩ Đan giết chết, thì đã bị sự nhớ thương giết chết trước rồi!

Hai người nói tới đây, Tiêu Phong vén rèm bước vào trong lều. Tô Khất đã hiểu được quyết tâm của Phi Nhi, đối với lòng dũng cảm và trái tim si tình như nhất của Phi Nhi, ngoài sự kinh ngạc, bàng hoàng ra, chàng không thể nào không nảy sinh lòng thán phục nàng, bèn ra dấu cho nàng ra ngoài.

Phi Nhi nở một nụ cười cảm kích với Tô Khất, sau đó quay mình, định đi ra ngoài, chợt Tiêu Phong nói:

- Người đã ăn cơm chiều rồi hay chưa?

Phi Nhi nghe Tiêu Phong nói, liền dừng bước. Tiêu Phong nói thêm:

- Đây là người mình cả, nếu chưa ăn chiều thì ngồi xuống cùng ăn, không cần phải lễ nghi quá nhiều trước mặt ta.

Tiêu Phong nói xong ngồi vào bàn. Bụng Tô Khất giật thon thót, vội liếc sang Phi Nhi nhưng chàng chưa kịp ra hiệu cho nàng từ chối thì nàng đã vội khom lưng trầm giọng đáp "ạ" rồi ngồi vào bàn. Đương nhiên Phi Nhi rất vui mừng, từ hôm rời khỏi phủ Viễn đến nay cũng đã mấy năm, nàng mới được ngồi bên Tiêu Phong cùng lúc ăn cơm.

Tô Khất không biết làm sao, đành ngồi vào chiếc ghế bên phải Tiêu Phong. Trong suốt buổi ăn, Tiêu Phong chậm rãi nhai cơm, không nói thêm tiếng nào nữa. Tô Khất cũng giữ im lặng, chàng vừa ăn vừa lo Phi Nhi cao hứng nói gì đó, hoặc Tiêu Phong lại hỏi gì đó khiến Phi Nhi phải lên tiếng trả lời, làm lộ thân phận của nàng. May là Tiêu Phong không hỏi Phi Nhi thêm bất kỳ điều gì, hơn nữa từ khi Tiêu Phong bước vào lều cũng không nhìn thẳng mặt Phi Nhi. Về phần Phi Nhi, nàng cũng rất biết điều, chỉ cúi đầu xuống cầm củi và cơm. Tô Khất tròn mắt khi thấy nửa khắc trước đây, nàng chê ông chê eo đồ ăn ở vùng biên ải sơ sài, thế mà bây giờ lại ăn uống vô cùng ngon miệng, một ít nước canh và giả đồ còn sót lại cũng dồn vào bát, ăn sạch sành sanh.

Đến khi Phi Nhi định tiếp tục ăn sang bát cơm thứ hai, Tô Khất không thể ngồi yên được nữa, chàng không thể nào tiếp tục sống trong cái cảnh hồi hộp này thêm một phút nào nữa, bèn chỉ vào đĩa rau cần chưa ai đụng đũa vào nói:

- Món này nguội rồi, người mang ra ngoài hâm lại cho nóng để vương gia dùng.

Tám tháng sau, mỗi ngày từ trong triều đình, Tuệ Dung bắt đầu lục tục đem về những tin tức mới nhất từ chiến trường, có liên quan đến Tiêu Phong, những tin tức tốt đem nói cho nữ thần y nghe.

- Nghe nói, đại quân của Trịnh thân vương, mười ngày trước đã đánh bại Mã Thủy Hân ở trại Thiên Trì, làm cho quân Mã Thủy Hân thất thoát rất nhiều người ngựa!

- Hôm nay Sách đại học sĩ nói có tấu chương đưa về, đội quân của Trịnh thân vương trước hết đánh bại quân Cố Khách Tắc, tiếp theo đó, lại đánh nhau với quân Ba Đồ Nhĩ bảy ngày bảy đêm dưới chân núi Côn Lô, ba vạn đại quân của Ba Đồ Nhĩ bây giờ chỉ còn lại có vài ngàn người, đã lui về khu vực Hoàng Thổ Ba.

- Hôm nay lại có tin đưa về, nói rằng Trịnh thân vương đã xuất quân đánh lên Hoàng Thổ Ba và tiêu diệt toàn bộ quân Ba Đồ Nhĩ!

- Nghe nói Trịnh thân vương đã đánh tan Thập Tam Gia Quân Ngạc Tề Nhĩ, dồn chúng trong sơn cốc của Tần Lĩnh sơn.

Nữ thần y đứng trên lan can lầu của Trữ Tú cung, một trong Tây lục cung nằm ở nội đình Từ Cẩm Thành, nét mặt không buồn không vui, cũng không nói lời nào. Tuệ Dung đứng cạnh nữ thần y, nén tiếng thở dài, trong lòng Tuệ Dung lấy làm đau xót, nàng không hiểu tại sao trong cuộc đời nữ thần y những chuyện buồn cứ liên tục xảy ra như vậy. Bắt đầu từ chuyện Tần Thiên Nhân chết, đến Cửu Dương qua đời, Tiêu Phong đi bảo vệ vùng biên cương, cứ ngỡ niềm vui còn sót lại là đứa con của nàng và Tiêu Phong nhưng đứa bé lại mất khi vừa chào đời... Và từ khi nữ thần y mất đi đứa bé đó, Tuệ Dung không nghe nữ thần y mở miệng nói một lời nào nữa. Hằng ngày, nữ thần y vẫn sống, nhưng lặng lẽ một mình gặm nhấm và giấu kín những nỗi đau đớn trong lòng. Tạo hóa thật quá trớ trêu, mà đứa bé trai xấu số đó Tuệ Dung cũng chưa được nhìn thấy lần nào, nghe nói Hách Xá mang đi khỏi Trữ Tú cung ngay sau khi nó vừa lọt lòng mẹ. Bọn cung nữ nói tiêu a ca có đôi mắt màu vàng, toàn thân cũng màu vàng, chính là hiện thân của kim đồng, một điềm gở với đại Thanh, nên Hách Xá hoàng hậu đã đem bỏ đi.

Tuệ Dung biết nữ thần y đau khổ, vật vờ, nhưng lại không khóc được. Vậy là mỗi ngày, mỗi ngày, nữ thần y đều đứng trên lan can lầu Trữ Tú cung, nhìn về phía trời xa xa. Tuệ Dung biết sự đau đớn gần như làm cho nữ thần y sắp nổ tung đến nơi, mặc dầu sau mỗi trận chiến của Tiêu Phong, cấp bậc ở hậu cung của nàng lại từng ngày tăng lên một bậc.

Tháng tư năm Khang Hi thứ mười lăm, Khang Hi phái Tiêu Phong dẫn quân tấn công Đài Loan, thu hàng Trịnh Khắc, thống nhất khu vực Đài Loan.

Vào năm Khang Hi thứ mười sáu, quân Nga liên tiếp tấn công vùng Hắc Long Giang, Sa hoàng còn xây dựng căn cứ để dễ bề chiếm đóng vùng biên giới. Lúc bấy giờ Tiêu Phong đang ở Đài Loan, nhận được lệnh của Khang Hi tức tốc từ Đài Loan trở về Trung Nguyên và lên biên giới xem xét tình hình để tổ chức kháng cự.

Vào năm 1678 Khang Hi bổ nhiệm Tô Khất làm Phủ Viễn tướng quân, tới Hắc Long Giang giúp Tiêu Phong triển khai phòng ngự. Tiêu Phong và Tô Khất chia hai đường thủy bộ tấn công quân Nga, hạ được thành Nhã Khắc Xa ở Ái Huy và rút về Tân Cương. Nga hoàng thua trận, buộc phải đồng ý giải quyết vấn đề biên giới đoạn phía Đông thông qua đàm phán, đại diện của hai bên tiến hành đàm phán tại Ni Bố Sở, chính thức ký hiệp ước biên giới đầu tiên. Nhờ chiến thắng trong cuộc chiến tranh với Nga, Khang Hi đã ký với Nga hòa ước Trung Nga, xác định đường biên giới giữa hai nước.

Trong những năm Khang Hi thứ mười chín và hai mươi Khang Hi lại sai Tiêu Phong dẫn quân tiến đánh An Tạng, đánh đuổi thế lực của vua Tây Tạng đương thời, rồi phái đại thần Trương Đình Ngọc trấn giữ Tây Tạng, đồng thời phong cho Đạt Lai Lạt Ma làm lãnh tụ tôn giáo ở vùng này, thống nhất vùng sa mạc phía Bắc cũng như khu vực phía Đông của Tân Cương. Có thể nói dưới thời kỳ Khang Hi, bản đồ Trung Nguyên được mở rộng nhất trong lịch sử các triều đại phong kiến. Không chỉ có những chiến tích về quân sự, trong thời gian Khang Hi ngồi trên ngai vàng, Tiêu Phong được coi là người đã giúp đỡ Khang Hi rất nhiều trong việc xây dựng nền móng cho thời thịnh trị mà sử sách ca ngợi. Chính vì những thành tích rực rỡ ấy, các sử gia đời sau đều nhất loạt gọi Tiêu Phong bằng hai chữ “Chiến Thần.”

Tình hình ở nơi biên giới Đông Bắc lúc bấy giờ coi như đã được ổn định nhưng ở phía Tây Bắc thế lực của Cát Nhĩ Đan ngày càng lớn mạnh. Vào năm Khang Hi thứ hăm một, Cát Nhĩ Đan đích thân mang năm vạn quân tấn công vào Nội Mông. Khang Hi sai Tiêu Phong mang mười vạn quân đi đánh. Tiêu Phong chia quân làm ba cánh, Tô Khất phía Đông, Phí Dương Cổ chỉ huy phía Tây, còn Tiêu Phong tự mình đi trung quân. Kết quả sau tám tháng chiến tử sa trường quân Thanh thắng trận, đuổi được Cát Nhĩ Đan.

Sang năm Khang Hi thứ hai mươi hai, độ đầu thu, một lần nữa Cát Nhĩ Đan tấn công, lần thứ hai này Cát Nhĩ Đan xua quân ở Sơn Hải Quan và tiến đánh phần phía Đông Nam khu tự trị người Duy Ngô Nhĩ tại Tân Cương. Tiêu Phong lại phải thân chinh một lần nữa. Hai bên giao chiến ác liệt tại Ô Lan Bố Thông.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Tết hoa đăng

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Vào một buổi chiều ngày rằm tháng tám Khang Hi thiết đãi yến tiệc ở ngự hoa viên. Trước khi lễ hoa đăng bắt đầu có tới hai thời thần, hoàng hậu, các phi tần, a ca, phúc tấn, cách cách và chư hầu bá quan đã sớm tới đủ, ai nấy vào chỗ ngồi. Đến giờ khai tiệc, một tốp thái giám rào bước vào đứng quay mặt về một hướng, đằng xa vọng lại tiếng hô:

- Hoàng thượng giá lâm!

Mọi người đứng cả dậy. Vài tích tắc trôi qua, một nam nhân tầm thước khiêm tốn, tuổi độ chừng hăm lăm, mình vận hoàng bào đầu đội mũ ngọc oai phong đi vào. Ai nấy rạp mình xuống sát đất.

Ngần ấy người quỳ lạy mà không một tiếng thở mạnh. Tất cả đợi Khang Hi ngồi rồi, Ung công công cao giọng hô “bình thân!” Bấy giờ ai nấy mới rầm

rấp đứng dậy. Khang Hi nhìn quanh một vòng nói:

- Ngồi đi! Chẳng mấy khi trẫm thiết đãi yến tiệc, tất cả nên thoải mái!

- Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!

Mọi người đồng thanh nói, rồi theo thứ tự ngồi xuống. Thật tình ra thì họ hô hào vâng lệnh là cho có thể thôi chứ phép tắc ra sao người ta vẫn tuân thủ đầy đủ, không sai sót một li. Bởi vì tự cổ chí kim ai mà dám thoải mái tự nhiên hành động trước mặt thiên tử bao giờ.

Sau ba tuần rượu và thưởng thức các món ăn nhiều vô số kể không khí bữa tiệc mới sôi nổi hơn lên. Các phi tần và hoàng hậu ngồi hai bên Khang Hi lại được thể cười nói bàn tán, các a ca theo nhau lên kính rượu, dâng lời đẹp ý lành.

Sau khi tiệc tàn, các quan lục tục rời khỏi hoàng cung. Sách Ngạch Đồ và Mã Tề cũng bái chào Khang Hi rồi hướng về Trường Tinh môn mà đi, lúc hai người đi ngang qua sân giả khố, chợt thấy từ bên mình nữ thần y là Tuệ Dung đứng một mình ngoài cổng. Sách Ngạch Đồ và Mã Tề nhìn nhau rồi đứng lại nhìn vào trong sân giả khố, nữ thần y đang đứng lặng bên giếng nước. Đã vài năm không gặp, gương mặt nàng vô cùng tiêu tụy, nàng cũng ốm đi nhiều. Sách Ngạch Đồ tự nhiên nghĩ đến trong Kinh Thi có bài thơ Bá Hề nói về người vợ có chồng theo việc chiến chinh, trong đó có câu “tự bá chi đông, thù như phi hồng” thật đúng với tình cảnh nàng bây giờ.

Sách Ngạch Đồ nghĩ đến đây không nén được tiếng thở dài. Mã Tề ngoắt Tuệ Dung lại gần hỏi:

- Sức khỏe Tây quý phi dạo này thế nào?

Tuệ Dung đánh mắt về phía nữ thần y nói:

- Dạ bẩm đại nhân, dạo này sức khỏe của quý phi càng lúc càng sa sút.

Sách Ngạch Đồ nhìn nữ thần y đứng như trời trồng, tiếp tục thở dài. Tuệ Dung nói tiếp:

- Buổi tối quý phi ngủ không tròn giấc được nên ban ngày vật vờ như vậy đó. Quý phi cũng không ăn uống nhiều. Hoàng hậu nhận thấy rất lo lắng, một ngày ba bữa truyền ngự thư phòng làm các món ăn lạ miệng dâng đến mà quý phi không ăn, cũng không chịu uống thuốc bổ canh sâm thái y mang tới, hoàng hậu tìm mọi cách không lay chuyển được, không biết phải làm thế nào.

Mã Tề khe khẽ lắc đầu. Tuệ Dung cũng lắc đầu trong đau xót và thương tiếc. Tâm trạng nữ thần y không vui, bị trầm cảm nặng, căn bệnh này thật tình khó chữa cho nàng lành được.

Sách Ngạch Đồ im lặng một lúc đặt tay lên vai Tuệ Dung nói:

- Cũng may quý phi còn có nàng đây, nếu Tàn Thiên Văn có linh thiên, thấy nàng vẫn theo chăm sóc chu đáo cho quý phi, nhất định sẽ được nhiều an ủi.

Sách Ngạch Đồ dứt lời, Tuệ Dung quay lưng về phía Sách Ngạch Đồ, nàng giơ tay lau nhanh nước mắt, đoạn xoay đầu lại cố nặn một nụ cười, đáp lời:

- Nô tì làm thế này vì quý phi chính là sinh mạng của thừa tướng đại nhân, là nhịp mạch và đầu mối nối liền với ngài.

Sách Ngạch Đồ gật gù đầu, rồi cùng Mã Tề ra khỏi Trường Tinh môn, trước khi bước lên cỗ xe để trở về phủ, Sách Ngạch Đồ nhìn Mã Tề nói:

- Muôn lỗi đều do ta.

Mã Tề lắc đầu:

- Đại nhân đừng tự trách mình, năm đó ngài thật sự đã tận hết sức rồi, chẳng phải người xưa có câu còn sống là còn hy vọng ư? Ngài làm vậy cũng muốn giữ mạng cho vương gia mà thôi.

Sách Ngạch Đồ lại thở dài rồi bước lên cỗ xe, phu xe cho ngựa chạy đi. Sách Ngạch Đồ ngồi trong xe, những lời nói với Khang Hi cứ vang lên trong đầu chàng. Năm đó, trước ngày Tiêu Phong bị giải ra pháp trường, Sách Ngạch Đồ nhớ chàng đã tìm tới Tị Thử sơn trang nói với Khang Hi rằng:

- Khẩn mong hoàng thượng suy nghĩ lại, tha cho Trịnh thân vương một mạng. Bây giờ hoàng thượng đã danh chính ngôn thuận lấy lại được binh quyền từ tay Trịnh thân vương rồi, đã đạt được điều mong mỏi, hà cớ còn phải xuống tay nặng nề?

Sách Ngạch Đồ nói xong thấy Khang Hi khẽ nhíu mày cân nhắc lời chàng, ánh mắt của Khang Hi thâm sâu lạnh lùng, bèn nói thêm:

- Thần biết hoàng thượng cẩn thận, thần có ngu kiến này, xin được bẩm với hoàng thượng.

Khang Hi khẽ phẩy tay ra hiệu Sách Ngạch Đồ tâu lên, Sách Ngạch Đồ nói:

- Dạ bẩm hoàng thượng, mọi người đều biết người con gái đó là tánh mạng của Trịnh thân vương, như vậy, chỉ cần hoàng thượng giữ cô ta lại bên cạnh là được, không cần thiết phải đuổi cùng giết tận vương gia. Nếu hoàng thượng mang vương gia ra chấp pháp, sẽ khiến rất nhiều binh sĩ thất vọng, bởi bọn họ vốn dĩ không ai hy vọng sẽ trông thấy cảnh người kỳ chủ mà họ hết sức ngưỡng mộ bị loại bỏ khỏi quân đội.

Sách Ngạch Đồ nói xong thấy nét căng thẳng trên mặt Khang Hi giãn hẳn ra, và thế là cuối cùng, Khang Hi cũng đồng ý tha cho Tiêu Phong, chẳng những nâng cao lòng bác ái của mình, mà còn có thể chắc chắn rằng Tiêu Phong sẽ cam lòng bán mạng cho mình mà không bao giờ có ý nghĩ quay trở về kinh thành báo thù. Ngày nào nữ thần y còn ở đây, thì chắc chắn Tiêu Phong sẽ không dám tạo phản với mình.

Bây giờ nhớ lại những lời đã nói này, trong lòng Sách Ngạch Đồ cảm giác vô cùng tàn nhẫn, vô lương tâm, nhưng lúc đó ngoài cách đó ra chàng không nghĩ được cách nào khác hết, đó chính là cách duy nhất để bảo tồn mạng sống của Tiêu Phong. Chẳng phải Tân Nguyên đã biên thư về bảo chàng chỉ cần tìm cách để Tiêu Phong được sống là còn hy vọng ư?

Lại nói tới Khang Hi ngồi một mình trong ngự hoa viên sau khi tiệc đã tàn rất lâu, khi này trời đã quá khuya, khách khứa về cả.

Khang Hi ngồi trong tiểu đình, trên bàn đặt một bình Trúc Diệp Thanh và một chậu cúc. Hách Xá cũng chưa về cung nghỉ ngơi, chậm rãi tiến lại sau lưng Khang Hi. Tới nay hoàng hậu mặc bộ váy áo màu tím có thêu kim tuyến trắng, vai khoác áo choàng màu đen, vạt áo choàng cũng được viền bằng kim tuyến trắng làm toát ra vẻ cao quý.

- Tham kiến hoàng thượng.

Hách Xá quỳ thỉnh an, Khang Hi vẫy vẫy tay cho miễn lễ. Hách Xá đứng lên, nhìn Khang Hi nói:

- Trời đã khuya sao hoàng thượng còn chưa về? Đêm nay ngài không định trở về Càn Thanh cung nghỉ ngơi à?

Khang Hi im lặng, Hách Xá nói:

- Hay là hoàng thượng đến cung của thần thiếp để thần thiếp hầu ngài nghỉ ngơi?

Khang Hi vẫn giữ im lặng, Hách Xá nói:

- Hoàng thượng không muốn về Càn Thanh cung, cũng không muốn tới Khôn Ninh cung, hay bất kỳ một cung nào khác, ngài chỉ muốn đến Trữ Tú cung, thiếp nói phải chăng?

Hách Xá nói tới đây khẽ cười, sau đó nhẹ nhàng nói thêm:

- Phù dung lạc tận thiên hàm thủy, bối phi song yển thiếp vân hàn.

Khang Hi nghe hai câu này biết đó chính là hai câu nổi tiếng trong bài thơ của Thư Đán, thể từ phẩm, thời Bắc Tống, Liễu, trong bài thơ nổi tiếng đó có câu mỹ nhân diện mạo uyên tú đang ngồi trước mặt, gần trong gang tấc, nhưng chỉ có thể nhìn.

Lần này Khang Hi không giữ im lặng nữa, ngẩng lên nhìn Hách Xá. Khang Hi thấy đôi tròng mắt sáng của Hách Xá bao giờ cũng nhìn mình dịu hiền, linh động và sâu thẳm, đúng là ngưỡng cửa đi vào tận đáy tâm tư. Đôi mắt của nàng tuy nhìn mình chăm chú và có phần dò xét nhưng không làm Khang Hi khó chịu.

- Nàng ngồi đi.

Khang Hi khẽ vỗ vỗ vào chiếc ghế bên cạnh mình, nói.

Hách Xá hô tạ ơn, rồi vịn góc bàn ngồi xuống. Nàng đưa tay ngắt một đoá cúc, mân mê trong tay, mãi sau mới nói:

- Người ta thường bảo từ lúc hoàng thượng chính thức nắm quyền hành, ngài luôn rất say mê công việc triều chính, lại thích nghiên cứu thơ văn, không khi nào rảnh rỗi để mà để ý đến hậu cung của mình có bao nhiêu giai nhân mỹ lệ, vì thế cho nên ngài rất ít khi lật thẻ truyền phi tần để thị tẩm, bình thường chỉ cho thần thiếp hầu ngài, cũng thỉnh thoảng mới triệu mỹ nhân khác nhưng thần thiếp biết rất rõ ràng.

Hách Xá hơi ngừng lời, rồi nói tiếp:

- Nếu hoàng thượng thật sự không có tình, sau lại trừng phạt Huệ Khách và Đôn Di, khiến hai người từ địa vị tần trở thành thường tại?

Khang Hi nghe Hách Xá nói chợt nhớ mười ngày trước, một phi tử của mình tên Huệ Khách, người Đông Giai thị, con gái của Lãnh thị vệ Nội đại thần Thừa Ân công Đông Quốc Duy trở chuyện với một phi tử khác của mình là Đôn Di Qua Nhĩ Giai thị trong ngự hoa viên. Khi đó Khang Hi cũng có mặt trong ngự hoa viên, đang cùng với Ung công công đứng ngắm cảnh đằng sau một hòn giả sơn, đã nghe Huệ Khách nói:

- Cô không biết chứ, hoàng thượng vốn không hề yêu thích cô ta, những thứ cô ta có được, cho dù là Trữ tú cung hay là địa vị, cấp bậc, cũng đều do hoàng thượng nể mặt Trịnh thân vương. Với thế lực của Trịnh thân vương, nếu cô ta muốn làm hoàng quý phi, hoàng thượng cũng sẽ không do dự mà đồng ý ngay.

Đôn Di nói:

- Tôi cũng có nghe a mã của tôi kể những câu chuyện về Trịnh thân vương, a mã nói những năm hoàng thượng còn nhỏ, Trịnh thân vương đã danh chấn giang hồ rồi, ở Thái Hành sơn dưới ma trảo của Ngao Bái mà vẫn có thể tung hoành không chút úy kỵ, làm cho người ta nấy cũng đều thần phục.

- Thán phục? - Huệ Khách nói - Hai từ này thoát ra từ cửa miệng của a mã cô quả tình không dễ dàng chút nào.

Đôn Di trả lời:

- Tôi cũng đã nói với a mã như vậy, nhưng a mã nói người không hề trọng lời. Người quả tình rất thán phục Trịnh thân vương, ở Trịnh thân vương bất kỳ xét về tài đức hay là nhân phẩm cái nào cũng đều xuất sắc!

Huệ Khách nói:

- Đúng là khi tam mệnh đại thần lộng hành trong cung, chỉ có Trịnh thân vương xuất lần trung can, dám đứng ra bảo vệ cho hoàng thượng không để tam mệnh đại thần tác oai tác quái mưu phản nghịch chủ. Nên từ nhỏ hoàng thượng đã nể trọng ngài ấy, coi như anh của mình, không bao giờ không vâng lời ngài.

Đôn Di nói:

- Cho nên mới nói ngài ấy không chỉ là ân nhân của hoàng thượng, mà còn là ân nhân của bá tánh. Những chuyện ngài ấy làm cho hoàng thượng, hoàng thượng đã từng bảo sẽ khắc cốt, ghi tâm, hoàng thượng nói đại ơn đại đức của Trịnh thân vương ngày nào còn sống quyết sẽ đền báo.

Khang Hi nhớ đến hai phi tần của mình, nhìn Hách Xá nói:

- Đêm nay nàng đến xin cho bọn họ phục hồi tằm vị à?

- Không - Hách Xá lắc đầu - Là thần thiếp đến xin cho người trong lòng hoàng thượng cùng đi phục xuất tuần chung với ngài.

- Người trong lòng trẫm - Khang Hi hơi thẳng người lên, ung dung nói - Chẳng phải người đó chính là nàng? Nàng cũng muốn ra ngoài cung hít thở không khí à?

Hách Xá tiếp tục lắc đầu:

- Thần thiếp còn phải ở lại trông coi hậu cung, nhưng Tây quý phi dạo gần đây sức khỏe vô cùng tồi tệ, nếu như cô ta được ra ngoài cung, hít thở không khí và thăm thú đó đây có lẽ tâm trạng sẽ tốt lên.

Nét ung dung trên mặt Khang Hi biến mất, im lặng nhìn chằm chằm. Hách Xá nói:

- Thật ra hôm đó hoàng thượng trừng phạt Huệ Khách, Đôn Di, không đơn giản là vì hai người đó nhắc đến mối quan hệ giữa Tây quý phi và Trịnh thân vương...

- Nàng đừng nói bậy.

Hách Xá chưa nói xong Khang Hi đã ngắt lời nàng. Hách Xá thấy tuy bên ngoài Khang Hi tỏ ra bình tĩnh nhưng trong lòng thì sôi lên sùng sục, bèn cười nói:

- Thần thiếp không nói bậy chút nào. Thần thiếp quen ngài từ nhỏ, trong lòng ngài nghĩ gì, thần thiếp cũng hiểu được đôi chút. Lúc này thiếp đứng đằng kia quan sát thấy ngài nhìn như dán vào chậu cúc này, trên mặt toát ra vẻ nhu tình như nước.

Khang Hi im lặng, đưa mắt nhìn ngọn núi giả để không nhìn chậu hoa trên bàn, thật sự những lời vừa rồi của Hách Xá đã làm Khang Hi rất xúc động. Khang Hi thấy cô gái ngồi bên cạnh mình rất hiểu mình, vô cùng hiểu mình. Đúng là từ lâu, Khang Hi biết mình nảy sinh tình cảm đặc biệt dành cho quý phi, không hiểu vì lý do gì, rất có thể vì nét mặt nhu mì, dễ thương của nàng, cũng có thể nhờ cái dáng trầm lặng phảng phất buồn và mái tóc dài đen mượt mà. Năm đó, Khang Hi biết mình thay đổi thái độ, thay đổi luật lệ đại Thanh, không hẳn chỉ vì tình nghĩa với Tiêu Phong, vì mấy câu nói của Sách Ngạch Đồ và Cửu Dương, mà phần nào chính là vì nàng. Khang Hi thừa nhận từ nhỏ đã thần tượng Tiêu Phong, lấy hình tượng gương mẫu của Tiêu Phong làm mục tiêu đeo đuổi, thứ gì Tiêu Phong có, Khang Hi biết mình cũng muốn có, người Tiêu Phong yêu, đương nhiên Khang Hi cũng yêu. Hơn nữa Khang Hi luôn nhớ người con gái đó đã từng cứu mình một mạng, tận tâm tận lực chăm sóc cho mình một khoảng thời gian rất dài, tình cảm dành cho nàng vì thế không ít.

Hách Xá nhìn theo ánh mắt của Khang Hi, nói:

- Thật ra Tây quý phi là một nữ nhân rất tốt. Nếu thần thiếp là nam nhân cũng rất khó kháng cự. Hơn nữa người Trịnh thân vương yêu, người được thừa tướng đại nhân hy sinh cả tính mạng, đương nhiên không thể tầm thường.

Hách Xá nói xong đặt đóa hoa lên bàn, đứng dậy bái chào Khang Hi rồi rời đi. Khang Hi vẫn còn nhìn ngọn núi giả son, bóng đêm khi này đang mờ dần, sao trời cũng từ từ biến mất và trời bắt đầu sáng.

(còn tiếp)

Tìm kiếm với từ khóa:

□

□

Hôm nay, 04:41

Re: [Cổ đại] Thanh triều ngoại sử III - THH - Điểm 81

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

00:00

00:00

Tốc độ đọc truyện: - 0.90x +

(Đóng góp ý kiến về player nghe đọc truyện)

Hồi 26: Di phục xuất tuần

Nửa năm sau Khang Hi nhận được thư gọi về từ chiến trường Ô Lan Bố Thông. Trận chiến giữa Trung Mông lần này Cát Nhĩ Đan thất bại nặng nề, phải chạy về khu căn cứ Y Lợi nhưng Y Lợi đã bị Sách Vọng A Na Bố Đan làm phần chiếm giữ. Cát Nhĩ Đan định chạy sang Tây Tạng nhưng đường đi bị quân của Tiêu Phong và Tô Khắc ngăn trở. Nhiều thủ hạ đầu hàng quân Thanh, Cát Nhĩ Đan bèn tự vẫn mà chết.

Khang Hi đọc xong thư rất đổi vui mừng, bèn sai Ung công công đi gọi Mã Tề, cha con họ Sách, Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa, Mộc Khả Hỷ vào cung Càn Thanh bàn chuyện xuất cung để xem tình hình dân chúng vùng tây bắc, sẵn tiện thăm thú đó đây.

Sáng hôm sau nhóm người Khang Hi rời khỏi kinh thành, vì đường đến tây bắc trời còn lạnh nên theo ý của Ngạch Nhĩ Thái phía ngoài xe nên phủ một lớp màn bằng lụa nỉ, vừa ấm, và đàng hoàng lại hợp với thân thể nhà vua nhưng Khang Hi không muốn thế vì như vậy nó choáng lộn quá, mà chỉ cho che bằng một áo cánh gà vải bông. Long Khoa Đa, Mộc Khả Hỷ biết tính Khang Hi giản dị, can cũng không được, đành phải theo ý mà làm. Ngoài ra chuyến đi lần này Khang Hi cũng không cho đoàn hộ giá, tùy tùng, rầm rầm rộ rộ đi theo.

Cổ xe ngựa chậm rãi tiến về phía ngoại ô, trong xe có Khang Hi, nữ thần y, Ung công công và Tuệ Dung. Phía ngoài là Sách Ni cải trang thành một quân gia, Long Khoa Đa làm phu xe. Sách Ngạch Đồ, Ngạch Nhĩ Thái, Mộc Khả Hỷ và Mã Tề là nô bộc, mỗi người một ngựa. Ung công công ngồi trong xe vén rèm cho Khang Hi ngắm phong cảnh ngoại ô. Khang Hi nhìn cảnh sắc bên ngoài, giang sơn cẩm tú của mình, những ngọn núi xanh, những cánh đồng dài trải rộng ra trước mắt, tiếng gió hòa tiếng vó ngựa vang khắp núi rừng, cảnh vật sống động làm tâm trạng nhà vua rất vui vẻ.

Đi tới Thái Nguyên, Sách Ni thấy mặt trời đang từ từ lặn trên đỉnh núi bèn cho ngựa chạy lại gần cửa sổ nói:

- Bẩm hoàng thượng, mặt trời đã gần xuống núi, coi bộ đêm nay chúng ta phải nghỉ ở đây, nhưng sáng mai đi ba mươi dặm là đến đường cái quan, ở đó sẽ có nhà trọ đàng hoàng...

Khang Hi xua tay nói:

- Không sao, trẫm là người thích tĩnh, hơn nữa dựng lều ngủ ngoài trời cũng rất vui, không có sao.

Long Khoa Đa đang đánh xe, nghe vậy quay đầu lại cười nói:

- May là hoàng thượng của chúng ta thích tĩnh, bằng không thì nửa tháng với đồi núi sông nước chắc ngài sẽ chán ngán lắm?

Đoạn Long Khoa Đa cho ngựa dừng lại. Ung công công dìu Khang Hi xuống xe. Khang Hi ngồi trên xe đã lâu, cảm thấy người bả ra vì xe lắc, vừa xuống đất đã vrun vai đi tới đi lui cho giãn gân cốt.

- Đến đâu rồi?

Khang Hi nhìn Mộc Khả Hỷ, Mộc Khả Hỷ đáp:

- Bẩm hoàng thượng, chỗ này trước là bến đò Hoa Đào, lớn nhất Thái Nguyên, bây giờ bị lấp bằng rồi.

- Bến đò Hoa Đào? - Khang Hi gật gù - Cái tên khá hay.

Sau đó Khang Hi cúi xuống bới lấy một ít cát ở dưới chân, thấy phía dưới là đất xốp đen, nói:

- Nơi đây trước kia là ruộng tốt.

Mộc Khả Hỷ gật đầu, bất giác Khang Hi buông đồng cát xuống thở một hơi dài:

- Những vương tôn công tử con nhà quan, sống ở trong thế giới phồn hoa, những a ca sống trong đồng lụa là, nếu không đến đây thì làm sao biết được cảnh khổ trong chốn nhân gian.

Chiều hôm đó Khang Hi đích thân phụ các quan đắp bếp nấu ăn, và dựng lều lên để ngủ đêm ở nơi bãi đất hoang vu này. Tuệ Dung được lệnh chỉ hầu nữ thần y, không cần phải phụ. Hai người ngồi trong xe nhìn mặt trời đã sắp lặn hẳn. Vòm trời bao la, tầng tầng lớp lớp rắng chiều như những cánh hoa

sen hồng, ánh qua những làn khói bếp uốn lượn, trời đã dần dần tối lại. Khi lều được dựng xong, Tuệ Dung điu nữ thần y vào lều. Bên ngoài Sách Ngạch Đồ đốt lửa trại lên, rồi cùng Khang Hi, Ung công công, Long Khoa Đa, Ngạch Nhĩ Thái, Sách Ni, Mã Tề và Mộc Khả Hỷ ngồi quanh đồng lửa cháy bùng bùng hắt lên một quang sáng, mùi thơm sừn sục nấu trong nồi lan toả nước mũi.

Trong khi mọi người ăn uống ngoài trời thì nữ thần y ngồi trong lều dò dẫm nhìn nóc lều, Tuệ Dung đem thịt nướng vào cho nữ thần y, nhận được cái lắc đầu. Tuệ Dung đành đặt đĩa đồ ăn xuống thăm, thăm nghĩ người chết thì đã chết rồi, người sống thì vẫn phải sống, nữ thần y cứ ủ rũ như vậy làm nàng buồn chết được.

Hai người ngồi bên nhau, im lặng hồi lâu. Một lúc sau nữa cũng không ai lên tiếng, tĩnh mịch đến nỗi Tuệ Dung có thể nghe được tiếng cùi lép bép trong đồng lửa trại bên ngoài, lại nhìn khuôn mặt trầm tư của nữ thần y, không hề động đậy, trông như một bức tượng đúc bằng sắt. Đột nhiên, nữ thần y đang ngồi cả người choáng váng, sắc mặt tái nhợt. Tuệ Dung thấy nữ thần y ngồi không vững nữa vội đưa tay ra đỡ.

- Chắc nướng nướng đi đường đã mệt, hay là nướng nướng đừng nên thức khuya, nằm xuống ngủ thôi.

Nữ thần y lắc đầu. Tuệ Dung im lặng, mãi sau mới nói:

- Vậy để nô tì đi nấu chén canh an thần cho người.

Dứt lời bèn đứng dậy rời khỏi lều.

Một khắc sau Tuệ Dung nấu canh xong, rót ra chén định mang cho nữ thần y thì gặp Sách Ngạch Đồ đứng trước căn lều của chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen sẫm và các chùm sao lấp lánh. Tuệ Dung bước lại cười nói:

- Ngài cũng không ngủ được ư?

Sách Ngạch Đồ gật đầu:

- Ta muốn tận hưởng cái cảm giác đêm ngoại ô, còn nàng, khuya rồi sao không đi ngủ đi?

Tuệ Dung nói:

- Nô tì nấu chén canh sâm để quý phi an thần, không sao, nô tì thức khuya ngày mai trên xe sẽ ngủ được thôi.

Sách Ngạch Đồ lại gật đầu, Tuệ Dung hỏi:

- Không biết lần này hoàng thượng xuất cung định đi đâu?

Sách Ngạch Đồ nói:

- Hoàng thượng đi Thanh Hải.

Tuệ Dung nhìn sững Sách Ngạch Đồ, trong lòng nghi ngờ sự rộng lượng của Khang Hi.

Sách Ngạch Đồ hiểu tâm trạng của nàng, nhanh chóng nói thêm:

- Hôm trước có thư của quan huyện tỉnh Thanh Hải gửi cho hoàng thượng, trong thư nói nước lũ đã làm phá vỡ đê bao bọc hai tỉnh Thanh Hải và Cam Túc, làm chết hai nghìn người nên hoàng thượng muốn tới đó xem.

Tuệ Dung vẫn còn nhìn sững Sách Ngạch Đồ, không chút che giấu vẻ hoài nghi trên mặt nàng. Mộc Khả Hỷ ở đâu bước lại nói:

- Hồi trước ta ở Dân Hòa, đúng là hằng năm vào mùa này khắp nơi đều chìm trong nước lũ trắng xóa. Nhà nhà lâm cảnh màn trời chiếu đất, cuộc sống đầy bi kịch. Nhớ năm ta tám tuổi trong nhà lương thực bị thiếu hụt trầm trọng, dẫn đến cảnh cha mẹ chết đói, chị gái của ta cũng chết vì bệnh dịch, riêng ta số may nên được một người bà con cuu mang.

Mộc Khả Hỷ vừa dứt lời, nước mắt đã chan hòa. Tuệ Dung an ủi Mộc Khả Hỷ và nói chuyện với Sách Ngạch Đồ thêm chút nữa rồi bưng chén canh vào lều cho nữ thần y. Tuệ Dung đặt chén canh xuống thăm. Nữ thần y vẫn ngồi bất động trong bóng đêm. Tuệ Dung bèn đi thắp đèn lên, ánh đèn mờ nhạt làm cho nàng vẫn không nhìn thấy nữ thần y rõ lắm.

- Từ khi nướng nướng nhập cung - Tuệ Dung nói - Sức khỏe yếu kém liên miên, cho nên trong mấy ngày tới đây nướng nướng hãy chú ý chăm sóc bản thân thật tốt, không nên để khi hai người gặp lại nhau rồi Trịnh thân vương thấy nướng nướng ủ rũ, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ngài.

Nữ thần y ngồi nhìn chiếc bóng của mình in lên vách lều, Tuệ Dung thấy nữ thần y không có phản ứng gì sau khi nghe nàng nhắc đến Tiêu Phong, chau mày nói:

- Nướng nướng có nghe nô tì đang nói gì không? Sách đại nhân nói lần này hoàng thượng xuất tuần là đến Thanh Hải, ngoài việc giúp người dân ở đó chống lũ, sẵn tiện cũng thăm quân đoàn của Trịnh thân vương.

Nói đoạn cầm chén canh lên, Tuệ Dung tiếp:

- Nương nương hãy ăn chén canh này, hãy nghĩ đến vương gia đang mòn mỏi chờ ngày được gặp nương nương.

Nữ thần y vẫn hóa đá. Tuệ Dung bèn nén tiếng thở dài múc một muỗng canh, thổi qua một lượt rồi đưa tới miệng nữ thần y.

- Hoàng hậu thật sự rất tốt với nương nương - Tuệ Dung vừa dứt canh cho nữ thần y vừa nói - Trước khi nương nương xuất cung, đã cho người đưa nô tì một hộp sâm ngọc linh, bảo nô tì hằng ngày dùng sâm này tắm bổ cho nương nương.

Nữ thần y đương nhấp một ngụm canh, nghe vậy nước canh như nghẹn lại nơi cổ họng bèn nuốt mạnh xuống một cái, rồi lại tiếp tục uống canh. Tuệ Dung biết nữ thần y vẫn còn buồn chuyện Hách Xá và tiểu a ca, thăm nghĩ: “Ta có nên nói ra sự thật chăng? Hoàng hậu không phải người như thế, hoàng hậu thật sự bảo quản hậu cung rất chu đáo, lại khiêm tốn thông minh, lòng dạ sâu sắc, có lòng nhân đức, độ lượng, hiểu biết lễ nghĩa...” Nhưng cuối cùng Tuệ Dung làm theo lời Sách Ngạch Đồ không nói ra.

Sáng ngày hôm sau.

Trong khi cỗ xe của Khang Hi trên đường đến Cam Túc thì Tô Khất và Phi Nhi cũng đi Cam Túc phát gạo cho bá tánh vùng lũ. Tô Khất, Phi Nhi cùng binh sĩ đi trên con đường đất đỏ từ Thanh Hải dẫn tới Cam Túc, thấy hai bên đường hầu như không có bóng người, nhìn bao la toàn là bãi cát, khắp nơi đều là đầm lầy, mà nước lụt còn để lại sau khi rút. Cỏ xanh tháng Hai vừa nảy mầm, trên các bãi cát vàng và trong những bụi cỏ gianh khô cằn rồi tung mọc từ mùa thu năm ngoái, chúng ngã ngửa, rung rinh trước cơn gió lạnh lạnh. Chân ngựa lún xuống cát, đi rất khó. Tô Khất và Phi Nhi cười trên mình ngựa bao quát trên dưới, các quân sĩ hộ lương phải luôn đặt những tấm ván lót vào những vùng bùn để xe đi được dễ dàng.

Mất nửa ngày trời Tô Khất và Phi Nhi mới đến được Cam Túc, cảnh tượng vô cùng xơ xác, tiêu điều. Các thanh niên khỏe mạnh ở đó đều đã sớm xa chạy, cao bay, chỉ còn trở lại một số cụ già, phụ nữ yếu ớt và trẻ nhỏ. Họ đều đói, mặt xanh như tàu lá. Tô Khất ra lệnh phát chẩn ngay tại chỗ. Đoàn xe vừa đi vừa phân phát thóc, gạo, nên đã bận lại càng thêm bận, khi vào trong địa giới thì đã phân phát được khoảng hơn hai nghìn thạch lương.

Tô Khất phát gạo xong bảo các quân sĩ trở về Thanh Hải, còn bản thân chàng thì đi một chuyến đến Thiểm Tây, đã lâu rồi chàng không về thăm mộ cha mẹ mình ở Thiểm Tây. Phi Nhi không an tâm khi thấy Tô Khất đi một mình, bèn theo chàng đến Thiểm Tây. Từ nơi phát gạo đến Thiểm Tây khá gần, Tô Khất dẫn Phi Nhi đến một tiểu trấn bé nhỏ cũ kỹ, thấy một đám người bu quanh một ngôi lầu. Nhiều người khác cũng đang chạy tới, rầm rầm rộ rộ, vui vẻ gọi nhau ơi ới:

- Mau lên, mau lên! Trễ rồi! Coi chừng không có chỗ tốt đâu.

Phi Nhi nhanh tay túm lấy một người hỏi:

- Xin hỏi có chuyện gì xảy ra mà ồn ào dữ vậy?

Người này đứng lại, vừa thở vừa nhìn nàng nói:

- Máy người đây nhất định là ở xa mới tới phải không? Hèn gì không biết hôm nay tiểu thư nhà họ Lý là đệ nhất mỹ nhân ở vùng này tổ chức gieo cầu kén chồng, cho nên cả thị trấn mới ồn ào lên.

Nói đoạn người đó giục:

- Mau lên, mau mau lên! Các người cũng phải tới coi cho biết.

Phi Nhi quay sang Tô Khất lặp lại lời vừa rồi của người đàn ông nọ, chàng thấy nàng rất cao hứng bèn hỏi:

- Chuyện gì, “người” chưa bao giờ được coi người đẹp gieo cầu chọn chồng à?

Phi Nhi nói:

- Chưa, nô tài chưa được coi cái trò này, hay là ngài dẫn nô tài đi coi cho biết đi?

Tô Khất gật đầu, cùng Phi Nhi buộc hai con ngựa vào một trụ cột gần đó rồi đi theo đám người địa phương. Hai người tới trước ngôi lầu của nhà họ Lý. Tới nơi thì đã có mấy trăm người chen chúc. Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tô Khất cố gắng mò đường cho Phi Nhi lên vào đám đông. Nhưng vì đến hơi trễ, người lại bu đông quá, họ không thể kiếm được chỗ tốt nhất để có thể nhìn cho thật rõ. Họ nghe những người đứng xung quanh bàn tán:

- Lý tiểu thư đúng là trang giai nhân tuyệt sắc.

- Hôm nay ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

- Đúng rồi, phải chú ý chờ lúc tiểu thư tung trái cầu thêu xuống thì lập tức nhảy lên bắt ngay.

- Coi kìa! Coi kìa! Giai nhân đã ra rồi!

Cha Lý tiểu thư đưa nàng bước ra bao lơn, nói:

- Quý vị hương thân, quý vị láng giềng, đồng hương, quý vị thân hữu. Hôm nay con gái tôi sẽ gieo cầu để chọn hôn phu. Thanh niên nào chưa kết hôn, bất luận là ai, nếu bắt được trái cầu này thì sẽ thành hôn. Nếu người bắt được trái cầu mà đã có vợ rồi, thì con gái tôi sẽ gieo lại lần nữa. Xin các thanh niên đã có gia thất, đừng chen lấn để cướp trái cầu. Bây giờ bắt đầu.

Đám đông nhất loạt vỗ tay reo hò, chỉ chỉ trỏ trỏ. Những thanh niên chưa vợ cứ thi nhau nhảy lên la lớn:

- Xin liệng cho tôi!
- Liệng cho tôi đi!
- Liệng bên này này!
- Tiểu thư ơi! Đừng có liệng bên đó! Liệng bên này này!
- Không biết bữa nay ai có phước giựt được trái cầu?
- Nhà họ Lý đã cho bài trí lễ đường, chỉ chờ người bắt được là làm lễ thành hôn ngay!

Phi Nhi nghe nói vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc, buột miệng nói:

- Chọn chồng như vậy không phải là quá mạo hiểm hay sao? Nhỡ có người bắt được quả cầu mà từ chối thì sao?

Một người đứng cạnh nàng làm ra vẻ hiểu biết:

- Ai ngu mà từ chối quả cầu? Nhà họ Lý giàu sụ thế kia, tiểu thư lại xinh như hoa như ngọc.

Trong lúc đám đông bàn tán ồn ào thì Lý tiểu thư đã ra tới bao lon trên cao, có hai a hoàn đi theo hai bên. Đám đông ngửa cổ lên coi, tiếp tục reo hò, chỉ trỏ, bàn tán ồn ào. Lý tiểu thư mặc bộ hỷ phục rất đẹp, nàng giơ cao trái cầu lên khỏi đầu.

Đám đông chợt im lặng, ai cũng chăm chú nhìn theo tay nàng. Im lặng nhìn ngắm một hồi, đám đông lại ồn ào lên. Đám thanh niên đua nhau la lớn:

- Tiểu thư!
- Gieo trái cầu qua bên này!
- Không, gieo sang bên này này!

Tô Khất thấy tình hình phức tạp bèn dẹp đường để Phi Nhi an toàn lui ra ngoài đám đông. Trong khi Tô Khất đi lấy ngựa, Phi Nhi vẫn còn nhìn Lý tiểu thư chuẩn bị gieo tú cầu kén chồng. Tô Khất mang cặp ngựa lại, hai người lên ngựa chuẩn bị đi viếng mộ.

Lý tiểu thư vẫn còn lia mắt nhìn một lượt, đang do dự đột nhiên nàng bắt gặp một nam nhân tướng mạo đường bệ cưỡi con ngựa trắng, chờ nam nhân đó đánh ngựa gần tới ngôi lầu, nàng bèn tung trái cầu về hướng chàng.

Những thanh niên không ai bảo ai tận lực chen lấn để đến gần hơn. Đám đông càng náo động. Trái cầu rời khỏi tay Lý tiểu thư, nương theo gió lao đi. Một đám thanh niên xô tới thi nhau nhảy lên. Song vì Tô Khất ngồi trên lưng ngựa nên tầm với cao hơn mọi người, các thanh niên khác không sao giành được, và lại Tô Khất cũng ngỡ ngàng, theo bản năng đưa tay đón bắt trái cầu.

Đám đông đổ xô lại chen lấn nhau để coi mặt kẻ may mắn. Còn Tô Khất thì sau khi bắt được trái cầu mặt mày chàng bàng hoàng. Lý tiểu thư vốn có thiện cảm với chàng ngay từ đầu nên thấy vậy vội chạy ngay xuống lầu.

Quang cảnh cực kỳ sôi động. Lý viên ngoại từ trong nhà dẫn một đám gia nhân chạy ra la lớn:

- Xin các vị hương thân đừng chen lấn, trái cầu đã vào tay...

Nói đoạn tiến lại gần Tô Khất hỏi:

- Anh tên là gì?

Tô Khất ngẩng người trên ngựa một chút nói:

- Lần gieo này không tính.

Đoạn chàng thả trái cầu cho viên ngoại, rồi nhìn Lý tiểu thư nói thêm:

- Cô nương kia, xin hãy gieo lại lần nữa.

Mọi người càng nghe càng ngờ ngạc như từ cung trăng rơi xuống đất.

- Như vậy làm sao được! - Viên ngoại là thật lớn - Nếu như anh không muốn thành hôn với con gái lão sao lại bắt trái cầu? Cho nên vị huynh đài, huynh chính là tân lang của gia đình ta!

Rồi quay nhìn những người xung quanh, viên ngoại ôm quyền nói:

- Kính thưa quý vị hương thân, phụ lão. Gia đình chúng tôi đã chọn được hiền tế, chính là người này, sẽ cử hành lễ cưới ngay lập tức, mời các vị vào chung vui với chúng tôi!

Đám đông vỗ tay hoan hô. Tô Khất nói:

- Ta đã bảo lần này không tính là không tính! Các người làm ơn tránh đường!

Lý viên ngoại nói:

- Sao lại không tính? Không phải khi nãy mọi người ở đây đã nghe rằng bất luận là ai, miễn chưa có vợ và trong hạn tuổi mà bắt trúng trái cầu là được chọn hay sao? Nếu anh đây không muốn cưới con gái ta sao lúc nãy lại bắt trái cầu?

Tô Khất định mở miệng nói gì đó, viên ngoại tiếp:

- Vậy chứ lão hỏi anh, anh có vợ ở nhà rồi phải không?

Tô Khất không trả lời, chàng nắm chặt dây cương nhìn quanh nói:

- Tránh đường! Tránh đường! Làm ơn tránh đường!

Đám gia đình của Lý gia bắt gặp cái vẩy tay của viên ngoại, vội chạy đến vây Tô Khất lại không cho đi, viên ngoại nói:

- Xin mọi người nói một lời công bằng, trên đời này sao lại có chuyện gieo cầu mà không tính thế này? Trai chưa có vợ, gái chưa có chồng, lại trong hạn tuổi, hoàn toàn phù hợp với các điều kiện đặt ra.

Mọi người hô phải, viên ngoại nói:

- Anh đã thấy rồi chưa, anh mà đi, mọi người ở đây sẽ cản anh, ta cũng sẽ cho gia đình đuổi theo giữ anh lại, nói tóm lại hôm nay anh phải cưới con gái ta!

Lý tiểu thư thấy tình thế căng quá, kéo tay áo cha nàng, nhưng viên ngoại vẫn nhìn Tô Khất hỏi:

- Vậy chứ lão đây hỏi anh, anh có vợ ở nhà rồi phải không?

Tô Khất khẽ đánh mắt sang Phi Nhi nói:

- Ta chưa có vợ, nhưng thật lòng xin lỗi tiểu thư, hiện trong tim ta đã có hình bóng người khác rồi! Ta đã đem lòng yêu người khác rồi!

Một người trong đám đông la lên:

- Ôi Trời, Lý tiểu thư vừa giàu vừa đẹp thế kia, trên đời này còn ai tốt hơn nàng ấy nữa?

Tô Khất nói:

- Ít ra với ta người trong lòng ta phải tốt hơn!

Dứt lời chàng quất một roi vào mông ngựa, làm con ngựa bị đau giờ hai vó lên. Tô Khất thừa dịp đám đông nghe tiếng ngựa hí tản ra, chàng cùng Phi Nhi cho ngựa bỏ chạy.

Hai người đi rồi, nửa canh giờ sau cỗ xe của Khang Hi mới tới nơi nhà họ Lý gieo tú cầu. Đương nhiên đám đông đã giải tán cả, Long Khoa Đa đánh cỗ xe đi thêm chút nữa để rẽ vào khu chợ đông, dừng lại trước một tú lâu.

Tối hôm đó Tuệ Dung ngồi trong phòng trọ bắt đầu nhẩm tính thời gian. Nơi này cách Đa Nhĩ Bố Nhĩ Tân cùng lắm là ba trăm dặm, thúc ngựa phi nhanh thì mất chừng bảy canh giờ. Sách Ngạch Đồ nói Tiêu Phong đang đóng quân nơi đó. Nếu tối nay mà đi ngay lập tức, khi trời sáng đã có thể đến rồi. Cứ tính dư dả một chút, muộn nhất cũng chỉ trưa mai. Ấy vậy mà qua ngày hôm sau Khang Hi nói trong người không khỏe, sang ngày hôm sau nữa lại nói muốn tham quan phong cảnh vùng trung thượng du Hoàng Hà.

Mỗi ngày ở Thiểm Tây nữ thần y vẫn như hồi còn trong cung đứng bên cửa sổ phòng trọ nhìn mặt trời dần lên cao, lên đến đỉnh, rồi ngả về tây. Tuệ Dung nhìn nữ thần y hai má gầy ốm làm cho mặt hốc hác khác thường, làn da cũng tái nhợt khiến đôi mắt đã tối càng thêm tối. Tuệ Dung thầm nghĩ dầu nữ thần y có bôi son trát phấn chắc cũng không khá hơn là bao. Tuệ Dung nghĩ vậy, trong lòng thấy buồn vô cùng, nàng lấy áo choàng đem đến khoác cho nữ thần y. Đến lúc tia nắng cuối cùng cũng chẳng vãn vương được nữa, Tuệ Dung thấy nữ thần y vẫn còn đứng đó, như chìm hẳn vào trong bóng đêm.

Sáng ngày hôm sao mặt trời lên khỏi ngọn Côn Lôn sơn. Lại thêm một ngày dài đằng đẵng trông chờ nữa, từng phút từng giây trôi đi thật chậm, mà Tuệ Dung cứ muốn thời gian trôi cho thật nhanh.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa. Tuệ Dung thấy Khang Hi mang tới cho nữ thần y hi vọng, song tia sáng đó vừa mới nhen nhóm thấp lên đã theo ánh chiều tà tàn mất. Tuệ Dung thở một hơi nặng nề, sâu trong lòng khắc khoải chờ mong. Nàng vừa thấy xót thương vừa oán giận giùm cho nữ thần y, vì sao Khang Hi lại không để hai người gặp nhau?

Sang ngày thứ sáu, nỗi nghi ngờ cào xé trong lòng. Lúc mặt trời ngả dạng về tây, Tuệ Dung mang gương mặt âm đạm đi tìm Sách Ngạch Đồ. Chàng đang cho ngựa ăn cỏ, nàng bước lại cười cay đắng nói:

- Nô tì biết ngay mà, còn một đoạn đường không xa nữa là tới tây vực nhưng hoàng thượng vốn không muốn cho hai người họ gặp nhau!

Sách Ngạch Đồ đưa ngón tay lên môi suy nghĩ, nhưng Tuệ Dung vẫn nói:

- Vậy chớ tại sao hoàng thượng không chịu lên đường? Ngài đừng nói với nô tì chuyện đi Thanh Hải bị trì hoãn là do ngựa đi cả tháng trời cần nghỉ mệt đó!

Sách Ngạch Đồ biết trong lòng cô gái này ngồn ngộn tâm sự, mỉm cười nói:

- Xem nàng sốt ruột thế này người không biết chuyện còn tưởng nàng mới chính là người muốn gặp Trịnh thân vương!

Tuệ Dung lườm nguyệt Sách Ngạch Đồ, chàng thu nụ cười lại nói:

- Thôi, nàng hãy về phòng thu gom đồ đạc rồi đi ngủ đi, mai dậy sớm còn lên đường.

Tuệ Dung trề môi:

- Ngày mai hoàng thượng sẽ lên đường sao?

- Chính tai ta nghe hoàng thượng bảo vậy.

Lời Sách Ngạch Đồ khiến Tuệ Dung như người đi đêm bắt được một tia sáng le lói, nàng gật đầu rồi trở về phòng.

Nữ thần y vẫn đứng bất động nhìn chằm chằm mấy cây đào bên ngoài khung cửa sổ, Tuệ Dung tiến lại đứng cạnh nữ thần y, cũng làm theo nữ thần y nhìn ra sân. Khang Hi xuất tuần năm đó đúng vào tiết xuân, khắp nơi hoa đào nở rộ, sáng rực dưới ánh hoàng hôn. Từng khóm hoa trắng hồng khoe nhị vàng thi nhau đua sắc, trong sương chiều bảng lảng tựa như đang được phủ một tầng lụa mỏng, ý xuân dạt dào.

Tuệ Dung đứng bên nữ thần y ngắm hoa một lát sau nấn nì:

- Gần đây sức khỏe nương nương kém trước rất nhiều, không đứng lâu hứng gió được đâu, để nô tì dìu người vào trong rồi dọn com chiều lên.

Nữ thần y không nói năng gì. Tuệ Dung không biết làm sao, chỉ đành lặng lẽ đứng bên nữ thần y thêm một hồi. Một khắc sau, Tuệ Dung lặp lại lời vừa rồi, vẫn không thấy nữ thần y trả lời. Tuệ Dung thở một hơi dài, mím mím môi rồi rời khỏi phòng đi dọn com chiều. Khi quay trở lại nàng vẫn thấy nữ thần y đứng bên ô cửa, bên đặt mâm thức ăn lên bàn.

Chiều tối hôm đó nữ thần y vẫn cứ thế, ngắm nhìn sương khói mờ ngoài ô cửa sổ. Yêu, xa, nhớ, biệt ly, nàng tự hỏi cuộc đời còn gì đón đau hơn cách trở? Xuân lạnh gió, tuy mát mẻ nhưng lại lạnh tê buốt cả con tim này, nàng biết tìm đâu ra một bờ vai để tựa? Biết quơ tay vào đâu để được nắm lấy một bàn tay thật ấm? Ngày quá dài đêm cũng tỉnh không, một mình nàng cô đơn giữa dòng đời tấp nập, biết tìm đâu một lần môi hôn ủ ấp lúc sang mùa? Những khóm hoa đào tưởng chừng như đã nhạt nhòa theo màn sương mờ, nhưng từng chi tiết một lại hiển hiện rõ ràng trong đầu nàng, thậm chí nàng còn tưởng tượng được khung cảnh Tây hồ với sóng xô ghềnh đá, liễu rủ ven bờ, và cầu Tây Lâm...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Di phục xuất tuần

Nửa năm sau Khang Hi nhận được thư gởi về từ chiến trường Ô Lan Bố Thông. Trận chiến giữa Trung Mông lần này Cát Nhĩ Đan thất bại nặng nề,

phải chạy về khu căn cứ Y Lợi nhưng Y Lợi đã bị Sách Vọng A Na Bố Đan làm phản chiếm giữ. Cát Nhĩ Đan định chạy sang Tây Tạng nhưng đường đi bị quân của Tiêu Phong và Tô Khất ngăn trở. Nhiều thủ hạ đầu hàng quân Thanh, Cát Nhĩ Đan bèn tự vẫn mà chết.

Khang Hi đọc xong thư rất đổi vui mừng, bèn sai Ung công công đi gọi Mã Tề, cha con họ Sách, Ngạch Nhĩ Thái, Long Khoa Đa, Mộc Khả Hỷ vào cung Càn Thanh bàn chuyện xuất cung để xem tình hình dân chúng vùng tây bắc, sẵn tiện thăm thú đó đây.

Sáng hôm sau nhóm người Khang Hi rời khỏi kinh thành, vì đường đến tây bắc trời còn lạnh nên theo ý của Ngạch Nhĩ Thái phía ngoài xe nên phủ một lớp màn bằng lụa nỉ, vừa ấm, và đằng hoàng lại hợp với thân thể nhà vua nhưng Khang Hi không muốn thế vì như vậy nó choáng lộn quá, mà chỉ cho che bằng một áo cánh gà vài bông. Long Khoa Đa, Mộc Khả Hỷ biết tính Khang Hi giản dị, can cũng không được, đành phải theo ý mà làm. Ngoài ra chuyến đi lần này Khang Hi cũng không cho đoàn hộ giá, tùy tùng, rầm rầm rộ rộ đi theo.

Cỗ xe ngựa chậm rãi tiến về phía ngoại ô, trong xe có Khang Hi, nữ thần y, Ung công công và Tuệ Dung. Phía ngoài là Sách Ni cải trang thành một quản gia, Long Khoa Đa làm phu xe. Sách Ngạch Đồ, Ngạch Nhĩ Thái, Mộc Khả Hỷ và Mã Tề là nô bộc, mỗi người một ngựa. Ung công công ngồi trong xe vén rèm cho Khang Hi ngắm phong cảnh ngoại ô. Khang Hi nhìn cảnh sắc bên ngoài, giang sơn cẩm tú của mình, những ngọn núi xanh, những cánh đồng dài trải rộng ra trước mắt, tiếng gió hòa tiếng vó ngựa vang khắp núi rừng, cảnh vật sống động làm tâm trạng nhà vua rất vui vẻ.

Đi tới Thái Nguyên, Sách Ni thấy mặt trời đang từ lặn trên đỉnh núi bèn cho ngựa chạy lại gần cửa sổ nói:

- Bẩm hoàng thượng, mặt trời đã gần xuống núi, coi bộ đêm nay chúng ta phải nghỉ ở đây, nhưng sáng mai đi ba mươi dặm là đến đường cái quan, ở đó sẽ có nhà trọ đằng hoàng...

Khang Hi xua tay nói:

- Không sao, trẫm là người thích tĩnh, hơn nữa dừng lều ngủ ngoài trời cũng rất vui, không có sao.

Long Khoa Đa đang đánh xe, nghe vậy quay đầu lại cười nói:

- May là hoàng thượng của chúng ta thích tĩnh, bằng không thì nửa tháng với đôi núi sông nước chảy ngòi sẽ chán ngán lắm?

Đoạn Long Khoa Đa cho ngựa dừng lại. Ung công công dìu Khang Hi xuống xe. Khang Hi ngồi trên xe đã lâu, cảm thấy người bả ra vì xe lắc, vừa xuống đất đã vrun vai đi tới đi lui cho giãn gân cốt.

- Đến đâu rồi?

Khang Hi nhìn Mộc Khả Hỷ, Mộc Khả Hỷ đáp:

- Bẩm hoàng thượng, chỗ này trước là bến đò Hoa Đào, lớn nhất Thái Nguyên, bây giờ bị lấp bằng rồi.

- Bến đò Hoa Đào? - Khang Hi gật gù - Cái tên khá hay.

Sau đó Khang Hi cúi xuống bới lấy một ít cát ở dưới chân, thấy phía dưới là đất xốp đen, nói:

- Nơi đây trước kia là ruộng tốt.

Mộc Khả Hỷ gật đầu, bắt giác Khang Hi buông đồng cát xuống thờ một hơi dài:

- Những vương tôn công tử con nhà quan, sống ở trong thế giới phồn hoa, những a ca sống trong đồng lụa là, nếu không đến đây thì làm sao biết được cảnh khô trong chốn nhân gian.

Chiều hôm đó Khang Hi đích thân phụ các quan đắp bếp nấu ăn, và dựng lều lên để ngủ đêm ở nơi bãi đất hoang vu này. Tuệ Dung được lệnh chỉ hầu nữ thần y, không cần phải phụ. Hai người ngồi trong xe nhìn mặt trời đã sắp lặn hẳn. Vòm trời bao la, tầng tầng lớp lớp rắng chiều như những cánh hoa sen hồng, ánh qua những làn khói bếp uốn lượn, trời đã dần dần tối lại. Khi lều được dựng xong, Tuệ Dung dìu nữ thần y vào lều. Bên ngoài Sách Ngạch Đồ đốt lửa trại lên, rồi cùng Khang Hi, Ung công công, Long Khoa Đa, Ngạch Nhĩ Thái, Sách Ni, Mã Tề và Mộc Khả Hỷ ngồi quanh đồng lửa cháy bùng bùng hắt lên một quãng sáng, mùi thơm sừn sục nấu trong nồi lan toả nước mũi.

Trong khi mọi người ăn uống ngoài trời thì nữ thần y ngồi trong lều dò dẫm nhìn nóc lều, Tuệ Dung đem thịt nướng vào cho nữ thần y, nhận được cái lắc đầu. Tuệ Dung đành đặt đĩa đồ ăn xuống thăm, thăm nghĩ người chết thì đã chết rồi, người sống thì vẫn phải sống, nữ thần y cứ ủ rũ như vậy làm nàng buồn chết được.

Hai người ngồi bên nhau, im lặng hồi lâu. Một lúc sau nữa cũng không ai lên tiếng, tĩnh mịch đến nỗi Tuệ Dung có thể nghe được tiếng cùi lép bép trong đồng lửa trại bên ngoài, lại nhìn khuôn mặt trầm tư của nữ thần y, không hề động đậy, trông như một bức tượng đúc bằng sắt. Đột nhiên, nữ thần y đang ngồi cả người choáng váng, sắc mặt tái nhợt. Tuệ Dung thấy nữ thần y ngồi không vững nữa vội đưa tay ra đỡ.

- Chắc nương nương đi đường đã mệt, hay là nương nương đừng nên thức khuya, nằm xuống ngủ thôi.

Nữ thần y lắc đầu. Tuệ Dung im lặng, mãi sau mới nói:

- Vậy để nô tì đi nấu chén canh an thần cho người.

Dứt lời bèn đứng dậy rời khỏi lều.

Một khắc sau Tuệ Dung nấu canh xong, rót ra chén định mang cho nữ thần y thì gặp Sách Ngạch Đồ đứng trước căn lều của chàng ngẩng đầu nhìn bầu trời đen sẫm và các chòm sao lấp lánh. Tuệ Dung bước lại cười nói:

- Ngài cũng không ngủ được ư?

Sách Ngạch Đồ gật đầu:

- Ta muốn tận hưởng cái cảm giác đêm ngoại ô, còn nàng, khuya rồi sao không đi ngủ đi?

Tuệ Dung nói:

- Nô tì nấu chén canh sâm để quý phi an thần, không sao, nô tì thức khuya ngày mai trên xe sẽ ngủ được thôi.

Sách Ngạch Đồ lại gật đầu, Tuệ Dung hỏi:

- Không biết lần này hoàng thượng xuất cung định đi đâu?

Sách Ngạch Đồ nói:

- Hoàng thượng đi Thanh Hải.

Tuệ Dung nhìn sững Sách Ngạch Đồ, trong lòng nghi ngờ sự rộng lượng của Khang Hi.

Sách Ngạch Đồ hiểu tâm trạng của nàng, nhanh chóng nói thêm:

- Hôm trước có thư của quan huyện tỉnh Thanh Hải gọi cho hoàng thượng, trong thư nói nước lũ đã làm phá vỡ đê bao bọc hai tỉnh Thanh Hải và Cam Túc, làm chết hai nghìn người nên hoàng thượng muốn tới đó xem.

Tuệ Dung vẫn còn nhìn sững Sách Ngạch Đồ, không chút che giấu vẻ hoài nghi trên mặt nàng. Mộc Khả Hỷ ở đâu bước lại nói:

- Hồi trước ta ở Dân Hòa, đúng là hằng năm vào mùa này khắp nơi đều chìm trong nước lũ trắng xóa. Nhà nhà lâm cảnh màn trời chiếu đất, cuộc sống đây bi kịch. Nhớ năm ta tám tuổi trong nhà lương thực bị thiếu hụt trầm trọng, dẫn đến cảnh cha mẹ chết đói, chị gái của ta cũng chết vì bệnh dịch, riêng ta số may nên được một người bà con cứu mang.

Mộc Khả Hỷ vừa dứt lời, nước mắt đã chan hòa. Tuệ Dung an ủi Mộc Khả Hỷ và nói chuyện với Sách Ngạch Đồ thêm chút nữa rồi bung chén canh vào lều cho nữ thần y. Tuệ Dung đặt chén canh xuống thềm. Nữ thần y vẫn ngồi bất động trong bóng đêm. Tuệ Dung bèn đi thấp đèn lên, ánh đèn mờ nhạt làm cho nàng vẫn không nhìn thấy nữ thần y rõ lắm.

- Từ khi nương nương nhập cung - Tuệ Dung nói - Sức khỏe yếu kém liên miên, cho nên trong mấy ngày tới đây nương nương hãy chú ý chăm sóc bản thân thật tốt, không nên để khi hai người gặp lại nhau rồi Trịnh thân vương thấy nương nương ủ rũ, sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của ngài.

Nữ thần y ngồi nhìn chiếc bóng của mình in lên vách lều, Tuệ Dung thấy nữ thần y không có phản ứng gì sau khi nghe nàng nhắc đến Tiêu Phong, chau mày nói:

- Nương nương có nghe nô tì đang nói gì không? Sách đại nhân nói lần này hoàng thượng xuất tuần là đến Thanh Hải, ngoài việc giúp người dân ở đó chống lũ, sẵn tiện cũng thăm quân đoàn của Trịnh thân vương.

Nói đoạn cầm chén canh lên, Tuệ Dung tiếp:

- Nương nương hãy ăn chén canh này, hãy nghĩ đến vương gia đang mòn mỏi chờ ngày được gặp nương nương.

Nữ thần y vẫn hóa đá. Tuệ Dung bèn nén tiếng thở dài múc một muỗng canh, thổi qua một lượt rồi đưa tới miệng nữ thần y.

- Hoàng hậu thật sự rất tốt với nương nương - Tuệ Dung vừa dứt canh cho nữ thần y vừa nói - Trước khi nương nương xuất cung, đã cho người đưa nô tì một hộp sâm ngọc linh, bảo nô tì hằng ngày dùng sâm này tẩm bổ cho nương nương.

Nữ thần y đương nhấp một ngụm canh, nghe vậy nước canh như nghẹn lại nơi cổ họng bèn nuốt mạnh xuống một cái, rồi lại tiếp tục uống canh. Tuệ Dung biết nữ thần y vẫn còn buồn chuyện Hách Xá và tiểu a ca, thầm nghĩ: “Ta có nên nói ra sự thật chăng? Hoàng hậu không phải người như thế, hoàng hậu thật sự bảo quản hậu cung rất chu đáo, lại khiêm tốn thông minh, lòng dạ sâu sắc, có lòng nhân đức, độ lượng, hiểu biết lễ nghĩa...” Nhưng cuối cùng Tuệ Dung làm theo lời Sách Ngạch Đồ không nói ra.

Sáng ngày hôm sau.

Trong khi cỗ xe của Khang Hi trên đường đến Cam Túc thì Tô Khất và Phi Nhi cũng đi Cam Túc phát gạo cho bá tánh vùng lũ. Tô Khất, Phi Nhi cùng binh sĩ đi trên con đường đất đỏ từ Thanh Hải dẫn tới Cam Túc, thấy hai bên đường hầu như không có bóng người, nhìn bao la toàn là bãi cát, khắp nơi

đều là đầm lầy, mà nước lụt còn để lại sau khi rút. Cỏ xanh tháng Hai vừa nảy mầm, trên các bãi cát vàng và trong những bụi cỏ giành khô cần rỏi tung mọc từ mùa thu năm ngoái, chúng ngã ngón, rung rinh trước cơn gió lạnh lạnh. Chân ngựa lún xuống cát, đi rất khó. Tô Khất và Phi Nhi cười trên mình ngựa bao quát trên dưới, các quân sĩ hộ lương phải luôn đặt những tấm ván lót vào những vũng bùn để xe đi được dễ dàng.

Mất nửa ngày trời Tô Khất và Phi Nhi mới đến được Cam Túc, cảnh tượng vô cùng xơ xác, tiêu điều. Các thanh niên khỏe mạnh ở đó đều đã sớm xa chạy, cao bay, chỉ còn trở lại một số cụ già, phụ nữ yếu ớt và trẻ nhỏ. Họ đều đói, mặt xanh như tàu lá. Tô Khất ra lệnh phát chẩn ngay tại chỗ. Đoàn xe vừa đi vừa phân phát thóc, gạo, nên đã bận lại càng thêm bận, khi vào trong địa giới thì đã phân phát được khoảng hơn hai nghìn thạch lương.

Tô Khất phát gạo xong bảo các quân sĩ trở về Thanh Hải, còn bản thân chàng thì đi một chuyến đến Thiểm Tây, đã lâu rồi chàng không về thăm mộ cha mẹ mình ở Thiểm Tây. Phi Nhi không an tâm khi thấy Tô Khất đi một mình, bèn theo chàng đến Thiểm Tây. Từ nơi phát gạo đến Thiểm Tây khá gần, Tô Khất dẫn Phi Nhi đến một tiểu trấn bé nhỏ cũ kỹ, thấy một đám người bu quanh một ngôi lầu. Nhiều người khác cũng đang chạy tới, rầm rầm rộ rộ, vui vẻ gọi nhau ơi ới:

- Mau lên, mau lên! Trễ rồi! Coi chừng không có chỗ tốt đâu.

Phi Nhi nhanh tay tóm lấy một người hỏi:

- Xin hỏi có chuyện gì xảy ra mà ồn ào dữ vậy?

Người này đứng lại, vừa thở vừa nhìn nàng nói:

- mấy người đây nhất định là ở xa mới tới phải không? Hèn gì không biết hôm nay tiểu thư nhà họ Lý là đệ nhất mỹ nhân ở vùng này tổ chức gieo cầu kén chồng, cho nên cả thị trấn mới ồn ào lên.

Nói đoạn người đó giục:

- Mau lên, mau mau lên! Các người cũng phải tới coi cho biết.

Phi Nhi quay sang Tô Khất lặp lại lời vừa rồi của người đàn ông nọ, chàng thấy nàng rất cao hứng bèn hỏi:

- Chuyện gì, “ngươi” chưa bao giờ được coi người đẹp gieo cầu chọn chồng à?

Phi Nhi nói:

- Chưa, nô tài chưa được coi cái trò này, hay là ngài dẫn nô tài đi coi cho biết đi?

Tô Khất gật đầu, cùng Phi Nhi buộc hai con ngựa vào một trụ cột gần đó rồi đi theo đám người địa phương. Hai người tới trước ngôi lầu của nhà họ Lý. Nơi này thì đã có mấy trăm người chen chúc. Cảnh tượng vô cùng náo nhiệt.

Tô Khất cố gắng mở đường cho Phi Nhi lên vào đám đông. Nhưng vì đến hơi trễ, người lại bu đông quá, họ không thể kiếm được chỗ tốt nhất để có thể nhìn cho thật rõ. Họ nghe những người đứng xung quanh bàn tán:

- Lý tiểu thư đúng là trang giai nhân tuyệt sắc.

- Hôm nay ta sẽ không bỏ lỡ cơ hội ngàn năm một thuở này.

- Đúng rồi, phải chú ý chờ lúc tiểu thư tung trái cầu thêu xuống thì lập tức nhảy lên bắt ngay.

- Coi kìa! Coi kìa! Giai nhân đã ra rồi!

Cha Lý tiểu thư đưa nàng bước ra bao lơn, nói:

- Quý vị hương thân, quý vị láng giềng, đồng hương, quý vị thân hữu. Hôm nay con gái tôi sẽ gieo cầu để chọn hôn phu. Thanh niên nào chưa kết hôn, bất luận là ai, nếu bắt được trái cầu này thì sẽ thành hôn. Nếu người bắt được trái cầu mà đã có vợ rồi, thì con gái tôi sẽ gieo lại lần nữa. Xin các thanh niên đã có gia thất, đừng chen lấn để cướp trái cầu. Bây giờ bắt đầu.

Đám đông nhất loạt vỗ tay reo hò, chỉ chỉ trỏ trỏ. Những thanh niên chưa vợ cứ thi nhau nhảy lên la lớn:

- Xin liệng cho tôi!

- Liệng cho tôi đi!

- Liệng bên này này!

- Tiểu thư ơi! Đừng có liệng bên đó! Liệng bên này này!

- Không biết bữa nay ai có phước giựt được trái cầu?

- Nhà họ Lý đã cho bài trí lễ đường, chỉ chờ người bắt được là làm lễ thành hôn ngay!

Phi Nhi nghe nói vừa ngạc nhiên vừa thắc mắc, buột miệng nói:

- Chọn chồng như vậy không phải là quá mạo hiểm hay sao? Nhỡ có người bắt được quả cầu mà từ chối thì sao?

Một người đứng cạnh nàng làm ra vẻ hiểu biết:

- Ai ngu mà từ chối quả cầu? Nhà họ Lý giàu sụ thế kia, tiểu thư lại xinh như hoa như ngọc.

Trong lúc đám đông bàn tán ồn ào thì Lý tiểu thư đã ra tới bao lơn trên cao, có hai a hoàn đi theo hai bên. Đám đông ngửa cổ lên coi, tiếp tục reo hò, chỉ trò, bàn tán ồn ào. Lý tiểu thư mặc bộ hỷ phục rất đẹp, nàng giơ cao trái cầu lên khỏi đầu.

Đám đông chột im lặng, ai cũng chăm chú nhìn theo tay nàng. Im lặng nhìn ngắm một hồi, đám đông lại ồn ào lên. Đám thanh niên đua nhau la lớn:

- Tiểu thư!

- Gieo trái cầu qua bên này!

- Không, gieo sang bên này này!

Tô Khất thấy tình hình phức tạp bèn dẹp đường để Phi Nhi an toàn lui ra ngoài đám đông. Trong khi Tô Khất đi lấy ngựa, Phi Nhi vẫn còn nhìn Lý tiểu thư chuẩn bị gieo tú cầu kén chồng. Tô Khất mang cặp ngựa lại, hai người lên ngựa chuẩn bị đi viếng mộ.

Lý tiểu thư vẫn còn lia mắt nhìn một lượt, đang do dự đột nhiên nàng bắt gặp một nam nhân tướng mạo đường bệ cười con ngựa trắng, chờ nam nhân đó đánh ngựa gần tới ngôi lầu, nàng bèn tung trái cầu về hướng chàng.

Những thanh niên không ai bảo ai tận lực chen lấn để đến gần hơn. Đám đông càng náo động. Trái cầu rời khỏi tay Lý tiểu thư, nương theo gió lao đi. Một đám thanh niên xô tới thì nhau nhảy lên. Song vì Tô Khất ngồi trên lưng ngựa nên tầm với cao hơn mọi người, các thanh niên khác không sao giành được, và lại Tô Khất cũng ngỡ ngàng, theo bản năng đưa tay đón bắt trái cầu.

Đám đông đổ xô lại chen lấn nhau để coi mặt kẻ may mắn. Còn Tô Khất thì sau khi bắt được trái cầu mặt mày chàng bàng hoàng. Lý tiểu thư vốn có thiện cảm với chàng ngay từ đầu nên thấy vậy vội chạy ngay xuống lầu.

Quang cảnh cực kỳ sôi động. Lý viên ngoại từ trong nhà dẫn một đám gia nhân chạy ra la lớn:

- Xin các vị hương thân đừng chen lấn, trái cầu đã vào tay...

Nói đoạn tiến lại gần Tô Khất hỏi:

- Anh tên là gì?

Tô Khất ngẩng người trên ngựa một chút nói:

- Lần gieo này không tính.

Đoạn chàng trả trái cầu cho viên ngoại, rồi nhìn Lý tiểu thư nói thêm:

- Cô nương kia, xin hãy gieo lại lần nữa.

Mọi người càng nghe càng ngỡ ngạc như từ cung trăng rơi xuống đất.

- Như vậy làm sao được! - Viên ngoại la thật lớn - Nếu như anh không muốn thành hôn với con gái lão sao lại bắt trái cầu? Cho nên vị huynh đài, huynh chính là tân lang của gia đình ta!

Rồi quay nhìn những người xung quanh, viên ngoại ôm quyền nói:

- Kính thưa quý vị hương thân, phụ lão. Gia đình chúng tôi đã chọn được hiền tể, chính là người này, sẽ cử hành lễ cưới ngay lập tức, mời các vị vào chung vui với chúng tôi!

Đám đông vỗ tay hoan hô. Tô Khất nói:

- Ta đã bảo lần này không tính là không tính! Các người làm ơn tránh đường!

Lý viên ngoại nói:

- Sao lại không tính? Không phải khi nãy mọi người ở đây đã nghe rằng bất luận là ai, miễn chưa có vợ và trong hạn tuổi mà bắt trúng trái cầu là được chọn hay sao? Nếu anh đây không muốn cưới con gái ta sao lúc này lại bắt trái cầu?

Tô Khất định mở miệng nói gì đó, viên ngoại tiếp:

- Vậy chứ lão hỏi anh, anh có vợ ở nhà rồi phải không?

Tô Khất không trả lời, chàng nắm chặt dây cương nhìn quanh nói:

- Tránh đường! Tránh đường! Làm ơn tránh đường!

Đám gia đình của Lý gia bắt gặp cái vẫy tay của viên ngoại, vội chạy đến vây Tô Khất lại không cho đi, viên ngoại nói:

- Xin mọi người nói một lời công bằng, trên đời này sao lại có chuyện gieo cầu mà không tính thế này? Trai chưa có vợ, gái chưa có chồng, lại trong hạn tuổi, hoàn toàn phù hợp với các điều kiện đặt ra.

Mọi người hô phải, viên ngoại nói:

- Anh đã thấy rồi chưa, anh mà đi, mọi người ở đây sẽ cản anh, ta cũng sẽ cho gia đình đuổi theo giữ anh lại, nói tóm lại hôm nay anh phải cưới con gái ta!

Lý tiểu thư thấy tình thế căng quá, kéo tay áo cha nàng, nhưng viên ngoại vẫn nhìn Tô Khất hỏi:

- Vậy chứ lão đây hỏi anh, anh có vợ ở nhà rồi phải không?

Tô Khất khẽ đánh mắt sang Phi Nhi nói:

- Ta chưa có vợ, nhưng thật lòng xin lỗi tiểu thư, hiện trong tim ta đã có hình bóng người khác rồi! Ta đã đem lòng yêu người khác rồi!

Một người trong đám đông la lên:

- Ôi Trời, Lý tiểu thư vừa giàu vừa đẹp thế kia, trên đời này còn ai tốt hơn nàng ấy nữa?

Tô Khất nói:

- Ít ra với ta người trong lòng ta phải tốt hơn!

Dứt lời chàng quất một roi vào mông ngựa, làm con ngựa bị đau giờ hai vó lên. Tô Khất thừa dịp đám đông nghe tiếng ngựa hí tản ra, chàng cùng Phi Nhi cho ngựa bỏ chạy.

Hai người đi rồi, nửa canh giờ sau cỗ xe của Khang Hi mới tới nơi nhà họ Lý gieo tú cầu. Đương nhiên đám đông đã giải tán cả, Long Khoa Đa đánh cỗ xe đi thêm chút nữa để rẽ vào khu chợ đông, dừng lại trước một tú lâu.

Tối hôm đó Tuệ Dung ngồi trong phòng trọ bắt đầu nhắm tính thời gian. Nơi này cách Đa Nhĩ Bố Nhĩ Tân cùng lắm là ba trăm dặm, thúc ngựa phi nhanh thì mất chừng bảy canh giờ. Sách Ngạch Đồ nói Tiêu Phong đang đóng quân nơi đó. Nếu tối nay mà đi ngay lập tức, khi trời sáng đã có thể đến rồi. Cứ tính dư dả một chút, muộn nhất cũng chỉ trưa mai. Ấy vậy mà qua ngày hôm sau Khang Hi nói trong người không khỏe, sang ngày hôm sau nữa lại nói muốn tham quan phong cảnh vùng trung thượng du Hoàng Hà.

Mỗi ngày ở Thiểm Tây nữ thần y vẫn như hồi còn trong cung đứng bên cửa sổ phòng trọ nhìn mặt trời dần lên cao, lên đến đỉnh, rồi ngã về tây. Tuệ Dung nhìn nữ thần y hai má gầy ốm làm cho mắt hốc hác khác thường, làn da cũng tái nhợt khiến đôi mắt đã tối càng thêm tối. Tuệ Dung trầm nghĩ dầu nữ thần y có bôi son trát phấn chắc cũng không khá hơn là bao. Tuệ Dung nghĩ vậy, trong lòng thấy buồn vô cùng, nàng lấy áo choàng đem đến khoác cho nữ thần y. Đến lúc tia nắng cuối cùng cũng chẳng vẫn vương được nữa, Tuệ Dung thấy nữ thần y vẫn còn đứng đó, như chìm hẳn vào trong bóng đêm.

Sáng ngày hôm sau mặt trời lên khỏi ngọn Côn Lôn sơn. Lại thêm một ngày dài đằng đẵng trông chờ nữa, từng phút từng giây trôi đi thật chậm, mà Tuệ Dung cứ muốn thời gian trôi cho thật nhanh.

Ngày hôm sau, rồi ngày hôm sau nữa. Tuệ Dung thấy Khang Hi mang tới cho nữ thần y hi vọng, song tia sáng đó vừa mới nhen nhóm thấp lên đã theo ánh chiều tà tàn mất. Tuệ Dung thở một hơi nặng nề, sâu trong lòng khắc khoải chờ mong. Nàng vừa thấy xót thương vừa oán giận giùm cho nữ thần y, vì sao Khang Hi lại không để hai người gặp nhau?

Sang ngày thứ sáu, nỗi nghi ngờ cào xé trong lòng. Lúc mặt trời ngã dạng về tây, Tuệ Dung mang gương mặt âm đạm đi tìm Sách Ngạch Đồ. Chàng đang cho ngựa ăn cỏ, nàng bước lại cười cay đắng nói:

- Nô tì biết ngay mà, còn một đoạn đường không xa nữa là tới tây vực nhưng hoàng thượng vốn không muốn cho hai người họ gặp nhau!

Sách Ngạch Đồ đưa ngón tay lên môi suy khế, nhưng Tuệ Dung vẫn nói:

- Vậy chớ tại sao hoàng thượng không chịu lên đường? Ngài đừng nói với nô tì chuyện đi Thanh Hải bị trì hoãn là do ngựa đi cả tháng trời cần nghỉ mệt đó!

Sách Ngạch Đồ biết trong lòng cô gái này ngổn ngang tâm sự, mỉm cười nói:

- Xem nàng sốt ruột thế này người không biết chuyện còn tưởng nàng mới chính là người muốn gặp Trịnh thân vương!

Tuệ Dung lờm nguýt Sách Ngạch Đồ, chàng thu nụ cười lại nói:

- Thôi, nàng hãy về phòng thu gom đồ đạc rồi đi ngủ đi, mai dậy sớm còn lên đường.

Tuệ Dung trẻ môi:

- Ngày mai hoàng thượng sẽ lên đường sao?

- Chính tai ta nghe hoàng thượng bảo vậy.

Lời Sách Ngạch Đồ khiến Tuệ Dung như người đi đêm bắt được một tia sáng le lói, nàng gật đầu rồi trở về phòng.

Nữ thần y vẫn đứng bất động nhìn chăm chăm mấy cây đào bên ngoài khung cửa sổ, Tuệ Dung tiến lại đứng cạnh nữ thần y, cũng làm theo nữ thần y nhìn ra sân. Khang Hi xuất tuần năm đó đứng vào tiết xuân, khắp nơi hoa đào nở rộ, sáng rực dưới ánh hoàng hôn. Từng khóm hoa trắng hồng khoe nhị vàng thi nhau đua sắc, trong sương chiều bảng lảng tựa như đang được phủ một tầng lụa mỏng, ý xuân dạt dào.

Tuệ Dung đứng bên nữ thần y ngắm hoa một lát sau nản nì:

- Gần đây sức khỏe nương nương kém trước rất nhiều, không đứng lâu hứng gió được đâu, để nô tì dìu người vào trong rồi dọn com chiều lên.

Nữ thần y không nói năng gì. Tuệ Dung không biết làm sao, chỉ đành lặng lẽ đứng bên nữ thần y thêm một hồi. Một khắc sau, Tuệ Dung lặp lại lời vừa rồi, vẫn không thấy nữ thần y trả lời. Tuệ Dung thờ một hơi dài, mím mím môi rồi rời khỏi phòng đi dọn com chiều. Khi quay trở lại nàng vẫn thấy nữ thần y đứng bên ô cửa, bèn đặt mâm thức ăn lên bàn.

Chiều tối hôm đó nữ thần y vẫn cứ thế, ngắm nhìn sương khói mịt mờ ngoài ô cửa sổ. Yêu, xa, nhớ, biệt ly, nàng tự hỏi cuộc đời còn gì đớn đau hơn cách trở? Xuân lạnh gió, tuy mát mẻ nhưng lại lạnh tê buốt cả con tim này, nàng biết tìm đâu ra một bờ vai để tựa? Biết quơ tay vào đâu để được nắm lấy một bàn tay thật ấm? Ngày quá dài đêm cũng thình không, một mình nàng cô đơn giữa dòng đời tấp nập, biết tìm đâu một lần môi hôn ủ ấp lúc sang mùa? Những khóm hoa đào tưởng chừng như đã nhạt nhòa theo màn sương mờ, nhưng từng chi tiết một lại hiện hiện rõ ràng trong đầu nàng, thậm chí nàng còn mường tượng được khung cảnh Tây hồ với sóng xô ghềnh đá, liễu rủ ven bờ, và cầu Tây Lâm...

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Sa vào lưới rập

Trưa hôm sau cỗ xe của Khang Hi đi đến Cam Túc, chỉ cần băng qua khu rừng hoa đào này nữa là đến Thanh Hải thì chợt Long Khoa Đa đang cho ngựa chạy đột nhiên thắng ngựa lại. Sách Ngạch Đồ, Sách Ni, Ngạch Nhĩ Thái, Mã Tề và Mộc Khả Hỷ nhìn Long Khoa Đa. Năm người bất gặp cái phát tay từ Long Khoa Đa, liền giật dây cương định cho ngựa quay đầu trở ra ngoài rừng nhưng ngựa vừa mới quay đầu, chưa kịp chạy đi, thì đã bị một nhóm người núp trong rừng trông thấy, tiếng thông báo vang lên lạnh lạnh. Trong tích tắc sau đó, có năm người đao kiếm trong tay phóng ra khỏi mấy hàng liễu.

Khang Hi ngồi bên trong cỗ xe vén rèm nhìn ra bên ngoài, mặc dù chỉ thấy có năm người nhưng Khang Hi không kinh dị chút nào, vì Khang Hi nhớ lại mình đã từng lâm vào tình cảnh bị mai phục thế này, Khang Hi hiểu thấu thía cái cảm giác của một con mãnh thú bị sa vào lưới rập.

Tuệ Dung cũng như Khang Hi, ngó thấy bọn thích khách chực chờ tập kích, trên áo của bọn thích khách đều cài một bông hoa đỏ, biết năm người này chính là người của bang hội phục Minh. Tuệ Dung nhớ gần đây nàng có nghe tổng đà chủ của bang hội phục Minh đã mời được năm cao thủ danh chấn tứ phương gia nhập Hồng Hoa hội. Năm người đó gồm Liễu Nhân, Lộ Văn Tiên, Cam Phụng Trì, Lữ Nguyên, và Thiệu Châm Tầm, toàn là những người võ công tinh diệu, riêng một mình Lữ Nguyên đã có thể đánh bại ba trăm người.

Tuệ Dung nghĩ đến đây, bên ngoài có một lần sáng nhá lên như sấm sét, sau đó là tiếng xoẹt đánh gọn vang lên, rồi thân cây to lớn và cao tới mấy chục trượng gần đó đổ ầm xuống đất. Cát bụi bốc mù trời, bầu không khí trong rừng ngay tức thì vẩn lên một mùi hải hùng đáng sợ.

Tuệ Dung thảm than khổ, chỉ với năm người đương gia của Hồng Hoa hội bên nàng đã khó đối phó, nay thêm người thần công rất giỏi này đến tiếp tay, dùng hung khí chém ra chỉ với một chiêu thôi đã có thể cắt thành một vệt dài như đường chỉ bạc và chém ngã được thân cây đại thụ.

Tuệ Dung định thần nhìn cho thật kỹ, thấy người vừa đến là một thiếu phụ, thân vận y phục màu tím thắm, bước ra từ trong màn bụi, thiếu phụ vừa xuất

hiện liền nói:

- Trong vòng hai mươi dặm tới Đa Nhĩ Bố Nhĩ Tân bọn ta đã bố trí thiên la địa võng, cho dù bọn bây có may mắn thoát khỏi khu rừng hoa đào này thì cũng sẽ lâm vào một cạm bẫy khác!

Người vừa nói không ai khác hơn Lâm Tổ Đình. Lời vừa dứt, người đứng bên trái Lâm Tổ Đình là Liễu Nhân nói:

- Nghe nói võ thuật Sách gia vô cùng tinh diệu, hiển lộ mấy chiêu cho thảo dân xem thử được chăng?

Sách Ngạch Đồ trả lời:

- Võ công của Sách gia chúng tôi vốn gia truyền, bấy lâu e rằng còn nhiều chỗ tinh túy vì diệu chưa ngộ được, cũng đang muốn thỉnh giáo các hạ.

Sách Ngạch Đồ nói rồi tuốt kiếm phóng tới trước mặt Liễu Nhân, Liễu Nhân cũng nhanh như chớp bước ra.

Bên trong cỗ xe Khang Hi nắm lấy tay nữ thần y nói:

- Nàng đừng lo, trăm sẽ đưa nàng an toàn rời khỏi đây.

Khang Hi dứt lời vén rèm xe phóng ra bên ngoài. Ung công công tái mặt, nhanh chóng đi theo Khang Hi, Tuệ Dung cũng theo ra.

- Còn chần chờ gì nữa? - Sách Ngạch Đồ nhìn Liễu Nhân bảo - Mời xuất chiêu!

Sách Ngạch Đồ dứt lời khua kiếm đâm vào Liễu Nhân. Liễu Nhân né sang bên trái trước khi phóng chưởng đánh trả. Sách Ngạch Đồ né tránh chưởng pháp của Liễu Nhân, cùng lúc đưa xiên xiên thanh kiếm tấn công vào bên hông Liễu Nhân nhưng hai cổ tay Liễu Nhân có mạng hộ oản, nên triển khai một quyền pháp trong ba mươi hai chiêu thức của La Hán Long Môn Quyền đánh trả lại. Quyền pháp đánh ra nhanh và mạnh như sấm chớp, Liễu Nhân đỡ được một kiếm của Sách Ngạch Đồ xong nghiêng mình chạy vòng qua thừa dịp tấn công vào hậu tâm Sách Ngạch Đồ. Sách Ngạch Đồ không cần quay đầu lại nhìn, mà xoay kiếm đâm ngược phía sau, cả tốc độ lẫn bộ vị đều rất chính xác, đâm trúng vào đùi Liễu Nhân.

Cũng trong lúc này Lâm Tổ Đình và bốn đương gia còn lại vây Khang Hi, Sách Ni, Long Khoa Đa, Tuệ Dung và Mã Tề vào giữa.

Sách Ni đánh nhau với Thiệu Châu Tầm, không đến mười giây đầu cổ đã toát mồ hôi. Không phải võ công Sách Ni kém cỏi, mà vì Sách Ni là người đứng gần Khang Hi nhất, nên phải vừa trông chừng Khang Hi, lại còn phải nghĩ ra các chiêu thức chiết giải mấy chiêu của Thiệu Châu Tầm.

Về phần Long Khoa Đa thì bị Lữ Nguyên khua đao xé gió chém tới tấp, trong một lần Lữ Nguyên sử đao chém ngang cổ Long Khoa Đa, Long Khoa Đa nghiêng người ra sau tránh né. Lữ Nguyên chưa rút đao về, Long Khoa Đa đã xoay tay bắt được cổ tay Lữ Nguyên. Lữ Nguyên biết đao pháp của mình không đủ thương được Long Khoa Đa, nhưng không ngờ họ Long có thể phản kích nhanh chóng đến vậy, đành phải dùng tay không cầm đao đánh ra một quyền dịch xuống một tấc, nhắm ngay bụng Long Khoa Đa. Long Khoa Đa lập tức buông tay Lữ Nguyên, lộn mình sang bên trái tránh đường quyền.

Lộ Vân Tiên cũng điểm chân xuống đất lướt về phía trước vài bước, trước khi dùng trường kiếm chém ngang phạt thẳng Khang Hi, nhưng Khang Hi võ công cũng tạm, tuy không đánh trả lại Lộ Vân Tiên được nhưng né tránh đều ổn.

Về phần Cam Phụng Trì thì song chưởng vũ lộng bốn phương, đang triển khai tuyệt học tối đa, nhắm toàn yếu huyệt của Mã Tề và Tuệ Dung ra sức đánh, tình thế hết sức khẩn trương.

Ngạch Nhĩ Thái, Mộc Khả Hỷ và Ung công công không biết võ công, nên ba người chỉ có thể đứng vây quanh cỗ xe, nhắc chừng Khang Hi phải tránh bên này né bên kia.

Sách Ngạch Đồ đang đánh Liễu Nhân, chợt thấy tình thế của cha chàng và Khang Hi cấp bách, bèn xuất quyền pháp tuyệt kỹ của Sách gia tấn công Liễu Nhân. Soạt! Liễu Nhân thấy quyền pháp của Sách Ngạch Đồ đi nhanh và gọn, nghiêng mình né sang bên phải. Nhưng ngờ đâu đó chỉ là cú đánh dứ lắt léo, khi Liễu Nhân dịch người sang phải liền bị một kiếm của Sách Ngạch Đồ từ tay còn lại đâm thẳng ra, Liễu Nhân bị trúng một đòn vào bả vai, la to một tiếng rồi lùi lại một bước.

Sách Ngạch Đồ được thế xuất luôn hai chiêu liên hoàn cước pháp bay đá ngang trúng vào hai vai Liễu Nhân.

Bịch! Thân hình to lớn của Liễu Nhân ngã ngửa ra đất. Sách Ngạch Đồ đã thương được Liễu Nhân rồi, phẩn chấn thần oai hấn lên, phóng tới yểm trợ cho cha chàng và Khang Hi.

Vù một tiếng, may là Sách Ngạch Đồ đến kịp thời kéo Khang Hi cúi gập mình xuống đất, bằng không, Khang Hi đã bị trúng một kiếm của Lộ Vân Tiên.

Sách Ni thấy có con trai tới trợ giúp, thở phào một hơi, bắt đầu chú tâm đánh trả Thiệu Châu Tầm. Nhưng Lâm Tổ Đình không để cha con họ Sách mừng quá mười giây, nàng nhảy vọt vào vòng tham chiến, võ công của Lâm Tổ Đình so với các đương gia có phần vượt trội hơn hẳn. Sách Ngạch Đồ thấy nàng rút trong tay áo ra một thanh chủy thủ, nhắm vào Khang Hi phóng ra.

Vù! Sách Ngạch Đồ biến sắc trước thần kỹ ném ám khí của Lâm Tổ Đình, đúng là kinh cung chi diệu, lại nữa chủy thủ có móc câu, chỉ cần dính trúng một chiếc ai cũng không chịu nổi. Tuy Sách Ngạch Đồ kinh hãi trước công lực của Lâm Tổ Đình và cây chủy thủ, nhưng phản ứng của chàng không tệ, Sách Ngạch Đồ rung cổ tay một cái, ném chiếc nhẫn đang đeo trong tay phóng ra.

Keng! Sách Ngạch Đồ thành công đánh bật chủy thủ của Lâm Tổ Đình vào một lùm cây, nhưng ngay sau đó, Lâm Tổ Đình lại lấy thêm ra một thanh chủy thủ khác cũng có móc câu y như thế.

Sách Ngạch Đồ bèn cời phăng chiếc áo choàng đang mặc trên mình xuống, cuộn lại như một sợi lòi tói, và nhanh tay cột chặt phần đầu thành một gút, vừa nhảy đến trước mặt Khang Hi vừa dùng “sợi thừng” vừa chế được đó vung ra vù vù, đỡ được thanh chủy thủ của Lâm Tổ Đình. Lâm Tổ Đình nhếch môi, lại rút thêm một loạt chủy thủ, tấn công nghe veo veo.

Tuy võ công của Sách Ngạch Đồ rất giỏi nhưng chàng vừa phải đỡ ám khí cho bản thân mình vừa phải bảo hộ Khang Hi đứng ở phía sau lưng nên bất luận thế nào cũng phải có hơi chậm chạp. Ngay lúc Sách Ngạch Đồ di chuyển sang trái, Lâm Tổ Đình lừa được thế định ném chủy thủ vào ngay huyết trung phủ của Sách Ngạch Đồ, thì dừng một tiếng, rồi thêm một loạt âm thanh đinh tai nhức óc khác vang lên.

Tiếng súng truyền vào tai Lâm Tổ Đình như một quyền đánh rất mạnh vào giữa ngực nằng, lại thêm tiếng Nhạc Chung Kỳ la lớn:

- Hoàng thượng, thần đến hộ giá!

Nói đoạn cùng một tốp lính cầm súng trường chạy đến nã đạn nghe lộp bộp.

Sách Ngạch Đồ thấy Nhạc Chung Kỳ xuất hiện cùng đoàn hòa thương, vô cùng mừng rỡ, quay ra sau báo với Khang Hi.

Nhạc Chung Kỳ đến chưa đầy mười giây, từ trong rừng có mấy trăm người của Hồng Hoa hội cũng kéo nhau tới. Súng trường của Nhạc Chung Kỳ và binh sĩ triều đình chỉ có thể bắn ra một viên đạn, nên vội vứt súng, tuốt trường kiếm đeo ở bên hông nhảy vào đám người Hồng Hoa hội tham chiến. Sách Ngạch Đồ cũng trợ chiến, đẩy lùi một đám người của Lâm Tổ Đình.

Hàm Trường và con trai của Lâm Tổ Đình là Tàn Thiên Hoàn cũng xuất hiện trong biển người, cả hai chạy sát vào nhau, xông tới chém giết. Lưỡi kiếm hai người đi đến đâu, binh lính triều đình lùi ra tới đó. Nhưng binh lính triều đình càng giết càng nhiều, cứ thoát ra một lớp lại thấy bên ngoài có thêm mấy lớp bao vây.

Giữa lúc tiếng người la hét ầm ĩ xen lẫn tiếng binh khí va vào nhau loạn xạ, Sách Ngạch Đồ, Tuệ Dung và Sách Ni đưa Khang Hi lui ra khỏi vùng nguy hiểm.

Một khắc sau, bên Lâm Tổ Đình thương vong vô kể, binh lính triều đình hoàn toàn áp đảo được tình thế. Hàm Trường vừa đánh vừa nhìn Lâm Tổ Đình, thấy thần sắc nàng hết như đang liều mạng, Hàm Trường định đến tiếp sức cho Lâm Tổ Đình chợt nhìn thấy Tàn Thiên Hoàn đang bị một tên ngự tiền thị vệ đá thương.

Hàm Trường bèn phóng thanh kiếm đang cầm trong tay vào ngự tiền thị vệ nọ, làm hấn mất mạng, sau đó, Hàm Trường diu Tàn Thiên Hoàn tiếp tục phá vòng vây, chốc lát đã giết được mấy chục tên lính Thanh, cuối cùng cũng đưa được Tàn Thiên Hoàn xông ra khỏi trùng vây. Nhưng chờ một lúc không thấy ai ra theo, Hàm Trường bèn quay lại đánh trở vào trong vòng vây thấy mấy chục tên thị vệ và Nhạc Chung Kỳ đang vây Lâm Tổ Đình vào giữa. Nhạc Chung Kỳ phóng một thanh chủy thủ trúng vào giữa ngực Lâm Tổ Đình. Hàm Trường bèn phóng lại đỡ lấy thân hình của Lâm Tổ Đình không để nàng ngã xuống đất. Lữ Nguyên và Lộ Văn Tiên cũng thấy tổng đà chủ bị thương không nhẹ, vội bay lại làm bia đỡ đạn chắn đám người Nhạc Chung Kỳ. Thân thể Lâm Tổ Đình vậy đầy máu, thần sắc chẳng khác nào người điên. Tàn Thiên Hoàn đứng bên ngoài vòng chiến cũng muốn tả xung hữu đột đến cứu mẹ nhưng lại bị Thiệu Châu Tầm kéo lại. Lâm Tổ Đình từ từ mở mắt nhìn Hàm Trường, miệng nàng nở một nụ cười khô héo. Hàm Trường kêu lớn:

- Rút lui, mọi người mau rút lui!

Hàm Trường vừa nói vừa bế Lâm Tổ Đình trong tay, lẽ ra chàng định rút thanh đao trên người nàng ra nhưng vì lưỡi đao đã đâm ngập tận cán, nếu chàng rút đao ra thì mạng nàng e cũng theo đó mà đi nên không dám mạnh động. Liễu Nhân, Cam Phụng Trì, Lữ Nguyên và Lộ Văn Tiên cũng thấy tổng đà chủ bị thương trí mạng, thế là bốn người hợp thành một khối, múa đao khua kiếm mở con đường máu để Hàm Trường có thể đưa Lâm Tổ Đình thoát đi.

Cuối cùng mẹ con Lâm Tổ Đình, Hàm Trường, và năm người đương gia cũng thành công chạy ra khỏi trùng vây, nhưng những người Hồng Hoa hội khác không ai thoát được khu rừng hoa đào, thêm một khắc nữa tất cả đều bị binh lính của Nhạc Chung Kỳ giết chết.

Mộc Khả Hỷ và Ngạch Nhĩ Thái chạy lại gần Nhạc Chung Kỳ. Mã Tề, Long Khoa Đa cũng đến ôm quyền với Nhạc Chung Kỳ. Mộc Khả Hỷ nói:

- Đa tạ Nhạc tướng quân đã tới giải vây cho chúng tôi.

Nhạc Chung Kỳ hát đầu về phía Sách Ni, nói:

- Trước khi hoàng thượng rời cung, Sách đại nhân đã bảo bản quan dẫn một đoàn quân trang bị súng ống bí mật bám theo hộ giá.

Mọi người đưa mắt tìm Sách Ni, thấy cha con Sách Ni đang đứng bên cỗ xe. Nhạc Chung Kỳ và các quan bèn chạy lại đứng bên cỗ xe. Nhạc Chung Kỳ nói:

- Hạ thần tới cứu giá chậm trễ, tội đáng muôn chết, xin hoàng thượng xù tội.

Bên trong cỗ xe không có tiếng Khang Hi đáp lời. Nhạc Chung Kỳ nhìn các quan, biết có chuyện chẳng lành. Đúng là từ bên trong cỗ xe, Ung công

công vén rèm lên lắc đầu với mọi người. Sách Ni nhìn vào trong xe, thấy Khang Hi đang ôm nữ thần y, Tuệ Dung quỳ cạnh bên, một bên thái dương của nữ thần y bê vết máu. Khang Hi gọi mấy tiếng, nhưng nữ thần y không cử động.

Sách Ni nhìn mấy lỗ nhỏ trên vách xe, toàn thân run bắn, lên tiếng hỏi Tuệ Dung. Tuệ Dung chạm tay nàng vào cổ tay nữ thần y, mới hay tay nữ thần y lạnh ngắt. Tuệ Dung run rẩy đưa tay lên mũi nữ thần y xem thử, nghe hơi thở đã không còn thì thương tâm đến nỗi đưa mắt nhìn Sách Ni nhưng không thể thốt thành lời.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Đoạn trường phân li

Kể từ hôm đó Khang Hi trở về hoàng cung phê duyệt tấu chương đến tận nửa đêm. Trước đây, chưa bao giờ Khang Hi làm việc khuya khoắt đến vậy, nhưng dạo ấy hằng đêm đều thức để giải quyết giấy tờ. Phi tần của Khang Hi là Quách Lạc La vừa lo cho sức khỏe của Khang Hi lại vừa không dám lên tiếng can ngăn, đứng hầu bên cạnh nhà vua mà mặt mày nhẩn nhó. Quách Lạc La thầm hỏi vì sao một vị vua mà lại phải làm việc vất vả đến như vậy? Nàng len lén quan sát Khang Hi, thấy mỗi đêm Khang Hi đều đi ngủ muộn, sáng ra còn dậy thật sớm để lên triều, khuôn mặt không giấu được vẻ mệt mỏi.

Lại nửa đêm nào Khang Hi cũng ngủ không yên giấc, hễ đặt lưng nằm xuống là nằm chiêm bao. Trong mơ Khang Hi thấy mình ôm siết lấy nữ thần y, kẻ má mình lên má nàng, và thấy thân quang trong mắt nàng tán loạn, rồi nàng xuôi tay, nhắm mắt vĩnh viễn... Quách Lạc La nghe Khang Hi lâm bảm

- Không, không! Nàng đừng nhắm mắt, đừng rời bỏ trẫm..

- Nàng thật hận trẫm đến vậy sao? Trước lúc ra đi không nói với trẫm lời nào, cũng không nhìn mặt trẫm. Người xưa có câu nhất dạ đồng sàng chung dạ ái, nhất nhật phu thê bá dạ ân. Tuy nàng không yêu trẫm nhưng dầu sao chúng ta cũng đã là vợ chồng thực sự, nếu không có tình, cũng chẳng còn nghĩa hay sao?

- Không! Không! Nàng không được chết! Xưa nay trẫm đối với nữ nhân không bao giờ ngang ngược, nhưng bây giờ nhất định phải ngang ngược với nàng. Nàng không được chết, trẫm không cho phép nàng chết. Nàng nghe rõ chưa?

- Tất cả thiên hạ này là của trẫm, người trong thiên hạ cũng vậy, nếu trẫm chưa cho phép, nàng không được bỏ trẫm mà đi...

Quách Lạc La ngồi bên giường tĩnh mặc lắng nghe Khang Hi tiếp tục nói:

- Xin lỗi nàng, thật sự xin lỗi nàng.. Nếu chúng ta rời Thiểm Tây sớm hơn một ngày có lẽ mọi việc đã không xảy ra... Là trẫm sai.. Thật tình là trẫm sợ... Nàng đến Đa Nhĩ Bố Nhĩ Tân gặp hán rồi sẽ không chịu theo trẫm về nữa. Trẫm hiểu rõ nàng cũng như hiểu rõ hán, hai người đều không thích kinh đô, trẫm sợ nàng đến nơi đại mạc, một bầu khung cảnh trời đất với người mà nàng vẫn thường mơ tưởng sẽ không chịu quay về nữa...

Quách Lạc La nghe tới đây lo lắng gọi mấy tiếng, nhưng Khang Hi không thoát ra được giấc mộng, trong cơn mơ hồ hồ lại ngủ thiếp đi. Một hồi sau đang nửa tỉnh nửa mê, Khang Hi chợt cảm thấy có bàn tay triu mến đặt lên trán mình bên giặt mình mờ mắt. Nhưng niềm vui vừa mới nhen lên trong tim vỡ nát, chỉ có bi thương lại tràn về.

Về phần Tuệ Dung cũng chẳng khác với Khang Hi là bao, một tháng đầu sau khi thi thể nữ thần y được an táng trong khu rừng hoa đào ở Cam Túc, đêm nào Tuệ Dung ngủ trong Y Y viên cũng giặt mình tỉnh giấc, khóc òa lên, vừa khóc vừa nói:

- Xin lỗi ngài, nô tì xin lỗi ngài, là nô tì không tốt, nô tì vô dụng, đã không bảo vệ được người yêu quý nhất của ngài..

Uyển Thanh khẽ vỗ lưng Tuệ Dung. Phi Yến cũng đỡ dành nói:

- Đừng khóc! Đừng khóc! Nếu huynh ấy có linh thiêng cũng biết cô đã tận hết sức.

Nhưng Tuệ Dung khóc suốt, vừa khóc nàng vừa than Trời ơi Trời ơi làm cho Uyển Thanh và Phi Yến thấy nàng tự giã vò bản thân như thế, hai người cũng bật khóc theo Tuệ Dung.

Nói tới Tiêu Phong lúc nữ thần y chết chàng đang ở Đa Nhĩ Bố Nhĩ Tân, cùng Phi Nhi và binh lính xây lại nhà cửa và đắp đê khoanh vùng cho dân. Đang khi lấp lại mái nhà, Tiêu Phong chợt thấy Tô Khắc chạy đến, sắc mặt xanh xao, bước chân loạng choạng run giọng gọi:

- Vương gia...

Tô Khắc đứng dưới đất nói vọng lên:

- Hoàng thượng đang trên đường tới đây, nhưng...

Tô Khất nói đoạn thờ một hơi dài thườn thượt:

- Tây quý phi... chết rồi.

Trong một thoáng Tiêu Phong dường như không theo kịp người thuộc hạ của chàng đang nói gì, vừa ngộ ra, lòng đau xé, lại thêm mệt mỏi vì viễn chinh lâu ngày làm miếng ngói đang nằm trong tay rớt xuống đất, thân người chàng cũng lao đảo muốn ngã. Phi Nhi phóng lại chụp lấy cánh tay Tiêu Phong, đỡ cho chàng đứng vững. Phi Nhi phải kìm nén lắm mới không cho nước mắt chảy ra, khi này nàng nghe Tô Khất bảo nữ thần y đã qua đời... nàng thật không ngờ, nàng làm sao ngờ được bao năm chàng chờ mong tin tức của nữ thần y đến mỗi mòn, nhưng cuối cùng lại nhận được tin báo từ!

Tiêu Phong còn chưa hoàn hồn, lại nghe Tô Khất tiếp tục nói:

- Hoàng thượng đã tới đầu làng, ngài hãy cùng với thuộc hạ và mọi người đi nghênh đón thánh giá đi.

Sắc mặt Tiêu Phong thoát xanh thoát trắng, chàng ảm đạm gặt đầu, lòng đau như cắt, mãi không nói được lời nào.

Cuối xuân năm đó ở tây bắc tiếp tục xảy ra chiến tranh, quân Mông Cổ do hậu duệ của Cát Nhĩ Đan là Sách Vọng A và Ha Lạp Bố Thân chỉ huy từ bốn phương tám hướng tràn tới đường biên giới. Cũng trong năm đó sau khi Tiêu Phong hay tin nữ thần y chết thì lâm bệnh nặng, chàng đang mắc bệnh, mà vẫn phải cố gắng chỉ huy quân binh đánh quân Sách Vọng A, rồi thất lạc. Từ đó trở đi không ai nghe được tin tức gì về chàng nữa. Tô Khất và Phi Nhi dẫn binh sĩ đi tìm xác chàng, Tô Khất nói với binh sĩ rằng phải tìm cho ra xác Trịnh thân vương, dù có đi hàng vạn dặm, cũng phải tìm cho bằng được. Nhưng một tháng sau vẫn không có chút tông tích gì của chàng cả, Tô Khất lại tìm thấy một lá thư của Phi Nhi, nàng cũng biến mất khỏi quân ngũ. Tô Khất đọc thư xong, thờ một hơi như trút được gánh nặng trong lòng xuống, rồi hạ lệnh cho binh sĩ rút về doanh trại, không đi tìm hai người đó nữa.

Lại nhắc tới Tân Nguyên đang ở Ba Lan đứng tựa vai bên khung cửa sổ nhìn ra ngoài sân nhà thờ Đức Bà. Nàng đứng như thế thật lâu, mắt đắm chiều nhìn về phía những đám mây xám. Bầu trời mùa thu bao giờ cũng vậy, có một chút gì buồn buồn thê lương.

Tân Nguyên đứng lặng yên. Thân hình nàng cân đối trong bộ y phục màu đen, áo khoác trên vai cũng màu đen. Màu đen tương phản với màu trắng của bốn bức tường trong giáo đường. Dáng dấp của nàng vẫn như xưa, cao quý, khả ái, khuôn mặt vẫn lồi cuốn với chiếc mũi thẳng và khuôn miệng nhỏ nhưng đôi mắt thật buồn, từ khi nàng rời kinh thành, không lúc nào nàng thật sự cười, lúc nào nàng cũng hồi tưởng đến những ngày xưa cũ với một nỗi buồn lâng lâng.

Tân Nguyên đứng thật lâu cho đến khi ngoài trời tối sẫm, chiều nào cũng thế, nàng đứng như vậy cho tới khi trăng đã lên cao, mới lác lác đầu, như muốn lác đi hình bóng người đàn ông trong lòng nàng, lác đi tất cả những nhung nhớ, lác đi những tiếng cười nói và tiếng sáo trầm buồn, và cũng lác đi luôn những hoan lạc lẫn khát vọng trong nàng về chàng. Thế nhưng, điều nàng không thể lác đi được, là nỗi bi ai và đau đớn ở tận cùng thâm sâu của trái tim mình.

Ngày hôm sau Tân Nguyên đi làm từ thiện tại một nhà thờ ở Anh Cát Lợi, đương khi phát áo bông cho bọn trẻ con trước cửa nhà thờ, nàng đột nhiên nghe tiếng sáo vang lên. Mấy năm ở xứ người, nàng cũng đã tập tành học thổi sáo hình trụ được làm bằng gỗ, tính đến nay nàng đã chơi thạo được bài Syntagma Musicum của nhạc sĩ Praetorius. Âm nhạc đã đưa nàng qua đèo cao vực sâu. Bằng đôi cánh dịu dàng và bay bổng, âm nhạc đã nhắc nàng lên khỏi nỗi xanh xao phiền muộn. Nàng thổi những bản tình ca buồn bã và nghe lòng vui đi sâu nhớ. Khi nỗi đau đã thoát được ra ngoài nàng lại đứng giữa hoàng hôn trên đồi Cheviot nhẩn nhừ những lời thương yêu cùng gió mây.

Tân Nguyên phát nốt chiếc áo bông trong tay rồi chạy vào giáo đường. Giáo đường ngoài Sơ Mary hoàn toàn vắng lặng. Như vậy tiếng sáo ngọt ngào mà mị ảo vọng ngập cả không gian mà nàng vừa nghe kia đã phát ra từ đâu? Có thể nào là... Tân Nguyên nghĩ đến đây giác quan nàng nhận nhạo hết cả lên.

- Thừa Sơ – Tân Nguyên nói - Là ai đang thổi sáo vậy?

Tân Nguyên hỏi xong, cảm giác run rẩy chạy dọc sống lưng nàng. Mary đang thấp đèn cầy, dùng tay mím cười đáp lời nàng:

- Là anh Christian, cô thích chứ?

- Tiếng sáo tuyệt vời, anh ấy đang ở đâu?

Mary đưa nàng ra gác chuông. Tân Nguyên nhìn trần trời người đàn ông đang cầm ống sáo trên tay, đúng là chàng, nàng cười rạng rỡ.

Trong chớp mắt, Tân Nguyên như về lại đúng với tuổi của nàng: trẻ trung, vô tư lự và đẹp đến ngưng thở. Mary nhìn Tân Nguyên, mím cười thật tươi, đây là lần đầu Mary thấy nàng cười một cách tự nhiên, tự nhiên phải chăng đây chính là chiếc chìa khóa để mở lòng cô gái này? Âm nhạc? Đoạn Mary cũng cười, cúi chào rồi rời đi.

Tân Nguyên tiến lại gần người đàn ông nọ, chợt nàng cảm thấy miệng như khô đi. Có một cái gì đó mơ hồ không đúng, một cảm giác không quen thuộc khi nàng nhìn người đàn ông này... cũng nét phong trần đó, đôi mắt đó... phải nói là một ẩn bản tương tự, nhưng không phải là chàng. Người đàn ông này trông thư sinh hơn chàng, và nhất là, người này không có được cái cốt cách lạnh lùng thường trực. Người đàn ông này nét mặt rạng rỡ, hẳn phải là người vui tính, hồn nhiên...

- Xin chào anh.

Tân Nguyên nói và Christian hạ ổng sáo xuống cười với nàng:

- Chào cô.

- Bản nhạc anh vừa thổi nghe thật hay.

- Cảm ơn cô.

- Là anh sáng tác?

- Vâng.

- Tên là gì?

- Tôi còn chưa đặt tên.

- Bản nhạc đó nghe rất hay nhưng cũng cho người ta cảm giác thật buồn.

- Vâng, bản nhạc đó nói về tâm trạng của một cô gái đang yêu nhưng tình yêu của cô ta không được đáp lại.

- Tôi hiểu cái cảm giác của người con gái đó – Tân Nguyên nói - Khi yêu một người, khi chúng ta si tình một người, thì cũng giống như chúng ta lấy một cái xiềng xích tự trói buộc bản thân mình lại, rồi đem chiếc chìa khóa giao cho người mình yêu, chỉ duy nhất người mình yêu mới có thể mở được xiềng xích trên người mình xuống, nhưng nếu họ không muốn giúp, thì cả đời mình cũng không thể nào tự cởi ra được.

Hai người nói đến đây không ai nói năng gì thêm trong một lúc. Cả hai chỉ nhìn nhau, như có một cái gì lao xao trong lòng, một khoảnh khắc ngưng đọng giữa hai người. Cuối cùng Tân Nguyên lên tiếng phá tan bầu không khí yên lặng:

- Anh thổi bản nhạc đó cho tôi nghe thêm một lần nữa, được chăng?

Christian gạt đầu và tiếng sáo êm dịu, chậm rãi, ngọt ngào và lay động thính giác của chàng lại vang lên, mon tron Tân Nguyên lần nữa. Tân Nguyên đứng yên lặng để cho tiếng sáo thần tiên ấy đùa bỡn, quyến rũ nàng..

Vào năm Khang Hi thứ hai mươi lăm ở tây bắc xảy ra một trận động đất kinh thiên động địa, Khang Hi nghe tin lập tức sai binh sĩ mang quan tài của nữ thần y từ Cam Túc về an táng ở Cảnh lăng Thanh Đông lăng thị xã Tuần Hóa nhưng khi binh sĩ khai mộ chỉ là một cái mộ rỗng.

Khang Hi bèn sai Mã Tề đi điều tra. Mã Tề đến Cam Túc, chỉ thấy trên vách mộ có khắc mấy dòng chữ: “Trăm năm sinh ly tử biệt, ngàn năm không hề quên, vạn năm không thể đong đếm hết nỗi buồn, như Thái Bình Dương, biển sâu vô tận, đời người vô thường, tình yêu là trường cửu. Hai ta vẫn mãi mãi yêu nhau. Kiếp này nguyện hẹn ước, kiếp sau sẽ lại bên nhau, thiên trường địa cửu, mãi mãi không hề thay đổi.” Mã Tề bèn hỏi thăm các thôn làng lân cận, có người cho biết vào tiết xuân năm ngoái đã nhìn thấy một đôi nam nữ đánh chiếc xe ngựa vào rừng, gió không ngừng thổi vào hai bên thành xe. Tuy chỉ mặc quần áo vải thô mà trông người đàn ông vận y phục màu bạch kim đó vẫn toát lên tư thế hiên ngang oai hùng, diện mạo anh dũng tuấn tú, sau khi cúng bái ngôi mộ y đã khắc mấy hàng chữ lên trên phiến thạch.

Khang Hi nghe Mã Tề trở về bẩm báo vô cùng tức giận, tối hôm đó ở Văn Uyên Các xảy ra một trận hỏa hoạn rất lớn, lửa cháy suốt hai canh giờ đã thiêu đốt một số sử sách về triều đình nhà Thanh. Khang Hi cho người in lại, nhưng trong ký sử hoàn toàn không nhắc đến dòng họ Tế Nhĩ Ha Lăng, cùng một số quan thần, Tây quý phi, và tiểu a ca vừa sinh đã mất của nàng.

Thời gian cứ như vậy trôi đi. Nghe phong thanh đầu đó sau khi nữ thần y qua đời, Tuệ Dung ở trong Y Y viên cùng Uyển Thanh và Phi Yến được nửa năm nàng rời khỏi kinh thành, nỗi nhung nhớ của nàng đối với Cửu Dương vẫn chưa lúc nào nguôi ngoai nên cõi lòng của nàng hoàn toàn nguội lạnh, nàng rời kinh thành bỏ đi phiêu bạt giang hồ.

(còn tiếp)

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Phụng cầu hoàng

Vài năm sau. Ở một học đường bên cạnh Tây hồ, viện trưởng mời được một vị khách đặc biệt đến giảng giải luận ngữ.

Người đàn ông mặc y phục trắng chậm rãi bước vào học đường, đến bên sập, đưa tay định nhắc quyền sách chột đựng phải tách trà làm đồ nước trà ra bàn.

Người đàn ông ngó thấy các học sinh cười cười, cũng mỉm cười bảo đám học sinh:

- Nói về luận ngữ, Tử viết: “Chánh giả! Chánh dã! Tử suất dĩ chánh, thực cảm bất chánh!”

Chàng ta nhặt tách trà đặt ngay ngắn lên bàn rồi tiếp tục nói:

- Nói đến chữ “chánh” này, hiểu cho đơn giản một chút, nghĩa là nói đến hành vi chánh trực của những kẻ bề trên, nếu những kẻ bề trên đảng hoàng đứng đắn, và nhất là đoan chánh, thì thuộc hạ của họ sẽ không người nào dám không đoan chánh.

Chàng ta ngừng thêm một chút nữa, chỉ vào tách trà nói tiếp:

- Các vị hãy nhìn tôi và tách trà này, lúc này tôi, một kẻ lớn tuổi hơn, nhưng đã làm việc bề tha, không cẩn thận, đã đụng phải tách trà này, thì nếu như trước mặt các vị có tách trà tất nhiên có thể làm đổ nó, tôi không thể phê bình các vị được, bởi vì bề trên không đứng đắn thì dưới ắt phạm sai lầm. Cho nên, Tử nói nếu bề trên đứng đắn thì thuộc hạ không ai là dám không đoan chánh.

Người đàn ông nói đến đây lấy trong tay áo ra quyển Trình Quán Chính Yếu, đặt lên bàn nói:

- Trong quyển sách này, Đường Thái Tông viết: “vấn đề trị quốc cũng giống như trồng cây, cội rễ không lung lay lá cành hẳn sum suê.” Câu này có nghĩa là người lãnh đạo phải là những người tuyệt đối nghiêm chỉnh, để làm gương cho bề dưới. Vì những người lãnh đạo là những người có ảnh hưởng trực tiếp đến bề dưới, tác động trực tiếp đến hành vi của bề dưới...

Một canh giờ sau.

Người đàn ông vận y phục trắng đỏ cất bước dọc theo bờ hồ, bấy giờ trời đã về chiều, mấy hàng liễu đứng ngả bóng mình trầm mặc mà quỳ rũ dưới trời hoàng hôn. Lúc chàng đi đến cầu Tây Lâm, chàng thấy Sách Ngạch Đồ đang cùng một đứa bé trai thả diều, đứa bé mắt to và sáng, mày thẳng, khuôn mặt tuấn tú và lanh lợi. Chàng nghe thằng bé nói với Sách Ngạch Đồ:

- Sách thúc thúc, thúc xem con diều của con bay cao không? Cha nói con diều sáo này rất đặc biệt, trên đời chỉ có một con duy nhất nên con phải cẩn thận khéo làm nó đứt dây bay mất.

Sách Ngạch Đồ cười, gật đầu. Người đàn ông áo trắng bước lên cầu Tây Lâm, đi đến bên đứa bé lên, ôm nó trong tay, nó cũng ôm lấy chàng. Đã lâu rồi Sách Ngạch Đồ không gặp người đàn ông này, chàng đứng nhìn người đàn ông ôm thằng bé, thấy khuôn mặt của người đàn ông đó hiện nét dịu hiền của một người làm cha, tràn đầy tình yêu thương.

- Đã một năm không gặp, Sách huynh vẫn khỏe chứ?

Người đàn ông nhìn Sách Ngạch Đồ và hỏi, đoạn đặt thằng bé xuống để nó tiếp tục thả diều.

Sách Ngạch Đồ vẫn giữ nguyên nét cười, đáp:

- Ta vẫn như cũ, còn huynh và gia đình thế nào?

Người đàn ông mỉm cười, nhìn bên kia bờ hồ. Sách Ngạch Đồ cũng nhìn bên kia bờ hồ, một thiếu phụ mặc y phục màu hồng phấn đang giặt đồ. Lúc này Sách Ngạch Đồ có đến gặp nàng, chàng nhận thấy diện mạo của nàng đã khá hơn trước, không phải nói là vận phần tươi đẹp hơn trước, đáng người thon thả, như hồi còn thiếu nữ, khuôn mặt trái xoan thanh tú, mi dài, mắt mọng ướt... Nàng như không hề có dấu vết của thời gian sau khi tỉnh lại sau cơn hôn mê.

Hai người nhìn thiếu phụ một hồi lâu, Sách Ngạch Đồ nói:

- Lúc này ta đến chào nàng ấy, hình như nàng ấy vẫn chưa lấy lại được trí nhớ?

Người đàn ông gật đầu, Sách Ngạch Đồ hạ giọng:

- Thế này cũng không hẳn là chuyện không tốt, thật lòng ta lại mong nàng ấy mãi mãi như thế này, tốt cho bản thân nàng ấy, lại tốt cho huynh.

Người đàn ông im lặng. Lời của Sách Ngạch Đồ khiến chàng nhớ lại lần đầu gặp nàng sau bao năm xa cách, tâm trạng của chàng vừa vui mừng vừa xót xang khôn tả. Chàng đã không ngăn được cúi xuống hôn nàng trước mặt Sách Ngạch Đồ. Trong một phút, chàng đã tưởng chừng như đang ôm cả thế giới trong tay. Chàng đã nghe thấy bờ vai nàng đang run rẩy trong đôi tay mình run rẩy, nghe thấy được trái tim nàng đang đập thật khỏe, và chàng tự hỏi có phải đây chính là phút giây mà chàng đã đợi chờ suốt những ngày tháng xuân xanh?

Sách Ngạch Đồ dứt lời tiếp tục cùng đứa bé chơi thả diều trên cầu Tây Lâm.

Người đàn ông đi sang bên kia cầu, tiến lại gần thiếu phụ. Bấy giờ nàng đã giặt xong thau đồ, đang ngồi dựa vào một thân cây đào nhìn những cánh hoa rơi tán loạn trong gió. Nàng ngồi lặng thinh, tư tưởng như đang đắm chìm trong dòng nước ký ức, chậm chậm trôi chảy, trôi chảy, trôi chảy trong ấy...

Chàng đến ngồi bên nàng. Nàng nói:

- Không hiểu sao gốc cây này có tình cảm đặc biệt với muội.

- Vì hồi còn nhỏ muội rất thích chơi đánh đu dưới tán cây này.

Người đàn ông đáp, và chàng nhìn lên tán cây, trong đầu chàng như nhìn thấy cái cảnh nàng ngồi trên xích đu, dưới tán cây này, hai sợi xích quay đều giữa hư không. Còn chàng đã đứng nhìn nàng giữa con mưa hoa, từng cánh hoa phiêu lãng ngập đất trời, một vài cánh hoa đậu trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy xuân tình ấm áp của nàng.

- Không biết lúc trước muội là người thế nào, huynh kể muội nghe, được chăng?

Thiếu phụ nói.

- Lúc còn bé – Người đàn ông nói - Muội rất thân thiết với huynh, đặc biệt thân thiết, huynh hay cõng muội trên lưng, muội là một đứa bé rất đặc biệt, lúc nào cũng khiến mọi người yêu quý vì sự vui vẻ, tích cực.

Thiếu phụ nghe nói nàng nhón miệng cười như trẻ thơ. Người đàn ông nhìn khuôn miệng nhỏ xinh của nàng, lúc trước, nàng cũng thường nhón nụ cười xinh xắn như thế nhìn chàng. Trong ánh mắt nàng lúc nào cũng là vẻ hâm mộ, thán phục chàng. Nàng thán phục khi nghe chàng nói, nghe chàng ca, nghe chàng thổi sáo, tiêu... Nàng nhìn chàng đến là thích thú, đến say mê lạ. Nàng đã từng nói trên đời này không ai có thể so sánh được với chàng! Tiếng sáo là thế, thủ công cũng là tay đệ nhất, những hình gỗ chàng đã khắc cho nàng đẹp hơn gấp mấy lần mua, những hình thú, hình người mà chàng tạo ra trông y như thật vậy. Cái gì chàng cũng biết, cái gì chàng cũng tài, cái gì chàng cũng khéo, chàng là thượng đế của nàng, là chủ nhân của nàng!

Bảy tuổi, nàng theo chàng ra bờ hồ này chơi, gốc cây này, đã trở thành bạn thân của hai người, đã nhìn hai người chơi cút bắt, trông hai người lớn lên, từng tí, từng tí... Mùa hè nọ, mặt trời gay gắt, nắng như thiêu như đốt, chàng và nàng đang nắng đến mặt đỏ hồng, mồ hôi trên trán nhễ nhại. Chàng ngồi dưới gốc cây phỉ phò bảo:

- Nóng quá, huynh muốn xuống hồ bơi cho mát!

- Huynh đi đi, muội trông chừng áo quần cho.

Nàng đã nói. Đương nhiên kỹ thuật bơi lội của chàng cũng là ăn đứt trên đời. Chàng cởi áo quần và giày vớ, chỉ còn chiếc quần đùi, đi đến bờ hồ, nhảy ùm xuống nước, bơi lặn thỏa thích. Trong nước, chàng bơi xuôi bơi ngược, tung tăng như một con cá nhỏ. Nàng say sưa nhìn chàng, hết sức sùng bái, nể phục, chàng lắm tài! Chàng lắm dũng cảm!

- Thật là dễ chịu! - Từ trong nước chàng ngoi đầu lên nói với nàng - Mát quá! Muội cũng xuống đi!

Nàng có hơi do dự:

- Muội đâu có biết bơi...

- Thì huynh dạy cho! Mau xuống đi!

- Có dễ học không?

- Sợ nổi gì? Có huynh đây!

Chàng ưỡn ngực nói, rồi lật người lộn nhào, bắn đi trong nước một cách lẹ lẹ. Nàng nhìn chàng một chút rồi cởi giày, vớ và chiếc váy đang mặc, cũng chỉ mặc chiếc quần ngắn và áo, nói:

- Muội xuống đây!

"Ùm" một tiếng, nàng đã ngụp vào trong nước, và không còn biết trời đất là gì, nước dim nàng chìm lìm. Một luồng nước tràn nghẹt lỗ mũi, nàng hết thở, hết thấy, hết kêu la. Cái lạnh của nước hồ luôn thấm vào phế phủ, và mau lẹ trùm phủ nàng. Nàng há họng, nước từ trong miệng nàng ừng ực chảy tuốt vào trong bụng, nàng mặc tình mà uống, sự nghẹt thở khiến đầu óc nàng tối tăm, ý thức mờ mịt. Song, khi chàng đưa nàng trở lên bờ nàng nói nàng không sợ, nàng chẳng mấy may biết sợ là gì, trong lòng nàng còn đang nghĩ: sợ nổi gì? Có chàng kia mà!

Người đàn ông nghĩ đến đây nắm lấy bàn tay thiếu phụ, áp đôi môi chàng lên lưng bàn tay nàng. Thiếu phụ vẫn còn ngấm con mưa hoa, có hai đóa hoa đang rơi như một đôi bướm chao lượn, nàng mỉm cười:

- Huynh xem, hai đóa hoa kia giống Lương Sơn Bá, Chúc Anh Đài không? Bướm trắng bên trái là huynh, bên phải là muội, chúng ta sẽ mãi mãi bên nhau, không bao giờ rời xa nhau nữa.

Người đàn ông giật mình:

- Muội đã nhớ lại chuyện của lúc trước rồi à?

- Không – Nàng lắc đầu – Nhưng muội có cảm giác người muội nên yêu chính là huynh. Muội có cảm giác lúc trước tâm chân tình của huynh đối với muội vĩnh viễn là chân thành nhất, huynh mới chính là người yêu muội nhất trên đời. Cho nên đời này của muội, sẽ không bao giờ từ bỏ huynh cũng vì sự chân thành ấy.

Người đàn ông nghe nàng nói, cảm động dùng đôi tay mình nâng mặt thiếu phụ lên, và rồi, môi chàng áp xuống, miết sát, miết sát, nàng ở gọn trong lòng chàng. Thật hạnh phúc biết bao khi chính tai chàng nghe nàng nói sẽ không bao giờ từ bỏ chàng. Còn chàng, đương nhiên không rời bỏ nàng được vì trái tim chàng đã lún quá sâu rồi.

Sách Ngạch Đồ đang thả điều với đứa bé trên cầu Tây Lâm, nhìn búi tóc của thiếu phụ xổ tung ra, chàng mỉm cười, tự nhủ, thay vì ở kinh thành tấp nập người qua kẻ lại, giờ đây, gia đình mấy người họ có thể thức giấc trong ngôi nhà mái lá, tường đất, phóng tầm mắt ra mặt hồ lộng gió.

Hết

Ngày 5 tháng 8 năm 2019

Thanh Triều Ngoại Sử hệ liệt I, II, III hoàn thành

THH

Bạn đang đọc truyện *Thanh Triều Ngoại Sử 3* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.